J.M. DARHOWER

SIRTIMIZDAKİ *hedef*

Bro Sis

YABANCI

Sözünü tutmanın en iyi yolu
asla söz vermemektir.

Pek de uzun olmayan bir zaman önce, Vegas'ta bir şapelde, hayatımın geri kalanı boyunca Karissa'yı seveceğime dair yemin ettim. Fakat kimseye sonsuz yarınlar bahşedilmemişti. Kimseye sonsuzluk sözü verilmemişti. Bazen elimizde tek kalan bugündü.

Carpe Diem
Âm yaşa.

Şimdiye dek her şey bitmiş olmalıydı, biz mutlu olmalıydık fakat insanlar huzur içinde yaşamamı güçleştiriyordu. Ellerimde öyle çok kişinin kanı vardı ki temizlenmesi asla mümkün değildi ve orada bir yerlerde, birisi yaptıklarımı bana ödetmeye kararlı gibiydi. Sonsuza dek mutlu, her zaman bir bedel ile birlikte gelirdi; her adamın ödemeye hazır olduğu bir bedel. Ancak bu, oturup olacakları bekleyeceğim anlamına gelmiyordu.

Çünkü söz konusu sevdiğim kadın olduğunda...
uğruna savaştığım yaşam olduğunda...

Kimse güvende değildi.

Bro
Sis

Çeviren: Arzu Altınanıt

YABANCI
9 786059 585798
24 TL
www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com

J.M. DARHOWER

SIRTIMIZDAKİ hedef

YABANCI

Söz konusu sevdiğim kadın olduğunda…
uğruna savaştığım yaşam olduğunda…
kimse güvende degildi.

YABANCI

SIRTIMIZDAKİ *hedef*

Sırtımızdaki Hedef
Özgün Adı | *Target On Our Backs*
J. M. Darhower

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-79-8

Türkçe Çeviri © Arzu Altınanıt, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© Jessica M. Darhower, 2016

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

J.M. DARHOWER

SIRTIMIZDAKİ *hedef*

Çeviren

Arzu Altınanıt

Leonardo DiCaprio'ya...
Söylediklerim için özür dilerim.

GİRİŞ

Size bir hikâye anlatacağım, fazla uzun olmayan bir süre önce taş kalpli bir avcı tarafından öldürülen bir aslanın hikâyesini. Bu aslan sürünün kralıydı, peki ya avcı? Avcı tetiği çekmekte bir an bile tereddüt etmedi, sonuçlarını hiç düşünmedi.

Ve elbette sonuçları oldu.

Bilirsiniz, bir kral öldürüldüğünde en güçlü ikinci erkek onun yerini alırken kargaşa hüküm sürer. Bu erkek bazen nazik ve sevecendir ama gaddar bir canavar olma ihtimali daha yüksektir. Yiyecek zincirinin en tepesindeki yerini korumak ve kargaşa sırasında üstünlüğünü göstermek için selefinin yavrularından başlayarak rakip olarak gördüğü herkesi ortadan kaldırır.

Önceki kralın evlatları; kendi ardından gelmeleri için yarattığı, yetiştirdiği yavruları... birer birer yok edildiler, zalim yeni hükümdarın kurbanı oldular. Ta ki önceki kralın sürüsü tamamen yok olana dek. Avcıya göre silahını indirdiği saniyede bu iş bitmişti oysa gerçekte, asıl bela o an başlamıştı.

Peki ya bela?

Bela intikamla geldi.

Sürünün toprakları boğazına kadar belaya bulaştı.

Şehir Merkezinde Çatışmada Bir Kişi Öldü

Karanlıklar arasında dünkü gazetenin orta sayfalarına saklanmış koyu renk başlığa bakıyordum. Ön sayfada yer almamıştı. Hatta oraya yaklaşmamıştı bile. Sanki günümüzde birinin vurulması insanlar için hiçbir şey ifade etmiyormuşçasına şehrin başına bela olan önemsiz suç haberleri arasına sıkıştırılmıştı.

Belki de gerçekten önemli değildi.

Ben kimdim ki bunu yargılayacaktım?

Kurşunlar artık *beni* korkutmuyordu.

Ama bu, donakalmama neden olmuştu. Bu, beni duraksatmıştı. Gözlerim belirsiz başlıktan tek kurbanın ismine kaydı: *Kelvin Russo.*

Onu tanıyorum.

Yani onu *tanıyordum.*

Kelvin artık yoktu.

Bir zamanlar Ray'in en sevdiği sokak neferlerinden biri olan Kelvin kafatasının arkasına bir kurşun yemişti. Gençti, henüz başlıyordu... Yirmi üç, yirmi dört yaşından fazla olamazdı. Gazetede ne olup bittiği hakkında fazla bir şey yazmıyordu ama ben, bu tür bir haber okuduğumda bunun infaz olduğunu biliyordum.

Önceki kralın yavrularından biri daha ölmüştü.

Bu kez tetiği ben çekmedim ama iş o noktaya gelirse suçu üstlenirim. Kelvin öldü çünkü bu beton ormanın yeni bir kralı var, herkese mesaj gönderen bir kralı.

Boyun eğin.

Ama mesele şu ki ben kimsenin karşısında eğilmem. Lanet olası hiçbir adam için diz çökmem.

Ben, o uğursuz tetik çekilmeden bir yıl önce her şeyi geride bıraktım ama bu, onun gibi bir adam için yeterli olmayacak.

Benim için gelmesi an meselesi.
Beni *istemesi* an meselesi.
O adam her kim ise...

1. BÖLÜM

Karissa

"Can çıkar huy çıkmaz."

Giuseppe Vitale genellikle lafı ağzmda geveleyen bir adam değildi. Çoğunlukla bilmece gibi konuşurdu; oğluna miras kalan bir özellikti bu ama kastettiği şey her zaman orada, tam karşınızda ve ortada olurdu. İş o noktaya geldiğinde her ne biliyor, her ne hissediyorsa söylemekte tereddüt etmezdi.

Can çıkar huy çıkmaz.

Ignazio'dan söz ediyordu.

"Ama o değişti," dedim, kendi söylediğimden kuşku duyuyormuşçasına bakışlarım aramızdaki küçük ahşap masaya kaydı. Bir süredir farklıydı, bu doğruydu ama bu durumun, onun gerçekten değiştiği anlamına gelmediğini biliyordum.

Değişebilir miydi? Bilmiyordum.

Değişmesini istemeli miydim?

Göğsüm hâlâ olay dün olmuş gibi acıyor olsa da Brooklyn'deki evin antresinde bir kurşunun beni delip geçmesinin üzerinden bir yıldan uzun süre geçmişti. Fiziksel yara iyileşmişti ama kalbim başka bir hikâyeydi.

Kalbimin bir kısmı kırık kalmıştı.

Muhtemelen hep de böyle kalacaktı.

Naz, altı hafta önce bana evlenme teklif etmişti. Gerçekten etmişti, bu kez önceki gibi değildi. Bu kez evet dediğimde neye kalkıştığımı kesinlikle biliyordum. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Yaptıklarını, yapmak istediklerini biliyordum. Hemen o gece, Las Vegas'taki MGM Grand Oteli'nin şapelinde "evet" dedik ve o andan beri her gecemi doğru karar verdiğimden emin geçiriyordum.

Çünkü o değişti.

Öyle.

Fakat *değişmek* tam olarak ne demek?

Giuseppe uzanıp kaba ve nasırlı elini beninkinin üzerine koyarak dikkatimi yeniden ona vermemi sağlamak için hafifçe sıktı. Dudaklarında bir tebessüm vardı ama bu, mutluluk tebessümü değildi. Acımaya yakın bir tebessümdü.

Kafasının içinden geçenleri neredeyse duyabiliyordum.

Zavallı küçük kız, neye bulaştığının farkında değilsin.

"Biliyorsun, eğer kurbağayı kaynar suya koyarsan anında dışarı atlar derler," dedi Giuseppe. "Ama soğuk suya koyup ısıyı yavaş yavaş artırırsan sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi orada kalır. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

Sohbetin aniden değişmesi karşısında kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Sen kurbağasın kızım, peki ya Ignazio ne yapıyor? Seni canlı canlı kaynatıyor ama senin ruhun bile duymuyor."

Buna karşı çıkmak istedim. Yanlış düşündüğünü söylemek istedim. Çünkü gerçekten öyleydi. Yanlış düşünüyordu. Fakat ağzımdan çıkan tek cümle, "O değişti," oldu oysa bunun ne anlama geldiğini nasıl açıklayacağımdan bile emin değildim. O

hâlâ Naz'dı, hâlâ korkutucu Ignazio'ydu ama bir süredir Vitale yüzünü göstermiyordu... benim yanımdayken.

Ancak Giuseppe'nin maskeleri ayırt edemediğini biliyordum. Oğluna bakıyor ve yıllar içinde dönüştüğü o canavarı görüyordu. Bir zamanlar olduğu adamı, şu anki adamı ya da olmak için çaba harcadığına yemin ettiği adamı göremiyordu.

Naz hâlâ geceleri arada bir yok oluyordu. Hâlâ zaman zaman fısıltılı telefon görüşmeleri yapıyordu. Hâlâ paranoyak, aşırı korumacı ve fazlasıyla tetikteydi ama *zalim* değildi. Hâlâ gizli saklı işler yapıyordu. Onu anlıyordum. O da beni anlıyordu. Bana çok yumuşak davranmıyordu ama katlanabileceğimden fazlasını da yapmıyordu. Bir birey gibi davranıyordu, malı gibi değil yine de kabul... sahiplenme huyu zaman zaman hâlâ oldukça acımasız olabiliyordu.

Bu adam bir muammaydı. Parçalarını hâlâ yavaş yavaş bir araya getirdiğim güzel, bazen de korkutucu bir yapbozdu.

Fakat Giuseppe oğlunun iyileşmesiyle hiç ilgilenmiyordu. Ondaki değişimle hiç ilgilenmiyordu. Ona göre Naz yapıştırılması mümkün olmayacak şekilde kırılmıştı.

Giuseppe'ye ne söyleyeceğimi, her zamanki "ama o değişti"den başka ne cevap vereceğimi düşünmeme fırsat bile kalmadan dükkânın kapısı açıldı ve kapının üzerindeki çan yüksek sesle tıngırdadı. Gelenin o olduğunu anlamak için başımı kaldırıp bakmama gerek bile yoktu. Giriş tarzında bir şey vardı; havadaki serinlik, bakışlarındaki sıcaklık bana Naz'm burada olduğunu söylüyordu.

Giuseppe de dönüp bakmadı, onun da gelenin Naz olduğunu hissettiğini biliyordum.

Ellerini ellerimden çekip sandalyeyi iterek ayağa kalkarken yüksek sesle iç geçirip, "*Porca vacca,*"* diye mırıldandı. Artık acımadan ziyade hayal kırıklığı dolu olan gözlerini yüzümden ayırmadı. "Kurabiye ister misin? Birkaç tarçınlı kurabiyeye ne dersin?"

* (İta.) Lanet olsun, kahretsin. *–çn*

Cevap vermemi beklemeden yanımdan uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra karşımdaki sandalye yeniden kımıldadı ve bu kez farklı bir vücut oturdu. Alçak sesle, "Hamama girmiş gibi," diye mırıldandığında gülümseyerek başımı kaldırıp ona baktım.

Naz'la babası birbirlerine çok benziyorlardı ama beni bunu ikisinden birine söylerken yakalayamazsınız. İnatçı adamlar.

Naz masanın karşısından tek kaşını kaldırmış bana bakarak, "Onca yer varken," dedi. "Son dakikada Le Bernardin'de bir masa ayarlayabilirdim, hatta seni bir kez daha Paragone'ye de götürebilirdim ama hayır... öğle yemeği için seninle Vitale'nin İtalyan Şarküterisi'nde buluşmamı istiyorsun."

Omuz silktim. "Yemekleri iyi."

"Buna itiraz edemem ama ortamı pek arzu edilecek gibi değil."

O sırada Giuseppe geri döndü ve önüme küçük bir tabak kurabiye koydu. O kadar tazeydiler ki ılık tarçının kokusunu alabiliyordum. Bir kurabiye alıp ısırarak, "Üff, sen cennetten çıkmasın," dedim. Çok lezzetliydi.

Naz gözlerini devirdi. Gözlerini *devirdi.*

Bu adamın daha önce gözlerini devirdiğini gördüğümü sanmıyordum.

Giuseppe tek evladına dik dik bakarak sabırsız bir ifadeyle, "Yemek ısmarlayacak mısın?" diye sordu. "Yoksa niyetin kısa bir süre takılmak mı?"

"Duruma bağlı," diye cevap verdi Naz.

"Hangi duruma?"

"Bana servis yapmak isteyip istemediğine."

Giuseppe kendi kendine homurdanarak uzaklaştı ve doğrudan tezgâhın arkasına yönelip çift kanatlı kapıyı sertçe çekti.

Mutfağa girerek gözden kayboldu.

"Ee, bu yemek yiyeceğiz anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Ben sipariş vereceğim anlamına geliyor," dedi Naz. "Ya bize yemek yapmaya gitti ya da izinsiz girdim diye yine polisi arıyor.

Ama ne kadar aç olduğum göz önüne alındığında sanırım bu riski almaya değer."

Naz ayağa kalkıp ön tezgâha giderek iki adet İtalyan sandviçi ısmarladı.

Ödemeyi yaptıktan sonra masaya geri dönmek üzereyken durdu. Giuseppe'nin kendisine yardım etmeleri için işe aldığı üç çalışandan biri olan ve kasaya bakan delikanlıya, "Bugünün gazetesi yoktur, değil mi?" diye sordu. Giuseppe her nedense işin en ağır kısmını kendi yapmak isterdi. Sebep belki gururdu. Muhtemelen de inatçılıktı.

Delikanlının cevap vermesine fırsat kalmadan Giuseppe mutfaktan, "Lanet olası gazeteni kendin al," diye bağırdı.

Naz başını iki yana sallayarak yerine oturdu. "Sanırım aşağılık genlerimi nereden aldığım belli oluyor."

Kurabiyeyi çiğnemeye devam ederken, "O aşağılık değil," dedim. "Bu durumda sen de değilsin. Sadece biraz... biraz gerginsin."

Naz, "Gergin," diye tekrarladı. "Bu da farklı bir ifade yolu."

Gergindi. Gerginliği benzersizdi. Yavaş yavaş ve dikkatle beni süzen, kurabiyemi yerken büyük bir haz alırmışçasına beni seyreden parlak mavi gözleri âdeta içimi yaktı. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Neden gözlerini dikmiş bana bakıyorsun?"

Dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış halde bana doğru eğildi. "Neden bakmayayım?"

Yemeğimizin hazırlanması sadece birkaç dakika sürdü. Anlaşılan her şeye rağmen Giuseppe ona servis yapmaya karar vermişti. Benim tabağım masaya konduğu anda yemeğe koyuldum ama Naz tereddüt etti. Sandviçi parmaklarıyla ayırarak dikkatle baktı, gözlerini hafifçe kısıp içindekileri inceledi.

Giuseppe mutfaktan çıkıp, "Tanrı aşkına Ignazio," diye bağırdı. "Ye şu lanet olası sandviçi."

Bir saniye geçti.

Bir saniye daha.

Ve bir saniye daha.

Yiyeceğini sanmıyordum ama sonra... yedi. Sandviçi tuttu ve küçük bir ısırık alarak dikkatle çiğnedi. *Siktir.*

Babasmm mekânında pek de uzun olmayan bir süre önce elini bile sürmeyeceği bir yemeği yiyor olmasmı büyük bir mesele haline getirmek istemiyordum. Giuseppe'nin ilk kez onu mekânından, deyim yerindeyse, defetmeye kalkışmadığını dile getirerek bir çuval inciri berbat etmek istemiyordum. Bu durumdan şeytanca bir haz aldığımı belli etmek istemiyordum ama kendime engel olamadım. Büyük bir memnuniyetle gülümsediğimin farkındaydım. O değişmişti. Gerçekten.

"Sana söylemiştim," cümlesi dudaklarımdan dökülmek için âdeta yalvarıyordu.

Naz'ı yemek yerken görmekten neredeyse sersemlemiş bir halde, "Gördün mü?" dedim. "İkinizin..."

Söylemeyi düşündüğüm ukalaca şey her ne ise bitirme fırsatı bulamadım. Dükkânın içinde birbiri ardına yankılanan gümbürtü yüzünden kelimeler dilimin ucunda kalakaldı.

BAM

BAM

BAM

Ben tepki bile veremeden Naz ayağa fırlamış, önümüzdeki masayı tutup yan çevirmiş ve beni masanın arkasındaki kare taşlı zemine itmişti. Yere çarptım. Sertçe. Ürkmüş ve şaşkınlıktan afallamış bir halde kafamı masanm kenarından çıkarıp dehşet içinde uçuşan kurşunların binanın ön cephesini kaplayan cama çarpmasını izledim.

Kurşunlar.

Uçuşan kurşunlar.

Birileri dükkâna ateş ediyordu.

Naz ve babası dışında herkes kendini yere atmış sürünerek içgüdüsel olarak ilerliyordu. Söz konusu iki adam ise öylece dikilmiş tam karşıya bakıyordu. Metal parmaklıklar arasındaki boyalı cam sarsıldı, küçük cam parçaları koptu ama içten kırılmadı.

Kurşun geçirmezdi.

Birkaç saniye. Sadece birkaç saniye sürdü.

Birbiri ardına hızla sıkılan bir düzine kadar kurşundan sonra dışarıda bir araba, patinaj çekip tozu dumana katarak hızla uzaklaştı. O tahribat arasmda arabayı zar zor görebildim ama siyah olduğunu söyleyebilirdim; yakalanmadan hızla uzaklaşan karanlık bir metal yığınıydı.

Kalbim deli gibi çarpıyor, darbenin sertliğinden göğsüm acıyordu. Güçlükle soluyarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama zordu. *Lanet olası derecede zor.* Silah seslerinin ardmdan mekânı yoğun bir sessizlik kapladı. Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi bir sessizlik. Hepimizi şoke olmuştuk. Nihayet Naz başını çevirip hâlâ çömelmiş halde durduğum yere sakince baktı ve elini dikkatle bana uzattı.

"İyi misin?" diye sordu ama sesi paniklemiş gibi çıkmıyordu. Bu adam, bu tür olaylara karşı duyarsızlaşmış mıydı emin değildim, belki de bulduğumuz yerde güvende olduğumuzu biliyordu.

"Ben, şey..." Sesim ve bedenim zangır zangır titrerken beni çekip kaldırmasına müsaade ettim. "Evet, sanırım iyiyim."

Elimi sımsıkı tutmaya devam ederek beni yokladı, ardmdan dikkatini pencereye yöneltti. Çevremizdeki insanlar da ayağa kalkıyorlardı. Bazıları korku içinde koşarak kaçarken Giuseppe gözlerini boşluğa dikmiş, hâlâ sessizce ayakta duruyordu.

Şoktaydı.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Az önce birileri lanet olası şarküteriyi kurşun yağmuruna tutmuştu.

İçimden bir ses Vitalelerden birinin bunu çok kötü biçimde ödeteceğini söylüyordu.

Hangisi olduğundan bu noktada tam olarak emin değildim.

Giuseppe, "*Sen,*" diye âdeta gürledi; sesi, Naz'm beni buraya getirdiği ilk günden sonra bir daha duymadığım biçimde öfke

doluydu. Bu, için için kaynayan bir öfkenin, hiddetin, tiksintinin sesiydi. Başını çevirdi, gözlerini doğrudan oğluna dikti. Adamın sesi üzerine Naz da babasına döndü; yüz ifadesi metanetliydi. "Defol! Defol ve bir daha sakın gelme!"

Öylece durup izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar afallamıştım. Oysa Naz hiç şaşırmış görünmüyordu. Bir süre babasını süzdü, ardmdan bana dönüp beni kendine doğru çekti. Kollarını bana doladı; ben de ona sarılıp sımsıkı kucakladım.

"Bir dahaki sefere yemek yiyecek başka bir yer seç," diye fısıldadı.

Bunu söyledikten sonra beni bıraktı.

Bunu söyledikten sonra gitti.

Bu, göz açıp kapayana kadar gerçekleşmişti. Kapının üzerindeki çan tıngırdadı ve ben henüz ne olup bittiğini kavrayamadan Naz artık yanımda değildi. Bacaklarımın beni hâlâ taşıyor olmasma şaşırmış bir halde, yüzüm asılmış, vücudum titreyerek kapıya doğru hamle yaptım. Kapıyı çekip açtım ve ona seslene seslene koşarak kaldırıma çıktım. "Naz? *Naz!*"

Sağa sola dönerek onu aradım ama gitmişti. Bu kadar hızlı. Beni orada bırakıp yok olmuştu.

Beni öylece... orada bırakmıştı.

Söylediğim gibi, o değişmişti.

Eski Naz bunu asla yapmazdı.

Ben orada öylece dikilirken uzaktan gitgide yaklaşan siren sesleri duyulmaya başladı. Gözlerim mekânın ön tarafına kaydı. Cam kırıkları ve sekmiş birkaç kurşun kaldırıma yayılmıştı. Cam, kurşunların içeri girmesini önlemişti ama tahribatı önlemeye yetmemişti.

Tam bir keşmekeşti.

İnsanlar birbirlerine bağırarak sokaklarda koşuyordu; mahalle tam anlamıyla kaos içindeydi.

Gündüz vakti yoldan geçen bir arabadan ateş edilmişti.

Bu, annemin beni uyardığı şeylerden biriydi; sokaklarda koşturan canavarların korku dolu hikâyeleri. Naz, her zaman asla

korkmamamı, korkacak bir şey olmadığını söylerdi ama ben... ben korkuyordum.

Az önce ne halt olmuştu?

Polis gelmek üzereyken dükkâna geri döndüm. Giuseppe nihayet etrafta dolaşmaya başlamış insanların ayağa kalkmalarına yardım ediyor, kalan müşterilerini sakinleştirmeye çalışıyordu. Sesi sakindi, neredeyse teskin edici bir tonla konuşuyordu. Öfkesi, oğluyla birlikte kapıdan çıkıp gitmişti.

Kapının yanındaki duvara sırtımı yaslayıp kayarak yere oturdum ve polisler olay yerine girerken kollarımı dizlerime doladım. Şaşkın haldeydim, etrafımda olan biteni dinliyor ama duymuyordum. Biri bana seslenene dek tüm dünya bulanıktı.

"Bayan Reed?"

Başımı kaldırıp baktığımda tanıdık bir yüzün tepemden bana baktığını gördüm. O kadar yakındı ki gölgesi beni kaplıyor, kasvetli bir koza gibi sarıp sarmalıyordu. Kaygı vericiydi. *Detektif Jameson.*

Bu adamı son gördüğümde vurulmuştum. Nekahet dönemindeyken hikâyeyi bir de benden dinlemek için hastaneye gelmişti. Naz'ın ifadesini yalanlamamı, bana kötü bir şey yaptığını söylememi bekledi âdeta ama yapamazdım. Naz, beni sayısız kez tehlikeye atmış olsa da o gün hayatımı kurtarmıştı. Bunu doktor da söylemişti. Naz hayatımı kurtarmıştı. Detektif, aklıma bir şey gelirse kapısının açık olduğunu söyleyerek çekip gitmişti ama bir kez bile sevdiğim adama arkamı dönmeyi düşünmedim.

Çünkü olan onca şeye rağmen, Tanrı şahidimdir ki, onu çok seviyordum.

Böyle bir aşkın mümkün olabileceğini düşündüğümden çok daha fazla seviyordum onu.

Boğazımı temizledim; "Vitale," dediğimde sesimin çıkmasına şaşırdım.

Detektif, sanki benim hizama inerse daha mantıklı olabileceğimi düşünmüşçesine kaşlarını çatarak karşımda çömeldi. "Ne?"

Sol elimi öne doğru uzatarak parmağımdaki yüzüğü gösterdim ona. "Artık Bayan Reed değilim."

Durumu algıladığında sakinliğini kaybettiğini yüzünde görebiliyordum. Birden elimi tutup yüzüğü daha iyi görmek için hafifçe eğdi. Sadeydi, en azından göreceli olarak... Naz'ın alabileceği en sade yüzüktü. Birkaç küçük elmasla süslenmiş altın bir halka.

Annesinin alyansıydı.

"Siz... Siz gerçekten onunla evlenmişsiniz." Sesi, yüz ifadesiyle uyumluydu. "Bu ne zaman oldu?"

Bana dokunmasından hoşlanmadığımdan elimi çekip sakin bir sesle, "Birkaç hafta önce," dedim. Aslına bakarsanız Naz'm da bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Bu adamın benimle konuşuyor olmasından bile hoşlanmazdı.

Detektif yeniden ayağa kalkarak, "Peki o zaman Bayan Vitale," dedi. Bir kez daha tepemde dikilirken ifadesiz yüzü geri geldi. "Sizin için sakıncası yoksa birkaç kısa soru sormak isterim."

Bir ses, "Sakıncası var," diye lafa karışarak aramızdaki küçük boşluğu doldurdu. *Giuseppe.* Detektiften birkaç santim daha uzundu. "Herhangi bir sorunuz varsa bana sorun. O bir şey bilmiyor. Sadece yemek yemek için buradaydı. Masum bir görgü tanığı."

Jameson, bu izinsiz lafa karışma karşısında gözlerini kıstı. "Madem durum bu, bunu neden kendisinin söyleyemediğini anlamıyorum."

Giuseppe, detektifin arkasından dolanıp üzerindeki yemek kare taşlı zemine saçılmış halde şu an yan duran masama doğru ilerlerken, "Birkaç aşağılık herif yüzünden yemeğine son vermek zorunda kalması yeterince sarsılmasına neden oldu zaten," dedi. "En son ihtiyacı olan şey, işe yaramaz yüzsüz bir detektifin sanki yanlış bir şey yapan oymuş gibi tepesinde dikilmesi."

Hâlâ iki adamı da aşağılık herif diye adlandırmazdım ama Naz'm sertliğini nereden aldığını kesinlikle anlıyordum. *Oha.* Detektif bile bir sonraki adımını düşünürcesine bir an için sessizliğe bürünmüş gibi görünüyordu. Jameson başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan dükkânın dışından biri onu çağırdı ve o da izin isteyerek çağıran her kimse onun yanma gitti.

Giuseppe başını iki yana sallayarak adamın dışarı çıkışını izledi, ardından bana döndü. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Ah, önemli değil. Eğer Naz birilerinin bağırmasına sinirlenecekse bu ben olayım daha iyi."

Bacaklarımın artık titremediğine şükrederek yeniden ayağa kalktım. "Bu adamın burada ne işi var? Cinayet masası detektifi. Kimse ölmedi, değil mi?"

Ah Tanrım, kimse ölmedi, değil mi? Camlar sayesinde içeridekı herkes iyiydi ama sokaktaki durum farklı olabilirdi...

Giuseppe, "Ölmedi, herkes iyi," diyerek endişelerimi yok etti. "Belki biraz sarsıldılar ama bugün kan akmadı." Susarak etrafına bakındı. "En azından burada."

"O zaman neden burada?"

"Sence?" Giuseppe tek kaşını kaldırarak tekrar bana baktı; sesi bu sorunun cevabını bilmem gerekiyormuşçasına kuşkuluydu. Biliyordum da. Bakışlarımız buluştuğu anda anlamıştım. Naz için buradaydı. Bu yüzden *her yerdeydi.* Olayın kendi yetki alanında olup olmamasının önemi yoktu... Bu adamın Naz'a karşı kişisel bir garezi vardı. "Buranın havasını koklamaya ilk kez gelmiyorlar ve Ignazio dışarıda sağ salim dolandığı sürece son da olmayacak. Arada bir uğrayıp soru sorarlar, ben de onlara gerçeği söylerim."

"Yani?"

"Uzun süredir onu görmediğimi ve görmeye de niyetim olmadığını."

O an bir şey fark ettim; daha önce düşünmediğim bir şey. Giuseppe oğluna sürekli soğuk davranıyordu ve Naz bunun sebebinin babasının ondan tiksinmesi olduğunu düşünüyordu. Elbette Naz'ın karıştığı işlerden hoşlandığını söylemiyorum ama belki... belki de Giuseppe bilgisi olmadığını öne sürebilmek için böyle yapıyordu.

Böylelikle oğlunun canını yakmak için onu hiçbir şekilde kullanamazlardı.

İnandırıcı inkâr.

Bu, bir bakıma fedakârlıktı; oğlunu güvende tutmak için elinden geleni yaparak onunla olan her tür ilişkisini feda ediyordu. Giuseppe'yi arzu ettiğim kadar yakından tanımıyordum, yine de bu onun yapabileceği bir şeymiş gibi geliyordu.

Bunun ardmdan Giuseppe gözlerini dükkânın kırık camına kilitlenmiş bir halde, yüzüme bakmadan, "Buradan çıkmalısın," dedi. "Mutfaktan geçip arka kapıyı kullan, böylelikle seni durdurmaya çalışmazlar."

Bir an tereddüt ettim ama ses tonundaki bir şey bana karşı çıkmamam gerektiğini söyledi. Bu tür durumlarda Giuseppe'nin pazarlığa, Naz'ın genelde olduğundan daha fazla açık olduğunu sanmıyordum. Polisler caddede delil toplamakla öylesine meşguldüler ki kimse dükkânın arkasına göz kulak olma zahmetine girmemişti.

Kollarımı hâlâ acıyan göğsüme dolamış halde grafiti istilasına uğramış büyük çöp bidonlarının yanından hızla geçip fark edilmeden olay yerinden uzaklaşarak kolayca ara sokağa girdim.

Köşede yol kenarına park etmiş bir taksi duruyordu. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz işaret edip çağırdım, neyse ki benden önce biri onu kapmadı.

Şoföre, "Brooklyn'e lütfen," diyerek hızla adresi verdim; sesim gergindi. Arabaya yerleşip başımı eğik tutarak emniyet kemerini taktım. Polisten kaçıyormuş gibi hissediyor, dışarı bakmaya korkuyordum. *Lütfen peşimden gelmeyin.* Şoför gençti, en fazla yirmili yaşların ortalarındaydı. Dikiz aynasından parlak beyaz dişlerini gösterip yola çıktı.

Birlikte geçirdiğim süre boyunca Naz'ın bana öğrettiği bir şey varsa o da her zaman çevreme dikkat etmek, izleyip öğrenmekti. Davranışlar sözlerden daha etkilidir. Naz birkaç kez bunu bana söylemişti. Gözlerim içgüdüsel olarak taksi şoförünün arabanm ön paneline tutturulmuş ehliyetine kaydı. Abele Abate.

Talihsiz bir isim.

Naz taksiye binmemden hoşlanmazdı. Beni tehlikeden ko-

ruyacakları konusunda başkasına güvenmezdi ama durum bu konuda bir şeyler söyleyebileceği gibi değildi.

Yolculuk boyunca nereye gittiğini, şu an ne yapıyor olabileceğini düşünüp durdum.

Bir yanım bunu öğrenmekten korkuyordu.

Trafikte eve varmak yaklaşık bir saat sürdü ve bu yolculuk altmış dolara mal oldu. Üff. Şoföre yüz dolar verip, "Üstü kalsın," dedim. Şoför bu davranışım karşısında şaşırdı ve bana bir kez daha gülümseyerek alçak sesle teşekkür etti.

Bütün yol boyunca benimle konuşmaya çalışmamıştı.

Bunu takdir ettim.

Ev neredeyse tüyle ürpertecek derecede sessizdi. Artık burada olmaktan pek hoşlanmıyordum, özellikle de tek başıma. Bu ev anılarla doluydu ve çoğu pek de güzel olmayan anılarla... Kavga ettiğimiz zamanların, Naz'ın yemeğine ilaç koyduğum günün anılarıyla... Beni öldürmeyi düşündüğü günlerin, onun içinde bir canavar olduğunu fark ettiğim ânın anılarıyla. O antrede farklı gecelerde ikimiz de ölümle burun buruna gelmiştik ve çok uzun zaman önce temizlenmiş olsa da zemine doğru açıdan baktığımda kan izlerini hâlâ görebiliyormuşum gibi hissediyordum.

Taşmmaktan söz ediyorduk... Bu konuda sürekli konuşuyorduk... ama her nedense o hamleyi bir türlü yapmamıştık, deyim yerindeyse kendimizi günlük işlere öylesine kaptırmıştık ki bir türlü karar veremiyorduk.

Yeni gerçeklerimize uyum sağlamakla öylesine meşguldük ki.

O, onun gibi birisinin olabileceği kadar açık olmaya.

Bense artık onun karısı olmaya.

Çılgınlık.

Sokak kapısını anahtarımla açıp içeri girdim ve arkamdan yeniden kilitledim. Killer, yani köpeğim oturma odasında uyukluyordu. İçeri girdiğimde gözünü açıp bana baktı ve ardından kuyruğunu sallayıp oyun oynamak isteyerek bana doğru koştu. Koca kulaklarını kaşıyıp başını okşadım ama bugün daha fazlasını yapamayacak kadar yorgundum.

İç çekerek ayakkabılarımı anında ayağımdan fırlattım ve hemen peşimde köpekle çalışma odasına yöneldim. Eğer zihnimi düşüncelere kapatıp uyuyabilirsem kanepede biraz kestirirdim belki. Tanrı bilir Naz ne zaman eve gelirdi. Saatler sonra olabilirdi. Günler sonra olabilirdi.

"Fazla geç kalmadın."

Beklenmedik bu sesi duyduğum anda bir çığlık attım; silah seslerinden korktuğumdan bile daha çok korkmuştum. *Neler oluyor?* Dizlerimin bağı çözüldü, az kalsın yere kapaklanıyordum. Korku içinde sesin kaynağını aradım. Naz, gözlerini elindeki gazeteye dikmiş çalışma masasında oturuyordu.

"Tanrı aşkına Naz, ne yapıyorsun?"

"Bugünün gazetesini okuyorum."

"Bugünün gazetesini okuyorsun," diye tekrar ettim.

Lanet olası bir gazete mi okuyordu? Gerçekten mi?

Naz, "Evet," dedi. "Eve gelirken aldım."

"Eve gelirken aldın," dedim inanamaz bir ifadeyle.

Bakışlarını bana çevirdi, ardından tek kaşını kaldırdı. "Neden söylediğim her şeyi tekrar ediyorsun?"

"Söylediğin her şeyi neden mi tekrar ediyorum?"

Ciddi olamazdı, değil mi?

Aman Tanrım, gerçekten ciddiydi.

Cidden mi?

Naz başını iki yana sallayarak gazeteyi masasına koydu, ardından hafifçe bana doğru dönerek arkasına yasladın. "Ben yaptığımda bundan neden nefret ettiğini şimdi anlıyorum. Hakikaten rahatsız edici."

"Ben sadece..." Cidden neler oluyor? "Buna ne karşılık vereceğimi bilmiyorum. Neler olduğunu bilmiyorum. Sense... Sahi ne yapıyorsun sen?"

Sanki mantıksız laflar ediyormuşum gibi kaşları çatıldı; belki de mantıksız konuşuyordum ama tam anlamıyla şaşkına dönmüştüm. Burada ne işi vardı? Sırf doğrudan eve gelip lanet ola-

sı gazeteyi okumak istediği için mi beni kendi başımın çaresine bakmam için orada bırakıp dükkândan çekip gitmişti?

Bu çok anlamsızdı.

Kuşku dolu gözlerle beni süzerek, "Eve nasıl geldin?" diye sordu.

"Taksiye bindim."

"Sanırım sana..."

Sözünü dinlemediğim için bana vaaz vermeye çalışmasına fırsat vermeden, "Evet, öyle," diye sözünü kestim. "Eve başka türlü nasıl dönmemi bekliyordun?"

"Transfer hizmetlerini arayabilirdin," dedi Naz. "Hell's Kitchen'a gelmeleri en fazla yirmi dakika sürerdi."

"Eğer sen çekip gitmemiş olsaydın böyle bir sorun olmazdı."

Naz sıradan bir şey söylermişçesine, "O gitmemi istedi," dedi ve gazetesini alıp yeniden arkasını döndü. "Başka ne yapabilirdim ki?"

"Hmm... Beni de alabilirdin. Beni orada bırakmana gerek yoktu."

"Güvendeydin."

"Güvende miydim?" dedim dalga geçercesine. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben artık orada değildim."

Sesi sakindi. Buna ne cevap vereceğimi hiç bilmiyordum. "Ama nereden biliyorsun...?"

Rahatsızlık ifadesi abartılı bir surat asmaya dönüşmüştü, gazetesini tekrar masaya koydu; sanki bu konuda konuşmak istemiyordu. Muhtemelen bu konuda baskı yapmamam gerekirdi ama ne söylemek zorunda kalacağını duymak istiyordum.

Bir tür açıklama istiyordum.

Bir açıklamayı hak ediyordum.

"Ahmak değilsin Karissa, bu yüzden öyle davranma," dedi bana imalı bir bakış atarak. "Resmin bütününe bakmayı reddetmeye devam ediyorsun, oysa her zaman *tam karşında.* Ateş ettikleri kişinin ben olduğumu nereden mi biliyordum? Söylesene

sevgilim, orada başka kimin sırtında bir hedef var? Birinin bunu yapmasının tek bir nedeni var ve şu an ona bakıyorsun." Kendini işaret etti. "Yani, evet, güvende olduğunu biliyordum çünkü ben orada değildim. Bu, yeterince iyi bir cevap mı?"

Hayır demek istedim, yeterince iyi değildi ama Naz'ın bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Yine de kendime hâkim olamadım. "Bu senin hatan değil, biliyorsun."

"Kimin hatası o zaman? Senin mi?"

Oturduğu yere gidip ahşap sandalyesinin kenarına ilişerek, "Birinin hatası olmak zorunda mı?" diye sordum. "Bazen kendiliğinden olur."

"Dinle... Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama sadece... *yapma*," dedi. "Ben yatağımı hazırladım ve bir gün oraya yatmak zorunda kalacağımı uzun süre önce kabullendim. Bugün yaptığım... ya da yapmadığım hiçbir şey... geçmişte yaptıklarımı silmeyecek."

"Geçmişte ne yaptın?"

Naz göz ucuyla bana baktı ve o noktada kendime hâkim olmam gerektiğini fark ettim çünkü benim tuhaflıklarıma uygun ruh halinde değildi. Sinirli görünüyordu. Neredeyse Vitale gibi görünüyordu. "Ne kastettiğimi biliyorsun Karissa. Bugün, geçmişi telafi etmez."

"Evet, anladım," dedim. "Özür dilemiş olman aslında affedildiğin anlamına gelmez."

"Kesinlikle," dedi Naz. "Ve aslında ben özür bile dilemedim."

"Pişman mısın?"

"Hayır."

Buna gülmemem gerekirdi çünkü komik değildi ama güldüm. Kahkahayla güldüm. Hem de attığım en duygusuz kahkahayla. Naz bana baktı; tebessüm bile etmedi ama yüz ifadesinin biraz yumuşadığını, bedeninin gevşediğini fark ettim.

Aşırıya kaçmayan bir süre konuşmadan oturduk... Ben onu seyrederek, o ise gazetesine bakarak. "Yine de hâlâ bunun senin hatan olduğu anlamına gelmez."

Sıkıntılı biçimde iç geçirerek gazetesini hızla masaya koydu ve ardından elleriyle yüzünü sıvazladı. "Karissa..."

"Bak... Tek söylediğim kendi yaptıklarımızdan sorumlu olduğumuz. Başka insanların yaptıklarından sorumlu değiliz." Söylediklerimin hiçbirini kabul ediyor görünmüyordu yine de dinlemeye devam etti. "Yani geçmişte ne yapmış olursan ol, evet, bu senin sorumluluğun ama bu yüzden bugün biri bir şey yapıyorsa... Bu da onun sorumluluğu Naz. Şimdiye dek kimse kimseyi intikam almaya zorlamadı."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerek."

"Hıh, haklıyım ve sen de bunu biliyorsun," diye devam ettim. "İntikam almak bir tercihtir; bu kadar basit. Sen intikam almayı seçtin, büyüklüğün sende kalmasını da tercih edebilirdin."

Naz, sanki boynumda başka bir baş filiz vermişçesine bana baktı. Dediklerimi anladığından emin olmasam da anlamış olmasını umuyordum. Neden mi? Çünkü tüm bunların sona ermesini gerçekten istiyordum. Bu, hayatımızda bir mucize olmasını istemek gibi olabilirdi ama sanırım sadece istemenin... bir zararı dokunmazdı.

Bir süre sonra Naz bakışlarını benden kaçırarak, "Biliyor musun?" dedi, "Evlenmeden önce çok daha itaatkârdın."

Bir kez daha güldüm.

Muhtemelen yine gülmemem gerekirdi.

Naz okumaya geri dönerken gözlerimi devirerek, "Neyse ne," dedim. O gazete okurken merakla ona bakıyordum, söylediklerim kafamın içinde hâlâ dönüp duruyordu. İntikam almak. Bir yanım, onun bu yüzden gittiğinin, beni orada bırakıp dükkândan bu yüzden hızla ayrıldığının farkındaydı. "Sen eve nasıl geldin?"

"Arabayla."

"Gerçekten mi? Araban park yerinde değil."

"Garaja koydum."

Kaşlarımı çattım. "Eve gelirken bir yere uğradın mı?"

Gazeteyi bana doğru sallayarak okumaya devam etti. Gazete

almak için durmuştu... Bunu daha önce de söylemişti.

"Bu kadar mı? Başka yere gitmedin mi?"

Bakışları temkinli bir ifadeyle bana doğru kaydı; gözleri hafifçe kısılmıştı. "Hayır."

Onu sinirlendirdiğimi fark ederek konuyu kapattım. Artık bir anlaşmamız vardı, ikimizin de bağlı kaldığı bir anlaşma: Ben cevabıyla baş edemeyeceğim sorular sormayacaktım çünkü o bana mesele ne olursa olsun yalan söylemeyecekti. Cehalet en büyük mutluluktur, derdi. Fakat bir şeyi bilmek istersem söyleyecekti.

İsterseniz buna evliliğin avantajı deyin.

Gerçi özellikle onun açık sözlülüğünün cezasını daha önce de çekmiştim.

Aynı Profesör Santino konusunu açtığımda ve o da bana işaret çubuğunun adamın göğüs kafesinde kırıldığını açık açık söylediğinde olduğu gibi.

Bu yüzden madem başka yerde durmadığını söylüyordu ona inanmayı seçiyordum.

Onun intikam almayı seçmesinden korktuğum gibi inanmayı seçiyordum.

2. BÖLÜM

Ignazio

Karissa rüya görüyordu.

Daha doğrusu kâbus görüyordu.

Yanımda yatarken uykusunda inlediğini duyabiliyordum. Vücudu kasılmıştı; elektrik akımı geçen bir tel gibi gerilmişti. Sanırım şu an uyandırmaya kalkışırsam beni çarpabilirdi.

Bazen rüyalarının bizimle ilgili olup olmadığını merak ediyordum. *Sonsuza dek mutlu yaşadılar* türü düşler miydi bunlar? Yoksa yaptığım onca şeyle ilgili düşler mi? Sebep olduğum ıstırap, yaşadığı acı, benim gibi bir adama kapılmanın dehşeti miydi? Merak ediyor ama ona sormuyordum çünkü bunun farkında olup olmadığından emin değildim.

Hatırlayıp hatırlamadığından emin değildim.

Bana rüyalarını hiç anlatmıyordu.

Ayrıca gerçek söz konusu olduğunda rüyaların hiçbir anlamı yoktu.

Hayat, neyse oydu.

Ondan kaçamazdınız.

Tavandaki pervane dönüyor, onun saçlarını uçuşturuyordu. Uzanıp dağınık saçlarını özenle yüzünden çektim; onu bir süre seyrettikten sonra yanağına minik bir öpücük kondurdum. Varlığımdan bihaber, rüyasının sancıları içinde derin uykusuna devam etti. Umarım az sonraki yokluğumdan da aynı biçimde bihaber olurdu.

Bunun için endişelenmesini istemiyordum.

Onu rahatsız etmemeye özen göstererek mümkün olduğunca dikkatle yataktan çıktım. Kapıya doğru giderken siyah bir eşofman altı kapıp karanlık holde giydim ve ardından alt kata indim.

Neyse ki köpeğin yanından geçmeyi başardım. Benden hâlâ hoşlanmıyordu... Onu suçlamıyordum. Gözünün önünde sahibini öldürmüştüm. Yine de bazen yanından sessizce geçmeyi zorlaştırıyordu. Bu evdeki huzuru sürdürmeyi zorlaştırıyordu.

Ilık bir sonbahar akşamıydı, vakit gece yarısına yaklaşıyordu; çıplak ayaklarımın altındaki mutfak zemini serindi. Ayaklarımı sürüyerek lavaboya yaklaştım ve uzanıp tezgâhtaki ahşap bıçaklıkta duran et sıyırma bıçağını çekip aldım. Kabzası siyah, ince bıçak kısmı yaklaşık 20 santimetre boyunda, ucu eti kemikten sıyırmaya elverişli biçimde keskindi.

Zaten bu iş için üretilmişti.

Yan kapının hemen yanındaki kancadan anahtarlarımı alıp garaja geçtim; kapıyı arkamdan kapatmayı da unutmadım. Açık kapılar şu an kimseye, özellikle de Karissa'ya vermek istemediğim bir davetiyeydi.

Şu an olduğu yerde, derin uykuda kalmasını istiyordum.

Bihaber.

Mercedes'imin bagajını kapatıp anahtarları eşofmanımın cebine koydum. Bunu yaptığım anda arabanın içinde kımıldayan

bir şeyin mırıltısını duydum. Kapağı kaldırıp karanlıkta, sadece bagajın soluk ışığının aydınlattığı bedene baktım.

Adamın kel kafasından çıplak ayak parmaklarının ucuna kadar her yanı ter içindeydi; yüzü boncuk boncuk ter kaplıydı; kirli gömleği vücuduna yapışmıştı. Ve leş gibi kokuyordu. Tanrım, berbat kokuyordu. Bu iş bittikten sonra bagajımı bu pis kokudan arındırmak bir ayımı alacaktı. Bu iradesiz korkak herifin üzerine işemiş olduğu düşüncesi içimi öfkeyle doldurdu. O an, tam orada bıçağı boynuna saplamadığım için şanslıydı. Bir gün daha görebilecek... *belki görebilecek*... kadar yaşama ihtimali olduğu için şanslıydı.

Kendisinin iyiliği için umarım yaşardı.

Hayatta kalmak istiyor gibi görünüyordu.

Korkudan kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Bıçağı gördüğü anda gözyaşlarına boğuldu. Burnundan hızlı hızlı soluyor; nefes almaya çalışıyordu çünkü başmm etrafından dolanıp ağzını kapatan bant yüzünden neredeyse boğulmak üzereydi. El ve ayak bilekleri de bağlıydı ama bu, bagajda sağa sola yuvarlanmasını, gürültü çıkarmasını engellemiyordu.

"Sana ne demiştim Armando?" Bıçağı boğazına dayadım; bu hareket onun iyice gerilmesine ve boğazı kesilmesin diye kımıldamayı bırakmasına neden oldu. "Eğer karım seni duyarsa o lanet olası boğazını kesmekten başka seçeneğim kalmaz."

Hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı; biraz sessizleşti ama gözyaşları akmaya devam ediyordu. İster kadın ister erkek olsun ağlayan birinin görüntüsünden nefret ediyordum, özellikle de *ailenin* parçası sayılan erkeklerin. Silahla yaşamaya ant içmiş erkeklerin, kendileri silahla ölme ihtimali olduğunda dağılmamaları gerekirdi.

Ya da bu durumda olduğu gibi bıçakla ki kullandığımda muhtemelen daha çok acı verecek bir şeydi bu.

Armando Donati, Ray'in sokak çetesi adamlarından biriydi; kirli işler yapan, kuytularda dolanan ve savaşı kazanmak uğruna kuralları eğip bükmekten çekinmeyen türden biri. Sıradan günlük işlerden olan arabayla geçerken ateş etmenin yanı sıra çocuk

kaçırma, haraç kesme ve darp konularında uzmandı. Hiçbir onuru olmayan türden bir hayat. Hiçbirinin hakkında konuşmadığı türden bir hayat. Armando'nun bir saldırıyı rasgele bir eylem gibi gösterme becerisi vardı. Ray'in sokaktaki gözü ve kulağıydı; bilginin çoğu Armando ve onun zalim hırsızlardan oluşan çetesinden gelirdi.

Bu yüzden doğal olarak babamın iş yerine yapılan ikinci silahlı saldırıyı onun yaptığını düşünüyordum.

"Bağırmak yok," dedim ona. "Eğer eve gitmek için bir şansın olsun istiyorsan beni dinleyeceksin. Anladın mı?"

Çılgınca başını salladı.

"Güzel."

Bıçağı kullanarak ağzındaki bandı deldim. Bıçak dudağını kestiğinden delikten akan kana baktım. Gözlerinden akan yaşlar artarken bastırılmış bir sesle homurdandı ama çığlık atmadı. İçine yoğun bir hava çekti ve nefesini verdiği anda yalvarmaya başladı.

"Lütfen Vitale, ben değildim. Yemin ederim. Karım ve çocuklarım üstüne yemin ederim. Aile üstüne yemin ederim. Ben yapmadım."

Çenesini kapatmasını sağlamak için bıçağı gırtlağına saplamak istiyordum ama onun yerine boştaki elimle ağzıyla burnunu tutup sıktım. Kıvranmaya başladı ama, "Yapma," dediğim anda durdu.

Artık nefes alamıyordu. Alamadığının farkındaydım. Suratı kıpkırmızı kesilmiş, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Senin yapmadığını biliyorum," dedim. "O yüzden açıklama yapmak için nefesini harcama yoksa bir dahaki sefere o nefesi tamamen keserim."

Elimi çektim; bir kez daha nefes almaya çalıştı. Kanı elime bulaşmıştı ve dalgınlıkla elimi eşofman altıma sildim; ne yaptığımı fark ettiğimde artık çok geçti.

Kahretsin.

Eşofmanımı yakmak zorundaydım.

Delilden kurtulmalıydım.

Armando bu kez sessizdi. Yani hızlı hızlı soluk alıyor ve hıçkırıyordu ama en azından artık *yalvarmaya* çalışmıyordu.

Armando, Hell's Kitchen'da, babamın dükkânından fazla uzak olmayan bir yerde, bir zamanlar Ray'in olan, on altı yaşımdayken hırsızlık yaptığım bakkalm üst katındaki bir dairede yaşıyordu. Eve gelirken gazete almak için orada durmuştum... tesadüfen eski bir tanıdığımı görmüştüm.

Bunu Armando'nun yapmadığını biliyordum. Biliyordum çünkü üzerinde boxerla bir koltukta oturmuş, küçük bir fahişe gibi pembe dizi seyrediyordu. Fakat onun yapmamış olması kimin yaptığını bilmediği anlamına gelmezdi. Onun türleri kurtlar gibidir... sürüler halinde dolaşırlar.

Ben alfa olanı ele geçirmeye çalışıyordum.

Benim peşimden gelecek kadar cesur olanı.

Armando'nun "ben yapmadım" gevezeliğine başlamasma fırsat vermeden, "Bu öğleden sonra Hell's Kitchen'daki binaya kimin ateş ettiğini öğrenmek istiyorum," dedim. "Sokaklar konuşur Armando ve sen bu işte bir lağım faresinden farksızsın. Her şeyi duyarsın. Ray'in adamları sinekler gibi tek tek düşüyor. Her gün başka biri. Ama her nasılsa sen hâlâ yaşıyorsun ve sanırım nedenini tahmin edebilirim. Bu yüzden bu işin arkasmda kimin olduğunu öğrenmek istiyorum... Şu an kimin için çalıştığını öğrenmek istiyorum."

"Ben..." Bu kelime ağzından istemsizce döküldü ve anında derin bir nefes alıp kendisine öğretilen yalanı yutarak sustu. Hepimize herhangi bir bağlantımız olduğunu reddetmemiz öğretilirdi ama Armando çok iyi biliyordu. Bana yalan söylemesinin ölümüne neden olacağını biliyordu. "Bak... O adamla karşılaşmadım... Henüz yanıma gelmedi, yemin ederim. Ben hiç kimseyim. Ben bir *hiçim.* Muhtemelen kim olduğumu bile bilmiyor. Ama insanlar konuşur, bilirsin... Tıpkı senin de söylediğin gibi konuşurlar. Geçen hafta yanıma bir adam geldi; bilgi almak için gelmiş. Bir şeyler bilme ihtimalim olduğunu duymuş. Seni sordu ama onun halihazırda bilmediği bir şey söylemedim."

"Kimdi bu adam?"

"Adını bilmiyorum."

Bu inkâr ağzımdan çıkar çıkmaz bıçak aşağıya inip kalçasının etli kısmına saplandı. Acı acı feryat etmeye başladığında elimi bir kez daha ağzıyla burnuna bastırıp çığlığını boğarak bıçağı geri çektim. Yüzü kıpkırmızı olmuştu; onu bıraktım. "Joe! Şişman Joe diyorlar!" diye bağırdığı anda pişman oldu.

Hatasını hemen anladı ve ağlayarak sessizce yalvarmaya başladı. Kalçasındaki yaradan kan akıyordu. Çok fazla değildi. Hayatta kalmasına engel olacak kadar önemli değildi. Sesimizi duyan köpek mutfakta havlamaya başlayınca bıçağı kaldırıp sessiz olmasını söyledim ona.

Karissa'nın uyanmadığından emin olmak için bir süre kulak kabartıp dinledim. Nihayet köpek dışarıda olup biteni keşfetmekten vazgeçip havlamayı kesti.

İşimizin yarıda kesilmeyeceğinden emin olunca, "Bu Joe denen adam kimin için çalışıyor?" diye sordum. Bu işi bitirmem ve yukarı çıkmam gerekiyordu. "Sakın bana bilmediğini söyleme çünkü bu kez doğrudan kalbine saplarım."

"Bir adam var, şehirde yeni."

"O kadarını biliyorum."

"Joe kimin için çalıştığını söylemedi ve biliyorsun Vitale... bunu soramayız. 'Patronum şöyle, patronum böyle,' deyip durdu ama söz ettiği o yeni adam olmalı."

"Bu adamın bir adı var mı?"

"Sarırım ona Yaralı Yüz diyorlar."

"Sanırsın," diye tekrar ettim. "İyice düşünsen iyi olur yoksa bana yanlış bilgi verdiğine pişman olursun Armando."

Armando, "Eminim," diye düzeltti. "Bundan eminim."

Yaralı Yüz. *Ha?*

"Ve Şişman Joe, Yaralı Yüz denen bu adam için çalışıyor, öyle mi?"

Bu cümleyi kurmaktan bile nefret ediyordum.

Hayatım klişe bir Mafya filmine dönmüştü.

"Öyle olmalı," dedi Armando. "Aklıma başka biri gelmiyor."

Orada durmuş bu bilgiyle ne yapmam gerektiğini çözmeye çalışırken Armando sessizce merhamet dileyerek yeniden mızıldanmaya başladı. Bu ses sinirime dokundu; arabadan uzaklaştım ve bıçağı alet kutusunun üstüne fırlatıp yapışkan bandı aldım. Büyük bir parça koparıp Armando'nun dudağındaki kanayan kesiğin üstüne yapıştırıp onu yeniden susturdum.

"Şanslısın Armando," dedim. "Bu günlerde iyi şeyler yapmaya çalışıyorum; daha iyi bir adam olmaya, karımın olabileceğimi düşündüğü adam olmaya çalışıyorum. Bu yüzden bu gece seni öldürmeyeceğim. Sana bir şans vereceğim. Eğer sabaha kadar sağ kalırsan seni evine götüreceğim. Aldığım yere bırakacağım. Anladın mı?"

Ağzı yeniden bantlanmış olduğu için cevap veremedi ama telaşlı, boğuk mırıltılarını anladığının belirtisi olarak aldım. Önceleri işler uzlaşmaya açık değildi. Beni kızdırırsan ölürdün. Bu, böyleydi. Ancak artık bunu yapamıyordum. Bunu sürdüremiyordum. Eğer esnek olmazsam takdirini kazanamazdım.

Ve onun takdirini kazanmaya çalışıyordum.

"Ama unutma... Karım seni bulursa anlaşma geçersiz olur."

Ağlamaya başladığını duyunca bagajı sertçe kapattım. Az sonra sesi kesildi.

Lağım faresi yaşamak istiyordu.

Bıçağı alıp kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin olduktan sonra eve geri döndüm. Killer beni görünce birkaç adım geriledi; hırlamaya başladığında göğsü âdeta gümbürdüyordu.

Mutfakta, lavabonun yanındaki dolaba uzanıp etli ödül kurabiyelerinden aldım. Birkaç tanesini önüne attım; hepsini silip süpürdü. Ödül kurabiyeleri sayesinde öylesine kendinden geçmişti ki artık beni rahatsız etmiyordu.

Üstündeki kanı akıtıp bıçağı bulaşık makinesine koydum ve ardından üst kata çıkan merdivenlere yöneldim; yukarı çıkmadan önce çamaşır odasına girdim. Eşofman altımı çıkarıp onunla

daha sonra ilgilenmeyi zihnimin bir köşesine kazıyarak kirli çamaşır yığının arasına sokuşturdum.

Ardından yukarı çıkıp yatak odasına geri döndüm.

Karissa hâlâ uyuyordu. Bir santim bile kımıldamamış gibi görünüyordu. Yanına uzanıp kollarımı dolayarak onu kendime çektim.

Bugün olanlar beni endişelendirmişti.

Neyse ki Karissa güvendeydi.

Öyle de kalması gerekiyordu.

Hafifçe uyanıp kımıldandı, sonra bana sokulup kollarımda uyumaya devam etti.

Yeniden rüya görmeye başladı.

Ama bu kez gülümsüyordu.

Ne düşündüğümü, kafamdan neler geçtiğini, yapmaya can attığım şeyleri bilseydi gülümsemezdi. Onun için çabalıyordum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama daha ne kadar yapabileceğimden emin değildim. Karissa, intikam almanın bir seçim olduğunu söylemişti; belki de haklıydı. Belki de bir seçimdi.

Ama belki ben intikam almayı seçmek istiyordum.

İntikam almak istemek yanlış mıydı?

Sanmıyordum.

"Günaydın."

Karissa'nın sesi uykulu bir mırıltı halinde çıkmıştı; her esnediğinde sözcükleri yarıda kesiliyordu. O mutfağa girerken başımı çevirip kapıya doğru baktım. Saçı darmadağınıktı. Üzerinde, dolabımın arka tarafından yürüttüğünü tahmin ettiğim, ona çok büyük gelen siyah bir tişört dışında bir şey yoktu.

Gardırobunun çoğunu orası oluşturuyordu.

"Günaydın." Oysa gerçekten *aydı mı* emin değildim. Gözümü bile kırpmamıştım ve muhtemelen ertesi günün belli bir saatine kadar da kırpmayacaktım. "Erkencisin."

Saat sabahın yedisi, belki de sekiziydi. Evde hâlâ çok az saat vardı ve kol saatime bakmak içimden gelmiyordu, bu yüzden emin değildim. Giyinmiştim ve yaklaşık dörtten beri güne hazırdım.

"Evet," diye mırıldandı Karissa. "Pek iyi uyuyamadım."

Dün gece aslında ne kadar derin uyuduğunu söylemeyi düşündüm ama sonra fikrimi değiştirdim. "Yazık."

"Evet, öyle." Ben bulaşık makinesini boşaltıp et sıyırma bıçağı da dâhil olmak üzere her şey yerli yerine koyarken Karissa tezgâhtaki kahve makinesini açıp kendine bir fincan kahve hazırlamaya koyuldu. Kahvesinin demlenmesini beklerken ilgisini çekmek için burnuyla onu dürten Killer'ın başını okşayarak beni izledi. "Sabahtan beri meşgulmüşsün gibi görünüyorsun."

Bir sürü çamaşır yıkamış, eşofman altımı yakmış, mutfağı dip bucak temizlemiştim; bunların hepsini onun uyanmasını beklerken oyalanmak için yapmıştım. "Sanırım iyi bir uyku çekemeyen sadece sen değilsin."

Kahvesi hazır olunca alıp dumanı tüten içeceğini üfleyerek merakla bana baktı. "Biliyorsun, senin hatan değil."

Bir an durup buna tepki vermemek için kendimi zorlayarak gözlerimi kapattım. Bir kez daha bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Sürekli endişeleri yok etmeye çalışan konuşmasıyla lanet olası bir kişisel gelişim kasetiymiş gibi hissettirmeye başlamıştı. *Bu senin hatan değil.* Bir süre sonra yapmakta olduğum işe geri dönüp konuyu değiştirdim. "Ee, bugün ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Biliyorsun işte, her zamanki şeyler."

Kahvesinden bir yudum alırken ona bir bakış attım. Beni kasten kışkırtmaya çalışıyordu. "Ayrıntı vermeyi düşünüyor musun?"

Karissa, "Günün çoğunda dersim var," dedi; bir an duraksadıktan sonra, "bunu zaten biliyorsun," diye ekledi. "Bunun dışında fazla bir şey yok... Sonrasında Melody'ye uğrayabilirim. Birlikte takılmayalı epey oldu. Sen ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey."

"Kulağa çok heyecanlı geliyor."

"Eminim kulağa geldiği kadar heyecanlı olacak," diye karşılık verdim. "Seni şehre götürmemi ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Taksiye binebilirim."

Karissa bunu söyler söylemez cebimden telefonumu çıkardım. "Onun yerine sana bir araba çağırsam nasıl olur?"

Karissa artık soğumuş olan kahvesini içerken fark etmez dercesine omuz silkti. Oysa fark ederdi. Transfer hizmetlerinin şoförleri incelenmişti. Adlarını ve adreslerini biliyordum.

Ailelerinin yaşadığı yerleri biliyordum.

Karissa, "Sen nasıl istersen," diyerek mutfaktan çıkmak üzere tezgâhtan uzaklaştı. "Kırk beş dakikaya kadar hazır olurum."

"Seni evden almalarını ayarlayacağım o zaman."

Bir saat sonra evin önündeki kaldırımın kenarında bir araba durmuş, sabırla köpeği okşayarak, kendine bir fincan daha kahve yaparak –bu yanına almak içindi– evin içinde aylak aylak dolanan Karissa'yı bekliyordu. Nihayet her şeyini toplayıp hazır olduğunda parmakları ucunda yükselip dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra kapıya yöneldi. "*Hiçbir şey* yapmadan güzel bir gün geçir."

Beni tek başıma bırakarak dışarı çıkmasını izlerken, "Öyle olacağına eminim," dedim. Beni bırakıp gitmesinden nefret ediyordum ama bugün gidişinin beni rahatlattığını hissettim. Ne yaptığımı fark etme riski olmadan ve yüzündeki ifadeyi görmek zorunda kalmadan derin derin nefes alabildiğimi hissettim.

Bugün bile onu hâlâ korkuttuğumu belli eden o ifadeyi.

Bir süredir görmüyordum.

O ifadeyi uzak tutmak için kesinlikle çabalıyordum.

İç geçirerek lavabonun yanındaki tezgâha yaslanıp her yana sinmiş keskin çamaşır suyu kokusunu içime çekerek pırıl pırıl olmuş mutfağa göz attım. Killer, kulakları geride, gözlerini bana dikmiş bir halde mutfak kapısında duruyordu. Bakışlarımız kar-

şılaştığı anda bir homurdanma, göğsünün derinliklerinde yankılanan alçak bir hırlama duydum.

"Bana öyle bakma," dedim. "Yapmam gerekeni yapıyorum."

Kımıldamadan bir kez havladı. Başımın yanındaki dolaba uzanıp bir ödül kurabiyesi aldım. Ona doğru attım; homurdanma anında kesildi, kurabiyeyi midesine indirirken en azından kısa bir süre için onun düşmanı olduğumu unutup kuyruğunu sallamaya başladı.

Kolay eğitilebilen bir köpekti.

Kolay kandırılıyordu.

Eğer böyle devam ederse onu sevmeye başlayabilirdim.

Ya da başlamazdım.

Anahtarlarımı alıp mutfaktan çıkarak garaja gittim. İçerisi dün geceden biraz daha sıcaktı. Sıcak bir gün olacaktı.

Bagajın kapağını kaldırdığımda burnuma gelen koku karşısında yüzümü buruşturdum ve geri adım atıp kokuyu uzaklaştırmak için elimi salladım. Orospu çocuğu, bu sabah daha da berbattı. Bu beladan kurtulmak için bir ton çamaşır suyu kullanmam gerekecekti.

Armando kendinde değildi ama göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Hâlâ nefes alıyordu. Hayatta kalmayı başarmıştı.

Şanslı piç.

Yanağına birkaç kez vurup, "Kalkma zamanı," diyerek onu uykusundan uyandırdım. Bu inanılmazdı... O lanet olası bagajda benim kendi yatağımda uyuduğumdan daha çok uyumuştu. Kendine gelmesi, nerede olduğunu algılaması, ona ne yaptığımı hatırlaması bir süre aldı. Karşısında beni görünce gözlerini kırpıştırarak kalakaldı; yüzü acıyla buruştu. "Merak etme, *bir şey yok*. Görünen o ki sabaha çıkmayı başardın. Tebrikler."

Muhtemelen dün gece sonunun geldiğini, benim yaptığımın sadece ölümünü ertelemek olduğunu, canını almadan önce biraz daha işkence etmekten başka bir şey yapmadığımı düşünerek ağlaya ağlaya uyuyakalmıştı. Muhtemelen yeni bir günün doğuşunu son kez gördüğünü düşünerek kendinden geçmişti.

Bir yanım bu piç herifi sırf prensip gereği öldürmemi söylüyordu. *Geride tanık bırakma.* Dün gece ne işler çevirdiğime tanık olmuştu. Fakat yapmayacaktım. Ona yaşaması için ikinci bir şans tanıyacaktım. "Bugün seni öldürmeyeceğim Armando. Anlaşma anlaşmadır ve ben sözümü tutarım. Ama bu, seni yarın öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor. İlk hatanda ve yoluma ilk çıktığında seni gebertirim ve bu boğazına bıçak saplamak kadar merhametli olmaz. Anladın mı?"

Yeniden ağlamaya başlayarak başını salladı; gözyaşları sel gibi akıyordu. Tiksintiyle bagaj kapağını çarpıp kapattım ve ön tarafa doğru yürüyüp direksiyona geçtim. Tıpkı söylediğim gibi onu evine götürecektim ve yine tıpkı söylediğim gibi gitmesine izin verecektim. Ömrünün geri kalan günlerini yaşaması için ona bir şans verecektim.

Umarım beni hayal kırıklığına uğratmazdı.

Zaten sabrım taşmıştı.

3. BÖLÜM

Karissa

NYU'nun yakınındaki kafeterya bir perşembe günü öğleden sonra saat iki için oldukça boştu. Öğrencilerin çoğu ya derse girmişler ya da çoktan evlerine doğru yola çıkmışlardı. Sadece birkaç masa doluydu; kimse içecek almak için sırada beklemiyordu. Ayağımla koyu renk linolyum zeminde tempo tutup etrafıma bakınarak naneli sıcak çikolatamı yudumluyordum. Bugün sabahtan beri uyuşturulmuş bir atı bile canlandırmaya yetecek kadar kafein almıştım ama yerimde duramamamın sebebi bu değildi.

Hayır, sebep şarküteride olandı.

Olayı zihnimden söküp atamıyordum.

Giuseppe'nin ne hissettiğini, ne düşündüğünü merak ediyordum. Bir öğleden sonra rasgele sıkılan kurşun yağmuru yüzünden hayatının işine sekte vurulmuştu. Yıllar önce, oğlu

Raymond Angelo ile karşılaştıktan sonra Naz'ın babasına ekstra güvenlik koymasını söylediğini hatırlıyordum ama bu tedbirler ilk kez gerçekten gerekli hale gelmişti.

Aralarında yeniden filizlenmeye başlayan bir çeşit ilişkinin ikisi için de ne anlama geldiğini ancak hayal edebilirdim.

Bundan geri dönüş var mıydı?

"Dünyadan Karissa'ya." Tam suratımın önünde şaklayan parmaklar sıçramama neden oldu. "Sana uyuşturucu mu verdiler?"

Gözlerim küçük yuvarlak masanın karşısındaki Melody'nin gözleriyle karşılaşınca irkildim. "Ne?"

Melody pürdikkat bana bakıp başını iki yana sallayarak, "Tanrım, psikotik kriz ya da ona benzer bir şey geçirdiğini düşündüm," dedi. "Neredeyse otuz dakikadır seninle konuşuyorum ve burada olduğumun bile farkında değilmiş gibisin."

En fazla on dakikadır burada olduğumuz gerçeğini görmezden gelerek arkama yaslanıp fincanımı iki elimle kavradım ve tüm dikkatimi ona verdim. "Ne diyordun?"

"Hatırlamıyorum bile." Homurdanarak başını masanın üzerinde açık duran kitabına eğdi. "Neden sürekli kendime bunu yapıyorum?" diye mırıldanırken sesi kitabın sayfaları arasında âdeta boğuldu.

"Belki de mazoşistsindir," diye karşılık verdim. "Hayatında iyi bir sadiste gerek duyuyorsundur."

Bu cümle bana hafifçe kalkan bir baş ve kızgın bir bakış kazandırdı. Gülerek omuz silktim. Kim bilir? Milyonlarca yıl geçse bile asla bir teşhirci olduğumu düşünemezdim ama Naz öyle olabileceğimden emindi ve ben de izleniyor olma fikrinin heyecanını inkâr etmeyecektim. "Hey, hiç belli olmaz. Hepimizin tuhaflıkları var."

Melody söylediklerimi duymazdan gelerek, "Ben aptalım," diye karşılık verdi. "Geri zekâlının tekiyim. Bunun başka bir açıklaması yok. Asla ders almayacağım."

Dramatik bir ifadeyle başını birkaç kez yepyeni ders kitabına vurdu ve sonra dimdik oturdu. Bir felsefe dersi daha, şimdiye

dek Melody'nin aldığı dördüncü felsefe dersi. Bu kez adı *Zihin Felsefesi*, her ne demekse. Farkı bilmiyordum bile.

Felsefenin tamamı zihinle ilgili değil miydi zaten?

Melody, bütün derslerden geçmişti; notları gitgide daha da iyi oluyordu ama bu durum onu her seferinde şikâyet etmekten alıkoymuyordu.

Ben mi? Ben ikinciden sonra pes etmiştim.

Felsefe hiç bana göre değildi.

Diğer yandan Melody'nin felsefeyi uzmanlık dalı yapmak gibi parlak bir fikri vardı. Felsefe diploması... Ne işe yarar ki?

"Kendine bu kadar yüklenme," dedim. "Felsefenin tümü sadece düşünceler... Hatırlıyorsun, değil mi?"

Bu cümlem kızgın bir bakış daha kazanmama neden oldu.

Tanrım, bugün ateş altındaydım.

"Her neyse," dedi Melody. "Buraya kadar. Daha fazla devam etmeyeceğim. Çizgiyi çekiyorum."

Gerçekten masanın üzerine parmağıyla bir çizgi çekti; kırmızı boyalı tırnağı, ne halttan yapıldığı belli olmayan masada gıcırdayarak ilerledi.

"Tamam, anladım," diyerek uzanıp kitabı elinden aldım. Melody karşı çıktı ve o lanet olası şey yüzünden üzerime atlayacakmışçasına ayağa fırlayıp geri almaya çalıştı ama onu geri itip kitaba baktım. İşlevselcilik. Bölümün başında yazan açıklamayı iki kez okudum. Bana hiçbir anlam ifade etmedi. "Oha! Burada İngilizce mi yazıyor?"

Melody gözlerini devirerek bir kez daha kitabı almaya çalıştı ama ona engel olup sayfaları çevirmeye başladım. Birkaç bölüm sonra bir tomar kâğıtla... notla karşılaştım. Bu konuyla ilgili artık ne denli kaotik bir sistemi varsa onu bozmak istemediğimden kâğıtları ona vermek üzereydim ki gözüm en üsteki sayfaya takıldı. Sayfa açıklamalar, onların etrafındaki boşluklara alınmış notlarla doluydu ama en tepede, önde ve ortada orantısız bir kalbin içinde kargacık burgacık bir el yazısıyla bir oğlanın adı yazılmıştı.

Leo.

"Leo mu?" diye ciyakladım. Resmen *ciyakladım*. "Bu Leo da kim?"

Bu kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez Melody kitabı zorla elimden alıp kapatarak o an çalışması gerekmiyormuşçasına sırt çantasına tıkıştırdı. Kahrolsun işlevselcilik. Yanakları hafif pembeleşip gitgide kırmızıya dönerken inanamaz gözlerle ona baktım.

Melody kızarıyordu.

Her daim kendinden emin ve kontrollü olan Melody Carmichael kızarıyordu.

Vay canına.

"Kim bu?" diye sordum. "Hadi ama Melody, hemen dökül yoksa Dicaprio'dan hoşlandığını düşüneceğim."

Melody omuz silkti. "O kadar da kötü değil."

"Hayır, hayır, *Titanik*'teki Dicaprio'dan bahsetmiyorum," dedim ona. "*Romeo ve Juliet*'deki Dicaprio'dan da bahsetmiyorum. Hatta *Para Avcısı*'ndaki Dicaprio'dan bile bahsetmiyorum. Ben *gerçek* Dicaprio'dan söz ediyorum. Hani yatındaki DiCaprio var ya, işte ondan. Saçı sakalı birbirine karışmış Dicaprio'dan."

Melody dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takınıp irkilerek bana doğru döndü. "Mümkün değil."

Tek kaşımı kaldırdım. "Koca göbeklilerden mi hoşlanıyorsun yoksa?"

Melody gülerek top haline getirilmiş bir peçeteyi bana doğru fırlattı. "Aman Tanrım, kes sesini!"

Peçeteyi alıp geri atarak, "Kim bu?" diye sordum. "Anlat hadi."

"Tamam, tamam." Ellerini teslim olurcasma kaldırdı. "Sadece... o kadar önemli biri değil, gerçekten."

"Önemli biri değil mi? Adını kalp içine alıyorsun ve önemli biri değil, öyle mi?"

"Tanıştığım bir çocuk sadece. Birkaç kez birlikte kahve içtik."

Dehşete düşmüş gibi yaparak elimi göğsüme bastırdım. "Kahve mi?" diye iç çektim. "Ama kahve içmek bize özeldi."

Melody kızarmaya devam ediyordu. Gerçekten şaşırmıştım. Önce Naz gözlerini devirmişti, şimdi ise Melody kızarıyordu. Dün gece Alacakaranlık Kuşağı'nda uyanmıştım ve buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Çıkmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

"Ciddi bir şey değil," dedi Melody. "Böyle bir şey isteyip istemediğini bile bilmiyorum."

"Ama istiyor olmasını umuyorsun."

Kıkır kıkır gülerek masaya yaslandı ve iç içerek, "Öyle umuyorum," diye itiraf etti. "O fazlasıyla... *etkileyici*. Her açıdan mükemmel. Tam anlamıyla mükemmel."

Ah. Bunu daha önce de duymuştum.

Paul hakkında da bunu duymuştum.

"Mükemmellik gerçek değildir," dedim.

Melody beni geçiştirircesine elini sallayarak, "Hadi oradan," dedi. "Sen mükemmelle evli değil misin?"

Bu laf üzerine yüksek sesle şiddetli bir kahkaha atmama engel olamadım. "Hiç de değil. Naz... harika biri. Naz, bu hayatta istediğim tek şey. Ama mükemmel mi? Asla."

Naz'ın da benimle hemfikir olacağından emindim.

"Ama senin için mükemmel. İkiniz de, biliyorsun..." Sanki ne demek istediğini anlamam gerekirmiş gibi elini bana doğru salladı. "Meredith Grey'in* deyişiyle, sen gizemli ve şaşırtıcısın, tamam mı? Naz hep gergin ve sen hep karmaşık ve açıkça söylemek gerekirse tuhafsın, tamam mı? İkiniz de öylesiniz. Ama bu iyi bir tuhaflık; anlarsın ya... İki taraflı bir tuhaflık. Naz bazen beni deli gibi korkutuyor, sen ise bazen aklımı karıştırıyorsun. Ve ikiniz birlikte... birlikte bir anlam ifade ediyorsunuz."

Melody saçmalamayı bitirdiğinde dikkatle ona baktım. "Anlam ifade ediyoruz."

"Evet," dedi Melody. "Ve Leo... Nasıl açıklayacağımı dahi bilmiyorum. Yeryüzündeki tek insan benmişim gibi hissettiriyor; sanki o an benden daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi. Beni din-

* Grey's Anatomy adlı dizideki doktorlardan biri. –çn

liyor... gerçekten dinliyor. Biliyorum bu çılgınlık çünkü Paul'ün başına gelenlerden sonra bir daha asla böyle hissetmeyeceğimi düşünüyordum ama hissediyorum." İç çekti. "Hissediyorum."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Elbette onun adına mutluydum ama aynı zamanda endişeliydim.

Paul bir süre kendisine yakın olmasına izin verdiği ilk erkekti ve sonra nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyorduk.

Yani ben biliyordum.

Çoğu insan için sadece kaybolmuştu, sırra kadem basmıştı. Hâlâ bir gün çıkıp gelebileceğini ümit ediyorlardı.

Ben gerçeği biliyordum.

Naz'a sorduğum, başımı belaya sokan sorulardan biri daha.

"Bu harika," dedim, söylediğimin büyük bir kısmında içtendim. Nihayet hayatına yeni bir yön vermiş olmasından dolayı mutlu olmuştum. "Bu şanslı adamla ne zaman tanışacağım?"

"Hmm... Bilmiyorum," dedi. "Belki bir ara çiftli takılırız."

"Çiftli mi? İki çift olarak çıkmak gibi mi?" diye sordum. "Sanırım Naz ve ben iki çift olarak çıkma meselesini çoktan geride bıraktık."

Ya da daha doğrusu Naz çıkmak meselesini geride bıraktı.

Melody, "Evet, haklısın," dedi. Güldü. "Ayrıca plan yapmaya başlamadan önce muhtemelen beni kahve içmeye götürmekten daha fazlasını yapmasını sağlamam gerek."

Eşyalarını toplamasını izlerken gülümseyerek, "Muhtemelen," diye ona katıldığımı belirttim. "İşlerin yolunda gitmesi için dua edeceğim."

"Ben de canım... Ben de."

Derin derin düşünürcesine, "Leo," dedim. "Adi görünüşlü, yağ tulumu bir mağara adamına benzemiyor, değil mi?"

"Dicaprio mu? Yoo, *o kadar da* kötü değil."

"Hayır," diye güldüm. "Senin Leo'n."

"Yoo, asla." Ayağa kalkıp çantasını sırtına taktı. "Enfes. Tam dengim."

"Kimse senin dengin olamaz Melody."

Melody gülümseyerek tek koluyla biçimsizce bana sarılıp yanağıma yarım yamalak bir öpücük kondurdu. "O yüzden en yakın arkadaşım sensin Kissimmee... Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Felsefe sınavına geç kalmamak için cevap vermeme fırsat bırakmadan hızla kapıdan çıkıp gitmişti. Orada bir süre daha oturup sıcak çikolatamı yudumladım ve sonra içeceğimi de alarak dışarı çıktım. Bugünkü işim bitmişti; binanın önünde birisi binsin diye yalvarırcasına duran bir taksi görünce önce binmeye karar verdim ama son anda vazgeçtim.

Onun yerine telefonumu çıkarıp bir araba çağırdım.

Birkaç dakika içinde geldi; şoför hayal meyal hatırladığım bir adamdı. Daha öncede arabasına binmiştim ama adını bilmiyordum. Benim için arka kapıyı açtı ve arabaya binip Brooklyn'e dönmek üzere koltuğa yerleştim.

Eve vardığımızda yeniden kapıyı açmasına izin verdim çünkü bunu kendim yaptığımda âdeta sinirleniyorlardı. Şirket kuralı mı böyleydi yoksa yapmazlarsa Naz'm kızacağından mı çekiniyorlardı bilmiyordum, bu yüzden huzuru bozmamak adına hoşuma gitmese de buna mecburdum.

Arabanın uzaklaşmasını izledim ve ardından eve yöneldiğimde ön tarafta başka bir arabanın park etmiş olduğunu gördüm. Üzerinde herhangi bir yazı olmayan, koyu renk camlı, yarım düzine antenli ve dört kapılı siyah bir Ford yaralı bir başparmak gibi dışarı doğru uzanmış duruyordu.

Dedektif Jameson kaputa yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ondan tarafa baktığım anda arabadan uzaklaşıp bana doğru yürümeye başladı.

Harika.

"Bayan Ree... hmm," dedi tam karşımda durarak. "Bayan Vitale."

"Dedektif," dedim. "Burada ne işiniz var?"

"Dün konuşma fırsatı bulamadık. O yüzden uğramak istedim."

"Neden? Beni sorguya çekmek için mi?"

"Hiç de değil," dedi alınmış gibi yaparak. "Sadece tebriklerimi sunmak istiyorum."

"Ne için."

Başıyla elimi işaret etti. "Evliliğiniz için."

"Ha." Dalgın dalgın parmağımdaki yüzükle oynadım. "Evet. Teşekkür ederim."

"Dün söyleyecektim ama fırsat kalmadan kayboldunuz. Kocanız da yoktu. Ben gelmeden gitmişti bile. O da sizinleydi, değil mi?"

"Siz söyleyin," dedim. "Madem her şeyi biliyorsunuz."

Dönüp yürümeye başlamıştım ki sesi beni durdurdu. "Yine de merak ediyorum, her şey nasıl bu kadar çabuk olup bitti?"

Yürümeye devam etmem gerekirdi. Öyle yapmam gerektiğini biliyordum. Ama bununla ne kastettiğini öğrenmek istiyordum. "Ne?"

"Yani demem o ki... ikiniz yıldırım hızıyla evlendiniz," dedi. "Bu yüzden bana biraz tuhaf geliyor, tahmin edersiniz... Bunun eş muafiyeti ile bir ilgisi olup olmadığını, hiçbir konuda onun aleyhinde ifade vermek zorunda kalmamanız için sizinle evlenip evlenmediğini merak ediyorum doğrusu."

Bu sözler karşısında sanki suratımın ortasına bir tokat yemişçesine irkildim. Bizim sahip olduğumuz şeyi nasıl böyle alçaltabilirdi? "Naz'a herhangi bir suçlamada mı bulunuyorsunuz?"

"Bulunmalı mıyım?"

"Naz bir şey yapmadı," dedim. "O da herkes gibi yemeğini yiyordu. Başka bir masum görgü tanığı yani."

Detektif başını iki yana salladı. "Madem durum bu..."

"Şimdi izin verirseniz benim için bu konuşma bitti," diyerek oradan ayrılmak üzere harekete geçtim ve bu kez arkamı dönmedim. "Hoşça kalın Dedektif. Yolunuzu kendiniz bulabilirsiniz."

Adama daha fazla konuşmak için beni kışkırtmaya çalışma şansı vermedim. Evin ön kapısına vardığımda arkama bir göz atmayı göze aldım ve dedektifin ağzı bir karış açık bana baktığını

gördüm. Sanırım söylemek zorunda kaldığım şeyden hoşlanmamıştı. İçeri girip kapıyı arkamdan kilitledikten sonra eşyalarımı oturma odasına atıp hızla yürümeye devam ettim.

Budala herif.

Mutfağa girdiğim anda adımlarım yavaşladı. Naz, onu saatler önce bıraktığım yerdeydi, lavabonun yanındaki tezgâha yaslanmış duruyordu. Sanki gün boyu bir santimetre bile kımıldamamıştı.

"Ee, Jameson bugün ne istiyormuş?" diye sordu anında.

"Dışarıda olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette."

Elbette biliyordu.

Buzdolabından bir şişe su alıp açarak bir yudum içtim. "İfade vermekten muaf olabilmem için mi evlendiğimizi sordu."

Naz buna gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Cidden mi? Sen ne dedin?"

"Muafiyete ihtiyacım olmadığını çünkü senin herhangi bir suçun bulunmadığını söyledim."

Lafım bittiği anda Naz bir kahkaha attı; bastırılamamış yüksek bir kahkaha.

Gözlerimi kısıp ona bakarak, "Bu sefer," dedim üzerine basa basa. Bunu komik bulması beni mutlu etmişti. "Ne düşünürsen düşün dün yanlış bir şey yapmadın."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Her neyse..." Gözlerimi devirdim. "Onun dışarıda olduğunu bilip de bu konuda bir şey yapmamış olmana inanamıyorum. Benimle konuşmasını bile engellemedin."

"Sen yetişkin bir kızsın. Kendin baş edebilirsin."

Bunu duyduğumda az kalsın boğuluyordum. Art arda iki gün polisle ilgili bir meselede başımın çaresine bakmama izin vermişti. Eski Naz bunu asla göze almazdı. Eski Naz, bu boktan işle kendisi ilgilenirdi. "Bugünlerde bana fazla güveniyorsun."

"Sana güvenim tam," dedi.

"Bana güveniyor musun?"

"Elbette."

Bu sözler beni şaşkına çevirmişti. Belki bunca şeyden sonra şaşırmamalıydım ama öyle olmadı. İkimiz arasında güven konusu her zaman biraz kuşkulu olmuştu. Bir yanım bunun sürekli bir sorun olacağını düşünüyordu, bu yüzden açık açık onun bana güvendiğini söylemesi neredeyse aklımı başımdan aldı.

Gerçi, doğruyu söylemek gerekirse ben de ona güvenmeye başlamıştım.

"Seninle evlendim Karissa. Tüm kalbimle sana güvenmesem bunu asla yapmazdım. Sana olan güvenim o yüzüğü parmağına taktığım anda tasdiklendi.

"Artık sana ait olduğum için mi?"

"Hayır, *birbirimize* ait olduğumuz için. O gün, iyi günde, kötü günde senin yanında olmaya karar verdim."

"Ya bir gün ben artık senin yanında olmamaya karar verirsem? O zaman ne olur?"

"Hmm." Dikkatle bana baktı. "Hiç düşünmedim."

"Hiç düşünmedin mi?"

"Hayır."

"Bir gün seni terk etmeye kalkışırsam ne olacağını gerçekten hiç düşünmedin mi?"

"Aklıma bile gelmedi," dedi. "Eskiden... önceden olsa... seni sürükleyerek geri getirirdim. Ama şimdi eğer benden kaçarsan sadece seni ıskalamamayı ümit ederim sanırım."

"Beni ıskalamamayı mı ümit edersin?"

Naz tezgâhtan uzaklaşıp bana doğru yürürken, "Evet ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi. "Ne de olsa oldukça iyi bir nişancıyım."

Ne dediğinin ayrımına vardığım an soluğum kesildi. Naz kollarını bana dolayıp gülerek bana sarıldı. *Gülüyordu.*

"Komik değil Naz," diye homurdanarak onu itmeye çalıştım ama beni bırakmadı. "Hiç komik değil."

Başıma bir öpücük kondurup kollarını gevşeterek, "Hadi ama," dedi. "Kabul et... Biraz komikti."

Hiç de hoşnut olmayan bir ifadeyle ona baktım. Bu, sadece daha çok gülmesine neden oldu.

"Beni gerçekten terk etmek mi istiyorsun Karissa? O zaman sanırım sadece... arkandan bakarım." Sanki bu denli basitmişçesine, sanki öylece çekip gitmeme izin verecekmişçesine omuz silkti. "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun? Kaçmayı mı planlıyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak, "Elbette hayır," dedim. "Bunu neden sorduğumu bile bilmiyorum. Sanırım dedektifin söylediği şey beni altüst etti."

"Boş ver. Saçmalık," dedi. "Beni hapse gönderecek çok fırsatın oldu... Sadece ağzını açarak uzun süre önce beni parmaklıkların arkasma sokabilirdin. Konuşmanı engellemek için seninle evlenmeme gerek yoktu. Sen bu güveni bana en başta verdin. Bir sürü sebebin varken bile sırt çevirmedin. Yüzük olsun ya da olmasın bundan sonra da yapmayacağına güvenim tam. Seni sevdiğim için seninle evlendim Karissa. Ne bir fazla ne bir eksik."

Ne kadar çok söylemiş olursa olsun bu kelimeleri... *Seni seviyorum*... ondan duymak hâlâ içimin titremesine neden oluyordu. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Görünüşte duygusal biri değildi, hem de hiç. Bu yüzden seni seviyorum dediğinde ciddiydi.

Kollarımı boynuna dolayıp parmak ucunda yükselerek onu öptüm. Dudakları yumuşak ve tatlıydı. Dili nane şekeri tadındaydı. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum."

Bakışlarım onun arkasına, arka bahçeye kaydı. Killer sağa sola koşturuyor, onlarla oynama arzusuyla heyecanla kelebekleri kovalıyordu. Bir tanesini bile incitmeye kalkışmıyordu. Ne zaman ikisi baş başa kalsa Naz genellikle onu arka bahçeye koyardı.

Benim erkeklerim hâlâ birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı.

Bakışlarımı yeniden Naz'a çevirip parmaklarımı ensesindeki saçlarda gezdirirken dikkatle ona bakarak, "Anlaşılan bugün gerçekten hiçbir şey yapmadın," dedim. Şık giyinmişti. Heaven kokuyordu; ormanımsı ve denizimsi; tam Naz. Bu sabah tıraş

bile olmuştu. Bu, yani Naz'ın sinekkaydı tıraş olması ender bir olaydı. "Neden takım elbise giydiğini anlamadım."

"Sana daha önce söylemiştim... Takım elbise giymem için özel bir şey yapmama gerek yok. Kapıyı açmak, yemek sipariş etmek, çalışma masamda oturmak için bile giyerim... Hatta sevişmek için bile."

İçimi tatlı bir ürperti kapladı. "Bu kulağa çok hoş geliyor."

"Hangi kısmı?"

"Sevişme kısmı."

"Hmm." Bana doğru eğilip burnunu burnuma sürttü. Yanağını yanağıma dayayarak, "İstediğin bu mu? Seni yukarı götürüp aklını başından alana kadar seni becermem mi Hapishane Kuşu?" diye fısıldadı kulağıma.

Bana böyle hitap etmesi beni hâlâ tahrik ediyordu. *Hapishane Kuşu.* Bütün bedenimin kızardığını, her hücremin beklentiyle yanmaya başladığını hissedebiliyordum. "Hı hı."

Bu cevap ağzımdan güçlükle çıkabildi. Sesim hırıltılı ve güçsüzdü. Bariz tepkime hafifçe kıkırdadı; dudakları tenimde hafifçe gezinirken dişleri kulak mememe sürtündü. Ellerinin tişörtümün altına kaydığını, belimi okşadığını ve ardından sert parmak uçlarının omurgam boyunca yukarı doğru çıktığını hissederek gözlerimi kapadım.

Kendimden geçtim, âdeta soluğum kesildi ve neredeyse lanet olası bir dağa tırmanır gibi tepesine çıkacaktım ki yüksek bir ses mutfakta yankılanarak beni ürküttü. Gözlerim birden açıldı, anında geri çekildim.

Bir saniye sonra bangır bangır çalmaya devam eden bu sesin bir şarkı olduğunu fark ettim.

Hotline Bling.

Bu da neyin nesiydi?

Naz, engellenmiş olmaktan dolayı homurdanarak elini cebine sokup telefonunu çıkardı. Bu patırtı... bu şarkı telefondan geliyordu.

Cidden. *Nasıl yani?*

Bana bir bakış atarak düğmeğe basıp telefonu sessize aldı. Tavrından arayanın suratına kapatmış olabileceğini düşündüm ama bir süre sonra telefonu kulağına götürdü. "Alo."

Karşı tarafta kimin olduğunu duyamıyordum ama Naz yüz ifadesi değişmeden dikkatle dinledi. "Bana yirmi dakika ver, hemen yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp cebine soktu ve bana doğru yürümeye başladı ama ellerimi uzatıp onu durdurdum. "Bu da neyin nesiydi?"

Naz duraksadı. "Ne?"

"O şarkı," dedim. "Zil sesi."

"Ha, sevmez misin?"

"Ben, şey..." Ne diyebilirdim ki? "Bilmiyorum ya sen?"

Omuz silkti. "Şimdiye dek duyduklarım arasında en kötüsü değil."

Eğilip beni öpmeye çalıştı ama dudaklarımı ondan kaçırdım. "Gerçekten Naz. Neydi bu? Nereden çıktı?"

En azından geçici bir süre için pes etti ve tek kaşını kaldırıp bana bakarak geriye doğru bir adım attı. "Bugün indirdim. Yeni bir zil sesi kullanabileceğimi düşündüm."

"İyi de *bu* ne?"

"Nesi varmış?"

"Hiçbir şeyi ama..."

"Ama ne?"

"Sana hiç uygun değil."

"Bana uygun değil mi?"

"Ayrıca sen müzikten hoşlanmazsın. Sesten başka bir şey olmadığını, gereksiz bulduğunu ve hoşlanmadığını söylemiştin."

"Doğru."

"O zaman bu neyin nesi? Orta yaş bunalımı mı yoksa?"

"Aaa," dedi gülerek. "O kadar yaşlı değilim."

"Doğru, değilsin ama cidden... Ne oluyor?"

Farklı.

Lanet olası derecede farklı.

Bir dakika boyunca gözlerini benden ayırmadı; bakışından rahatsız olup kıpırdanmaya başlamama neden olacak kadar uzun bir süreydi bu. Sonunda bana yaklaşıp ellerini enseme götürdü ve sımsıkı tutarak beni kendine doğru çekti.

"On beş dakika sonra çıkmak zorundayım," dedi; sesinde buz gibi bir ciddiyet vardı. "Bu süreyi Drake'den söz ederek mi geçirmek istiyorsun yoksa yukarı çıkıp sevişerek mi?"

Şimdi böyle söyleyince...

"On beş dakika," dedim. "Yeterli mi?"

Sorum üzerine yüz ifadesi değişti, dudaklarında gamzelerini ortaya çıkaran ukala bir gülümseme belirdi. "Bana beş dakika yeter sevgilim."

"O zaman ikinci seçeneği alayım," dedim, "ama yukarı çıkmamızı gerektiren bir neden görmüyorum."

Naz'ın yüzü benimkinin tam karşısında durdu; dudakları o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. "Akıllıca," diye fısıldarken dudakları yumuşakça benimkilere dokundu.

Tam onu öpecektim ki beni döndürdü; sırtım ona yaslandı. Kollarını belime dolayıp beni sımsıkı tutarak mutfağın diğer ucuna sürükledi ve öylesine sert bir biçimde tezgâha itti ki nefesim kesildi.

Kotumun düğmelerini açıp çekiştirerek bacaklarıma indirdiğinde soluk soluğa kaldım. Ona yardımcı olmaya, kotumu çıkarmaya çalıştım; sadece bir bacağımı çıkarmayı başarmıştım ki Naz bıraktı. Ellerinden biri külotumun ön tarafına doğru kayıp parmakları sertçe klitorisimi okşamaya başlarken diğer eliyle kendi fermuarını açıp hiç zorlanmadan pantolonunu indirdi. Aletini birkaç kez okşadıktan sonra külotumu kalçamdan aşağıya çekerek dizlerimde bıraktı.

Ardından elini sırtıma koyup beni soğuk tezgâha itti. Arkadan içime girerken tezgâhın kenarını sımsıkı tutup destek aldım. Bacaklarımı tam olarak açamadığım için içime girmekte zorlandı ama bunu hiç umursamamış görünüyordu. Bana dokunduğu anda hazırdım zaten, her seferinde bedenim ona anında karşılık veriyordu.

İlk girişi yumuşak ve dikkatli olsa da sonrasında her şey mümkündü. İçimden çıkıp öne doğru öylesine sert itti ki tezgâha çarptım, neredeyse lanet olası kahve makinesini düşürüyordum.

"Siktir," diye küfrettim ama bu, ağzımdan çıkmayı başaran son kelime oldu, çünkü içimde öylesine gaddarca gidip geliyordu ki nefes alabiliyor olmam bile büyük bir şanstı. Kollarmdan biri bana dolanıp eli bir kez daha klitorisimi bulduğunda sırtımı kamburlaştırdım; hâlâ sırtıma sertçe bastırdığı diğer eliyle beni olduğum yere mıhlamıştı. Sanki bitiş çizgisine doğru hızla koşuyormuşçasına beceriyordu beni. Çıt çıkmayan evde yankılanan tek ses bam bam tezgâha vuran bedenimin sesiydi.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Konuşmayı bilmeyen lanet olası bir mağara kadını gibi nefes alıyor, inliyor, bağırıyor ve homurdanıyordum.

Ah. Ah. Ah.

Ayakta zor duruyordum, bacaklarım titriyordu ama Naz sanki bir bez bebekten farkım yokmuşçasına beni olduğum yerde sımsıkı tutuyordu. Midemin kasıldığını, tüm kaslarımın gerilip bütün iç organlarımı ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Âdeta az sonra hızla aşağıya inmeye başlayacak olan lunaparktaki bir hız treniyle tepeye doğru tırmanıyordum.

Vmnn.

Göğsümden patlarcasına bir ses çıktı; hırıltılı bir çığlık. *Siktir.* Orgazmm yoğunluğundan neredeyse yere kapaklanacaktım ama Naz'ın güçlü tutuşu ayakta kalmamı sağladı. Naz'ın hareketleri sertliğini hiç kaybetmedi; orgazmımın etkisi azalana dek beni okşamaya, içime girip çıkmaya, nesi var nesi yoksa bana vermeye devam etti. Çığlıklarım mırıltılara dönüştü ama o durmadı, bedeni gerilirken inlemeye başladı.

İçimde patladığını hissettim.

Ama göz açıp kapayana kadar boşaldı.

Göz açıp kapayana kadar içimden çıktı.

Göz açıp kapayana kadar gevşedi.

Elleri artık vücuduma dokunmuyordu.

Anında o sıcaklığı özledim.

Her şey öylesine çabuk oluvermişti ki değişime ayak uydurma şansı bulamadım. Bacaklarımın gücü tükendi ve tezgâhtan kayıp kıçımın üstüne yere çakıldım. Bacaklarımın arasında bir zonklama, midemde bir kasılma vardı ve bunu nasıl becerdiğini bilmiyordum ama bir ringde on iki raunt dövüşmüş ve kaybetmiş hissediyordum.

Naz geri çekilirken başımı kaldırıp ona baktım.

Sakin soğukkanlı bir sesle, "Hâlâ birkaç dakikam var," dedi. "Yani yeniden yapmak istersen..."

Ellerimi kaldırıp yeter dercesine salladım. "Bu yetti."

Pantolonun fermuarını çekip kemerini düzelterek üstünü başını toparlarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Kendini toparlaması otuz saniye sürdü.

Oysa benim tüm gecemi alacaktı.

Yeniden bana doğru gelip yanıma çömeldi, böylece göz hizama geldi. Elini hafifçe dizime koyup parmağıyla yavaş yavaş daireler çizmeye başladı. Bir süre sessizce bana baktı. Hâlâ nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum... külotum baldırlarıma takılmış kelepçeler gibiydi; kot pantolonum çoktan gitmişti.

Beni baştan aşağı inceleyerek, "Toparlanacaksın, değil mi?" diye sordu; bunu yaparken yüzündeki tebessüm gitgide büyüdü.

Kendini beğenmiş orospu çocuğu.

"İyiyim," dedim başımı sallayarak. "Daha iyi olacağım."

Dizimi okşamaya devam ederse bu mümkün değildi ama.

Bedenimin alt kısmını tatlı bir ürperti kaplamaya başlıyordu.

Birinin dokunuşundan kaçmak mümkün müydü?

Naz eğilerek alnıma kısacık, hafif bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı.

"Kaçta evde olacağımı bilmiyorum," dedi. "Beklemesen iyi olur."

Nereye gittiğini sormak istedim. Nereye gittiğini bilmek istedim.

Ne iş çevirdiğini öğrenmek istedim.

İstedim ama sormadım; o dışarı çıkarken sessizce oturmaya devam ettim.

Naz haklıydı... Aptal değildim.

Gerçekten öğrenmek isteseydim sır dolu planını çözebilirdim.

4. BÖLÜM

Ignazio

New York'taki beş aileyle randevu ayarlamak çok uzun sürmüştü.

Bir zamanlar Kurul denen bir şeye sahiplermiş; bütün örgütlerin üstünde bir örgütmüş. Üyelik, New York'daki ailelerin başkanlarıyla Chicago ve Buffalo'dan gelen liderlerle sınırlıymış. Ülkenin en güçlü bu yedi adamı gizlice bir araya gelir, suç işlemek demokratik bir hakmış gibi kararlar alırlarmış. Birinin öldürülmesini mi istiyorsunuz? Kurula sorarmışsınız. Birini aileye mi katmak istiyorsunuz? Gidilecek tek yer kurulmuş.

İzin almadan hareket ederseniz öldürülürmüşsünüz.

Kurul yıllar önce nalları dikmiş. Artık hepsini bulmak şöyle dursun toplantı yapmaya istekli iki patron bulsanız şanslıydınız. Yine de kurallar hâlâ vardı... hepimizin takip etmek zorunda olduğu kurallar.

Bu ailelerden birinin liderini öldürdüğümde çiğnediğim kurallar.

Raymond Angelo'yu.

Long Island'daki eski, tuğla bir malikânenin ön verandasında duruyordum. Hava hâlâ aydınlıktı ama alacakaranlık yavaş yavaş çöküyordu. Bulutsuz mavi ufuk çizgisinde turuncu çizgiler belirmeye başlamıştı. Uzaklarda bir yerlerde alev alev yanmakta olan bir yangm varmış gibi görünüyordu.

Orada dikildiğimi bütün mahalle görebilirdi ama hayatımın en önemli toplantısına geç kalmak üzere olduğum halde içeri girmeye henüz hazır değildim. Çünkü o kapıdan içeri girdiğimde hayatımda son kez *bir yere* yürüyor olma ihtimalim olduğunu biliyordum.

Beni bir muşambaya sarılı bir halde dışarı taşıyabilirlerdi.

Cesedimi East River'a atabilirlerdi.

Bir daha asla yüzeye çıkmazdım.

Beni buraya, gündüz vakti çağırmış olmaları bir anlam ifade etmiyordu. Aptal değildim. Hiçbir zaman olmadım. Birisi babamın iş yerini kurşun yağmuruna tuttuğunda güneş pırıl pırıl parlıyordu.

Bu adamlar dünyanın kendi ekseni etrafında dönüşünün planlarını etkilemesine izin vermezlerdi.

Ben orada dikilirken beyaz ahşap kapı aralandı. Ağzımdaki nane şekerini yanağıma doğru kaydırıp emmeye devam ederek sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken oraya doğru döndüm. Karşımda iri yarı, genç bir adam duruyordu; yüzü delik deşikti. Genova'nın tetikçilerinden biri olduğunu tahmin ettim. Adamın öyle bir tipi vardı. *Canavarlar.* Geçmişte hepsiyle birkaç kez iş yapmış olsam da diğer ailelerin iç işleri konusunda bilgi sahibi değildim.

Bir işleri olurdu ve ben hallederdim; soru sorulmazdı.

Benimle nasıl iletişim kuracaklarmı, bu toplantı için bana nasıl ulaşacaklarını bu yüzden biliyorlardı. Anlaşılan telefon numaram hâlâ hızlı arama listelerinde kayıtlıydı.

Belki de bu konuda bir şey yapmam gerekirdi.

"Sizi bekliyorlar," dedi genç adam; sesi öylesine tizdi ki kulağa sanki henüz kamışına su yürümemiş gibi komik geliyordu. *Ya da yüzünü dağıttıklarında o kamışı kendisine sokmuşlardı.* "Beni takip edin."

Beni izlediklerini bilmem gerekirdi.

Kapıyı çalmaya gerek yoktu.

İnsanlardan emir almaktan hiç hoşlanmam. Ray'den emir almaktan bile asla hoşlanmazdım. Karşı çıkmak üzereydim ki duygularımı bastırıp adamın peşinden yürümeye başladım.

Şu an üstünlüğümü ortaya koymanın zamanı değildi muhtemelen.

Biri arkamızdan kapıyı kapattı. Geri dönüp baktığımda görünmemeye çalışan bir adamın antrede nöbet tuttuğunu fark ettim. *Ha?* Yeniden dönüp iri yarı adamın peşine takıldım; uzun bir koridora dönüp yolumuza devam ettim. Köşeyi döndüğüm anda gitmekte olduğumuz yerin dışında iki adamın nöbet tuttuğu çift kanatlı bir kapı olduğunu gördüm.

Omuzlarındaki AK-47'ler bu adamların kendilerini kasten görünür kılmaya çalıştıklarını belli ediyordu.

Sanırım gözümü korkutmaya çalışıyorlardı.

Biz yaklaşınca kapıları açtılar; adımlarım durma noktasına geldi. Yine de tereddüt ettiğimi görmelerine izin vermedim.

Bana yol gösteren adam hemen dışarıda durdu ama ben yürümeye devam ettim. Artık vazgeçmek yoktu. Sıradan bir yemek odası, daha ziyade bir toplantı mekânıydı. İçeride etrafında sandalyeler olan uzun, maun bir masa bulunuyordu.

Sandalyelerden sadece dördü doluydu.

Adamlardan biri, patron Frank Genova elini arkamdaki kapıya doğru salladı. "Bizi yalnız bırakın."

Adamlar anında itaat ettiler. Genova'nın liderliği boşuna değildi. Toplantının yapıldığı ev onun eviydi. Bir şey olmasını bekleyerek orada öylece durdum. Bu işin nereye varacağından pek emin değildim.

Daha önce de söylediğim gibi bu toplantılar ender yapılırdı.

Adamlar odayı boşaltır boşaltmaz Genova aramızdaki masayı işaret etti. "Silah."

Ellerimi kaldırdım. "Üzerimde silah yok."

Kaşları çatıldı. "Silahsız mı geldin?"

"Asla silah taşımam," dedim, "ama bu, silahsız olduğum anlamına gelmez."

Eğer doğru kullanırsan her şey silahtır.

"O zaman bıçak."

"O da yok."

"Üzerinde ne var o zaman?"

"Fazla bir şey yok." Kısa bir an düşündüm. "Biraz bozuk para, nane şekeri, cüzdanım... ha bir de cebimde bir kalem var."

İnanamamış bir ifadeyle bana baktı. "Bir kalem mi?"

Elimi cebime sokup siyah renkte, sıradan bir tükenmez kalem çıkardım.

Muhtemelen bir dolarlık bir şeydi.

Genova, "Bununla birini mi öldüreceksin?" diye sordu.

Kalemi masanın üzerine koyarak omuz silktim. "Hiç belli olmaz."

Bu, onun aklını biraz karıştırmış gibiydi. Şaşkm şaşkın kaleme baktı, ardmdan alıp salladı. "Bu sadece bir formalite. Bir önemi yok. Hadi otur ve bize katıl."

Bize katıl.

Genova, "Eminim bu öğleden sonra buraya neden çağrıldığını biliyorsun," diyerek doğrudan konuya girdi. "Raymond Angelo cinayetini konuşmamız gerek."

Ray'in olduğunu varsaydığım sandalye bomboş parıldıyordu. Bir yanım şehre yeni gelen adamın çoktan onun yerini aldığını tahmin ediyordu ama hayır, sandalye boştu. Sanırım meşhur Yaralı Yüz henüz gruba davet edilmemişti.

Yazık. Onunla tanışmak isterdim.

"Ben cinayet olarak adlandırmazdım," dedim. "Daha ziyade zamansız bir ölüm."

"İlginç bir bakış açısı Vitale ama bu, bir patronun öldürüldüğü gerçeğini değiştirmez. Sen de biliyorsun bu tür şeylerin olmasına izin veremeyiz. İşe zarar verir. Düzene zarar verir. İnsanlar yerlerini unutmaya başlarlar ve hepimizin başı belaya girer. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Yani bunun bizim için nasıl bir sorun olduğunu anlıyorsun. Senin bir patron öldürmüş olmanın ne denli kötü bir haber olduğunu anlıyorsun. Bizim sorumluluğumuz altındaki bir bölgede böyle bir olay yaşanmasını hoş göremeyeceğimizi anlıyorsun. Biliyorsun bu kişisel bir mesele değil ama..."

"Bu yüzden seni öldürdüğümüzde bize kızma," dercesine kayıtsız bir omuz silkmeyle sustu.

"Saygısızlık etmek istemem ama..." diye söze başladım. Eğer bugün öleceksem ölecektim. Bu odada yapacağım hiçbir şey onların kararını değiştirmeyecekti. "Madem bu kuralları konuşmak için beni çağırıyorsunuz, kurallar gün aşırı yok sayılırken neredesiniz?"

Bunun üzerine diğer patronlardan biri söze karıştı. *Michael Grillo.* "Neden söz ediyorsun?"

"Şahsen hiçbir zaman ant içmediğim için hatalıysam beni affedin ama siz beyler, kadınlara ve çocuklara asla zarar verilmemesi kuralını yok sayan adamlarınızla da bu konuşmayı yapıyor musunuz? Madem öyle Raymond Angelo birisinin karısını ve kızını katlettiğinde neden toplantı yapılmadı?"

Grillo kaşlarını çattı. "*Ben* hatalıysam sen de beni affet Vitale ama o katliamı yapan aslında *sen* değil miydin?"

Beni sinirlendirmişti.

"Emri veren ben değildim," dedim. "Tohumu eken Ray'di. Eğer canavara dönüşen bir adama sorumluluk verirseniz birinin o canavarın icabına bakmasına şaşırmamanız gerek. Ray'i ben öldürdüm ve bundan pişman değilim. Gözlerimin önünde sevdiğim kadını vurdu."

Genova yeniden lafa karıştı. "Bunu yapan Johnny Rita değil miydi?"

İçimi büyük bir öfke kapladı; bu, mantıksız olabilirdi ama o ismi dillendirdiği için adamın boğazına sarılmak istiyordum. "Karissa. Ray, Karissa'yı vurdu."

Bu adam gerçekten budalanın biri miydi yoksa sadece olanlardan bihaber gibi mi davranıyordu bilmiyorum ama yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirip yok oldu. "Sevdiğin kadın o, öyle mi?"

"İlişkimi tartışmak için mi buradayız Genova yoksa asıl meseleye geri dönebilir miyiz?"

Sesim öfkeliydi ama Genova buna gülüp geçti. "Evet, haklısın. Ben size yetişemem çocuklar. Kadınlardan bir gün nefret ediyor, ertesi gün onlara âşık oluyorsunuz. Neyse konuyu değiştiriyorum... Angelo'nun kabul edilemez bir davranışta bulunduğu konusunda sana katılıyorum, bu yüzden de yaptığın şey için seni suçladığımı söyleyemem. Yine de... Bu tür olayları hoş göremeyiz Vitale, bundan dolayı şimdilik seni uyarıyorum. Eğer bir kez daha yerini unutursan sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın."

Tehdit edilmekten hoşlanmazdım.

Lafla peynir gemisi yürümez.

Birinin hayatımı tehdit etmesindense beni öldürmeye kalkışmasını tercih ederim.

O durumda en azından kendimi savunabilirim. Oysa şimdi burada öylece oturmak, söylenenleri kabullenmek ve önemsiz itaatkâr bir asker gibi başımı sallayarak onu onaylamak zorundaydım. Oysa ben itaatkâr bir asker değildim.

Olmamı istedikleri önemsiz, itaatkâr bir asker.

Asla olmadığım biri.

"Ray'in yerine geçen kişi kim?" diye sordum. "Toplantıda olmaması dikkatimden kaçmadı."

"Henüz Angelo'nun yerine biri geçmedi."

Buna anca gülerdim.

Sadece birkaç gün önce babamın dükkânını kurşun yağmuruna tutan AR-15'ten çıkan metal zarflı mermiler bunun tam tersini söylüyordu. New York'taki aile fertleri sinek gibi öldürülüyorlardı. Yani Genova'nm demek istediği henüz oylama yapılmamış olduğuydu ama Ray'in yerine gelecek kişi kesinlikle belliydi.

Ve bu kişi her kimse muhtemelen hepsinden daha kötüydü.

İzin almıyordu.

Kuralları takmıyordu.

Oylama onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Kim bu yeni adam?" diye sordum. "Kimse onun hakkında fazla bir şey bilmiyor."

Bu konu hakkında konuşmak istemiyor görünüyorlardı. Diğer üçü buz gibi sessizliklerini korurken Genova en azından benim suyuma gidiyormuş gibi davrandı. "Yaralı Yüz diyorlar. Genç bir adam. Acımasız biri."

"Ne kadar genç?"

"Senin yaşlarında," dedi Genova. "Güneyden gelmiş."

"Philadelphia'dan mı?"

"Hayır, daha da güneyden."

Mason-Dixon Hattı'nın ötesinde bir ailenin varlığı hakkında fazla bir bilgi yoktu, bu yüzden ne kadar güneyden gelmiş olabileceğinden emin değildim. Yine de üstelemedim. Halihazırda burnumu fazlasıyla sokmuştum zaten.

Bu işte soru sormayız.

En önemli kural muhtemelen buydu.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Artık gitmekte serbest miyim?"

Genova ellerini masaya koyup önünde birleştirerek, "Henüz değil," dedi. "Gitmeden önce biraz iş konuşmak istiyorum. Benim için yapman gereken birkaç iş var."

Birkaç iş.

Karissa'ya artık yapmayacağımı söylediğim türden işler.

"Ne tür işler?"

"Bilirsin işte... Her zamanki işler."

Her zamanki işler. "Artık bu tür işler yapmıyorum."

Adamlar kendi aralarında mırıldandılar. Bilirsiniz, ona karşı çıkan herhangi birini öldürme eğilimi olan bir adam sizden bir iyilik istediğinde ona hayır demek epey cesaret ister... özellikle de bu adam sizin canınızı bağışlamışsa.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Genova. "Dürüst bir yaşam sürmeye mi karar verdin? Gerçek bir iş mi bulacaksın?"

Hepsi bana güldüler, ödeyeceğim bedele güldüler.

"Belki de emekli olacaksın," diye devam etti Genova. "Biliyorsun bundan sonrası ucuz mokasen ayakkabılar giymek ve Boca Raton'da bir ev almak. İstediğin bu mu?"

Hiçbir şey söylemedim.

Dalga geçilmeyi kabullendim.

Bu şekilde beni vazgeçirebileceğini, iradesine boyun eğdirebileceğini, yapmamı istediği şeyi yaptırabileceğini sanıyordu.

Yapmayacaktım.

Toplantı nihayet sona erdiğinde dışarısı zifiri karanlıktı; karanlık uzun süre önce çökmüştü. Genova küçümser bir edayla elini sallayıp masadan kalkmamı işaret etti. "Çekil karşımdan Vitale. Bu konuyu düşün. Aklını başına topladığında geri gel."

Beni buraya getiren adam kapıya kadar eşlik etti; silahlı korumalar peşimizdeydi, tek bir kişi bile rahat değildi.

Sanırım namım benden önce gelmişti.

Her nasılsa hâlâ nefes alır halde arabama binip caddeden aşağıya doğru yol alarak evden uzaklaşana dek rahat bir soluk alamadım.

Her zaman aldığınızdan fazlasını ödersiniz.

Bu gece Genova'yı reddetmiştim ama onun için konu kapanmamıştı.

Vazgeçmeyecekti.

Oldukça geç bir vakitte eve vardığımda saat gece yarısına gelmek üzere olmasına rağmen ışıklar hâlâ yanıyordu. Doğrudan çalışma odasına gittiğimde Karissa'yı kanepede uyurken buldum. Her yana ödevleri dağılmıştı. Beni beklememesini söylemiştim ama söz dinleme konusunda pek başarılı değildi.

Eve canlı dönmemiş olsaydım onun için uzun bir gece olacaktı.

Ayakkabılarımı çıkarıp kanepenin ucuna oturabilmek için bacaklarını tutup kaldırdım. Hareket ettirilince kımıldandı ve gözleri açıldı. Hızla gözlerini kırpıştırarak benden tarafa baktığında yüzünü uykulu bir gülümseme kapladı. Ben bacaklarını yerleştirip ayaklarını kucağıma koyarken o da sırtüstü döndü.

"Dönmüşsün," dedi. Uyku yüzünden sesi boğuktu.

Ellerimi ayaklarının üstü boyunca gezdirip başparmaklarımla tabanlarını ovuşturarak, "Döndüm," dedim. Sanki hızla çekmek üzereymişçesine kıpırdandığında ayaklarından birine masaj yapmaya başladım. Bu, onu durdurdu; iç geçirerek parmaklarını kıvırdı.

Bunu yapmamdan çok hoşlanırdı.

Bunu İtalya'daki tatilimizde öğrenmiştim.

Uykuya dalarken açık bıraktığı televizyonun sesi dışında ortalık sessizdi. Her zamanki gibi Food Network açıktı. Boş zamanlarını hâlâ bu saçmalığı izleyerek geçiriyordu.

Bir süre sonra, "Gerçekten mi?" diye sordu; sesinde inanamamış bir ton vardı. "O kadar şarkının arasmda *Hotline Bling* mi?"

"Yine bu konuyu mu konuşacağız?"

"Elbette. Yani herhangi bir şarkı indirmeye kalktığında bunun farklı bir şey olmasını beklerdim... Başka bir şey... Ne bileyim... Mesela Frank Sinatra."

"Ne kadar basmakalıp." Ona bir bakış attım. "Belki de Baba filminin müziğini seçmem gerekirdi."

"Evet!"

Ayağını ovmaya devam ederken başımı iki yana salladım. "Sadece farklı bir şey olsun istedim."

Hayatımın *o* günlerini düşünmeme neden olmayacak bir şey.

Telefonum her çaldığında Ray için çalıştığımı, *o* adam olduğumu hatırlatmayacak bir şey. Karissa müziği severdi. Onu tarif ediş biçimi âdeta kendisinin bir parçasıymış gibiydi.

Bir yanım bunun nasıl bir duygu olduğunu anlamak iste-

mişti.

Böyle bir şey hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu.

"Yoksa Drake'le mi düşüp kalkıyordun?"

Elimi cebime sokup telefonumu çıkardım ve ona doğru fırlattım. Tam göğsüne düştü. Somurtarak telefonu aldı.

"Başka bir şey bul," dedim. "Ama Tanrı şahidimdir ki eğer o Bieber zevzeğini seçer..."

"Iyk, iğrenç." Yüzünü ekşitti. "Bunu asla yapmam."

Ben ayağını ovalamaya devam ederken şarkılara göz attı.

Sadece bir dakika sonra bir patırtı koptu; kulağa davul gümbürtüsünü bastırmak için bağıran çocukların çığlıkları gibi gelen bir sesle karışmış tiz piyano notalarıydı bunlar. Berbattı. Karissa telefonu geri fırlattı; kucağıma çarpıp yere düştü.

İçgüdülerim harekete geçti; az kalsın telefonun üzerine basacaktım.

Sırf susturmak için o lanet olası şeyi ayağımın altında ezmek üzereydim.

Uzanıp telefonu alarak hemen susturmak için yandaki tuşa bastım. "*Bu da* ne böyle?" diye sordum.

Karissa, "One Direction," diye cevap verdi.

"Ciddi misin?" Ayağını kucağımdan uzaklaştırdım. "Bu daha da beter."

Doğrulup oturdu; soluğu kesilmiş bir halde elini göğsüne bastırdı. "Hayır. Sözünü geri al."

"Lütfen dur."

"Sen aklını kaçırmışsın. One Direction şimdiye dek sahneye çıkmış en iyi gruptur."

"Saçmalıyorsun."

Ayağa kalkmaya çalıştığımda beni sımsıkı tutup, "Tam anlamıyla mükemmeller; şimdiye dek İngiltere'den çıkan en iyi şey onlar," dedi. Hareket etmeme fırsat kalmadan kanepede kayıp kucağıma tırmandı ve ata biner gibi oturdu. "Rolling Stones ne ki? Beatles da kim oluyor?"

Ellerim kalçalarına kaydı, onu tutup anlamlı anlamlı baktım.

"Kendini rezil ediyorsun Karissa."

Sanki çok ciddi değilmişim gibi kahkaha attı ve başka bir şey söylememe fırsat kalmadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dilini ağzıma kaydırıp dilime sürterek tutkuyla, hararetle öpmeye başladı. Geçirdiğim o geceden sonra bu güzel bir değişiklikti. Avutucu daha iyi bir şey olamazdı. Ellerim kalçasının kıvrımına kaydığında dudakları dudaklarımda mırıldandı. Kasıklarıma sürtünerek kucağımda kımıldanmaya başladığında inledim. Fazla uzun sürmedi; aletimin harekete geçip onun için hazır hale gelmesine sıcak bir sürtünme yetti.

Kalçamı yukarı doğru kaldırıp yavaş yavaş ona sürtündüğümde beni öpmeyi bırakıp iç geçirerek tepki verdi. Dudaklarım çenesine kaydı, oradan da boynuna indi. Karissa o sırada bir şey fısıldadı.

Tam olarak duyamadığım bir şey.

Dişlerim kulağının hemen altındaki o hassas noktaya sürtünürken, "Ne dedin?" diye sordum.

Karissa tekrar etti, bir kez daha söyledi. Sesi soluk soluğa, neredeyse melodik çıkıyordu. Kelimeleri yakalamam, ne yaptığını fark etmem bir süre aldı.

Az önce telefonumda çalan o lanet olası şarkıyı söylüyordu.

"Bu kadar yeter," diyerek kalçasından tutup onu üzerimden indirerek kanepeye geri koydum ve ayağa kalktım. Kahkahalarla gülerek bana sarılmaya çalıştı ama onu engelleyip uzaklaştım.

Bana bakmak üzere dönerek, "Bekle, nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Duş almaya."

"Ama şey... şu halin," dedi pantolonumun ön tarafını işaret ederek. "Önce onunla ilgilenmek istemez misin?"

"Kendim hallederim."

Odadan çıktım; duyduğum tek şey kahkahaydı... yüksek, vurdumduymaz bir kahkaha. Başımı iki yana sallarken dudaklarımda belirmek için mücadele eden gülümsemeye engel olamadım. Bu, tam anlamıyla saçmalıktı. Muhtemelen hayatımın

en saçma sapan birkaç dakikasıydı. Yine de onun kahkahasının, mutluluğunun sesi bana başka hiçbir şeyin yapamayacağı şeyler yapıyordu.

Karanlığımı delip geçiyordu.

Onunlayken neredeyse ışığı hissediyordum.

Üst kata çıktım ve banyoya girer girmez takım elbisemi çıkardım. Işığı yakmakla uğraşmayarak karanlıkta ilerledim. Lavabonun üzerinde bir gece lambası takılıydı. Tek ihtiyacım olan şey tam anlamıyla buydu. Duşa girmek için suyun ısınmasını beklerken gözlerim aynadaki yansımama takıldı.

Bu sadece benim görüşüm müydü bilmiyorum ama otuz sekizden yaşlı gösteriyordum.

Kesinlikle daha yaşlı hissediyordum zaten.

Her biri ebediyete kadar süren birden fazla ömür geçirmiş gibi hissediyordum. Ebedi bir öfke, kin ve suç... Bunlar bir insana zarar verir, bu kesin. Fakat hiçbiri beni geçen yıl yaşananların yarısı kadar etkilememişti. Duygusallık olduğunu öğrendiğim bir şey bütün gücünüzü tüketebilirdi. Bir zamanlar bu hususta kendimi hiç önemsemezdim; kimseyi önemsemezdim. O zamanlar yaşamak için bir nedenim yoktu. Ancak artık onun başına gelenleri önemsiyordum ve onun uğruna *kendi* başıma gelenleri de. Sürekli endişeli olmaktan bitap düşüyordum.

Geçmişimin bizim peşimizi bırakmayacağı endişesi.

Bu günahları ödeyen kişinin o olacağı endişesi.

Sanırım beni sevmenin neticesi buydu.

Hiçbir şey umursamadan yaşamış birini sevmenin neticesi.

Buhar banyoyu doldurmaya başlayınca duşun altına girip kaynar suyun bugünü akıtıp götürmesine izin verdim. Soğuk bir hava akımı beni sarıp sarmaladığında bir, en fazla iki dakika geçmiş olmalıydı.

Birisi banyo kapısını açtı.

Duş perdesi kenara çekildi; o tarafa baktığımda gözlerim Karissa'nın gözleriyle buluştu. Artık kahkaha atmıyordu ama hâlâ eğlendiği yüzünden belliydi. Tek kelime etmeden soyun-

maya başlayarak üzerindekileri arkasında yere attı.

Bakışım çıplak teninde gezinirken tek kaşımı kaldırıp, "Bir şey mi lazım?" diye sordum. Cesur bir kadına dönüşmüştü. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Duşa girip perdeyi yeniden çekip kapatırken, "Olabilir," dedi. O kadar karanlıktı ki onu zor görebiliyordum. "Belki de benim senin için yapabileceğim bir şey vardır."

Suyun altında tam karşımda, tam orada dizlerinin üzerine çöktü. Elini aletime dolayıp sımsıkı tutarak okşamaya başladı. Zihnimin gerisinden bir ses onu durdurmamı söylüyor; onun yerinin dizlerinin üstüne çökmek olmadığını, yaptığım onca şeyden sonra ona tapman kişinin ben olması gerektiğini hatırlatıyordu. Bunu hak ediyordu. Fakat bir şey söylememe fırsat kalmadan dudakları aletimdeydi; penisimi ağzına aldı ve ben her şeyi unuttum.

Her şeyi unuttum.

Bu dünyadaki tüm endişelerimi unuttum.

O kadar iyiydi ki.

Parmaklarımı ıslak buklelerinde gezdirerek, "Tanrım, Karissa," diye inledim. "Seni hak etmek için ne yaptım ben?"

5. BÖLÜM

Karissa

"Bayanlar ve baylar, bugün savaş konusunu işleyeceğiz."

Misafir Profesör Rowan Adams, ellerini dalgın dalgın pantolonuna vurup hepimize göz gezdirerek sınıfın ortasında dikiliyordu. Tanıdık bir sınıftaydık; bir zamanlar felsefe dersi aldığım sınıfta. Sanırım yeteri kadar zaman geçtiğini ve insanların artık etkilenmeyeceklerini düşünüyorlardı. Belki de haklıydılar, bilmiyorum. Santino'nun ölümünden sonra birden ortaya çıkan eğrelti anma törenlerinin hepsi uzun süre önce bitmişti. Yine de tek bildiğim etrafımdaki başka hiç kimse öyle hissetmese de burasının beni çok gerdiğiydi.

Dönem başlayalı üç hafta olmuştu ama bu durum bana hâlâ sıkıntı veriyordu.

Kendisine Rowan diye hitap etmemiz konusunda ısrar eden Profesör Adams, Santino'dan dağlar kadar farklı bir öğretmendi.

Açık, kibar ve sabırlıydı. Şimdiye dek kimseyi aşağıladığını duymamıştım. Aynı zamanda gençti de; en fazla yirmili yaşların sonundaydı; şu ya da bu alandaki bir diplomayla üniversiteyi henüz bitirmişti. Kabul, alanın ne olduğuna pek dikkat etmemiştim ama sanırım tarihti çünkü verdiği ders buydu. Sonuçta sebep belki yaşı, belki de yapısıydı ama sınıftaki tavrı Santino'dan çok farklıydı.

"İnsanların savaşma nedenlerini söyleyin."

Etrafımda cevaplar uçuşuyordu.

"İntikam."

"Gurur."

"Aptallık."

"Korku."

"Korunma."

"Aşk."

Rowan, gülümseyerek tüm cevapları kabul edip hepsinin kaynağına indikten sonra sonuncusuna yoğunlaştı. Bu cevabı veren çocuğa doğru döndü... Tam arkamda oturan çocuğa. *Of.*

"Evet, aşk. Ama özellikle neye duyulan aşk?"

"Vatan."

"Tanrı."

"Kadınlar."

Sonuncusunu, profesörün dikkatini çekeni söyleyen yine arkamdaki çocuktu. Profesör gülerek ona doğru döndü. Sınıftaki gözlerin çoğu âdeta içgüdüsel bir şekilde o tarafa yöneldiğinde beni fark etmelerini istemediğimden sandalyemde çöktüm. Son defasında dersimi almıştım. Bir daha asla dikkatleri üzerime çekmeyecektim.

"Kadına duyulan aşk," dedi Rowan. "Daha güçlü bir neden yok, değil mi? Mesele ister kadının şerefini korumak olsun isterse kendi değerlerini kanıtlamak, erkekler ilk çağlardan beri sadece bir kadına duydukları aşk için savaşırlar. Kleopatra... Truvalı Helen... Hepsinin hikâyesini biliyoruz... ama bugün Batşeba hakkında konuşacağız."

Sınıfın ön tarafındaki masanın, asla oturmadığı o masanın yanına gidip üzerindeki Kutsal Kitap'ı aldı.

"Kutsal Toprak için savaşırken Kral Davut, Batşeba adında bir kadına vurulmuş. Sorun şudur ki Batşeba askerlerinden biri olan Uriya'nın karısıymış. Bu durum Kral Davut'u tedirgin etmiş ama onunla yatmasını engellememiş. İkisinin ilişkisi başlamış ama deli gibi âşık olan Kral Davut kadının tamamen onun olmasını istemiş; özellikle de... özellikle de Batşeba hamile kaldıktan sonra. Skandalı düşünün. Bu yüzden Rabbah Savaşı başladığında Davut, Uriya'ya savaş alanındaki en tehlikeli görevi vermiş; askerin buradan sağ çıkamayacağını biliyormuş. Rakibinin icabına düşmanları bakmış. Sorun çözülmüş."

Rowan kısa bir an susup ne demek istediğini anlayıp anlamadığımızı görmek için etrafına bakındı.

"Gurur, intikam, koruma, korku, aşk," diye devam etti. "Belki de hepsinin üstünde önemli bir miktar aptallık. Hikâyenin tamamı bu kitapta. Her şey sona erince Kral Davut Batşeba'yla evlenmiş ve kadın onun oğlunu doğurmuş ama sonra çocuk ölmüş. Yaptığım şeyin cezası, diye düşünmüş Davut. Görüyorsunuz her savaşın neticeleri var; kazandığınızı düşündüğünüz zaman bile."

Kutsal Kitap'ı masaya geri koydu. Birkaç kişi soru sordu; o da memnuniyetle cevapladı. "El kaldırmakla uğraşmayın" tarzına ilaveten bir de "konuşmak istemezseniz sizi zorlamam" tavrı vardı ki bu ders saatinin oldukça huzurlu geçmesini sağlıyordu.

Keşke şu lanet olası sınıfta olmasaydık.

Ders sona erip kıçımı sandalyemden kaldırma izni verilene dek birkaç not alarak dersin geri kalanının bitmesini bekledim. Kapıya yönelen ilk kişi bendim; sınıftan çıkan da. Teknik olarak hâlâ ikinci sınıf öğrencisi olsam da NYU'daki üçüncü yılımdı.

Nekahet dönemindeyken bir yıl kaybetmiştim.

Dışarı çıktığımda durup etrafa bakındım; ne yapacağımı bilmiyordum. Sonraki dersimden önce bir saat boşluğum vardı ve genellikle kütüphaneye giderdim ama oldukça uzun süredir ilk kez ihmal ettiğim her şeyi yapmak istiyordum.

Caddenin aşağısına doğru yürüdüm ve karşıya geçip Washington Square Park'a yöneldim. Güzel bir gündü; yaz bitmemekte direniyordu. Patika yol kenarında boş bir beton bank buldum; üstüne çöküp çantamı yere, ayaklarımın dibine bıraktım. Pembe kulaklıklarımı çıkarıp telefonuma taktım ve müzik açarak etrafa bakınmaya başladım.

Manzaranın tadını çıkarıyordum.

Yalnızlık duygusunun tadını çıkarıyordum.

Park, gelip giden öğrencilerle oldukça kalabalıktı ama kimse beni rahatsız etmiyordu. Hatta kimse beni fark ediyor görünmüyordu.

Görünmez hissetmek şaşırtıcı biçimde güzeldi.

Bir zamanlar biri bana baksın, beni görsün diye yanıp tutuşurdum.

Bazı günler yeniden ortadan kayboluvermeyi istiyordum.

Hayatımı sevmediğimi söylemiyorum; seviyordum. Ama olan bazı şeyleri sevmiyordum. Burada da aklımdan çıkmayan anıların hepsini sevmiyordum.

Her zaman normal bir yaşam istemiştim sadece.

Bunun hiçbir şeyi normal değildi.

Gözüme biri takıldığında yaklaşık yirmi dakikadır burada oturuyordum.

İnsanlar patika yolda dolanırken o tanıdık sarı saçlar savrula savrula benim olduğum tarafa doğru geliyordu. Melody. Gülümseyerek kulaklığımı çıkarıp ona seslenmek üzereydim ki biri, yakınımdaki biri benden önce davrandı. Sanki gerçek değilmişçesine tuhaf aksanlı bir erkek sesiydi bu. *Garip.*

Başımı çevirince bir delikanlı gördüm.

Muhteşem bir delikanlı.

Vay canına.

Melody'nin ona doğru döndüğünü, yüzünün ışıldadığını, gözlerinin 4 Temmuz kutlamalarındaki çocuklar gibi parıldadığını gördüm. Ve o an, sadece yüzündeki ifadeden... o başka bir şey olamayacak âşık, dili tutulmuş ifadeden bunun kim olduğunu anladım.

Leo.

Yağ tutumu bir dağ adamı değildi

Âdeta podyumdan inmiş gibiydi.

Uzun boylu ve çok zayıftı ama sırık gibi bir görüntüsü yoktu. Geniş omuzlar, yanık bir ten, keskin bir çene ve koyu, çok koyu yüz hatları. Saçları gece gibi simsiyahtı ve kaşları biraz gür sayılabilirdi ama onları sanki son moda mücevhermiş gibi taşıyordu.

Ben ne biliyordum ki?

Belki de öyleydi.

Dişleri öylesine beyazdı ki Melody'ye gülümserken göz kamaştırıyordu. Üzerinde kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar çekilmiş siyah bir gömlek vardı ki hadi ama bu hayal edebileceğiniz en seksi görüntü değil de neydi?

Naz'ı seviyordum. Gerçekten. Bu dünyadaki her şeyden çok seviyordum onu. Onu ilk gördüğümde beni soluksuz bırakmıştı ve şimdi dönüp geriye baktığımda anlıyorum ki o an bildiğim hayatın sona ermiş olduğunun farkındaydım. Naz, hayatınıza bir kez girdi mi onun akışını değiştiren türden bir adamdı ve yeniden çıkıp gitse dahi hiçbir şey artık eskisi gibi olamazdı.

Her şeye rağmen varlığımın her zerresiyle onu seviyordum.

Ama Leo.

Vay canına.

Güzelliği gördüğüm an anlardım.

Bence bu, kadınların uğruna savaşacağı türden bir yüzdü.

Birbirlerine yaklaştılar ve Leo kolunu ona dolayıp sarılmak için kendine doğru çekti. Bu çok kısa bir sarılmaydı ama Melody'nin yanaklarının kızardığını görebildim. Leo geri çekildiğinde ona bir şeyler söyledi, bir süre sohbet ettiler ama benden ne dediklerini duyamayacağım kadar uzaktaydılar. Leo konuştukça Melody'nin gözleri daha da parladı ve sonunda hevesle başını salladı. Leo kendi parmak uçlarına bir öpücük kondurup elini Melody'nin dudaklarına bastırdı. Bu o kadar hızlı bir hareketti ki zar zor yakaladım.

Sonra yürüyerek uzaklaştı; kalabalığa karışıp gözden kaybolmadan önce bir kez dönüp gülümseyerek Melody'ye baktı. Melody gözlerini ona dikip görünmez olana dek bekledi, sonra yüksek sesle ciyakladı.

Çılgına dönmüşçesine olduğu yerde hoplayıp zıplamaya başladı.

"Melody," diye seslendim.

Sesim onu durdurdu. Bana doğru öylesine hızlı döndü ki az kalsın yere çakılacaktı. "Karissa!"

Koşarak oturduğum yere geldi, tek kelime etmeden beni itti. Çantasını ayaklarımızın dibine koyması için kendiminkini kenara çekerek ona yer açtım.

"Çirkin Leo bu olmalı," dedim onun gözden kaybolduğu yönü işaret ederek. "İtiraf etmeliyim ki şimdi anladım Mel."

Melody heyecanla beni itip kıkırdayarak sırıttı. "Söylemiştim. Muhteşem değil mi?"

"Evet, oldukça iyi."

"Bana çıkma teklif etti," dedi Melody. "Yani gerçek anlamda çıkma, sadece kahve içmek değil. Akşam yemeği ve sinemadan söz ediyorum. Gerçek bir randevu."

"Bu harika. Ne zaman buluşuyorsunuz?"

"Bu akşam." Bunu söylediği anda yüzü asıldı. "Aman Tanrım, bu akşam buluşuyoruz. Saat kaç? Gitmem gerek. Saçımı yapacağım, makyaj yapacağım... Lanet olsun... Ne giyeceğim?"

"Hey sakin ol. Saat henüz öğleden sonra bir."

"Bu da hazırlanmak için sadece altı saatim var demek."

Onun telaşı hoşuma gitmişti; kendi kendime güldüm. Melody kolumu sımsıkı tutup beni çekerek oturduğum yerden kaldırdı. Eğilip ikimizin çantasını da yerden aldı ve beni çekiştirerek yürümeye başladı. "Hadi!"

"Hey, dur. Az sonra dersim var."

"Tanrı aşkına Karissa. Dersin varsa var. Duymadın galiba. Benim randevum var."

Kafiyeli konuştuğunun farkında olup olmadığına emin de-

ğildim. Genellikle tıpkı eğitimdeki bir rapçi gibi bunu belirtirdi ama şu an bunda bir mizah bulamayacak kadar panik içindeydi. "Tamam, tamam, sakin ol Dr. Seuss. Seninle geleceğim. Sadece... bir saniye izin ver."

Beni çekiştirmeyi bıraktı. Çantamı ondan alıp sırtıma asarak patikayı işaret ettim. "Önden buyurun."

Melody hâlâ yurtta, eskiden, ben evlenip ayrılmadan önce birlikte paylaştığımız odada kalıyordu. On üçüncü kata vardığımızda içimi özlem duygusu kapladı. Melody anahtarı çevirirken gülümseyerek kapıya baktım. **1313**.

Burada ne çok anı vardı; sınıftakilerin tersine bunların çoğu mutlu anılardı.

Yine de Melody kapıyı itip açtığında gülümsemem soldu ve gözlerim en son oda arkadaşına takıldı. Benden sonra dördüncü oda arkadaşıydı bu... hiçbiri fazla uzun süre kalmıyordu. İçeri girdiğimizde yeni kız dönüp gözlerini kısarak dik dik bize baktı; tanımadığınız birinden asla görmemeniz gereken düşmanca bir bakıştı bu. Kitabını sertçe kapatıp ayağa fırladı ve bize sürtünerek yanımızdan geçip tek kelime etmeden hızla odadan çıktı.

Melody genel olarak umursamamış görünüyordu. Doğrudan asansöre gidip o lanet olası şey sanki onu kızdırmışçasına tokatlar gibi düğmeye vururken kızı izledim. Oldukça güzel bir kızdı... kızıl saçlı, yeşil gözlü ve çilli... ama asık suratı onu çirkinleştiriyordu.

Melody'nin arkasından odaya girip kapıyı kapatırken, "Cennette sorun mu var?" diye sordum.

Dramatik bir ifadeyle iç çekti. "Herkes senin kadar anlayışlı olamaz."

"Ah, yoksa Timbers'tan pilot kılıklı bir herif kapıp düzüşmek için buraya mı getirdin?"

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Bu kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda pişman olmuştum. Ben bir aptaldım. Böylesi bir anda Paul'ü gündeme getirmemeliydim.

Melody suratını asıp kendini yatağına attı... ya da mevcut durumda kocaman bir giysi yığınının üzerine. "Oda arkadaşım dağınık olduğumu söylüyor."

"Öylesin," dedim etrafa bakarak. Her zamanki gibi odanın Melody tarafı doğal bir afet gibiydi. "Yani?"

"Yani dikkatsizmişim, gürültücüymüşüm ve horluyormuşum. Iyk. İnanabiliyor musun? Ben ve horlamak?"

"Şey... Hmm... Sadece alkollü olduğunda."

"Ama yapmadım. Bu kıza hiçbir şey yapmadım. Onun tek yapmak istediği şey hiç konuşmadan öylece oturup, o iğrenç protein barlarından yiyip meditasyon yapmak. Şimdiye dek Timbers'a hiç gitmemiş biliyor musun? Timbers'a ayak basmayan biri nasıl olabilir ki?"

"Sanırım onun gibi, adı her neyse."

Melody yüzünü buruşturarak, "Kimberly," dedi. "Kimberly Anne Vanderbilt. Şimdiye dek duyduğum en züppe isim."

Kendisinin adı olan *Melody Priscilla Carmichael*'ın da pek sıradan bir isim olmadığını söylememek için kendimi tuttum. Sinirlerinin bozulmaya başladığı açıkça belliydi, o yüzden konuyu değiştirdim. "Şimdi şu randevu meselesine gelelim..."

Âdeta bir düğme çevrilmişti. O denli çabuk. Gözlerindeki parıltı geri geldi ve bir kez daha ciyakladı.

Tanrım, bu kadar kolay kendini toparlamasına hâlâ imreniyordum.

Yataktan kalkıp dolabını karıştırmaya ve yatağın üzerindeki yığına daha fazlasını fırlatmaya başladı.

Benim fazla bir yardımım yoktu. Yani hadi ama... kim farklı bir şey bekleyebilirdi ki? Artık bir zamanlar hayal bile edemeyeceğim kadar çok eşyam vardı ama hâlâ en sevdiğim eski kotumu, siyah botlarımı giyiyor, üzerime yüzde doksan dokuz Naz'ın dolabından aldığım siyah bir tişört geçiriyordum. Tişört benim için fazla büyüktü. Bu yüzden Melody ister istemez karşımda soyunup sahip olduğu kıyafetlerin neredeyse yarısını denerken öylece oturup onu sakinleştirmeye çalıştım.

Bir saat geçti, dersimi kaçırdım ama yeniden arkadaşımla takılıp gülmek çok güzeldi.

Zaten matematik dersiydi.

Bunu öğrenmeye kimin ihtiyacı vardı ki?

Odanın kapısı açıldı. Oda arkadaşı içeri girdiğinde Melody, sikinde bile olmadan sutyeni ve külotuyla öylece durmaya devam etti. Kız tiksinircesine bir ses çıkarıp sırtını bize dönerek çalışma masasına oturdu.

Melody, en az yarım düzine kıyafeti beğendiğimi belirtircesine yukarı kaldırdığım başparmağımı görmezden gelerek başını iki yana sallayıp, "Giyecek hiçbir şeyim yok," dedi. "Gerçekten... hiçbir şeyim."

"Hmm... Seni nereye götürüyor?"

Melody üzerine bir tayt geçirirken, "Bilmiyorum," dedi. "Ama rezervasyondan falan söz etti, o yüzden *Wendy's* olmadığından eminim."

"Bu şehirde Wendy's var mı ki?"

"Birkaç tane var." Bana bir bakış attı. "Şu an bunun önemi yok."

Çikolatalı Milkshake'e batırılmış patates kızartması şu an lanet olası derecede önemli geliyordu bana ama bu konuyu savuşturmasına izin verdim.

Yataktan kalkarak, "Hadi," dedim. "Belli ki bu işi burada çözemiyoruz, o yüzden başka bir yere gidelim."

Kimberly duyup duymadığımızı umursamayan bir sesle, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Melody, oda arkadaşına öfkeli bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Mesela nereye?"

"Benim dolabıma."

Dudak bükerek kıyafetimi yargılarcasına beni baştan aşağı süzdü, sonra bir anda ne demek istediğimi anladı. "Haa. Doğru söylüyorsun. Naz gardırobunu yeniledi. Yani bu pek belli olmasa da..." Yüzünü buruşturarak tişörtüme baktı ve uzanıp onu çekiştirdi. "Tam da bu geceki randevumda senin o çuvalvari

kıyafetlerinden birini giymemin mümkün olmadığını söyleyecektim. O lanet olası Crocs'unu saklayabilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Ben Crocs giymem."

"Ama Crocs'un var."

Kendimi savunasım geldi ama ne gerek vardı ki?

Ayrıca haklı olduğunun farkındaydım, bu yüzden bu konuyu uzatmasına izin verdim.

Melody üzerine uzun bir tişört geçirdi, ayakkabılarını giydi ve oda arkadaşına tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Tuhaf bir el sallayışıyla, "Şey, hoşça kal," diye mırıldandım ama kız bırakın karşılık vermeyi bana bakmadı bile.

Dışarı çıktığımızda araba çağırmak için telefonumu çıkarmıştım ki Melody eliyle bana dur işareti yaparak, "Bak, orada bir taksi var," dedi.

Taksiyi çağırdı.

Ben kimdim ki karşı çıkacaktım?

Zaten yalnız binmiyordum.

Bu Naz'ın kurallarına uymamak sayılmazdı, değil mi?

Melody'nin yanına oturdum; Melody ezbere adresi verdi, cadde numarasında saçmaladı ama onu düzelttim. Taksi trafiğe karışırken alışkanlıkla ön tarafa baktım.

Anında şoförü tanıdığımı fark ettim.

Abele Abate.

Talihsiz isimli adam.

Daha geçen gün beni şarküteriden eve götürmüştü.

Tıpkı geçen sefer gibi gülümseyerek dikiz aynasından baktı. Beni tanıyıp tanımadığını bilmiyordum; bu belirsizdi. Kesinlikle bir şey söylemedi. Her gün muhtemelen yüzlerce kişi taşıyordu.

Eve vardığımızda dikkatimi çeken tek şey boş olduğuydu. Naz yoktu. Sokak kapısını açar açmaz Killer kuyruğunu heyecanla sallayarak beni karşıladı.

Kulaklarını okşayarak, "Selam oğlum," dedim. "Yalnız mısın?"

Melody ellerini yukarı kaldırarak köpeğin etrafından doladı. "Sakın üzerime atlama. Kokun siner."

Bir kahkaha attım. "O kadar da kötü kokmuyor."

"Gerçekten mi Karissa? Bu zavallıyı en son ne zaman yıkadın?"

"Hmm. Bir süre oldu."

Onu tek başıma yıkarken anamdan emdiğim süt burnumdan geliyordu ve Naz'm en ufak bir yardımı olmuyordu. Ancak ben istediğimde Mercedes'iyle tıraş olmaya götürüyordu ama Killer onun arabasına binmekten hoşlanmıyordu.

"Zavallı hayvanı arka bahçede hortumla yıka bari," dedi Melody. "Oda arkadaşımın ayakları gibi kokuyor. Iyk, leş gibi kokuyorlar."

Gözlerimi devirip evin arka kapısına gittim ve Killer'ı dışarı çıkarmak için kapıyı açtım. Bahçe fazla büyük değildi ama o bundan hiç rahatsız görünmüyordu. Daha önce onu parka götürmeye çalışmıştım ama bunun için arabaya binmesi gerekiyordu ve şey... az önce söylediğim gibi bundan hiç hoşlanmıyordu bu yüzden arka bahçe ona yetiyordu.

"Sanırım hangisinin benim gardırobum olduğunu anlayabilirsin," dedim Melody'ye. "Üst katta, sağdaki ilk kapı."

Ben Killer'a mama koyarken Melody gözden kayboldu. Köpeğin mamasını severek yediğini gördükten sonra üst kata çıkıp Melody'ye katıldım. Henüz on dakika bile geçmemişti ama kıyafetlerimin yarısı yatak odasına dağılmıştı. Melody, üzerine şimdiye dek giymem için herhangi bir neden olmayan siyah, kısa bir elbise geçirdi. "Tanrım, bu harika. Kimin tasarımı?"

Sanki buna verecek bir cevabım olması gerekiyormuşçasına bana bakıyordu. "Hmm, o adam, bilirsin... O zaman o şeyi yapan adam. *O.*"

Melody gülümsedi. "Tam anlamıyla saçmalıyorsun."

Saçmalıyordum.

"Çok yakıştı," dedim ona. "Bunu giymelisin."

Ciyaklayarak yeniden dolaba doğru bir hamle yaptı. "Buna uyacak ayakkabın var mı?"

Beş dakika sonra banyodaki aynanın karşısına dikilmiş saçını yapıyor ve az sayıdaki makyaj malzememi kullanıyordu. Süslenmesi için onu yalnız bırakıp alt kata indim. Hazırlanışını sadece izlemek bile başımı döndürmüştü. Fazlasıyla yorucuydu.

"Bugün eve erken dönmüşsün."

Beklenmedik bu ses irkilmeme neden oldu. Elimi göğsüme bastırıp geriye sıçradım ve sokak kapısına doğru baktım. Naz, elleri ceplerinde, sağ kolunun altında bir gazeteyle antrede duruyordu. Bunca zamandan sonra bana nasıl bu denli sessiz yaklaşabiliyordu?

"Aman Tanrım, Naz. Geldiğini duymadım."

"Duymadığının farkındayım," dedi. Tekdüze bir tonla konuşuyordu. "Oldukça meşgul görünüyorsun."

"Ben sadece... Yani biz... Anlarsın."

Arkamdaki merdivenleri işaret ettim. Bu hareketim Naz'ın anlamasına, ne gevelediğimi çözmesine yeterli miydi bilmiyordum. Ona bakarken sinirlerim birden gerildi, tüm bedenimi gerginlik kapladı. Kımıldamıyordu, hem de hiç. Âdeta nöbet tutuyormuşçasma orada dikiliyordu.

Kızgın göründüğünü söyleyemezdim çünkü öyle görünmüyordu ama yolunda gitmeyen bir şey vardı.

"Evet," dedi. "Anlıyorum."

Sanki çok umurundaymış gibi, "Melody'nin bu akşam bir randevusu var," dedim ona. Fakat eğer burada olmasına bozulmuşsa nedenini açıklarsam belki anlardı. Evde birilerinin olması konusunda her zaman tuhaf davranıyordu. "Giyecek bir şeylere ihtiyacı vardı, doğru dürüst bir elbisesi yoktu. Yani elbisesi vardı da giyecek... bir şeyi yoktu. Bu yüzden bende bir şeyler var mı diye bakmaya geldi... Vardı, şu an onu giyiyor çünkü kendisinin hiçbir şeyi yoktu."

Ben tam bir aptal gibi boş boş konuşurken yüz ifadesi değişti, somurtkanlığı geçti. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Gergin değilim."

"Yalan söylüyorsun."

İç çektim. Söylüyordum.

Kımıldamadan durmayı bırakıp bana doğru birkaç adım attı. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"Bir yalan daha."

"Üff, tamam," dedim elimi ona doğru sallayarak. "Fazla kendin gibi davranıyorsun ve bu beni geriyor."

"Kendim gibi davranıyorum ve bu seni geriyor."

"Evet! Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Beni burada görmeyi..."

"Üff, al işte'" diye sözünü kestim. "Yine aynı şeyi yapıyorsun."

"Aynı şeyi yapıyorum."

"Söylediğim her şeyi tekrar ediyorsun."

Bu, onu bir an durdurdu.

Evet, bunun ne denli rahatsız edici olduğunu artık biliyordu.

"Seni neyin gerdiğini anlamaya çalışıyorum sadece," dedi. "Kendim olmam dışında, bu her ne demekse."

"Bilmiyorum." Bu kez yalan değildi. "Orada öylece duruyordun ve hazırlıksız yakalandım çünkü evde değildin ve birden karşımda bittin."

"Haa." Bana yaklaştı; tavrı biraz yumuşamıştı. "Sadece arabayı temizletmek için çıkmıştım. Bu kadar erken evde olmanı beklemiyordum. Dersin olduğunu sanıyordum."

"Vardı," dedim. "Ya da *var*. Girmedim."

Matematikten sonra İngilizce dersi vardı ama gerçekten ikisine de kimin ihtiyacı vardı ki? Zaten gayet iyi konuşuyordum.

Ya da... *oldukça iyi* mi demeliydim?

Oldukça iyi konuşuyor muydum?

Kim bilir?

Naz daha da yaklaşıp tam karşımda durdu. Eliyle hafifçe çenemden iterek başımı kaldırdı. "Derse girmedin mi? Ne büyük bir suç Hapishane Kuşu."

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip kolunun altındaki gazeteyi tutup kaldırarak hafifçe bana vurdu ve yanımdan uzaklaşıp çalışma odasına girdi. Orada bir süre daha oyalandıktan sonra peşinden gidip odanın kapısında durdum. Pervaza yaslanıp çalışma masasma oturarak gazetesini önüne açarken onu izledim. Sayfalara hızla göz atıp orta sayfalardan birinde durdu ve dikkatle baktı. Okuyup okumadığını bilmiyordum ama gördüğü bir şey onu kesinlikle şoka sokmuştu.

Merakıma yenik düştüm.

Bir yanım ben yaklaşınca gazeteyi kapatıp kenara koymasını bekleyerek dikkatle ona doğru yürümeye başladım. Eski Naz bunu yapardı. Eski Naz sır saklardı. Eski Naz zaman zaman içine kapanıp beni dışarıda bırakırdı. Oysa bu kez gözlerini gazeteden ayırıp sandalyesini geriye doğru iterek masasıyla arasına küçük bir mesafe koydu. Bakışları bana döndü ve kollarını açarak beni yanına davet etti.

Bu açıklığa bir gün alışacak mıydım bilmiyordum.

Sandalyesinin sağ koluna âdeta tünedim.

Bakışlarım doğrudan gazeteye kaydı.

Yangın Tarihi West Village Binasını Yerle Bir Etti.

Yedi kişinin yaralandığı, iki kişinin yanarak öldüğü bildirildi.

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi. Fazla ayrıntı verilmemişti; sadece önceki gün olduğu ve nedeninin hâlâ araştırıldığı yazıyordu. Başımı çevirip Naz'a baktım. Gözlerini duvarı kaplayan kitaplığındaki sabit bir noktaya dikmişti, yüzünde antredeki ifadenin aynısı vardı.

Kızgın değil, hayır... Daha ziyade tedirgin.

"Sen yapmadın, değil mi?" diye sordum sakin bir tonla. Kabul, bunu hiç sormamam gerekirdi ama kendime engel olamadım. Bu, onu huzursuz ediyordu. "Yani, sen mi...?"

"Hayır."

"Senin yaptığını düşünmedim ama bilirsin..."

"Bu olay olduğunda evde değildim." Olay, bana yapacak işleri olduğunu ve gece onu beklemememi söyleyerek evden çıktığı gece olmuştu. "O sırada başka bir yerdeydim."

Yeniden gazeteye döndüm. Madem öyle diyordu, ona inanıyordum. "O insanları tanıyor muydun?"

"Evet."

"Arkadaşların mıydı?"

Havlamayı andıran kesik bir kahkaha atmışsa da eğlenir gibi bir hali yoktu. "Pek arkadaşım olduğunu söyleyemem Karissa."

"Belki de birkaç arkadaş edinmelisin o zaman."

Ben ciddiydim ama Naz, bu kez sanki şimdiye dek duyduğu en komik şey buymuşçasına bir kahkaha daha attı. "Korkarım ki oyun alanmda arkadaş bulma günlerim uzun süre önce sona erdi."

"Peki ya komşular?" diye sordum. "Burası güzel bir mahalle. Hafta sonları birlikte yemek yenebilecek tiplere benziyorlar. Sen golf oynar ya da o tür bir şeyler yaparken ben de Stepford kadınlarıyla takılabilirim."

"Golf oynamak."

"Evet, eminim öldürücü vuruşların vardır."

Naz başını iki yana salladı. "Evimize bu kadar çok kez polis gelmişken bunun işe yarayacağını sanmıyorum Karissa. Arazilerine adımımı atar atmaz 911'i arayacaklarının garantisini veririm."

"Tamam... O zaman ben seninle golf oynarım."

Naz kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Golf oynamak mı istiyorsun?"

"Hayır."

"Ben de istemiyorum."

Tanrı'ya şükürler olsun.

"Bir ara Melody ve yeni erkek arkadaşıyla çıkabiliriz."

Naz buna, tıpkı Melody ilk teklif ettiğinde vereceğini düşündüğüm tepkiyi verdi. Gazetesini kapatıp buruşturarak çöp kutusuna fırlatırken bir kahkaha daha atıp ayağa kalktı. "Melody'nin

erkek konusundaki zevkine şahit oldum, bu yüzden onun takıldığı herhangi biriyle arkadaş olma fikrini pas geçiyorum."

"Bilmiyorum," dedim. "Bu yeni çocuk farklı olabilir."

"Onunla tanıştın mı?"

"Evet," der demez hemen hatamı düzelttim. "Yani öyle sayılmaz, sadece gördüm."

"Onu gördün."

"Evet."

"Görünüş aldatıcı olabilir."

Savunur bir şekilde, "Bunu biliyorum," dedim. "Ama bu çocuk için iyi şeyler hissediyorum."

"Tanıştığımızda benim için de iyi şeyler hissettin mi?"

"Hayır." Duraksadım. "Bilmiyorum, belki de. Göz korkutucuydun ama kötü şeyler hissetmedim, yani kastettiğin buysa."

Naz odanın diğer tarafına, kitaplığının olduğu yere geçti. Parmakları birkaç kitabın sırtında gezindikten sonra birini çekip çıkardı. Kitabı tutup kaldırarak yeniden yanıma döndü. Kapağı gözüme ilişti. *Savaş ve Barış*. Tam karşımda durdu ve başını hafifçe eğerek yüzümü inceledi. "Bu yeni çocuk, kaç yaşlarındadır? On dokuz mu? Yirmi mi? Muhtemelen yasal olarak içki içecek yaşta değildir."

"Olabilir."

"Ve sen, onunla ortak noktalarım olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Bu sorusu ciddiydi.

Saçmaladığımı düşünüyordu.

Lanet olsun, belki de saçmalıyordum.

Ama onun düşündüğü nedenler yüzünden değildi.

"Biliyorsun ben de yirmi yaşındayım," diye hatırlattım ona. "Yaşım beni yakından tanımana engel olmadı."

Şahsen bunun lanet olası derecede iyi bir savunma olduğunu düşünüyordum ama Naz'm hâlâ saçmaladığımı düşündüğünü söyleyebilirdim.

"Karissa, bebeğim, seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Ama başka nedenlerim olmasaydı sana ikinci kez dönüp bakacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

Rengim attı. Bu can acıtıcıydı.

Sandalyenin kolundan kalkıp oradan uzaklaşmaya kalkıştığım anda –çünkü can acıtıcıydı- Naz kolumu yakaladı. "Bunun arkasında başka bir şey varmış gibi davranma. Sen güzelsin ve yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipsin. Ama ben kırkıma yaklaştım sevgilim. Peşinden koşmak aklıma bile gelmezdi. Sen, benim olmadığım her şeysin. Muhtemelen asla olamayacağım her şey. Ve karıştığım bunca olaydan sonra bu şehirde arkadaş edinme ihtimalim olduğunu gerçekten düşünüyor olman bile söylediğim şeyi kanıtlıyor."

Neredeyse başarmak üzereydim çünkü bir yanım onun da bunu istediğini düşünüyordu. Melody antrenin oralardan bir yerlerden adımı seslendiğinde taşınma, daha önce konuştuğumuz gibi New York'tan uzaklaşma ihtimalini neredeyse gündeme getirmek üzereydim.

O an bu konuyu konuşmak için doğru zaman olmadığını fark ettim.

Naz kolumu bırakırken, "Buradayım," diye bağırarak karşılık verdim. Kısa bir an sonra Melody'nin saçları topuz yapılmış bir halde hoplaya zıplaya kapıda belirdi.

Dönerek elbisesini gösterirken, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Naz, "Üzerindeki bir Moreau," dedi.

Melody durup elbisesine baktı. "Bir ne?"

"Moreau" dedi Naz. "O elbisenin tasarımcısı."

Melody şaşkınlıkla ona baktı. Lanet olsun ki ben de.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Omzu silkti. "Adamı tanıyorum. Bana borçluydu."

"Sana borçluydu."

Kabul, şu an aynı şeyi ben yapıyor, söylediğini tekrar ediyordum. Bu Naz'ın dikkatini çekti ve gözlerini kısarak bana bak-

masına neden oldu. "Evet, bana borçluydu ve bu da onun geri ödemesi."

Eliyle elbiseyi gösterdi.

Melody elbisenin eteğini hışırdatarak, "Ah, lanet olsun," dedi. "Çıkarayım mı?"

Naz'la ben aynı anda, "Hayır," diye karşılık verdik. Naz omuz silkerek konuşmaya devam ederken ona baktım. "Karissa bunu asla giymez, o yüzden sen giyebilirsin. Ben sadece bana olan borcunu ödettim. Önemli olan tek şey buydu."

Melody ona sorgulayıcı bir bakış attı ama borcumu ödettim derken ne kastettiğini sormadı. Naz'm geçimini nasıl sağladığı konusunu asla açmıyorduk. Geçen sene olanları düşündüğümde Melody'nin büyük bir kısmını çözdüğünden kuşkum yoktu. Ray'i öldürdüğünde adı gazetelere manşet olmuştu. Olayın meşru müdafaa olması gazetecilerin Naz'm bu olayda tam anlamıyla bir kahraman olmadığını ima edebilmek için ellerine geçen her ayrıntıyı yorumlamalarına ve kurcalamalarına engel olmamıştı.

Melody yazılanları okumuştu. Okuduğundan emindim.

Bu kız muhtemelen hayatında bir kez bile gazeteye dokunmamıştır ama Google'ı nasıl kullanacağını çok iyi bilir. Her şeyi araştırmış olmalıydı.

Melody gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Umarım Leo beğenir."

Bayılacağından emin olduğumu söylemeye fırsat kalmadan Naz lafa karıştı. "Leo mu?"

"Aklma DiCaprio'yu getirdi, değil mi?" diye sordum.

Naz başını iki yana salladı. "Aslanı* getirdi."

Bu, Melody'nin ilgisini çekti. "Astrolojiye inanıyor musun?"

"Hayır."

Melody'nin yüzü asıldı. Burç yorumlarını e-posta olarak alan, her ne demekse Merkür geri gittiğinde hiçbir halt yapmayan kızlar gibiydi. Paul ortadan yok olduğunda zaten burçlarının uyuş-

* Leo: Aynı zamanda Aslan burcu. Leo ve Lion (aslan) benzetmesi yapılmış. -çn

madığını, ilişkinin her hâlükârda yürümeyeceğini söyleyerek kendini avutmuştu.

Naz'la ben mi?

Kesinlikle birbirimiz için yaratıldığımızı söylerdi.

O bunu söyleyene dek bunların hepsinin saçma sapan bir hokkabazlık olduğunu düşünürdüm.

Naz kitabı kolunun altına sıkıştırarak, "Şehirde yapacak birkaç işim var," dedi. Kısa bir süre bana baktıktan sonra gözlerini Melody'ye çevirdi. "Seni de götüreyim mi?"

Melody omuz silkti. "Neden olmasın?"

Merakla, "Şey... Benim de gelmemi ister misin?" diye sordum.

Naz eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak, "Gerek yok," deyip kapıya yöneldi. "Geç kalmayacağım."

Melody eşyalarını kapıp bana el salladı. "Sabah kahve içelim mi?"

"Olur."

Naz'ın peşinden hızla kapıya koştu. Ben de çalışma odasında öylece durup dışarı çıkışlarını dinledim.

Sanırım bu ikisi daha önce hiç yalnız kalmamışlardı.

Ve elbette ikisine de güveniyordum ama o yolculukta arabanın tavanında bir sinek olmak...

6. BÖLÜM

Ignazio

Brooklyn'le bir zamanlar Karissa'nın kaldığı NYU yurtları arasındaki mesafe sadece on kilometreydi ama trafikte yarım saatten fazla sürüyordu.

Hatta bazen bir saat.

Bunu biliyordum çünkü sayısız kez saat tutmuştum.

Ve bu saatte trafik çok yoğundu; Manhattan Köprüsü'nde neredeyse tampon tampona ilerlenebiliyordu. Hatırlayamayacak kadar uzun bir süreden sonra ilk kez radyoyu açtım.

Sessizliği dolduracak bir ses olursa Melody, kendini benimle konuşmaya çalışmak zorunda hissetmeyebilirdi.

Bu Karissa'dan öğrendiğim bir numaraydı.

Bu arabada bir sürü insan taşımıştım ama Karissa dışında kendi arzusuyla binen ilk kişi Melody'ydi. Aslında onu davet et-

mek istememiştim ama o tarafa gidiyordum ve teklif etmemek doğru olmazdı.

Daha iyi biri olmaya çalışıyordum, unuttunuz mu?

Ayrıca artık hiç arkadaşım olmayabilirdi ama Karissa'nın vardı ve en azından onlara karşı uygar davranmak muhtemelen bana daha çok yakışırdı. Karissa'nın arkadaşlarını davet etmesi konusunda fazla sorun çıkarmadığımda evde işler daha güzel yürüyordu.

Yine de bundan hoşlanmıyordum.

Hiçbir zaman da hoşlanmayacaktım.

Melody koltuğa yaslanıp emniyet kemerini çekiştirerek, "Güzel araba," dedi.

Yola çıktığımızdan beri yan camdan dışarı bakarak kıpırdanıp duruyordu. Gergindi. Bunun sebebinin yaklaşan randevusu mu yoksa ben mi olduğundan emin değildim.

Parmaklarımla direksiyonda sabırsızca tempo tutarken, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. Ne tür bir müzik çaldığının farkında değildim; son top 40 zırvalığı gibi bir şeydi. Sadece radyonun düğmesine basmış ve bulduğu ilk istasyonda durdurmuştum. Aslında kapatmak istiyordum ama numara işe yaramış olabilirdi; otuz dakikadır yolda olmamıza rağmen Melody ilk kez ağzını açmıştı.

"Böyle bir şey kaça mal olur? Altmış, yetmiş bin dolar mı?"

Buna güldüm. "Yüz bin daha ekle."

"Yüz yetmiş bin dolar mı?" Soluğu kesildi. "Ciddi misin?"

Başını çevirip sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Bu taban fiyatı," dedim. "Benimkine biraz daha fazla ödedim."

"Neden?"

Neden mi? Bu kelimeden nefret ederdim.

Karissa bu soruyu asla sormazdı.

"Çünkü zırhlı," dedim. "Güvende olmanın maliyeti."

"Bu arabaya harcadığın parayla hayatımın sonuna kadar karnımı doyurabilirim."

İşte şimdi Karissa gibi konuşuyordu.

Bir zamanlar onun da bana aynı şeyi söylediğinden emindim.

"Sadece Ramen noodle yersen yaklaşık bir düzine insan ömrüne yeter."

"Iyk. Kim böyle bir şey yapar?"

"İzin versem Karissa."

Melody bir kahkaha attı. "Evet, muhtemelen yapar. Şikâyet bile etmez. Bu bakımdan onun için şanssın. Diğer yönlerden öyle olmadığını söylemiyorum ama bu konuda kesinlikle öylesin. Sanırım gerçekten hiçbir şeyi yoktu. Annesi... lanet olsun Anne Reed hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum bile. Ölünün arkasından kötü konuşulmaz ama biraz çatlaktı. Karissa o kadına hesap vermeden nefes bile alamazdı ve bu durumu... kabullenmişti, biliyor musun? Bu sanki normalmiş gibi davranıyordu. Bu yüzden mutlu olduğunu, bir şeylere sahip olduğunu, bir şeyler yaptığını görmek çok güzel."

Bu konuda bir sürü şey söyleyebilirdim ama çenemi tuttum. Neyse ki o sırada trafik biraz açılmaya başladı, saatte on beş kilometreden hızlı ilerleyebiliyorduk.

"Yani kısaca demek istiyorum ki," diye devam etti Melody, "Karissa daha kötü durumda olabilirdi."

"Olabilirdi," diyerek ona katıldım.

Muhtemelen annesiyle babasını öldüren adamdan daha kötüsü olamazdı ama sanırım hafifletici sebepler benim lehime sayılırdı.

Melody yeniden cama dönüp dışarı bakmaya başladı. Tam anlamıyla rahatlayamamışçasına hâlâ yerinde kımıldanıyordu. Müzik tekrar işe yaramış görünüyordu. Ben zikzaklar çizerek NYU'ya doğru yol alırken Melody alçak sesle radyoda çalan şarkıya eşlik ediyordu. Yurda yaklaştığımızda sanki söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyormuşçasına benden tarafa bakarak abartılı biçimde iç geçirdi.

Sanırım başkalarıyla çene çalmak, gevezelik etmek normal bir şey ama ben bundan nefret ediyordum.

"*Savaş ve Barış*, ha? Milyarlarca sayfa olan şu kitap, değil mi?"

Gözlerimi bir saniyeliğine yoldan ayırıp kucağımda duran kitaba göz attım. "Aşağı yukarı bin üç yüz sayfa civarında."

"En sevdiğin kitap bu mu?"

"En sevdiğim diyemem ama ne zaman ihtiyacım olsa yanımda oldu."

Ne kastettiğimi anlamışçasına gülümsedi. "Ben de bu tür şeyler okurum."

"Mesela?"

Neredeyse Kutsal Kitap demesini bekliyordum ki böbürlenir bir edayla, "Cosmopolitan," dedi.

Yurt binalarının yanındaki park yerinin girişinde durdum, vitesi parka alıp ona döndüm. Bir an bile duraksamadan arabadan indi. Bir an önce oradan uzaklaşmasını istiyor olmama rağmen kendimi bir şeyler söylemek zorunda hissettim. "Erkek arkadaşınız konusunda dikkatli olun Bayan Carmichael. Herkes zamanınızı ve ilginizi hak etmez."

Şaşırmış görünüyordu; kapı hâlâ açık bir halde arabanın yanında durdu. İçeri doğru eğilerek gülümsedi. "Biliyor musun babam gibi konuşuyorsun."

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Babasının kim olduğu konusunda yeterince bilgim vardı ve o adamla hiçbir benzerliğim olamazdı. *Wall Street pisliği.* O herif benden daha şerefsizdi.

Melody kapıyı kapatıp yurda doğru koşarak uzaklaşırken arabayı geri vitese takıp ani bir dönüşle çalan kornalara aldırmadan trafiğe daldım.

West Village'a yöneldim.

Sadece birkaç blok uzaktaydı.

Cobalt Room.

Bir zamanlar burası düşlerin gerçekleştiği yerdi. Arkadaki ofiste anlaşmalar, birçok insanın hayatları boyu görebileceğinden çok daha fazla para kazandıran planlar yapılırdı. Bu duvar-

lar arasında nasıl intikam alacağımı planlayarak, geleceğimi sorgulayarak sayamayacağım kadar çok gece geçirmiştim.

Cobalt Room, kendi evimin bir bina iskeletinden başka bir şey olmadığı zamanlarda benim için bir yuva gibiydi. Oysa artık hiçbir değeri yoktu. Bir zamanlar bu civarın en büyük yapısı, şimdi ise yanıp kül olmuş bir beton yığını olan binayı çevreleyen sarı polis bandı rüzgârda sallanıyordu. Binanın iskeleti hâlâ ayaktaydı ama dışının kömür haline geldiği, içinin ise yağma edildiği uzak mesafeden bile kolayca görünüyordu. Yangını her ne başlattıysa alevler hızla binayı sarmıştı... Hem de o kadar hızla ki iki kişi dışarı çıkamamıştı.

Yedi kişi daha yanmıştı; bazıları neredeyse tanınmaz haldeydi.

Her birinin üzerine benzin dökülmüş gibi derileri eriyip yok olmuştu. Belki de benzin dökülmüştü, bilmiyorum. Kurtulmayı başaranlar ne olduğu konusunda tek kelime etmediler. Hepsinin söylediği tek şey, "Ne olduğunu bilmiyorum," olmuştu.

Ama ben biliyordum... ya da az çok bir fikrim vardı.

Çünkü bu tür bir yangın...

Bu yangın ne yaptıklarını bilen kişilerin işiydi.

Arabamı caddenin alt tarafında bulduğum ilk yere park ettikten sonra uzanıp *Savaş ve Barış*'ı açtım ve sayfaların kesilmesiyle oluşturulmuş oyuktaki gümüş rengi, küçük tabancayı çıkardım. Silahı ceketimin içine soktum. Ona ihtiyacım olacağını sanmıyordum, hatta taşımaktan bile hoşlanmıyordum ama bugün en ufak bir risk almaya niyetim yoktu. Eldiven kutusuna uzanıp siyah deri eldivenlerimi çıkardım ve giydim.

Arabadan inip başım öne eğik bir halde Cobalt'a doğru yürümeye başladım. Mekânın yanındaki geçidi kapatan derme çatma polis bandının altından geçip, gelip geçenin beni göremeyeceği arka tarafa yöneldim.

İçeri girmek zor olmadı. Arka kapıdan geriye kalan şey kilitliydi ama hafif bir itişle cıvatalarından sökülüp yere düştü. Yüzümü buruşturarak kapı yere vurduğunda havalanan kül bulu-

tundan sakınmak için başımı çevirip geriye kaçtım. Genelde her yangında olduğu gibi çok kötü kokuyordu. Sanki yakılmış bir kibrit suratımın ortasına bastırılmış gibi is, yangın hızlandırıcı madde ve hafif sülfür kokusu alıyordum. Ve bunun güvenli olmadığını biliyordum... içeri girmem bile hiç güvenli değildi ama dikkatli adımlar atarak girdim.

Daha ileriye gitmeye gerek olmadığından sadece birkaç adım attıktan sonra durdum. Aradığım şeyi güçbela seçebildim. Yer deliklerle doluydu ama hiçbiri yangın yüzünden olmamıştı. Muhtemelen herkes uyurken birileri tarafından matkapla açılmıştı. Gündüz üzerleri örtülmüş olmalıydı, böylece mahzende yangın başlamadan önce kimse fark etmemişti.

Bütün içkilerin depolandığı mahzende.

İçeri oksijen girsin diye bütün pencerelerin ardına kadar açıldığından emindim ama durduğum yerden bunu görmem mümkün değildi. Yine de bundan emindim.

Çünkü ben olsaydım böyle yapardım.

Çok tuhaftı. Duruma bakınca neredeyse bunun benim işim olduğunu söyleyecektim ama yangın başladığında Beş Aile ile birlikte Long Island'daydım.

Aslında *dördüyle* birlikteydim.

Beş numaranın burada olduğundan kuşkulanıyordum.

Burada oyalanmak anlamsızdı. Görmek için geldiğim şeyi görmüştüm. Polis raporlarına ya da gazetelerde okuduklarıma güvenmiyordum. Onlar insan hatasından dolayı çarpıtılmış, algıdan dolayı yozlaştırılmıştı. Kuşkulandığım şey olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Bir saldırı daha.

Bir mesaj daha.

Binadan çıktım ve etrafı dikkatle kolaçan ederek arabama doğru yürümeye başladım. Birilerinin beni izliyor olması beni hiç şaşırtmazdı, hâlâ binayı izliyor olmalıydılar.

Ben asla arkama bakmazdım.

Oyalanmazdım.

Fakat diğerlerinin izlemekten hoşlandığını biliyordum.

Civarda takılıp olay sonrasını seyrederek verdikleri hasarın tadını çıkarmaktan hoşlanırlardı.

Brooklyn'e doğru yola çıktığımda güneş batmaya başlamıştı. Eve varana kadar dışarısı kararmıştı. Karissa'nın yanından ayrılalı en fazla iki saat olmuştu ama o, yatmaya hazırmışçasına pijamasını giymişti bile. İçeri girdiğimde mutfaktaydı; elinde bir kâseyle tezgâha yaslanmış duruyordu.

"Döndün bile," dedi şaşırmış bir tonla.

"Geç kalmayacağımı söylemiştim sana."

İçindeki şeyi bir çatalla karıştırarak elindeki kâseye üfledi.

"Ne yiyorsun?"

En son ne zaman oturup bir şeyler yediğimi hatırlayamıyordum.

Uzun bir hafta olmuştu.

Lanet olası derecede uzun.

Karissa yediği şeyden bir çatal dolusu kaldırarak, "Noodle," diye cevap verdi. "Sen de ister misin?"

"Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Karissa omuz silkerek bir kahkaha atıp çatalını ağzına götürdü. "İnternette kremalı tavuk suyu, peynir ya da o tür şeylerle bunu nasıl daha da lezzetlendireceğimi yazan birkaç tarif buldum. Bir deneyeyim dedim."

Lezzetlendirdiği çeyrek dolarlık noodle idi.

Ben bu kızla ne yapacaktım?

"Civardaki komşularla mucizevi bir biçimde arkadaş olduğun zaman vereceğin farazi akşam yemekleri için hazırlamayı planladığın yemek bu mu?"

"Elbette hayır. Yemeği onlar yapacaklar. Biz sadece yiyeceğiz."

"Onların pişirdiği yemekleri yiyeceğiz."

"Evet."

"Yabancıların hazırladığı yemekleri."

"Hayır, çünkü onlar bizim arkadaşlarımız olacak, hatırladın mı?"

"Daha da kötü," dedim. "Sana yaklaşmasına izin verdiğin insanlara dikkat etmelisin. Fazla yaklaşmalarına izin vermediğin sürece seni sırtından bıçaklayamazlar."

Karissa buna cevap vermedi, sadece gözlerini bana dikip yemeğinden bir çatal daha aldı. Sanki bir şey arıyormuşçasına dik dik bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Gömleğinde is lekesi var."

Bunu duyduğumda başımı eğip baktım ve lekeyi gördüm. Kahretsin. Elimi sürtüp temizlemeye çalıştım ama olmadı. Gömlek beyazdı ve bu hareketim siyah lekenin daha da yayılmasına neden oldu.

"Ya da ben is lekesi olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ya o ya da siyah göz farı veya rimel gibi bir makyaj malzemesi ve durum buysa yapman gereken başka bir açıklama daha var bence."

"Makyaj malzemesi değil."

"Evet. Ben de öyle olmadığını düşündüm."

Yeniden dik dik baktı bana.

Bu kadın ne zaman bu kadar korkusuz olmuştu?

Ben, onu öldürmeyeceğim konusunda ikna ettiğim an, o benim gözümü korkutmaya çabalar hale gelmişti.

Ne düşündüğünü anlayarak, "Ben yapmadım," dedim, "ama bakmak için oraya gittim."

"Aradığın şeyi buldun mu bari?"

"Evet."

"Bu iyi." Bir an için sustu. "Sanırım."

Yemeğinden bir çatal daha aldı.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de bu hali benim de karnımı acıktırıyordu.

Ama onun yediği şeyden yemeyecektim.

Bir kez daha asla bunu yapmayacaktım.

"Hadi dışarıda yiyelim."

"Üzerimde pijama var," dedi. "Üstelik şu an yemek yiyorum."

"Üzerini değiştiremez misin?"

"Değiştirebilirim," dedi, "ama neden evde kalamıyoruz? Sabah dersim var ve biraz yorgunum. Ayrıca son kez birlikte dışarıda yemek yediğimizde... Yani ne oldu biliyorsun. Bu akşam yeni bir silahlı çatışma havamda değilim."

"O, silahlı çatışma değildi."

"Neydi?"

"Geçen bir arabadan ateş edilmişti."

Karissa yüksek sesle iç geçirdi. "Gerçekten ne fark var?"

"Ben karşı ateş açmadım."

Mırıldanarak başını iki yana salladı. "Açsan iyi olurdu belki."

Ne dediğini algılamam kısa bir süre aldı.

Kulaklarıma inanamadım.

"Az önce ne dedin sen?"

"Hiçbir şey. Boş ver... Ne dediğimin farkmda değilim." Yeniden iç çekerek bir kısmının etrafa sıçrayıp ortalığı kirletmesine aldırmadan noodle kâsesini tezgâha fırlattı. "Belki de en iyisi dışarıda yemek ama mekânı ben seçeceğim."

Elimi cebime sokup anahtarlarımı çıkardım. "Bana uyar. Sadece izin ver de gömleğimi değiştireyim."

"Boş ver uğraşma," dedi. "Ben üstümü değiştirmeyeceğim."

Şaka yaptığını sandım.

Gerçekten öyle sandım çünkü üzerinde kendisine üç beden büyük gelen ekoseli ev pantolonum vardı. Ama o üzerini değiştirmek yerine ayağına ayakkabılarını geçirip, "Tamam, hadi gidelim," dedi.

Ona şöyle bir baktıktan sonra elimle kapıyı gösterdim. "Önden buyurun."

Ben kim oluyordum ki ona ne giyeceğini söyleyecektim?

Arabaya bindik ve evden uzaklaştım. Caddenin sonuna gelene dek bekleyip hangi tarafa dönmem gerektiğini sordum.

Karissa kaşları çatık bir halde iki tarafa da bakarak, "Hmm... Duruma bağlı," dedi.

"Hangi duruma?"

"En yakın *Wendy's*'in nerede olduğuna. Bilme şansın yok, değil mi?"

Ona sadece baktım.

Bu soruya cevap vermeyerek münasebetsizlik ediyormuşum gibi abartılı bir iç çekerek telefonunu çıkarıp Siri'ye sordu ve Siri haritayı açmasını söylediğinde bir tuşa bastı. "İşte, bu yönlendirmeleri takip et."

Öyle yaptım çünkü mekânı onun seçmesini kabul etmiştim.

Sözümden dönmekten hoşlanmazdım, mecbur kalmadıkça.

İşte bu yüzden on dakika sonra küçük, kalabalık bir Wendy's'de durmuş Karissa için patates kızartmasıyla milkshake, kendim içinse tavuklu sandviç siparişi veriyordum.

Siparişi verdikten sonra ayakta beklemeye başladım.

Bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Ben sabrımı kaybetmek üzere bir halde dikilmeye devam ederken Karissa küçük, plastik bir masada oturuyordu. Yiyeceklerimizi atarcasına bir tepsiye koyup tezgâhın ucuna doğru ittiklerinde patlamama ramak kalmıştı. Tepsiyi alıp masaya, Karissa'nın yanına gittim ve milkshake'i kapıp bir parça patates kızartmasını hiç tereddüt etmeden, anında içine batırmasını izledim.

Çok geçmeden bunu ağzına attı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, "Ne oldu?" diye sordu. "Yok artık, hiç denemediğini söylemeyeceksin herhalde."

"Denemedim," dedim. "Hatta yemeğimin yanında milkshake ısmarlama alışkanlığım hiç olmadı."

"Denemelisin. Ne kaçırdığının farkında değilsin." Bir patates kızartması daha alıp milkshake'e batırdıktan sonra bana uzattı. "Al, tadına bir bak."

İçgüdüsel olarak onu reddetmek üzereydim. Bunun sebebi içine zehir konmuş olma ihtimali değil, kulağa tam anlamıyla

iğrenç gelmesiydi. Fakat artık yeni bir sayfa açıyordum ve daha şimdiden kendimi, yanımda pijamalı karımla bir fast food restoranında bulmuştum.

Neden onu mutlu etmeyecektim ki?

Ben küçük bir parça ısırıp yavaş yavaş çiğnerken Karissa geri kalanını ağzına attı.

Çok kötü değildi.

Sadece... çikolatalıydı.

Ve soğuktu.

Çikolatalı, soğuk patates.

Peki.

Hoşuma gitmedi.

Karissa yüz ifademi görünce kahkaha attı.

"Züppenin tekisin," dedi. "Gayet lezzetli."

"Öyle olsun."

Sandviçimin yarısını yiyip geri kalanını fırlatıp attım. O da pek iyi sayılmazdı. Bir biftek ya da biraz ıstakoz veya en azından gerçek bir tavuk yemeyi tercih ederdim ama Karissa yediği şeyden oldukça mutlu görünüyordu.

Aklıma Melody'nin arabada söyledikleri geldi.

Hiçbir şeye sahip olmadığında küçük şeylere olduklarından fazla değer veriyorsun sanırım.

Karissa yemeğini bitirdikten sonra arabaya geri döndük ve bindiğimiz anda Karissa uzanıp elimi tuttu. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedim, "ama bir dahaki sefere ben seçeceğim."

7. BÖLÜM

Karissa

Yurtlardaki güvenlik her zaman kötüydü.

Ben orada kalırken Naz'm kaç kez fark edilmeden girip çıktığını hatırlamıyorum bile. Bu yüzden en ufak bir engelle karşılaşmadan içeri girebilmeme ve giriş kaydı yaptırmadan üst kata çıkabilmeme hiç şaşırmadım.

Öğlen olmak üzereydi ve insanlar durmadan girip çıkıyorlardı. Sadece sesli mesaj bırakmak için Melody'yi birkaç kez aramıştım. Lanet olası şey çalmamıştı bile. Bu sabah kahve içmek için buluşacaktık ama o, kafeteryaya uğramadı.

Dün gece erkek arkadaşıyla olduğunu bildiğimden geç uyuduğunu tahmin ediyordum.

1313 numaralı odanın kapısında durup içeriye kulak kabarttım ama hiç ses duymadım. Kapıyı çaldığımda açılmadan önce ayak sesleri duydum ve sonra karşımda biri belirdi. Kızıl saçlar,

bir sürü çil ve o güne kadar gördüğüm en öfkeli bakış karşıladı beni. Beni gördüğü anda onu iğrendiriyormuşum gibi tiksinti dolu bir ses çıkararak kelimenin tam anlamıyla suratını ekşitti.

Bu da neydi böyle?

"Şey... Merhaba... Kimberly." Adı buydu sanırım. "Melody burada mı?"

"Hayır."

Hayır.

Hepsi bu.

Ne bir selamlama.

Ne bir açıklama.

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan kapı suratıma çarpıldı. Kısa bir an bakakaldım, ardından başımı iki yana sallayarak oradan ayrılmak üzere döndüm.

"Karissa."

Başımı kaldırıp sesin geldiği tarafa baktığımda asansörden inmekte olan Melody'yle göz göze geldim. Saçları karman çorman bir halde tepesinde toplanmış, akmış makyajı yüzünde siyah çizgiler oluşturmuştu. Siyah elbisem içinde hâlâ müthiş görünüyordu.

Akşam düzüştüm yürüyüşü.

Üzerinde aynı kıyafet olduğunu fark ettiğimi gayet iyi bildiğinden dolayı elbisesini çekiştirip mahcup mahcup gülümseyerek, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Sana bakmaya geldim," dedim. "Bu sabah beni ektin."

"Aaa... Lanet olsun!" Gözleri kocaman oldu. "Kahve içecektik. Özür dilerim. Unuttum."

"Önemli değil." Ona yaklaştım. "Eminim... şey... farklı bir şeyle meşguldün."

Kızararak... bir kez daha... açıklayıcı tek bir kelime etmeden koluma yapışıp beni gerisin geri odaya doğru sürükledi. Kapıyı açıp beni de arkasından çekerek hızla içeri girdi ve kapıyı yeniden kapattı. Kimberly çalışma masasında oturuyordu ve içeri girdiğimizde dönüp bakmaya tenezzül dahi etmedi ama sırtının

bir saldırıya hazırlanıyormuşçasına dikleştiğini gördüm. Melody elbiseyi hızla çekip başından çıkararak bana doğru fırlatırken kendimi onun darmadağınık yatağına atıp bir giysi yığınına yaslandım.

Melody şifoniyerinin çekmecelerini eşelerken, "Gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Asla bu şekilde seni ekmezdim. Tamamen aklımdan çıkmış."

"Sorun değil. Sadece iyi olup olmadığını merak ettim."

Melody üzerine bir tişört ve bir pantolon geçirdikten sonra bana dönerek, "İyiden de öteyim," dedi. "Mükemmelim. Leo için söylenecek tek söz vay... Muhteşem. Dün akşam beni Paragone'ye yemeğe götürdü... Central Park'ın üst tarafındaki o buram buram gösteriş kokan yeri biliyorsun, değil mi? Buna inanabiliyor musun? Hep orada yemek yemek istemiştim."

Buna inanabiliyor muydum?

Bir fikrim yoktu.

Ben de orada bir kez yemek yemiştim.

İlk buluşmamızda Naz beni oraya götürmüştü; buna ilk buluşma diyebilirim sanırım. Ufacık tabaklarda servis edilen yemeklere ve aşırı pahalı şampanyaya binlerce dolar ödemişti. Haftalarca öncesinden rezervasyon aldıklarından masa bulmak için çalışanları tehdit etmek zorunda kalmıştı.

"Vay be," dedim. "Nasıl rezervasyon yaptırmış?"

"Kim bilir," dedi, "ama oraya gittiğimizde adına bir masa hazırdı. Yemek yedik, konuştuk, güldük... ve sonra evine gidip uyuduk."

"Sen... uyudun."

"Evet." Dönüp bana baktı. "İkimiz de uyuyakaldık. Hayatımda ilk kez bir adamın yanında sabaha kadar uyudum. Sevişme falan olmadan."

Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Erkek delisi Melody Carmichael karşımda yarı çıplak dikilmiş, dün gece elbiselerini çıkarmadığını söylüyordu, öyle mi?

"Yani siz ikiniz... yapmadınız, öyle mi?"

"Ah... Elbette yaptık. Sabah ilk iş olarak yatakta haşat ettim onu."

Bir kahkaha attı.

Ben ise sadece başımı iki yana salladım.

Odanın diğer tarafındaki Kimberly elindeki kitabı sertçe kapatıp elleriyle yüzünü sıvazladı.

Melody gözlerini devirerek oda arkadaşına bir bakış attıktan sonra yeniden bana baktı. "Benim gecem böyleydi. Brooklyn'den buraya bu kılıkta geldim."

"Brooklyn mi?"

"Evet, Bensonhurst gibi bir şey. Yol çok uzun sürdü. Neyse. Çabucak bir duş alacağım. Hiçbir yere gitme, tamam mı?"

Cevap vermeme fırsat tanımadan beni orada bırakıp hızla odadan çıkıp banyoya gitti. Sessizce oturup zaman geçirmek için dalgın bir biçimde elbiseyi düzeltip katladım. Kimberly masasındaki eşyaların yerini değiştiriyor, kitaplarını düzenliyordu. Çantasından bir kitap çıkardı; gözüm siyah beyaz kapağa takıldı. *History: A Definitive Guide.*

O kitap bende de vardı.

"Sen de mi Rowan'ın dersine giriyorsun?"

Kendimi sormaktan vazgeçirene kadar bu soru ağzımdan çıkmıştı. Kimberly yaptığı işe devam ederek kaba bir tonla, "Üç sıra arkamda oturuyorsun," dedi.

"Yaa?"

Dikkat etmemiştim.

Sınıf arkadaşlarıma dikkat etmiyordum.

Göze çarpmamaya çabalamakla öylesine meşguldüm ki.

Buna cevap olarak ne diyeceğimi bilmediğimden, "İyi bir profesör," dedim. "Çoğundan daha iyi hem de. Kesinlikle daha kötü öğretmenlerim oldu."

Kimberly sandalyesini geri itip bana döndü. Sandalyenin ayaklarının gıcırtısı gevezeliğimi bastırdı. Yüzü hâlâ asıktı, üstelik artık bir tür öfkeyle kaplandığı için daha da asık görünüyordu.

"Buna bir son verebilir miyiz?" diye sordu ikimizi işaret ederek, "Arkadaşmışız gibi sohbet ederek beni oyalamaya çalışmayı bırakır mısın? Böylece burada değilmişsin gibi davranabilirim. Bu hayatımı daha kolaylaştırır."

Onun bu tonla konuşmasına şaşırarak birkaç kez gözlerimi kırptım. "Anlamadım."

"Beni duydun. Bu lanet yerde o... kızla yaşamak zorunda olmam yeterince kötü zaten. Bunun üzerine bir de seni çekemem."

Kelimenin tam anlamıyla şaşkına dönmüştüm.

Gerçekten bunu söylemiş miydi?

"Bana bak, beni tanımıyorsun bile. Bilmiyorum böyle konuşmana neden olacak ne..."

Kimberly bir kahkaha atarak lafımı kesti. Çılgınca bir kahkahaydı bu; sanki kızın içinde dışarı çıkmak için yanıp tutuşan bir Joker vardı. Neredeyse o lanet olası yüzünü boyayıp Batman'in peşinden gidecek gibi görünüyordu.

"Bu kadar aptal olamazsın," dedi. "Belki de iyi birisindir, bilmiyorum ama sen etraftayken bir sürü saçma sapan olay oluyor, hayatımda olmasını tercih etmediğim türden olaylar. Belki hepsi bir tesadüf, belki de değil. Ve insanlar konuşuyorlar. Profesör Santino'yu canlı gören son kişi Reed denen o kız. Oda arkadaşının sevgilisi ortadan kaybolan o kız. Bu tür şeyler normal insanların başına gelmez. O yüzden lütfen bana bulaşma. Hadi herkes kendi yoluna."

Sandalyesini anında çevirip sanki az önce beni acımasızca eleştiren o değilmiş gibi kitaplarına geri döndü. Midem düğüm düğüm olmuş bir halde ona bakakaldım. Kusacakmış gibi hissediyordum.

O sırada Melody hayatının en hızlı duşunu almış olarak geri döndü ve bir şeyler anlatmaya başladı. Bilmiyordum. Dinlemiyordum. Dikkatimi ona veremiyordum. Kimberly'nin söyledikleri beynimde dönüp duruyordu.

İnsanlar konuşuyorlar.

İnsanlar benin hakkımda konuşuyorlar mıydı?

"Dünyadan Karissa'ya." Melody parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Tanrım, son günlerde neyin var senin? Çok uzaklardaymış gibi görünüyorsun."

Ona baktım.

Ne söyleyeceğimi hâlâ bilmiyordum.

Bir zil sesi sessizliği bozarak beni söyleyecek bir şeyler bulma zorunluluğundan kurtardı. Oda telefonu. Kimberly puflayarak ayağa kalkıp fırtına gibi odadan çıkarken Melody ahizeyi kaldırıp telefona cevap verdi. "1313 numaralı oda."

Görüşme sadece bir dakika sürdü, ardından Melody, hattın diğer ucundaki kişiye hemen aşağıya ineceğini söyleyerek telefonu kapattı.

"Paket gibi bir şey," dedi bana. Oysa sormamıştım. Hızla giyindi ve saçını taradı. "Benimle aşağıya geliyor musun?"

"Şey, evet... Zaten gitmem gerek."

"Doğru, dersin var."

"Evet."

Lobiye inerken Melody bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Ancak birkaç kelimesini yakaladım... Abarta abarta Leo'ya olan hayranlığından söz ediyordu. Gülümseyip başımı salladım. İyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum ama bu mümkün müydü?

Gerçekten bilmiyordum.

Sebep Kimberly'nin söylediği o şeyler miydi?

Kesinlikle tesadüf değildi.

Birinci kata inip asansörden çıktığımızda Melody kolumu tutup beni durdurarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet... Şey... Bilmiyorum." Omuz silktim çünkü gerçekten bilmiyordum. Geri zekâlı değildim. Aptal değildim. İnsanların dedikodu yaptıklarını biliyordum. Fakat şimdiye dek hiç kimse bu kadar açık dile getirmemişti. "Hiç duydun mu...? Yani insanlar gerçekten benim hakkımda konuşuyorlar mı?"

Melody aklı karışmış bir ifadeyle bana baktı, ardından yüzü değişti ve yerini bir şeyler bildiğini belli eden bir ifade aldı. Buna

acıma diyemezdim. Melody, herhangi birine acıyacak türden biri değildi. Ne kastettiğimi bilen anlayışlı bir ifadeydi bu.

Dedikoduları duymuş bir ifade.

"İnsanlar aşağılık," diye geçiştirdi. "Sanki burası *General Hospital*'mış ve sokaklarda Sonny Corinthos koşuşturuyormuş gibi hikâye uydurmaya bayılırlar. Kulak bile asmıyorum; sen de öyle yapmalısın."

Bence söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Söylediği şeyin arkasındaymışçasına gülümsedi; ben de gülümseyerek karşılık verdim. Belki gerçekten de öyleydi. Ne olursa olsun Melody gibi bir arkadaşı hak etmediğimi biliyordum. Hayatında Paul olmadan daha iyi durumdaydı yine de bu, onun yokluğundaki payımı affettirmezdi. Kişisel olarak onun kılına bile zarar vermemiş olmam beni masum yapmazdı.

Melody'yle birlikte ön büroya yürüdüm; oraya vardığımızda Melody okul kimliğini gösterdi. Bunun üzerine görevli kadın ona bir buket beyaz zambak uzattı. Melody ciyak ciyak bağırarak bana kartı gösterdi. Kartta herhangi bir not yoktu, sadece *x, Leo* yazıyordu.

"Ne demiştim sana?" Melody çiçekleri göğsüne bastırdı. "Mükemmel."

Melody hâlâ randevu sonrası mutluluğunun keyfini yaşarken derse gitmem gerektiğini söyleyerek yanından ayrıldım ama tam tersi yöne yönelip metro istasyonuna doğru yürümeye başladım. Eve çok ender metroyla giderdim çünkü her zaman çok kalabalık olurdu ama kafam öylesine doluydu ki başkalarına dikkat bile etmedim.

Eve vardığımda sokak kapısı kilitliydi ama Naz'ın arabası garaj yolunda her zamanki yerinde duruyordu, bu yüzden hiçbir yere gitmediğini tahmin ettim. İçeri girip çalışma odasına yöneldim ve onu çalışma masasına oturmuş günlük gazeteyi okurken buldum.

Bunun alışkanlık haline geldiğini düşünmeye başlamıştım.

İçeri girdiğimde kafasını kaldırıp baktı. "Yine erkencisin."

Çantamı ayaklarımın dibine bırakıp kendimi kanepeye attım. "Bu sorun mu?"

"Benim için mi? Hayır. Senin içinse olabilir."

"Neden?"

"Bu kadar ders kaçırman notların için iyi olmayabilir," dedi. "Bir sorun olup olmadığını karne geldiğinde göreceğiz sanırım."

Buna güldüm. "Ne yapacaksın, dışarı çıkmama cezası mı vereceksin bana?"

"Hayır, ama kıçına şaplak atabilirim."

"Söz mü?"

Gözlerini dikip bana baktı.

Gülmüyordu.

Bakışları bir şey ararcasına yüzümde dolandı. Ne aradığını bilmiyordum ama bulabildiğini sanmıyordum çünkü dikkatle bana bakabilmek için gazetesini katlayıp kenara koyarak arkasına yaslandı. "Gel buraya."

"Neden?"

Tek kaşını kaldırıp, "Gel buraya," diye tekrarladı.

Sorumu duymazdan geldiği için bir yanım itiraz etmek istiyordu ama o an bunu yapacak halde değildim. Ayağa kalkıp oturmakta olduğu yere giderek onunla masa arasına girdim. Masaya çıkıp otururak bacaklarımı sallamaya başladım. Naz, yanlış bir şeyler olduğunun farkındaymışçasına gözlerini dikmiş bana bakmaya devam ediyordu.

Belki de farkındaydı.

Nasıl olduğumu sormadı.

Sormasına gerek yoktu.

"Çok güzelsin," dedi, "gülümsemediğin zaman bile."

Öylesine danıdan düşer gibi söylemişti ki bu iltifat karşısında gülümsememe engel olamadım. "Teşekkür ederim."

Ellerini baldırlarıma koyarak başını salladı. Kotumun üzerinde bacaklarımı okşamaya başladı. "Bu konuyu konuşmak ister misin?"

"Pek istemiyorum."

Bir kez daha başını salladı ve konu kapandı.

Elleri biraz daha yukarılara çıkıp kalçamı okşamaya başladı, ardından kotumun düğmesine uzanıp kolayca açtı. Fermuarı aşağıya indirip elini pantolonumun içine kaydırırken tek kelime etmeden onu izledim. Kotum dardı, bu yüzden güçlükle erişebilse de parmak uçlarıyla klitorisimi bulmayı başardı.

Parmakları bir mıknatıs gibi oraya çekilmişti âdeta.

Okşayarak, hafif hafif dokunarak anında mucize yarattı; ayak parmaklarımın kıvrılmasına, tenimin ürpermesine, içimi alevler kaplamasına neden olan türden bir mucize. Haz minik sarsılmalarla sırtımdan yukarı doğru yol alıp tüm bedenimi kaplarken gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. Bu adamın bunu nasıl becerdiğini, yarım saniye içinde beni dipten zirveye çıkarmayı nasıl başardığını bilmiyordum. Sırtüstü çalışma masasma uzandım; Naz kotumu çekip çıkarırken az kalsın yere düşüyordum.

Bir yandan önce elini, hemen ardından dudaklarını zonklayan klitorisime bastırıp tadıma bakarken diğer yandan beni kıyafetlerimden kurtarmaya çalışıyordu. Ona yardımcı olup üzerimdekileri çıkararak odanın diğer ucuna fırlattım. Benim tamamen çırılçıplak, onunsa baştan aşağı takım elbisesinin içinde olması umurumda değildi. Ceketine uzanıp çıkarmasına yardım etmeye çalışırken bileklerimden tutup kollarımı masanın üzerine yapıştırdı.

"Gevşe," diye fısıldadı. "Bana bırak."

Ben kimdim ki karşı koyacaktım?

Ne yapmak üzere olduğum tamamen aklımdan çıkmıştı zaten.

Çünkü dudakları yeniden bedenimdeydi; yalıyor, emiyor, dişlerini tenimde gezdiriyordu. O hızını arttırdıkça kıvranıyor, inliyordum. Kendi kendime boşalmam sonsuza dek sürüyordu ama bu adam saniyeler içinde başarıyordu bunu; sanki tüm bedenimin her şeyiyle onun için hazır olduğunu biliyordu. Baskının, nasıl baş edeceğimi bildiğimden daha hızlı arttığını hissedebiliyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yumruklarım sım-

sıkıydı. Sırtım yay gibi gerilmişti. Boğazımdan bastırmaya, zapt etmeye çalıştığım bir çığlık yükseliyordu ama yapamıyordum. *Yapamadım.* Orgazm içimi kavururken, yoğunluğuyla bacaklarımın titremesine neden olurken dayanamayıp keskin, boğuk bir çığlık attım.

Elimi göğsüme yapıştırmış bir halde hızlı hızlı nefes aldım; kaslarım pelte gibi olmuştu. Gözlerimi açtığım anda üzerime eğilmiş duran Naz'ın bakışlarıyla karşılaştım.

Neredeyse içgüdüsel olarak bacaklarımı beline dolayıp ellerimi uzatarak onu kendime çekmeye çalıştım. Ciddi yüz ifadesi hafif bir gülümsemeyle bozuldu ve kendisi sandalyesine otururken beni de sımsıkı tutup masadan indirerek kucağına çekti.

Ata biner gibi oturuyordum.

Naz'ın kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

Benimkilerse Tanrı bilir nerede.

Elleri kalçamda dolaşmaya başladı, ardından yavaşça sırtıma çıktı ve oradan önüme doğru kaydı. Göğüslerimi avuçladı; gözlerini dikmiş bana bakarak başparmaklarıyla meme uçlarımı okşadı. *Bir kez daha mı?*

Daha ileri götürmek için en ufak bir harekette bulunmadı.

Bu işin devam edeceğini gösteren hiçbir belirti yoktu.

Hâlâ nefes nefese bir sesle, "Bu ne içindi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Biraz rahatlamaya ihtiyacın var gibi görünüyordun."

Bence bu yetersiz bir ifadeydi; kesinlikle işe yaramıştı. Bütün sabah hissettiğim o gerginlik azalmıştı. Burada onunla otururken neredeyse huzurlu hissediyordum. Sadece ikimiz. Sadece ben ve o. Yine de hâlâ zihnimin bir köşesinde duruyordu ama o an suçluluk duygusunun tamamen çıkıp gitmesine izin verdim.

Suçluluk duygusu iğrenç bir şeydir.

İçinizi kemirir.

Naz bunu nasıl yapıyordu, içinde o rahatsız edici duyguyu, pişmanlığın iğrenç gerçeğini hissetmeden günlerini nasıl geçiriyordu merak ediyordum. Çünkü kötü şeyler yapmıştı... Şimdiye

dek benim yaptığımdan çok daha fazlasını hem de. Yaşamları sonlandırmıştı. İnsanların ellerinden geleceklerini almıştı. Hayalleri yok etmişti.

Kahretsin, neredeyse *beni* öldürüyordu.

Fakat yine de her sabah uyanıyor, her akşam yeniden yatıyor ve aradaki saatleri hiç yıkılmadan geçirmeyi başarıyordu.

Daha iyi olmaya çabalıyordu, evet ama bence özünde bunu benim için yapıyordu, yaptıklarından pişman olduğu için değil. Günahlarını telafi etmek için yapmıyordu. Geçmişte olduğu adam olmaktan bıktığı için yapmıyordu. Benim istediğim şeyin bu olduğunu düşündüğü için yapıyordu.

Onun gibi bir adamı sevmekten dolayı hissettiğim suçluluk duygusunu hafifletmek için iyi bir adam olmaya çabalıyordu.

Can çıkar huy çıkmaz.

Giuseppe böyle demişti.

Bir kurda kuzu postu giydirebilirdiniz ama yine de eğer fırsat verirseniz o orospu çocuğu sizi canlı canlı yerdi.

Naz'm eli boynumdaki kolyeye gitti. Kolye ucu oldukça aşağıda, neredeyse memelerimin arasında duruyordu. Çerçeve içine yerleştirilmiş küçük, yuvarlak pırlantayı parmakları arasmda çevirerek inceledi. "Bunu hiç çıkarmıyorsun."

Gerçekte soru sormamış olmasına rağmen, "Hayır," diye fısıldadım. Çıkarmadığımı biliyordu. Her gün boynumda görüyordu. "Yani... Duşa girerken ve yatarken çıkarıyorum ama sabah kalkar kalkmaz yeniden takıyorum."

Bana birçok hediye vermişti ama bu kolyenin özel bir anlamı vardı. O günü, kolyeyi boynuma taktıktan sonra söylediği sözleri hâlâ dün gibi hatırlıyordum.

Hep böyle olabilir Karissa; her günün, her ânın... Sana her şeyin en iyisini verebilirim. Yeter ki izin ver.

O kelimeler şu âna dek benimle kalmıştı. Aramız açık olduğu anlarda bile bu söylediklerini asla unutmamıştım. Çünkü o akşam, hayatımda ilk kez kendimi gerçekten değerli hissetmiştim. Önemli hissetmiştim. Özel biriymişim gibi hissetmiştim. Ve

evet, muhteşemdi ama bunun sebebi aptal bir mücevher parçası değildi. O akşam o sözleri söylememiş olsaydı bile kendimi gerçekten seviliyor hissederdim. Asıl sebep buydu.

Carpe Diem. Kolye ucunun etrafında kabartılı harflerle bu kelimeler yazıyordu. Yarının garantisi yoktu. Hiçbir şeyin sözü verilemezdi. Bugün ise...? Ânı Yaşa.

Naz böyle yaşıyordu.

Ben de onunla böyle yaşamak istiyordum.

Kolye ucunu bırakarak bana baktı. "Hadi yukarı çıkalım."

"Neden?"

Tek kaşını kaldırdı... yine ama bu kez sorumu cevapladı. "Çünkü hâlâ biraz gerginsin. Sanırım halledebileceğimiz bazı sorunların var, anlarsın ya."

Beni sımsıkı tutmuş ayağa kalkarken, ona yapışıp kahkahalarla güldüm. Naz doğrulur doğrulmaz yere inip onu ittim.

"Seni taşıyabilirdim," diye karşı çıktı.

"Puf. Sen belini sakatlamamış mıydın yaşlı adam? Hiç sanmıyorum."

"Ha ha," diyerek beni yakalamaya çalıştı ama elinden kurtuldum. Kahkahalar atarak hızla kapıdan fırlayıp merdivenlere yöneldim. Lanet olası şeyler zıplamasınlar diye memelerimi tutup ikişer ikişer merdivenleri çıktım; yatak odasına vardığımda nefesim neredeyse kesilmişti.

Naz'ın yukarı çıktığını duyabiliyordum, adımları ağır, düzenli ve kasten patırtılıydı. Bu adam sessizce dolaşmak konusunda lanet olası derecede başarılıydı ama şu an onu duymamı istiyordu. Benimle dalga geçiyordu.

Beklenti bir şıllıktır.

Koridoru geçip yatak odasma kadar geldi ve eşikte durdu.

İçgüdüsel olarak yatağa doğru birkaç adım geriledim.

Bana doğru bir adım atarak, "Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Biraz daha gerilediğimde yürümeye devam etti.

"Olabilir."

Şifoniyerin önünde durup üst çekmeceyi açarken, "Olabilir," diye tekrarladı. Kalın bir deri kemer çıkardığında tüm organlarım buz kesti, midem düğüm düğüm oldu. Yeniden bana doğru dönerken kemeri bileğine doladı.

Yüzünde o bakış vardı.

O bakış.

Bu bakışı bir süredir görmüyordum, bir süredir bana böyle bakmıyordu. Bir süredir maskesini indirmemiş ve içindeki canavarın dışarı çıkıp oyun oynamasına izin vermemişti.

Bu heyecan vericiydi.

İç gıcıklayıcıydı.

Ürkütücüydü.

Onun bu yüzünü özlemiş olmam hastalıklı bir durum olabilirdi ama öyleydi. Özlemiştim. Şu âna dek kendime bile itiraf etmemiştim. Uçlarda yaşamanın, içinde gizli tuttuğunu bildiğim şeyi kışkırtmanın heyecan verici bir yanı vardı. Canımı yakmayacaktı. Yakmayacağını biliyordum. Ama ihtiraslı ve ilkeldi. *Vahşiydi.*

Yaklaştı.

Yaklaştı.

Yaklaştı.

Yatağın hemen yanında sıkışmış duran komodine çarpana dek geriledim. Naz tam karşımda durdu; siyah ayakkabılarının burunları çıplak, ojesiz ayak parmaklarıma değiyor, tepemde kule gibi dikilirken bedeni neredeyse benim bedenime yaslanıyordu. Bana doğru eğildi, yüzü yüzüme iyice yaklaştı, hafif sakallı çenesi tenime sürtündü.

Odada ölüm sessizliği hâkimdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Duyduğum tek ses küt küt atan kalp sesimdi.

"Sana nazik davranacaktım," dedi. Sesi alçaktı. "Yatağa yatırıp bütün gün ve gece taparcasına sevişecektim seninle. Her yanını öpüp okşayacaktım. Daha fazla dayanamayacak hale getirene kadar tadına bakacaktım. Ve sonra içine girecektim,

yavaş yavaş daha derine... Tekrar tekrar boşaltacaktım seni. Ta ki ağlayarak adımı sayıklayana kadar." Boştaki eli, kemeri tutmayan eli vücudumun ön tarafmda yavaşça gezindi, parmak uçları kızarmış tenime sürtündü. O eli memelerimde dolaştırdıktan sonra göğsüme, tam kalbimin üzerine koydu. "Böylesinden hoşlanıyorsun, değil mi? Sevgimi tüm yoğunluğuyla sana hissettirmemden hoşlanıyorsun."

Başımı salladım, her yanımı tatlı bir ürperti kaplamıştı. "Hıhı."

"İşte seninle tam olarak böyle sevişecek; sevilmenin, ilahlaştırılmanın ve kraliçe gibi davranılmanın nasıl olduğunu hatırlatacaktım." Boğazımdan titrek bir nefes çıktı ve onu geri almama fırsat kalmadan elinin yeri değişti. Bir saniyeden kısa sürede, göz açıp kapayana kadar. Beni hızla kendine çekip yapıştırmış, boğazımı sımsıkı kavramış sıkıyordu. "Ama şimdi seni sadece becereceğim."

Beni yatağa fırlatıp yüzüstü çevirdiğinde nefesim kesildi. Sanki çok hafifmişim gibi beni kolaylıkla itti. Bedenime bir kol dolanıp altıma girdi ve kalçamı çekip havaya kaldırdı. Ayak uydurmaya çalıştım; damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. Ellerimin üzerinde doğrulup başımı çevirip ona baktığımda kemeri tokasına geçirdiğini gördüm.

Gözlerimin içine baktı.

Birkaç saniyeden fazla sürmüş olamazdı.

Ne yaptığını fark etmeme fırsat kalmadan kemeri başımdan geçirdi. Ucunu tutup bir tasma gibi sıktı.

Nefesim kesildi.

Daha da sıktı.

Siktir.

Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Elimi boynuma götürmeye, kemeri gevşetmeye, biraz nefes almaya çalıştım ama her hareket ettiğimde kemer daha da sıkılaşıyordu. Beş saniye. On saniye. Bir dakika. Lanet olası son-

suzluk. Göğsüm yanıyor, gözlerim sulanıyordu. Dizlerimin üzerinde yükselip çılgınca mücadele etmeye başladım. Ona karşı koymak için daha fazlasını yapmama fırsat vermeden Naz, kemeri gevşeterek beni yeniden yatağa itti. Can havliyle kesik kesik soluklandım ve o, sertçe içime girip ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltmadan önce zar zor tek bir nefes alabildim.

Bu sert hamleyle yüzüm yatağa gömülürken bir çığlık attım. Kemeri gevşek tutuyordu, boğazıma baskı yaptığını hissedebiliyordum ama vahşice beni becermeye başladığında nefesimi kesmedi. Üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı ve giriş çıkışları arasında soyunmaya çalışıyordu. Gömleğini çekiştirerek açmaya çalıştı ama fazla ileri gidemeden vazgeçti. Kemeri tutmayan eliyle kalçamı sımsıkı kavrayarak kaçmamı engellemek istercesine beni olduğum yere mıhladı.

Zaten kaçmayacaktım.

Hayır, bugün değil.

Kalçamı iyice kaldırdım ve ona yaslanıp gitgide daha derine girmesiyle beni hem yok hem de var edişine iniltilerle karşılık vererek gidiş gelişlerine ayak uydurdum.

"Buna da bayılıyorsun, değil mi?" diye sordu, sesi alçak ve gergindi. "Bana ne ifade ettiğini anlamak için sana bir kraliçe gibi davranmama gerek duymuyorsun. Seni böyle de becerebilirim, sanki hiçbir değerin yokmuş gibi de becerebilirim ve yine de sen benim her şeyim olduğunu bilirsin."

Ona cevap vermek istedim.

Bunun doğru olduğunu söylemek istedim.

Ancak kelimeler boğazıma takılıp kaldı, boynuma dolanmış kemer tarafından engellendi. O beni becermeye devam ederken bu engel arasmdan çıkabilen tek ses iniltiler, bağırtılar ve onun adını çağrıştıran çığlıklardı.

Ve beni becerdi.

Ve beni öylesine becerdi ki yalvarmanın eşiğine geldim.

Durması için yalvarmanın.

Devam etmesi için yalvarmanın.

Kendimi kaybedene kadar becermesi için yalvarmanın.

Bana daha fazla... daha fazla... daha fazla vermesi için yalvarmanın.

Bütün bedenim titremeye başlamadan önce ne kadar zaman geçti, kaç orgazm her yanımı yakıp kavurdu bilmiyorum. Naz hâlâ içimde gidip gelmeye devam ediyordu. Güçlükle nefes alıyordum, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, içimde bir şeyler parçalanıyormuş gibi hissediyordum ve pes ettim. Mücadele etmeyi bıraktım. Karşı çıkmayı bıraktım. Boyun eğip Naz'ın ne isterse onu yapmasına izin verdim. Naz'ın vücudu gerilirken benimki gevşedi.

Yeni bir orgazm dalgası tükenmiş bedenimi tepeden tırnağa kaplarken boynumdaki kemer sıkılarak bir kez daha nefesimi kesti. Naz sert biçimde birkaç kez daha gelip gittikten sonra boşaldı, âdeta patlarcasına boşalırken göğsünden hırıltılar yankılanıyordu. İşi bittiği anda tamamen durup kemerin ucunu bıraktı.

Naz içimden çıkınca yatağa yığılıp kesik kesik nefes almaya başladım.

O ise arkamda dizlerinin üzerinde oturuyor, ne bir ses çıkarıyor ne de hareket ediyordu. Soluk soluğaydım, hâlâ derin derin nefes alarak kendimi yumuşak yatağa âdeta gömdüm. Lanet olsun, hareket edemiyordum. Orada öylece yatmak dışmda hiçbir şey yapamıyordum.

Bedenim iç gıcıklayan bir sızı yumağından başka hiçbir şey değildi.

Tepeden tırnağa becerilmiştim.

Hem bedenen.

Hem ruhen.

Aralarmda ne fark vardı ki?

Bir süre sonra Naz aletini pantolonunun içine soktu, ardından uzanıp kemeri çözdü ve boynumdan çıkardı. Yataktan indi, hafif adımlarla odanın diğer tarafına geçtiğini duydum.

Yatakta dönüp ona baktım.

Bu denli düzgün görünmesi beni şaşırttı.

Gömleğinin önü açıktı ama çarpık olan tek şey buydu. Bir damla bile ter akıtmadığını düşündüm. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kemeri kaldırdıktan sonra özenle soyundu, üzerindekileri bir kenara attı ve yatağa geldi. Yanıma uzanarak elini boynuma uzattı. Gerildim ama sıkmadı.

Sert parmak uçlarıyla tenimi hafifçe okşadı.

"Sanırım bunu yapmasaydık iyi olurdu," dedi başparmağını boğazımda gezdirerek.

"Neden?"

Sesim boğuk ve şaşkındı.

"Çünkü," dedi gözlerimin içine bakarak, "muhtemelen yarın balıkçı yaka kazak giymek zorunda kalacaksın."

Uzanıp elimi onunkinin üstüne koyarak hafifçe güldüm. "Evet ama korkarım ki öyle bir kazağım yok."

"Benim var."

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Var mı?"

Başını salladı. "Siyah bir tane."

"Ben, hmm... nasıl yani? Ben neden hiç görmedim?"

"Giymiyorum da ondan," dedi. "Dolabımda bir yerlerde."

O dolabı kaç kez didik didik karıştırmış ve giyecek bir şeyler aşırmıştım.

Hiç dikkatimi çekmemiş olmasına inanamıyordum.

"Neden şaşırıyorum ki?" diye mırıldandım. "Yani balıkçı yaka kazaklar uzun süre önce modaydı... Sen benim yaşlarımdayken."

Bana dik dik bakarak şakayla boynumu sıktı. Bir kahkaha attım. Yaşıyla uğraştığımda çok kızıyordu.

"Devam et," dedi. "Et ki bugün sona ermeden seni bir güzel pataklayabileyim."

Gözlerimi devirip yatağın kenarına kayarak ona yaklaştım. Kollarını dolayıp beni göğsüne çekti. Bir süre ikimiz de başka bir şey söylemedik. Odayı sessizlik kapladı. Zihnimi bir sürü şeyin kurcalamaya başlaması fazla uzun sürmedi.

Sonunda merakıma yenik düşüp, "Suçlu hissettiğin oluyor mu hiç?" diye sordum. Tamam, belki de bu konuyu konuşmayı çok istiyordum.

"Ne konuda suçlu?"

"Her konuda," dedim. "*Herhangi bir konuda.*"

Biraz duraksadıktan sonra, "Neden soruyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim. "Sanırım sadece merak ediyorum."

"Yaptıklarımdan dolayı kendimi kötü hissedip hissetmediğimi merak ediyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Tekrar sessizleşti.

Aslında cevap vermesi gerekmiyordu.

Sessizliği bana her şeyi anlatıyordu.

"Eğer başka bir şansım olsaydı farklı şeyler yapabilirdim," dedi sonunda. "Ama muhtemelen çoğu şeyi yine de yapardım. Suçluluk duyuyor muyum? Sanırım bu tür bir vicdan azabı duyma duygusu bende yok."

Bu cevap beni şaşırtmadı.

Duymayı beklediğim şey tam olarak buydu.

8. BÖLÜM

Ignazio

Joseph Gladstone.

Ona Şişman Joe diyorlardı.

Karşımdaki adam hakkında kesin olarak bildiğim tek şey buydu... ismi... ama bu, fazlasıyla yeterliydi. Armando, bu adamı bulabileceğim bir adres araştırmıştı ki... şansına... doğru çıkmıştı. Ne zaman doğduğunu, nereli olduğunu bilmiyordum. Bir ailesi var mıydı yoksa yalnız mı yaşıyordu bilmiyordum. Ne kadar para kazandığını ya da bankada parası olup olmadığını bilmiyordum. Bilmiyor ve umursamıyordum çünkü sonuçta bunların bir önemi yoktu.

Açıkça söylemek gerekirse önemli olan tek şey, yanlış yola girmiş, yanlış şeritten yürümüş ve yanlış adama bulaşmış olmasıydı.

Yani bana.

Ama zavallı Joe henüz bunu bilmiyordu.

Onu izlediğimi bilmiyordu.

Peşinde olduğumu bilmiyordu.

Darbeyi vurmak için doğru zamanı beklediğimi de.

Gitmek zorunda olduğu bir yer yokmuşçasına, bu caddelerdeki hiçbir şeyden korkmuyormuşçasına sakin sakin yürüyordu. Belki de gerçekten korkmuyordu. Ben kesinlikle korkmuyordum. Ama o korkmalıydı.

Bir çarşamba akşamı, vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Karissa evdeydi; burada olduğumdan, eski alışkanlıklarıma döndüğümden, gizli gizli sokaklarda gezindiğimden habersiz yatakta uyuyordu. Şansım yaver giderse sabaha kadar uyanmaz, rahat yatağımdan çıkıp buraya, bunu yapmaya geldiğimi fark etmezdi bile.

Ona artık yapmadığımı söylediğim bir şey yapmaya.

İyi insanların başkalarına yapmadığı türden bir şey yapmaya.

Arabamdan inip sessizce kapıyı kapattım ve başımı eğerek genelde boş olan caddede Joe'yu takip etmeye başladım. Aynı yolu, hemen hemen her gece bu saatte yürüyordu... ve her seferinde ben de burada oluyordum. Nereye gittiğini bilmiyordum. Hiç görecek kadar uzun süre oyalanmamıştım. Lower Eastside'da bulunan küçük bir bakkalın üst katındaki boktan, küçük bir daireden çıkıyor, yan sokaklara dalıp kestirmeden giderek East River kıyısındaki bir parka varıyordu.

Bu gece oraya varamayacaktı.

İlk dar sokağa saptı, hemen arkasındaydım. Karanlıkta beni fark etmedi, çok geç olana dek ayak seslerimi duymadı. Varlığımı hissedip arkasını döndü ve ona vurduğumda dilinin ucundaki kelimeler güçlükle dudaklarından döküldü.

Ona yumruk attım.

Orospu çocuğunun, yüzü elimi acıtmıştı.

Afalladı ama yere düşmedi. Lakabını hak edecek gibi şişman değildi ama cüsseliydi. Bana avantaj sağlamaya yetecek kadar hazırlıksız yakalamıştım onu. Gırtlağını sıkıp nefesini keserek ona üstünlük sağladım.

Mücadele etti.

Güçlüydü.

Onu zar zor tutabiliyordum.

Kıyafetime yapışıp bana vurmaya, elimden kurtulmaya çalıştı. Gözleri pörtledi, yüzü kıpkırmızı oldu, panikledi. Başının belada olduğunun biliyordu. *Ciddi* belada.

Gücünü yitirmeye başladığında, "Şanslısın. Bugün canım kimseyi öldürmek istemiyor," dedim.

Kendinden geçtiği anda onu bıraktım.

Sertçe yere düşüp asfalta çarptı. Bu işi bitirmem için beni zorlayan, kışkırtmaya çalışan rahatsız edici bir duygu kapladı içimi. Onu öldürmemi söyleyen bir duygu. Öyle yapmalıydım. Yapabilirdim. Bir yanım açıkça bunu istiyordu. Ve başımı eğip dik dik ona baktım. Neredeyse yapıyordum. Zor olmazdı.

Hiçbir zaman zor olmamıştı.

Sadece bir mesaj vermek için buradaydım. Teslim olmadığımı, meydan okumalarını kabul ettiğimi anlamaları için. Eğer isteseydim onu öldürebilirdim ama bu zavallı korkak, elimi daha fazla kana bulamaya değmezdi.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra oradan uzaklaşmak için dönüp sokağın çıkışına doğru yürümeye başladım. Birkaç adım attım, on adımdan fazla değil ve arkamdan bir ses duydum, çalışan bir motor sesiydi.

Sokağın diğer ucundan bir araba dönüyordu.

O tarafa doğru hızlı bir bakış attım. Her yanı siyah, küçük bir arabaydı, BMW'ye benziyordu. Karanlıkta daha fazlasını seçememiştim. Farları yanmıyordu.

Görünmemeye çalışıyordu.

Hemen oradan ayrılmam gerektiğinden arkamı dönüp adımlarımı hızlandırdım.

En fazla beş adım daha atıp neredeyse sokağın sonuna vardığım anda tam karşımdan başka bir araba daha döndü. O kadar yakındı ki bana çarpmasını engellemek için birkaç adım atarak hızla geri çekilmek zorunda kaldım. Farları yanmayan, camları

koyu renk filmli, birbirinin aynı iki araba arasında kalakalınca kalbim duracak gibi oldu.

Kapana kısılmıştım.

Bunu o an anladım.

Ve çok sinirliydim. Lanet olası derecede *sinirliydim.*

Çünkü bu gece etrafta gizli gizli dolaşan tek kişi ben değilmişim.

İzleyen, takip eden, en uygun zamanı bekleyen tek kişi ben değilmişim.

Bunu daha erken fark etmediğim için, kendimin de takip edildiğini anlamadığım için sinirlenmiştim.

Olduğum yerde kaldım ve tetikte olduğumu belli etmemek için ellerimi ceplerime sokup dik dik arabaya baktım. Korkunu fark etmelerine asla izin verme... bu, bir numaralı kuraldı. Aslında korkuyor değildim. Hayır, korkmuyordum.

Ölümden korkmazdım.

Daha önce de birçok kez ölümün eşiğinden döndüm.

Ben dokuz canlı bir kediydim ve halihazırda on ikinci canımdaydım. Uzatmaları yaşıyordum. Ölüm beni almak istediğinde zaten alacaktı.

Beni sinirlendiren günümde olmamamdı; o arabada her kim varsa onları, onlar beni öldürmeden öldürmeye fırsat bulamayacak olma ihtimalimdi ve bu kabul edilemezdi. Eğer ölürsem emin olun ki çevremdeki herkesi yanımda götürecektim.

Onun peşinden gitmeyi deneyebilecek herkesi.

Arabanın üç kapısı açıldı; iki ön kapı ve arka kapılardan biri. Üç adam inip kapıları siper ederek oldukları yerde dikildiler. Hiçbirini tanımıyordum, tanımam da beklenemezdi. Bizim ortamda dolanan tipik şehir eşkıyalarına benziyorlardı; baştan aşağı siyah giyimli, orası burası yırtık deri ceketli. Koyu saçlı, koyu tenli... Elbette İtalyan ya da en azından öyle zannedilebilecek kadar İtalyan'a benzer. Herhangi bir silah görmüyordum ama bu üzerlerinde silah yok anlamma gelmezdi.

Bu tür adamlar evden silahsız çıkmazlardı.

Bir süre sonra dördüncü kapı da açıldı ve başka bir adam göründü. Ona baktığım anda tanıdık geldiğini hissettim.

Orospu çocuğu.

Bu adamı tanıyordum.

Hatırladığımdan daha yaşlıydı ama sanırım artık ben de daha yaşlıydım. Onunla en son karşılaşmamın üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti, âdeta bir ömür ama bu berbat yüzü asla unutmamıştım.

Ona neden *Yaralı Yüz* dendiğini şimdi anlamıştım.

Bu gülünç görüntü karşısında kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Yüzünün sağ tarafında gözünü ikiye bölerek yukarıdan aşağıya kadar uzanan tuhaf, pütürlü bir yara vardı. Bu gözünün rengi soluktu, diğerine göre daha açık bir maviydi. Yaralı gözü kördü, onu tanıdığımdan beri öyleydi ama bu durum ona asla engel olmamıştı. Diğer duyuları onun eksikliğini telafi ediyordu. İçten pazarlıklı, aşağılık herifin tekiydi.

Öyle olması gerekirdi zaten.

Bildiği her şeyi ona ben öğretmiştim.

Nasıl hayatta kalacağını beni izleyerek öğrenmişti.

Bana doğru yürüdü, işin aslı gezinircesine ilerledi. Aşağılık herifte korkunun ya da paniğin en ufak bir belirtisi yoktu. Bakışları beni âdeta delip geçerek bana yaklaştı ve sağ tarafıma bir adım kala kısa bir an durup sanki beni ölçüp biçiyormuşçasına baştan aşağı süzdü. Beni tartıyordu.

Ardından yanımdan geçip sokakta ilerlemeye devam etti. Kımıldamadım ama kafamı çevirip başının yere çarpan tarafından kan akarak asfaltta yatan Joe'ya yaklaşırken onu izledim.

"Arkadaşın mı?" diye sordum.

Lorenzo adamın yanında diz çökerken başını iki yana salladı. "Hâlâ yaşıyor."

Bunu söylerken tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Şimdilik," dedim.

Yeniden Joe'ya dönerek, "Şimdilik," diye tekrarladı. Bir kez

daha başını iki yana sallayarak ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. "Uzun zaman oldu Ignazio."

"Öyle oldu."

"Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de aynısını söyleyebilmek isterdim."

Buna gülerek karşılık verdi.

Şaşırmadım.

Yüzündeki yaraya rağmen çoğu insan onu yakışıklı, hatta çekici bulabilirdi. Öylesine karizmatik, öylesine ikna edici olabiliyordu ki insanlar yarasının farkına bile varmıyorlardı. Ama ben? Yırtıcı bir hayvanı gördüğümde tanırdım. Bir kilometre öteden fark ederdim. Bu adamın masum bir yanı, zararsız bir amacı yoktu. Sizi ömür boyu tuzağa düşürmek amacıyla ağına çekerdi.

Ne kadar süre yaşayacağınıza o karar verirdi.

Bir zamanlar Karissa'ya sokaklardaki en tehlikeli adamın ben olmadığımı söylemiştim ve yalan söylemiyordum. Nedeni o muydu? Yaralı Yüz dedikleri bu adam mıydı?

Çetenin en kötüsü bu adam olabilirdi.

Lorenzo Gambini.

Genova onun güneyli olduğunu söylerken kast ettiği tam olarak buydu.

Florida.

Kissimmee.

Lorenzo yeniden yanımda durarak, "Aa, öyle deme," dedi. "Arkadaş değil miyiz?"

"Benim hiç arkadaşım yok."

"Hiç mi?"

"Hiç ve sen bunu biliyorsun," dedim. "Bu işte arkadaş yoktur. Sadece artık ihtiyacı kalmayacağı gün gelene dek sana ihtiyacı olan insanlar vardır."

Lorenzo buna gülümseyerek karşılık verdi. "Tanıdığım en kuşkucu kişi."

"Gerçekçi demek daha uygun."

Lorenzo sırtıma öne doğru bir adım atmama neden olacak

kadar sert vurarak, "Değişmemiş olman çok güzel," dedi. Bunun üzerine tüylerim diken diken, cebimdeki ellerim sımsıkı birer yumruk oldu. Eğer bana dokunmaktan vazgeçmezse... "Ama yine de ikimizin arkadaş olabileceğini düşünüyorum... ya da en azından uzun süreli bir iş için birbirlerine ihtiyaç duyan türden kişiler olabiliriz. Beni anlıyor musun?"

Anlıyordum.

Ne dediğini tam olarak anlıyordum.

Bunu "arkadaş" gibi güzel sözlerle süsleyebilirdi ama ben aptal değildim.

Onun için bir şey yapmamı istiyordu.

Bunun an meselesi olduğunu anlamıştım zaten.

"İşine yaramam," dedim. "Artık bu işin içinde değilim."

Sokağın ilerisini işaret ederek bir kahkaha daha attı. "Oysa bana hâlâ arı gibi çalışıyormuşsun gibi geldi. Ya da, dur, bu kişisel bir mesele miydi yoksa? İntikam arayışı falan mı? Tanrı aşkına söylesene karını bu kez kim öldürdü?"

Bir an bile düşünmedim.

Bu kelimeleri duyduğum anda tepki verdim.

Ona saldırdım ama Lorenzo hızlı davrandı, sanki benden bu tepkiyi bekliyordu. Lanet olasıca, muhtemelen bekliyordu. Savunmaya geçmişçesine ellerini kaldırıp bir adım geri attığında onu gömleğinden yakalayıp hızla kendime doğru çektim. Anında silahlar ortaya çıktı ve üç adam da silahları çekip bana doğrultarak tetikte beklemeye başladı. Lorenzo gözlerini dikmiş bana bakıyor ve çok eğleniyor görünüyordu. Ben ise suratına bir yumruk atmamak için kendimle savaşıyordum.

Lorenzo ellerimi üzerinden çekerek, "Çabuk sinirleniyorsun," dedi. Gömleğindeki kırışıklıları düzeltti. Lorenzo diğerleri gibi giyinmezdi. Sıradan biri gibi giyinirdi. Kot pantolon ve tişört. Bu şekilde kalabalığın içine karışması daha kolay oluyordu. Adamlara üstünkörü bir el işaretiyle silahlarını indirmelerini söyledi. Bir an bile tereddüt etmeden sessizce itaat ettiler. "Her zaman biraz çabuk sinirlenen biri oldun Ignazio."

"Saçmalamayı kes," dedim. "Benden ne istediğini söyle."

Omuz silkerek birkaç adım geri attı. "Sana söyledim... Sadece arkadaş olmak istiyorum ama sen benim arkadaşım olmak istemiyorsan öyle olsun."

"Ne yani, beni öldürecek misin? Eğer amacın buysa işte karşındayım. Ertelemek için bir sebep yok. Beni yakaladın. Ama yapacaksan şimdi yap çünkü seninle oyun oynamaya hiç niyetim yok."

Beni duymazdan gelerek arkasını dönüp arabaya doğru yürümeye başladı. Kapının yanında bir an durup bana baktı; dakikalar önce o arabadan indiğinden beri ilk kez yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Uzun bir süre önce bana bir şey söylemiştin, beni çok şaşırtan bir şeydi. Demiştin ki, 'eğer benim tarafımda olmayacaksan karşımda olursun.' Bu yüzden o zamanlar yanında durdum Ignazio, bunu hatırlaman yararına olur."

Arabaya binip sertçe kapıyı kapattı. Saniyeler sonra diğerleri de aynı şeyi yaptı. Araba sokaktan çıktı; sokağın diğer ucundaki araba da aynısını yaparken caddeden aşağıya doğru tam gaz uzaklaşıp gözden kayboldu.

Ben de durmadım.

Halihazırda fazla uzun süredir buradaydım.

Az sonra Joe kendine gelecekti.

Başımı eğip hızla sokaktan çıkarak arabama gittim. Oradan ayrıldım, eldivenli ellerimle direksiyonu öylesine sıkı tutuyordum ki gerginlikten eklem yerlerim sızlıyordu. Zihnimin bir köşesinde Lorenzo'yu o an takip edip benimle böyle konuşmaya cüret ettiği, beni pusuya düşürmeyi aklından geçirdiği için uykusunda öldürmek vardı ama yapamayacağımı biliyordum. Yapmamam gerekiyordu.

Her zaman tetikteydi. Etrafı sarılıydı.

Ona yaklaşmam mümkün değildi.

En azında bu gece.

Ayrıca beni öldürme fırsatı varken öldürmemişti; bu da benden bir şey istediği anlamına geliyordu, onun gözünde varlığımı

değerli kılan bir şey ama bunun duygusallıkla ilgisi olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. İstediği kadar aksini iddia etsin Lorenzo'nun da hiç arkadaşı yoktu.

Ölsem umurunda bile olmazdı.

Hatta tetiği çekmekte bir an bile tereddüt etmezdi.

Eve vardığımda saat sabaha karşı biri geçmişti. Sessiz olmaya çalışarak parmak ucunda eve girdim ama kapıdan içeri adım attığım anda köpek beni duydu. Tüyleri kabarmış, göğsünden hafif bir hırıltı gelir halde antrede beliriverdi.

"Bana bulaşma," diye mırıldanarak çalışma odasına gittim ve eldivenlerimi çıkarıp masanın üzerine fırlattım. Köpek peşimden gelip kapıda durdu. "Bu gece yeterince boktan şeyle uğraştım. Bir de seninle uğraşmaya hiç halim yok."

"Benimle mi yoksa köpekle mi?"

Karissa'nın sesi çok yakından geliyordu.

Lanet olası derecede yakından.

Burada olduğunu fark etmemiştim bile.

Bakışlarım odanın diğer tarafına, Karissa'nın karanlıkta kanepede oturduğu yere çevrildi. Çıplak ayaklarını sehpaya uzatmış küçük bir kutu Ben&Jerry's dondurması yiyordu, üzerinde aşırı büyük bir tişört dışında hiçbir şey yoktu.

Ağır ağır oraya gidip yanına otururken, "Köpek," dedim. "Seninle evlendim, yani beni uğraştırmak senin görevin sayılır."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." Kaşığını bana gösterdikten sonra büyük bir parça çikolatalı dondurmayla doldurdu. "Bir süreliğine dışarı çıkmışsın. Ben de uyandım ve... burada değildin. Nereye gittiğini bilmiyordum."

"Uyanacağını tahmin etmedim," diye itiraf ettim. "İlgilenmem gereken bir şey vardı."

"İlgilendin mi bari?"

"Evet."

Karissa onaylarcasına başını sallayıp dondurmasını yemeye devam etti.

Ayrıntıları sormadı.

Nerede olduğum konusunda herhangi başka bir şey sormadı.

Yine de gerginliği hissedebiliyordum. Dün eve geldiğinden beri ondaki gerginliği hissediyordum. Sanki etrafında bir duvar vardı, nasıl yıkmam gerektiğini bilmediğim bir duvar.

"Eğer gerçekten bilmek istiyorsan anlatırım," dedim.

Kaşığı dudaklarının arasından yavaşça çekip çıkararak dondurma yemeyi bıraktı. "Biliyorum."

Hâlâ sormuyordu.

Akıllı kız.

Karissa iç çekerek kaşığı neredeyse boşalmış kutunun içine koyup kutuyu sehpaya bıraktı. Dizlerini göğsüne doğru çekip tişörtünü dizlerinin üzerine indirdi ve kollarını bacaklarına doladı. Beni görecek biçimde başını dizlerine yasladı. Temkinli bakışlarla beni baştan aşağı süzdü. "Belki de buradan taşınsak iyi olur."

"Nasıl istersen."

"Ama ben bunu senin de istemeni arzu ediyorum."

"Ben istediğim şeyi elde ettim," dedim. "Sana sahibim. Nerede yaşadığımız zerre kadar umurumda değil, ister New York'ta yaşayalım ister dünyanın diğer ucunda. Bu yüzden eğer taşınmak istiyorsan taşınalım. Nereye gidersen gelirim."

Bu doğruydu, evet ama onun kararına hiçbir yardımı yoktu.

"Bütün gece seninle uyuyabileceğim, *birtakım şeyleri halletmek* için sessizce evden çıkmayacağın bir yere gidebilir miyiz? Böyle bir yer var mı?"

Omuz silktim. "Alaska."

"Alaska mı?"

"Asla evden çıkmam. Orası çok soğuk. Taşaklarım büzüşebilir."

Kahkaha attı.

En sevdiğim onun kahkahasıydı.

Yumuşacık, kadınsı ve tamamen gerçek.

"Bu üzücü olur."

"Bir de bana sor. Onlara ihtiyacım var."

"Hmm... Nevada olabilir. Ya da California. Ohio. Florida."

"Florida olmaz."

"Olmaz mı?"

"Orayı pek sevmem."

Bir kez daha temkinli bir ifadeyle bana baktı. "Belki en iyisi burada kalmak."

"Nasıl istersen."

"Bilmiyorum," dedi. "Ne istediğimi bilmiyorum."

"Çözdüğünde bana haber ver."

Gözlerini devirerek ayağa kalkıp karton kutuyu aldı. "Vereceğimden eminim."

Uzanıp kolunu yakaladım ve yanımdan uzaklaşmasına fırsat vermeden onu durdurdum. "Çabalıyorum Karissa. Daha fazla ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi. "Mesele bu değil."

"Ne o zaman?"

Cevap vermemeyi düşünüyormuşçasına bir süre sustu ve ardından boyun eğmişçesine iç geçirdi. "Sence ben kötü biri miyim?"

Karissa'nın söyleyebileceği her şey düşünüldüğünde bile bunu sorabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Bu soruyu duymuş olmak bile beni şaşkına çevirdi. O mu? Kötü biri mi? "Elbette hayır. Bu da nereden aklma geldi?"

"Çünkü buradayım."

Bu cevap kendiliğinden çıkıvermişti. Yüzündeki telaşlı ifadeden amacının bunu yüksek sesle dile getirmek olmadığını anlamıştım.

"Çünkü benim yanımdasın," diyerek asıl kastettiği şeyi dile getirdim. "Ve ben kötü bir adamım."

"Hayır, bunu demek istemedim..."

Açıklama yapmasına fırsat vermeden onu kendime çekip susturdum. Bu gereksizdi. Ne kastettiğini biliyordum. Bunun ona neler hissettirdiğini öğrenmeme gerek yoktu. "Dinle, kim olduğum ya da neler yaptığım konusunda pişmanlık duymuyo-

rum ama bunların hiçbiri seni etkilemez. Bana âşık olman seni de benim gibi biri yapmaz."

"Ama ya ben de senin gibiysem?"

"Değilsin."

"Ama..."

Bir kez daha, "Değilsin," dedim. "Bir günahkârı seviyorsun. Bu da seni olsa olsa bir aziz yapar."

Eğilip beni hafifçe öperek gülümsedi. "Ben yatıyorum Naz."

"Bu sohbetten kaçma yöntemin bu mu?"

"Belki de," dedi ve ardından, "iyi geceler," diye fısıldadı.

9. BÖLÜM

Karissa

"Bu biraz şaşırtıcı olabilir... ama Napoleon Bonaparte'm hiç de kısa boylu olmadığını biliyor muydunuz?"

Rowan'm bu açıklamasına birkaç kişi mırıltıyla karşılık verdi ama çoğunluk benim gibi sessizce dinliyordu. Hakkmı vermem gerekirse birçok profesörden daha ilgi çekiciydi, sadece Napolyon Savaşları konusunda bizi heyecanlandırması için yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Aslında günümüz ölçülerine göre bir yetmiş beşten biraz daha kısaydı, yani benim boyumdaydı," diye devam etti Rowan. "Boyunun kısalığı hakkında söylenti çıkmasının birkaç sebebi olabilir; birincisi ölüm raporuna boyunun bir elli sekiz yazılmış olması ama bu Fransız ölçülerine göreydi. Aslında çağının boy ortalamasından uzundu ama etrafını kuşatan askerler ondan

daha uzun boyluydular, bu da onun olduğundan kısa görünmesine neden oluyordu. Çarpıcı, değil mi?"

Çarpıcı mı?

Benim kullanacağım bir kelime değil ama hangisi hoşuna gidiyorsa onu kullansın.

Aslmda ders sona ermişti ve etrafımdakiler sınıftan çıkmak için toplanıyorlardı ama profesör hâlâ konuşuyordu; belli ki bu konu onu epey heyecanlandırıyordu.

"Önümüzdeki salı günü için Napolyon'un boyunun neden bu kadar önemli olduğuyla ilgili bir ödev hazırlayın. İki sayfa ve çift satır aralıklı."

Bu, herkesten tepki aldı ama iyi bir tepki değildi.

Dürüst olmam gerekirse bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum

Kısa, uzun, küçük, büyük... Hiçbiri onu daha az pislik yapmazdı.

Tarih kitabımı çantama sokarken diğer öğrenciler hızla kapıdan çıkmaya başlamışlardı bile. Dikkatim üç sıra önüme, eşyalarını toplayan kızıl saçlı kâbusa sabitlenmişti. Sanki göz göze gelmezsek onunla aynı yerde değilmişim gibi davranabilirmişçesine asla bana bakmamaya özen göstererek bulunduğum tarafa göz gezdiriyordu. Bu çocukçaydı. Gülünçtü. *Kabalıktı.*

Onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Bugün sınıftan neredeyse en son ben çıktım. Hava alışılmadık derecede sıcaktı. Sabahtan beri ter içindeydim.

Kalın, siyah bir fular takmış olmam da buna katkıda bulunuyordu muhtemelen.

Boynumdaki belli belirsiz morluğu saklamak için elimdeki tek şey buydu. Makyaj malzemesiyle kapatmaya çalışmıştım ama ne yazık ki ten tonunu yakalamakta hiçbir zaman başarılı değildim. Boynuma lanet olası bir boğa gözü çizmişim gibi görünmüştü.

Bu yüzden fular vardı.

Yavaş adımlarla dışarı çıkıp binanın önünde durdum ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Bir saatten biraz uzun bir süre sonra başka bir derse daha girecektim, bu yüzden her zamanki gibi az da olsa boş vaktim vardı.

Dürüst olmak gerekirse, dersi boş verip eve dönmek istiyordum.

Bana ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. İnsanlardan çok mu sıkılmıştım yoksa umursamayacak kadar yorgun muydum? Gerçek bir yönüm, ileride ne yapmak istediğim konusunda en ufak bir fikrim olmadan gelişigüzel yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Anadalımın ne olacağını kısa bir süre içinde bildirmem gerekiyordu.

Bu tür bir sorumluluğun yakınında bile değildim.

Evlenmek daha kolay bir yükümlülüktü.

Tam oradan uzaklaşmaya, kelimenin tam anlamıyla bunu yapmaya —yani orayı terk etmeye— yeltenmiştim ki ileride sınıftan çıkmış, bulunduğum yere doğru gelmekte olan Melody'yi gördüm. Bugün yalnızdı. Yoo, hayır... yanında biri vardı ve elini tutuyordu.

Leo.

Olduğum yerde durup yaklaşmalarını bekledim.

Tanrım, yakından daha da yakışıklıydı.

Melody orada durduğumu fark etti ve Leo'yu arkasından sürükleyerek bana doğru koşturmaya başladı. Leo bir kahkaha attı, bir an için şaşırmış gibiydi ama sonra o da beni fark etti. Yüzündeki şaşkınlık yok oldu ve yerini tanıştırılmaya gerek olmadan kim olduğumu anladığını belli eden bir ifade aldı.

Yine de tanıştırıldık... Melody bunu sağlama aldı.

"Kissimmee!" Leo'yu bırakmadan beni kendine çekip kucakladı; öyle ki halimiz sadece Melody'nin kabul edilebilir bulacağı tuhaf, kıç kıça bir sarılmaya döndü. "Bu Leo... Leo bu da en yakın arkadaşım Karissa."

Leo boştaki elini bana uzatarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Kısa bir süre eline baktıktan sonra hafifçe tokalaştım. "Hakkında çok şey duydum."

Elimi çekerken, "Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandım.

Melody beni dürterek bir kahkaha attı. "Yemin ederim hepsi iyi şeyler."

Leo, "Gerçekten öyle," diyerek onu destekledi.

"Hmm... Bu durumda ben de seninle tanıştığıma memnun oldum."

Melody ışıl ışıl gülümseyerek, "Kahve içmeye gidiyorduk," dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Gelmesem iyi..."

Leo, "Bence de gel," diye lafa karıştı.

Kabalık yapmak istemediğimden omuz silkerek teklifi kabul ettim. "Elbette, neden olmasın?"

İkisi tüm yol boyunca birbirlerine dokuna dokuna el ele yürüdüklerinden kendimi tam bir sap gibi hissederek onlarla birlikte birkaç blok ötedeki kafeteryaya gittim.

Yine de Melody'yi böylesi mutlu görmek çok güzeldi.

Kafeteryaya girer girmez Leo, "İçecekleri ben alırım," diyerek Melody'nin elini bıraktı. "Siz ikiniz oturacak bir yer bulun."

"Kendiminkini ben alabilirim," dedim.

"Saçmalık," diye karşılık verdi Leo.

Saçmalık.

Bu kelimeyi sürekli duyuyordum.

Naz'm en sevdiği kelimelerden biriydi.

Beni hiç tanımazken kahvemi almak zorunda olmadığından ve başka bir erkeğin bana bir şey ısmarlamasını Naz'ın nasıl karşılayacağını bildiğimden itiraz etmek üzereydim ki Melody daha fazla direnmeme izin vermeyerek beni kolumdan çekip kenardaki küçük bir masaya sürükledi. Homurdanarak karşısındaki sandalyeye oturup kahve parasını vermekten söz ettim ama Melody bunu duymazdan geldi.

Tam ona göre.

"Bu arada bugün sınavın tam anlamıyla canına okudum," dedi. "Sadece bir soruda sıçtım."

"Felsefe sınavının mı?"

"Evet."

"Gördün mü? Boşuna endişelendin."

Benimle hemfikirmiş ama haklı olduğumu itiraf etmek istemiyormuşçasına aynı anda hem omuz silkti hem de başını salladı. O sırada Leo iki kahve ve küçük bir bardak naneli sıcak çikolatayı düşürmemeye çalışarak geri döndü. Sıcak çikolatayı benim önüme koyduktan sonra Melody'nin yanmdaki sandalyeye yerleşirken dikkatle ona baktım.

Leo tereddütlü bir ifadeyle, "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Bunu içiyordun, değil mi?"

"Evet, öyle." Kuşku dolu gözlerle ona baktım. "Nereden biliyorsun?"

Bu sorum onu şaşırtmış görünüyordü; bana bakakaldı. O sırada Melody konuyu geçiştirircesine lafa karıştı. "Daha iki dakika önce senin hakkında çok şey duyduğunu söyledi ya, bu da şimdiye kadar muhtemelen her şeyi duymuş demektir. Buraya birkaç kez geldik. Bu iğrenç çikolatalı şeyi nasıl içtiğinden söz ettim."

"Yaa."

"Fularvari şeylere ne kadar düşkün olduğundan da söz etmiş olabilirim," dedi bana doğru eğildi. "Tanrım, bugün hava neredeyse 28 derece. Terlemiyor musun?"

Uzanıp parmaklarımı fularımda gezdirdim. "Hayır."

Yalan söylüyordum. Hem de açıkça.

Domuz gibi terliyordum.

İçeceğimden yayılan ısı durumu daha da kötüleştiriyordu.

Burası âdeta sauna gibiydi.

Üff, sanırım ateşim yükseliyordu...

Melody aldırış etmedi, söylediğime inanmış görünüyordu. İlgisini Leo'ya yöneltti. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Sessizce oturup ikisinin sohbetlerini dinledim; konuşur ve gülerken aralarında doğal bir rahatlık vardı. Çikolatamı içmedim. Nedenini gerçekten bilmiyorum. İçme düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Beş.

On.

On beş dakika.

Bilmiyorum.

İkisinden yayılan her ne halt ise, onun baloncuğuyla sarmalanmışlardı. Çok yeni olduğu için buna aşk diyebilir miydim bilmiyorum ama sağlıklı bir dozda şehvetin yanı sıra daha büyük bir şey vardı. Daha fazlası olacak bir şey.

Lanet olsun belki de *bu* aşktı.

Ben ne anlardım ki?

Santino'nun sınıfının dışında gördüğüm anda Naz'a âşık olmuştum.

O zamanlar bunun farkında değildim ama olmuştum.

Böyle şeyler oluyordu.

Bu yüzden onların da başına aynısı gelmiş olabilirdi.

Çalan bir telefon sesi o anı bozdu. Kafeteryada Tupac'ın sesi yankılandı. Gözlerim anında Melody'ye kilitlendi ama o, çalan şeyi cevaplamak için herhangi bir harekette bulunmadı. Hayır, onun yerine yanında oturan Leo elini cebine sokup altın rengi bir iPhone çıkardı. Kaşlarını çatarak ekrana baktıktan sonra öndeki tuşa dokundu. Şarkı anında kesildi ve telefonu kulağına götürdü. "Efendim."

Şaşkına dönmüştüm.

Tam anlamıyla afallamıştım.

Tupac'a hâlâ bayılan Melody'den başka biri de vardı.

Oysa bu hep Melody'ye has bir şey olmuştu.

Leo'nun telefonunu işaret ederek alçak sesle, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum. O sırada Leo bize arkasını dönmüştü, ayağa kalkmamıştı ama kesinlikle alçak sesle konuşmaya çabalıyordu. Hattın diğer ucundaki adamın her söylediğini onayladığı

düşünüldüğünde bunun pek önemi yoktu. *Hı hı. Evet. Tamam. Elbette.*

Fazlasıyla... uyumluydu.

Melody bana bir göz atarak, "Neyi?" diye sordu ve ardından bir kahkaha patlattı. "Haa, yoo... Ben yapmadım. Aslında inanmayacaksın ama bu sayede tanıştık. Bir gün Washington Square'de onun yanından geçiyordum. Telefonu çalmaya başladı. Ben de şarkıyı söylemeye. Gerisi bildiğin gibi."

"Yaa, ben sınıfta falan tanıştınız diye düşünmüştüm."

"Yoo, Leo NYU'ya gitmiyor."

"Nereye gidiyor?"

"Öğrenci olmadığına göre nereye isterse oraya sanırım."

"Öğrenci değil mi? Ne yapıyor o zaman?"

"Ne isterse," dedi Melody. "Şu sıralar ağabeyi ile birtakım işler yapıyor."

"Ağabeyinin işi ne?"

"Hmm... Bilmiyorum. Aile şirketi ya da öyle bir şey. Biraz para kazanmak için birkaç iş yapıyor."

Bir anda o kadar çok sayıda tehlike çanı çaldı ki hâlâ Melody'yi duyuyor olmama şaşırdım.

Tüm bunlar çok tanıdık geliyordu... Fazlasıyla tanıdık.

Gerçekte işsizdi, ailesine yardım etmek için tek tük işler yapıyordu yine de Paragone'de yemek yemeğe parası yetiyordu, öyle mi? Ya altın kalpli bir mirasyedi çocuğuydu ya da yaptığı işler kesinlikle kanunsuzdu.

Üff, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Kanunsuz işler yapıyor olamazdı, değil mi?

"Tamam, tamam, evet... bana birkaç dakika ver." Leo telefonunu kapatıp cebine soktu. İlgisi yeniden bize yöneldi ve gülümsedi ama gülümsemesinde yanlış bir şeyler vardı. Yaşadığım bunca şeyden sonra sadece paranoyakça mı davranıyordum yoksa Leo gerçekten düşündüğüm biçimde işler mi yapıyordu? Hangisi olursa olsun ona baktığımda tüylerim diken diken oldu.

"Hanımlar, üzgünüm ama hemen gitmek zorundayım, ağabeyim için halletmem gereken işler var."

Melody'nin yüzü asıldı. "Sonra görüşecek miyiz?"

Leo ayağa kalkarak, "Elbette," dedi ve Melody'nin alnına ufak bir öpücük kondurdu. Başını sallayarak bana döndü. "Nihayet seninle tanıştığıma çok sevindim Karissa. Sonra görüşürüz."

"Evet," dedim. "Eminim görüşeceğiz."

Gözden kaybolmadan önce arkasına kısa bir bakış attı ve gitti.

O gözden kaybolur olmaz Melody iç çekti. "Ee?"

"Ne eesi?"

"Yani ne düşünüyorsun?"

Bunu duymaya hazır olduğundan emin değildim.

En azından henüz.

"Sanırım ondan hoşlanıyorsun," dedim, "hem de şimdiye dek hoşlandığın herkesten daha fazla."

Yüzündeki tebessüm bir anda büyüdü. "Sanırım haklısın."

"Yine de onu ne kadar tanıyorsun? Yani... kimin nesi?"

Yüzünü bir şaşkınlık bulutu kapladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Diyorum ki onu uzun süredir tanımıyorsun..."

Melody omuz silkerek, "Ama tanıyormuş gibi hissediyorum," dedi. "Doğduğumdan beri tanıyormuşum gibi hissediyorum. Onda bana... tanıdık gelen çok şey var."

"Bu duyguyu biliyorum," diye mırıldandım.

"Klişe laflar etmeye çalışmıyorum ama ona baktığımda kendime bakıyormuş gibi hissediyorum... benim bir parçammış gibi. Anlıyorsun, değil mi?" Güldü. "Iyk, Nicholas Sparks'ın boktan aşk romanları gibi konuşuyorum."

"O aslında acıklı romanlar yazar," diye belirttim. "Aşk romanı diyorlar ama her zaman biri ölür ve bu halt kesinlikle o noktaya gitmeyecek..."

En azından öyle olmayacağını düşünüyordum.

Üf! Tanrım, lütfen bunun olmasına izin verme.

Yaşamlarımızın lanet olası Nicholas Sparks'ın hikâyeleri gibi olmasını istemiyordum.

"Gerçekten mi?" Yüzünü ekşitti. "Bu nasıl aşk hikâyesi olur?"

"Bilmiyorum. Eğer sevdiğin biri için ölüyorsan ya da birisi öleceğini bile bile seni seviyorsa olabilir sanırım. Kendini bir başkası için feda edebilmek özveridir, böylece başka bir durumda acı çekme ihtimali olan sevdiğin kişi bunu yaşamak zorunda kalmaz."

"Vay, bu..." Duraksadı. *Sevgi dolu? Şefkatli? Soylu?* "Korkunç."

Korkunç mu?

"O da bir ifade tarzı." Bir kahkaha attım. "Bir nevi Karneades Prensibi."

"Karne *nesi*?"

"Karneades Prensibi," diye tekrarladım. "Tanrım, dört sömestredir felsefe dersi alıyorsun ve bu konuda hâlâ senden fazla şey biliyorum."

Dilini çıkararak suratını buruşturdu.

"Bu bir düşünce deneyi," diye devam ettim. "Eğer iki kişi gemi kazası geçirirse, suda yüzen sadece bir kalas varsa ve sadece bir kişi taşıyacak büyüklükteyse, yani ikisinden sadece biri hayatta kalacaksa kalası kim alır?"

Melody anında, "Kate Winslet," diye cevap verdi. "Filmi izlemedin mi? Alo! DiCaprio'nun koca göbekli olmadan önceki hali, hatırladın mı?"

Güldüm. *Titanik.* Elbette aklma ilk gelen buydu. Benim de ilk aklıma gelen aynısı olmuştu.

"Bunun çok romantik bulmamış mıydın?" diye sordum. "Bunu yaptığında öleceğini bile bile kalası ona vermesini, onu kurtarmaya çalışmasını."

"Aptallıktı," dedi Melody. "Ben olsam o orospuyu anında suya itip kalası alırdım."

"Hayır, yapmazdın."

"Yoo, yapardım. *Sen, Ben ve Dupree*'yi izledin mi? Filmi? Kesinlikle berbattı. Hayatta kalıp o filmi çekmeseydi hepimiz için daha iyi olurdu."

Dikkatle ona baktım. Gerçekten ciddi miydi? Ciddi olduğundan emin değildim. "Aynı kadın olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Elbette oydu."

"Hayır, o Kate Hudson'dı, Kate Winslet değil."

Umursamaz bir edayla, "Ne farkı var?" dedi.

Ne fark mı var?

Cidden mi?

"İkisi farklı kişi," dedim. "Yani aynı kişi değiller."

"Emin misin?"

"Evet... Kesinlikle."

"Yaa... Şöhrete İlk Adım'daki hangisiydi?"

"Hudson."

"Peki Winslet ne halt yaptı?"

"Çok," dedim. "En başta *Sil Baştan* var."

Melody kaşlarını çattı. "O Dr. Seuss'un kitabı değil mi?"

"Ben..." Samrım ciddiydi. Yani gerçekten ciddi. "Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Ben de," dedi Melody. "Ama biliyorsun, Dr. Seuss'un da söylediği gibi hepimiz hata yaparız, bu durumda onun hatalarını da affedebiliriz."

"Dr. Seuss'un böyle bir şey söylediğini sanmıyorum," diye belirttim. "Bence Dr. Seuss *hepimiz hata yaparız* dememiştir."

"Nereden biliyorsun? Neredeyse yüz yıldır hayatta... Bir ara bunu da söylediğinden eminim."

Melody'nin söylediklerinde o kadar çok yanlış vardı ki nereden başlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden onu düzeltmeye çalışma zahmetine girmedim. Zaten bir önemi de yoktu. Konunun o kadar dışına çıkmıştık ki en başta ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayamıyordum."

Sandalyemi geriye doğru itip ayağa kalkarak, "Gitmem gerek," dedim. "Eğer bir an önce çıkmazsam derse geç kalacağım."

"Yuh... Girmesen olmaz mı? Çok ender birlikte takılıyoruz artık."

"Son derse de girmedim," dedim. "Geçen hafta da bir ders kaçırdım."

"Peki, hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Bilmem... Her zamanki şeyleri sanırım."

Evde oturmak.

Hiçbir şey yapmamak.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi Melody, yüzü ışıldadı. "Timbers'a gidebiliriz. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Aman Tanrım, üstelik seksenler gecesi var sanırım."

İtiraz etmek istedim.

İtiraz etmeye çalıştım.

Birlikte bir kez daha Timbers'a gitmenin çok kötü bir fikir olduğunu söylemeye çalıştım, özellikle de seksenler gecesinde. Son gidişimizde neler olduğunu unutmamıştım ve o zamandan beri işler düzene girmiş olsa da bir kez daha öyle bir gece yaşamak istemiyordum. Ama Melody bana fırsat vermedi, karşı çıkacak tek kelime etme şansı tanımadı. Çoktan ayağa fırlamış, plan yapmaya başlamış, bana kısaca sarılıp çıkışa yönelmişti.

"Seni ararım," dedi heyecanla. "Sabırsızlanıyorum."

İç çekerek onun kafeteryadan çıkışını izledim. Hâlâ sıcak olan dokunulmamış içeceğimi alıp çöp kutusuna gittim ve bardağı içine attım. Bunu israf etmek yazıktı ama içimde tam olarak yok edemediğim tuhaf bir his vardı.

Naz'ın bana öğrettiği herhangi bir şey varsa, o da tesadüflerin her zaman tesadüf olmadığıydı.

Bazen özellikle ayarlanabilirlerdi.

Büyürken tüm hayatım keşmekeşten ibaretti.

Yeni yerler, yeni yüzler... aynı şey asla ikinci kez yaşanmazdı. Doğduğum günden itibaren âdeta firardaydık, ta ki en sonunda kararlı davranıp New York'u yaşamak dışında hiçbir arzum olmadan şehre taşınana dek. İstikrarlı bir hayat için yanıp

tutuşuyordum. Kendime ait bir şey bulmak için çırpınıyordum.

Artık bulmuştum.

Bunlara sahiptim.

Artık istikrarlı bir hayatım vardı. Yuva diyebileceğim bir yerim vardı.

Bir düzenim vardı.

Ama bazen bunun lanet olası derecede sıkıcı olduğunu fark ediyordum.

Beni yanlış anlamayın... Kurduğumuz hayatı seviyordum.

Ve Tanrı şahidimdir ki Naz'ı kesinlikle seviyordum.

Ama öngörülebilirlik konusunda, artık çok ender şaşırdığım hakkında söylenebilecek bir şeyler vardı. Naz, tam anlamıyla alışkanlıklarının insanı olmuştu. Belki de her zaman öyleydi. Bilmiyordum. Ama okuldan eve her döndüğümde çalışma odasında oturmuş, günlük gazeteyi okurken buluyordum onu. Hep aynı siyah takımı giyiyordu. Saçı hep aynı görünüyordu. Asla televizyonu açmıyor, asla müzik dinlemiyordu ki eğer dinlediği Hotline Bling ise dinlememesi iyi bir şeydi.

Peki her şeyin sürekli aynı olmasından sıkılmıyor muydu?

Bugün Aslında Dündü filminde yaşıyordum sanki.

"İlginç bir şey var mı?"

Bu soruyu sorduğumda bakışları kısa bir an bana kaydı, ardından yeniden gazeteye döndü.

"Her zamanki şeyler," diye karşılık verdi. "Ahlaksız politikacılar... vergi kaçıranlar... bir okulda bomba ihbarı. Mezbaha bölgesindeki bir barda yangın çıkmış. New York Rangers gerçekten iyi gidiyor. Harlem'de bir adam sevgilisinin kocasını öldürmüş. Haa, bir de adamın biri East River kıyısında baygın bulunmuş."

İfadesiz bir tonla, "Müthiş," dedim.

Naz gazeteyi kapatıp katladı ve masasının yanındaki çöp kutusuna attı. "Sende ne var ne yok? Bugün ilginç bir şey oldu mu?"

Çantamı kanepenin yanma, yere koydum. "Melody'nin yeni erkek arkadaşıyla tanıştım."

"Yeni bir erkek arkadaşı mı var?"

İnanamaz gözlerle ona baktım.

Bir de beni dikkat etmemekle suçlar.

"Ya, evet. Unuttun mu? Randevuya hazırlanmak için buradaydı."

Naz, "Hatırlıyorum," dedi. "Sadece bu kadar ciddi olduğunun farkında değildim. Bir ilişkin olmadan da biriyle buluşabilirsin. Aslına bakarsan benim için bir flörtten fazlası olduğunu anlayana dek ben de seni birkaç kez dışarı çıkardım."

Kendimi kanepeye atarken, "Ben asla bir flört olmadım," dedim. "Daha ziyade bir hedeftim."

"Ve hedefi vurdum, değil mi?"

"Kime sorduğuna bağlı."

"Sana soruyorum."

"O zaman evet." Ödevimi çıkarmak için çantamın fermuarını açtım. "Vurdun."

"Hem de tekrar tekrar."

Bunu cevapsız bırakmaya karar vererek başımı iki yana salladım.

Cinsel bir imayı duyduğum anda anlardım.

Fonda biraz ses olsun diye televizyonu açtım ve Tarih ödevi için gereken malzemeleri çıkararak unutmadan bir an önce yapıp kurtulma çabasıyla yazmaya koyuldum. Napoleon Bonaparte, devasa kompleksleri olan orta boylu bir diktatör. Sıkıcı metinler yüzünden neredeyse uyuklayarak kitabımdaki bazı bölümlere göz attım. Ardından onu araştırmak, az da olsa ilginç bir şeyler bulmak için telefonuma başvurdum.

"Ee, bana ondan söz etsene."

Vikipedi-vari bir web sitesini ekranda kaydırırken, "Hmm... Bazı insanlar aksini düşünüyor olsalar bile muhtemelen kedilerden korkmuyor," diye mırıldandım. "Ve Tanrı yardımcımız olsun çünkü görünen o ki bir aşk romanı ya da o tür bir şey yazmış."

Naz bir süre sessiz kaldı. "Bir aşk romanı yazmış."

"Evet," dedim. "Daha ziyade kısa bir hikâye sanırım, yaklaşık yirmi sayfa civarı. Bilmiyorum. Bu bilginin ne işime yarayacağını bile bilmiyorum."

"Ben de," dedi Naz. "Söz ettiğin gerçek kedi mi yoksa mecazi anlamda pisicikten mi söz ediyorsun?"

Vay. Bu ilgimi çekti.

Birkaç kez göz kırparak Naz baktım. "Ne?"

"Pisiciklerden korkuyor muymuş?"

"Haa, hmm..." Yüzümü buruşturdum. "Çocukları olduğu için bu soruya hayır diye cevap vereceğim."

Bu onu şaşırtmış gibiydi. "Çocukları mı var?"

"Evet, birkaç tane."

"Ve bu Melody için sorun değil, öyle mi?"

"Melody mi? Onu neden rahatsız etsin ki?"

"Yani sonuçta onun erkek arkadaşı, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Çocukların önemli bir mesele olduğu gerçeğinden," dedi Naz. "Üzerine alınma ama bu, arkadaşının üstüne almaya hazır olduğu bir sorumluluk gibi görünmüyor."

Gözlerimi dikip sadece ona baktım.

O da Melody'nin çocuk yetiştirmesi konusunda bir cevap bekleyerek gözlerini bana dikti. *Evet, doğru.* Kendisiyle bile nasıl baş ettiğini bilmiyordum.

"Sanırım iki farklı insandan söz ediyoruz," dedim sonunda. "Ben Napoleon Bonaparte'tan bahsediyorum. Senin kast ettiğin kişi o değil bence."

Naz bir kahkaha attı. "Elbette hayır. Bugün onun erkek arkadaşıyla tanıştığını söyledin."

"Haa, evet, doğru..."

"Napoleon nerden çıktı?"

Kitabımı ve boş kâğıdı kaldırıp ona gösterdim. "Birilerinin neden onun boyunu umursadığı konusunda bir ödev hazırlamam lazım."

"Haa."

Haa.

Bu kelime çok rahatsız edici olabiliyordu.

"Bunun nedeni konusunda bir teorin var mı?" diye sordum. "Eğer varsa can kulağıyla dinlemeye hazırım."

Naz omuz silkti. "Bu tamamen algıyla ilgili."

"Algı."

Naz masasından kalkıp ağır ağır odanın diğer tarafındaki kitaplığa giderken, "Evet," dedi. "Kısa boyu onu alay konusu yapmış, bir bakıma karikatürleştirmiş... Eksikliklerini dünyayı ele geçirmeye çalışarak telafi eden minicik bir adam. Bu açıdan bakıldığında onu ciddiye almak zor. Eğer bir çocuk gibi tasvir edilseydi bu denli göz korkutucu olur muydu? *Zor.*" Bir süre susarak bir sıra kitabın sırtlarına göz attı. "Ama onun ortalama bir adam olduğunu fark ettiğinde durum çok farklı. Çünkü bu, onu öfke nöbeti geçiren bir çocuktan ziyade sade bir görüntü altına saklanmış bir deha yapar. Düşmanları bunu istemediler. Onun ciddiye alınmasını istemediler ve bugün bile hâlâ genelde ciddiye alınmıyor. Ama gerçek şu ki Napoleon gelmiş geçmiş en büyük askeri liderlerden biri fakat bu meziyeti çoğunlukla boyu hakkındaki tartışmaların gölgesinde kalıyor."

Telefonumu yanımdaki yastığa atıp bir kalem bulmak için çantamı karıştırdım. "Bunları yazabilmem için baştan tekrarlar mısın?"

"Ana fikri anladığına eminim."

Kitaplığından küçük bir kitap çekip çıkardı ve benim yanıma geldi. Gülümseyerek kitapla başıma hafifçe vurdu ve onu kucağıma, kâğıdımın tam üstüne koydu.

Kapağa bir göz attım.

Clisson ve Eugénie
Napoleon Bonaparte

Bu kitap onda vardı. İnanılmaz.

Naz yanıma oturmak için telefonumu yastıktan alıp kendine yer açarken, "Gerçekten iyi bir kitaptır," dedi. "Bir göz atmalısın."

Kitabı kanepenin koluna koyup ödevime odaklanırken, "Bunu aklımda tutacağım," dedim. Yalan bile söyleyemiyordum... Naz'ın kelimelerini kullanmaktan en ufak bir utanç duymadan birebir onun dediklerini yazdım. Sonuçta mantıklıydı... Gerçeklik bir algı meselesinden başka bir şey değildi. Görmek istediğimizi görürdük.

Bir süre sonra, "Yakışıklı biri," dedim.

"Kısa boylu olmadığını söyledik," diye karşılık verdi Naz. "Yakışıklılık biraz abartı olabilir."

"Yoo, ben Melody'nin erkek arkadaşını kastettim." Güldüm. "Yakışıklı... yani *gerçekten* yakışıklı. Bir moda dergisinin kapağındaki türden yakışıklılıktan söz ediyorum. Yani *vay anasını* dedirtecek türden..."

"Eğer bana onu öldürtmeye çalışıyorsan söylemen yeter."

İç çekerek Naz'a dirsek attım. "Hiç komik değil. Bunu asla yapmam. Söylediğim sadece..."

"Yakışıklı olduğunu söylüyorsun." Oğlanın görünüşü hakkında ne düşündüğümü önemsemiyormuşçasına elini sallayarak beni geçiştirdi ama yüzündeki ifadeden önemsediği açıkça belliydi. Lanet olsun, bu gördüğüm kıskançlık mıydı? "Dediğim gibi, bütün mesele algı."

Sakin bir tonla, "Evet, öyle," diyerek ona katıldığımı belirttim. "Ve evet, yakışıklı ama biraz fazla yakışıklı, anlıyor musun? Ve akıllı, kibar... gerçekten kibar... cömert..."

Âdeta geveler bir tonla lafımı kesti. "Anladım Karissa."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Kesinlikle kıskançlıktı.

"Yani... Onunla yeni tanıştım, gerçek anlamda tanımıyorum," diye devam ettim, "ama onda bir şeyler var... Tanıdık gelen bir şeyler."

Bu söylediğim karşısında Naz kaşlarını kaldırarak dikleşti. "Nasıl yani?"

"İlk buluşmalarında Melody'yi Paragone'ye götürmüş."

"Güzel yer."

"Biliyorum... Beni götürdüğün ve aşırı pahalı bir yemek için servet ödediğin yer. Yani bir kişinin hayatı boyunca ödeyeceğinden çok daha fazlasını. Bu delilik. Ve tıpkı senin yaptığın gibi Leo da Melody'yi son anda oraya götürmüş ve nasılsa masa bulmayı başarmış... tıpkı senin gibi."

"Belki tanıdığı biri vardır."

"Tıpkı senin gibi mi?" Başımı iki yana salladım. "Ve aile işinde. Melody'nin söylediği bu. *Aile.* Üstelik bugün bir telefon aldı ve anında gitmek, bir şeyleri halletmek için âdeta tüymek zorunda kaldı. Tanıdık geliyor mu?"

"Biraz."

"Birazmış... Hadi oradan. Neredeyse aynı sen."

Naz anında, "Saçmalık," diye karşılık verdi. "Benden sadece bir tane var."

"Belki öyledir ama senin gibi bir sürü var," diye karşı çıktım.

"Onun örgütten olduğunu mu ima ediyorsun?"

Bu apaçık sorusu beni durdurdu.

Öyle mi yapıyordum?

Bu ciddi bir ithamdı.

"Herhangi bir şey ima etmiyorum. Sadece diyorum ki... Anlarsın işte... Her açıdan tuhaf olduğunu düşünüyorum; aniden ortaya çıkışı ve bana çok tanıdık gelen şeyler yapması... Mesela tıpkı senin yaptığın gibi ilk buluşmalarından sonra o da çiçek gönderdi. Tıpkı senin gibi hesabı ödemekte ısrar etti. Tıpkı bir zamanlar seni gördüğüm gibi Melody de kampüs civarında sık sık onu görüyor, oysa öğrenci değil."

"Biliyorsun Karissa, tüm bunları yapmamın bir nedeni var. Çünkü bu koşullar altındaki birinin yapabileceği doğal şeyler bunlar. Herkes art niyetli değildir."

"Ama bazıları öyledir."

Naz, "Bazen," diyerek bana katıldı. "Bazen ise gereksiz yere paranoyak davranıyoruz sadece."

Sesi sakin, soğukkanlıydı; sanki saçmalıyormuşum gibi konuşuyordu. Lanet olsun... Belki de saçmalıyordum. Ama göze görünenden daha fazlası olduğu duygusunu yok etmek zordu.

"Adı Leo," diye belirttim. "Leonardo gibi. Bu İtalyan ismi, değil mi?"

Naz'ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Evet. Michelangelo ve Donatello da öyle. Ninja Kaplumbağalar'ın kılık değiştirmiş hali olma ihtimali daha yüksek."

"Ha ha ha. Çok komik. Sadece diyorum ki..."

"Onun örgütten olduğunu düşündüğünü söylüyorsun," dedi Naz. "Soyadı ne? Belki ailesi tanıdığım bir ailedir."

"Hmm..." *Lanet olsun.* "Bilmiyorum."

"Sormak aklına gelmedi mi?"

"Hayır."

"O zaman bu konuda çok endişeleniyor olamazsın."

Gözlerimi yuvarlayarak "Endişelenmiyorum," dedim ve Naz bana inanmaz bir bakış attığında açıklamaya giriştim. "Bu durumun onu bir tehdit yaptığını düşünmüyorum ya da gerçekten art bir niyeti veya o tür bir şey olduğunu. Beni endişelendiren işin o kısmı değil. Ben sadece Melody için biraz kaygılıyım. Melody erkekler konusunda yeteri kadar üzüntü yaşadı. Paul'ün başına gelenlerden sonra daha fazla üzülmesini istemiyorum."

"Sana kötü haber vermekten nefret ediyorum sevgilim ama bu kontrol edebileceğin bir şey değil."

"Biliyorum," dedim. "Sadece neye bulaştığını bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Anlıyorsun, değil mi? Ve eğer Leo örgüttense..."

"O zaman ne olacak? Melody'yi karşına alıp açık açık konuşacak mısın?"

"Bilmiyorum... belki." Omuz silktim. Kuşkularım doğru çıkarsa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Belki de onunla sen konuşur, gözünü korkutursun, böylece arkadaşımı üzmez. Olmaz mı?"

Naz'm az önceki gülüşü bu kez bir kahkahayla yeniden orta-

ya çıktı. Başını iki yana sallayarak telefonumla oynamaya, parmaklarını pembe, parlak kılıfında gezdirmeye başladı ama tek kelime etmedi.

"Söylediğimde komik bir şey mi var?"

"Bir sürü komik şey var."

"Mesela?"

"Mesela bir adamı Melody'den uzak durması için uyarmamı istemen. Ve bu herhangi bir adam değil... örgütle bağlantısı olduğundan kuşku duyduğun biri."

"Yani?"

"Yani hem uzaklaşma kararıma destek olduğunu söylüyorsun hem de hâlâ içlerinde olduğum zamanki gibi bir gücüm olduğunu düşünüyorsun. Sana kötü bir haberim var; bu işler böyle yürümez. İnsanlar beni dinliyorlardı çünkü dinlemezlerse başlarına geleceklerden korkuyorlardı. Bu işin kötü tarafı... ne demek istediğimi anlatabilmek için söylüyorum... böyle olmak zorunda. Sözümün eri olmalıyım. Yani onu korkutmamı istiyorsun, öyle mi? Elbette yaparım. Ama dinlemezse onu ortadan kaldırmak zorunda kalırım."

Ürktüm.

Bunu fark etti.

Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi gelip geçti.

"Boş tehditler benim ölümüm olur sadece," diye açıkladı. "Bu işte sessiz kalmak başka bir şey, tutmayı planlamadığım türden sözler vermek başka bir şey."

Anlamıştım.

Gerçekten.

Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordum ama gerçeğin bu olduğunu biliyordum.

Artık dışarıdaydı... Onun gibi birisinin olabileceği kadar dışarıda. Ama bu başına geleceklerden kurtulmuş anlamına gelmiyordu. Kuralların artık onun için geçerli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir zamanlar oynadığı oyun, tehlikeli bir oyundu.

Sanırım bu oyunu bir bakıma hep oynamak zorunda kalacaktı.

"Evet, bence bunu istemeyiz," diye mırıldandım.

"İstemediğimizden ben de oldukça eminim," dedi Naz. "Ayrıca Melody bir yetişkin. İlişkilerine kimse karışamaz. Yani bu herif bir biçimde senin hayatını tehlikeye sokmadıkça ne iş yaptığı bizi ilgilendirmez."

Kaşlarımı çattım ama bu açıklamaya tüm kalbimle karşı olmama rağmen cevap vermedim. O, benim dostumdu. Elbette kendi kararlarını kendi vermeliydi ama bu durum kiminle takıldığının benim üstüme vazife olmadığı anlamına gelmiyordu.

Dostlar birbirlerini gözetirler.

Dikkatimi yeniden ödevime yöneltip algı konusunda bir şeyler daha karaladım, ardından eşyalarımı toplayıp kaldırdım. Kanepenin kolundan kitabı aldım; Napoleon tarafından yazılmış bir aşk hikâyesi... "Bu arada kitabın konusu ne?"

"Bir kadına âşık olan bir asker hakkında."

"Mutlu sonla mı bitiyor?"

Naz bana bir bakış attı. "Sence?"

Bence hayır, çünkü Naz, trajedileri mutlu sonlardan çok daha fazla severdi. *Kurgusal olarak elbette.*

Sayfaları şöyle bir çevirdikten sonra ayaklarımı altıma alıp kanepeye yerleştim ve kitabın ilk sayfasını açtım. Bunu okumak sadece yarım saatimi alacaktı... Öyleyse neden olmasın?

"Kitaplığında Nicholas Sparks'ın herhangi bir kitabının olma ihtimali yok, değil mi?" diye sordum merakla.

Naz, "Elbette yok," diye cevap verdi. Sesinde tiksinti tonu vardı. "Yine de *Uzaktaki Anılar* iyi bir filmdi kitabını okumayı düşünebilirim."

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

Başımı iki yana sallayarak, "Artık kim olduğunu bile bilmiyorum," diye mırıldandım.

Naz ayağa kalkarken, "Her zaman olduğum kişiyim," dedi.

"Sadece adam öldürme işiyle daha az meşgul oluyorum."

Kaşlarımı çattım.

Bir kez daha.

Naz dışarı çıkmak için yürümeye başlamıştı ki çalışma odasının kapısında durdu. "Bir tavsiye ister misin?"

"Ha, elbette."

"Leo'yu davranışlarına göre yargıla, kuşkularına göre değil," dedi. "Çünkü bir adamın değerini belirleyen tek şey nasıl para kazandığı olsa birçok iyi insan haksızca yargılanır."

"Senin gibi mi?"

"Benim gibi değil," dedi Naz. "Sana daha kaç kez söylemem lazım... Ben iyi bir adam değilim Karissa ve istediğim kadar uğraşayım muhtemelen asla da olmayacağım."

10. BÖLÜM

Ignazio

Şarküteri yeniden açılmıştı.

Aslında sadece bir gün tam anlamıyla kapalı kalmıştı.

Tamirat çalışmaları sürüyordu; yapılan değişiklikler iyi olacakmış gibi görünse de henüz daha fazlasını söylemek için erkendi. Yeni cam, yeni kilitler ve parmaklıklar takılmıştı. Dış ön cephede insanları içeri davet eden parlak neon ışıkları yoktu ama arkadaki mutfaktan ışık süzülüyordu, yani babam içerideydi.

İşin doğrusu muhtemelen hiç gitmemişti.

Birkaç ay önce annem, uyurken kalbi durduğundan ölmüştü ve ondan beri babam birlikte yaşadıkları evden mümkün olduğunca uzak duruyordu.

Bu adamın nerede uyuduğuna, hatta uyuyup uyumadığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Her zaman öldüğünde uyuyacağını söylerdi.

Gidişata bakılırsa bunun gerçekleşeceğinin farkındaydım.

Bir süre mekânın önünde oyalandım, onarılan yerleri kontrol ettim ve sonra binanın arkasma çıkan dar sokağa yöneldim.

Onu rahatsız etmemeliydim.

Etmemem gerektiğini biliyordum.

Artık yüzümü görmek istemiyordu.

Onu suçladığımı söyleyemezdim.

Ama sabahın köründe, güneşin ilk ışıkları henüz belirmeye başladığında bir şey beni buraya çekmişti. Belki de babam beni gördüğünde işiteceğim azardan mazoşistçe bir haz alıyordum. Büyük bir ihtimalle bu hastalıklı bir duyguydu ama bugünlerde birinin benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü dile getirmeye korkmamasını âdeta canlandırıcı buluyordum. Özellikle düşündüğümden daha iyi bir adam olduğuma beni ikna etmeye çalışan Karissa'nın sesi sürekli kulağımdayken.

Babam mı? O kesinlikle böyle düşünmüyordu.

O, benim duygusuz, aşağılık herifin teki olduğumu düşünüyordu.

Hâlâ benden sızan çirkinliği görüyordu.

Karissa'nın görmediği çirkinliği.

Benim, *kendim* gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Çekip gitmeni söylemiştim sanırım."

Sesi monoton ve duygusuzdu. Destekle açık tutulmuş arka kapının yanındaki grafiti kaplı tuğla duvara yaslanmıştı; belinde kirli, beyaz bir önlük vardı. Etrafı, üflemeden önce hepsini içine çekmişçesine sis misali sigara dumanıyla kaplıydı. Nikotin sakızının yerini ne zaman yeniden Marlboroların aldığını bilmiyordum... Ben çocukken içtiği sigaraların aynısıydı. Belki de hayatının aşkını kaybettiğinde olmuştu bu.

Belki de ben tekrar buralara gelmeye başladığımda.

Sokakta, onun yanında durup, "Söyledin," dedim. "Pek söz dinlemem."

Acı bir kahkaha attı. "Hiçbir zaman dinlemedin."

"Evet, annem bu huyumu babamdan aldığımı söylerdi."

"Benim birçok huyumu almışsın," diye karşılık verdi. "Ne yazık ki hep kötü huylarımı, iyi hiçbir yönümü almamışsın."

Buna karşı çıkmayarak başımı salladım ve babam sigarasını içmeye devam ederken onu izledim. Derin bir nefes çekip dumanı ciğerlerinde bir süre tuttuktan sonra her nefesin ve nikotinin tadını çıkara çıkara üfledi. Bunu hiç anlayamamıştım... Seni bu kadar kolay öldürecek bir alışkanlık edinmeyi...

Ama ben ne bilirdim ki?

Hayatımı kazanmak için insanları öldürüyordum.

Ölüm'ün konuk listesine girmeniz için onun işlerine burnunuzu sokmaktan ve onun oyununda yer almaktan daha hızlı bir yol yoktur.

"Ne zaman yeniden sigara içmeye başladın?" diye sordum merakla.

Yan tarafımı, şarküterinin arkasını işaret ederek, "Biri hayatımın işini mahvetmeye çalıştığında," diye cevap verdi. "Bunun kim olduğunu buldun mu?"

Bunu bana sormasına şaşırdım.

"Hiçbir fikrim yok."

Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra yere atıp ayağıyla ezdi. "Peki, öyle olsun. Yakaladığında söyle onlara bana on bin dolar borçlular. Her şeyi tamir ettirmek için bütün birikimimi harcamak zorunda kaldım."

"Ben..."

Bunu ben öderdim.

Kelimeler dudaklarımda kalakaldı.

Bunu teklif etmemem gerektiğini biliyordum.

Benim paramı istemezdi.

Bunu teklif etmem onu üzerdi ve bu adamı yeteri kadar üzmüştüm.

"Mutlaka söyleyeceğim."

Onaylarcasına başını salladıktan sonra döndü ve dükkânın kapısını itip açarak içeri girdi. Kapı, onu açık tutan tuğlaya sertçe

çarparak yeniden kapandı. Beni davet bile etmedi. Bunu beklemiyordum zaten. Ama bu durum kapıyı tutup mutfağa, onun yanma girmemi engellemedi.

Hemen işe koyulmuş, domatesleri doğramaya başlamıştı. Yanına giderken çok sessiz olmama rağmen beni duydu.

Beni hissetti.

Beni tanıyordu.

"Benden istediğin bir şey mi var Ignazio?" diye sordu; sesinde gerginlik izleri vardı. "Çünkü bu sabah benimle takılman için seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Ya da herhangi bir sabah.

"Nasıl olduğunu görmek istedim sadece."

Buna güldü.

Güldü.

"Yıllarca buralara gelmedin. *Yıllarca.* O sokaklarda oradan oraya koşturup sorun çıkartırken nasıl olduğumu hiç umursamadın. O insanları kendine düşman ederken başkalarının nasıl etkilendiğini hiç umursamadın. Birdenbire umursamaya başladığına neden inanayım?"

"Her zaman umursadım."

Elindeki bıçağı kaldırarak bana döndü. "Boş laf. Tek umursadığın insanlar, senin için bir şeyler yapabilen kişiler; o yüzde söyle bakalım... benden ne istiyorsun Ignazio?"

Bu itham karşında tüylerim diken diken oldu.

Hiç hoşuma gitmedi.

Belki de doğruydu, bilmiyorum ama yalanmış gibi *geliyordu.*

Karissa'yı kesinlikle umursuyordum. Belki başlangıçta benim için yapabileceği şeyler yüzündendi ama artık bunun çok daha ötesiydi. Hem de çok daha ötesi. Bana soğuk davrandığında, benimle hiçbir şey yapmak istemediğinde bile ona ne olduğunu umursamıştım. Onun için endişelenmiştim Ve sadece onu kaybetmenin beni mahvedeceğini bildiğim için de değildi bu... çünkü mahvedecekti. Bundan geri dönüşü olmayacaktı. Ama işler

o noktaya geldiğinde onun için endişelenmemin tek sebebi kendisiydi. Onun incinmesini istememiştim. Onun zarar görmeden gittiğinden emin olmak için kendimi feda etmiştim.

Bunu yapmıştım.

Gitmesine izin vermiştim.

Ona gitmesini söylemiştim.

Ama o geri gelmişti.

Babam domatesleri doğramaya devam etmek için yeniden arkasını dönerken, "Karissa senin değiştiğini söylüyor," dedi. "Bu değişimi... onun gördüğü şeyi görmeye çabalıyorum... ama bana farklı gelmiyorsun."

Bunun sebebinin yeterince dikkatli bakmaması olduğunu söylemek istedim ama bu bir yalandı ve bunun farkındaydım. Sorun, Karissa'dan daha dikkatli bakıyor olmasıydı. Karissa farklı olduğumu düşünüyordu çünkü öyle olmamı istiyordu. Ve ben de öyle olmaya çalışıyordum. Ama hâlâ neysem oydum.

Kendimden başka biri olamazdım.

Bir noktada her açıdan *yaşadığım hayata* dönüşmüştüm. Hayat, sadece yaşadığım bir şey değil, nasıl hayatta kaldığımdı. Bu, bütün hücrelerime işlemiş, tüm mitokondrilerime bulaşmıştı. Kanıma, kemiklerime sızmıştı ve içimi kurutup beni paramparça etmediğiniz sürece asla tamamen kurtaramazdınız.

Bu, bir insanın kalbi atmadan yaşamasını beklemek gibiydi. Ciğerleri olmadan nefes almasını beklemek gibi.

Yaşamak için bir nedeni olmadan mücadele etmesini beklemek gibi.

Bu, bir insanın elinden onu kendisi yapan her şeyi aldıktan sonra hâlâ insan olmasını beklemek gibiydi.

Ona göre iyi biri olabilirdim.

Hatta onun *uğruna* iyi biri olabilirdim.

Ama bu, iyi biri olduğum anlamına gelmezdi.

Babam bunu biliyordu.

"Onu seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum."

Bu, ondan duymayı beklediğim cevap değildi. Bu konuyu benimle tartışacağını, herhangi birini sevecek biri olmadığımı söyleyeceğini düşünmüştüm.

"Biliyor musun?"

Evet dercesine başını salladı. "Hâlâ hayatta olduğuna göre öyle olmalı diye düşünüyorum."

Bunu duymak kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Onu öldürmeyi planladığımı nereden çıkardın?"

Babam omzunun üstünden bana bir bakış attı. "Hiç böyle bir şey söylemedim."

Ha. Sanırım söylememişti.

Yüzünde bir an belirip yok olan nefret ifadesini görünce az önce kendimi ele verdiğimden emin oldum. Onu öldüreceğimi düşünmüştü. Lanet olsun ki hâlâ öldüreceğimi düşünüyordu. Ama bu âna dek onu kendi ellerimle öldürecek kadar alçaldığımın farkında değildi.

Gözlerini benden uzaklaştırıp, "Ateş edilmeye başladığı anda ilk yaptığın şey onu zarar göremeyeceği bir yere itmek oldu," diye devam etti. "Sonra orada dikildin, seni görebilecekleri bir yerde. Çünkü senin peşinde olduklarını biliyordun. Hedefin sen olduğunu biliyordun."

"Güvendeydik," dedim. "Camın kurşungeçirmez olduğunu biliyordum."

Babam, "Fark etmez," diye cevap verdi. "Bu, içgüdüydü ve ilk kez olmuyor. Geçen sene Angelo'yu öldürdün. Her zaman senin için bir baba olduğunu söylerdin... sana benden daha fazla babalık yaptığını. Ama Karissa için onu öldürdün... Karissa'yı ailem dediğin kişiye tercih ettin. Sen ve ben... Biz farklı biçimde seviyoruz. Yine de bu, onu sevmediğin anlamına gelmiyor, kendi sapkın tarzınla seviyorsun."

Bu, kulağa neredeyse bir iltifat gibi gelmişti.

Neredeyse.

"Kendimi bir şeyin içine soktum," dedim, "çıkıp kurtulamadığım bir şeyin içine."

Babam bir süre tek kelime etmeden elindeki işe devam etti. Sessizliği doldurmak, açıklama getirmeye çalışmak istedim ama ayrıntılara girmenin gereği yoktu. O, ne kastettiğimi biliyordu. Yine bu adamın tavrındaki bir şeyler kendimi yeniden çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu, her şeyi açıklayıp dayak yemekten kurtulmaya çalışan bir çocuk gibi.

Geçmişte bu asla işe yaramamıştı.

Şu anda da yaramayacaktı.

Neler yaşadığım konusunda beni anlamasını sağlamaya çalışabilirdim ama bunu asla başaramazdım. Uyandırabileceğin tek his azıcık bir acıma olabilirdi ancak.

Zavallı olduğum için duyulan bir acıma muhtemelen.

Kendi kıçımı kurtaramadığım için duyulan bir acıma.

"Buraya gelme sebebin bu mu Ignazio? Biraz baba tavsiyesi almak mı?"

"Belki de."

"O zaman yıllar önce Johnny'ye söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim," dedi. "Kaç."

Bu sözler üzerine başımın tepesinden başlayıp ayak parmaklarımın ucuna dek yayılan bir duyguyla tüm bedenim buz kesti. Parmaklarım karıncalandı, tüylerim diken diken oldu, bütün vücudum uyuştu. "Ona kaçmasını mı söyledin?"

Bu kelimeleri söylerken sanki şarküterinin dünkü spesiyallerini yeniden sayıyormuş ve ağzından çıkanların artık hiçbir önemi yokmuşçasına sakin, soğukkanlı bir biçimde, "Evet," diye karşılık verdi. "Johnny bana geldi, korkmuştu, bir daha asla kurtulamayacağı kadar dibe battığını söyledi ve endişeliydi... Kendisi için değil, onun için. O kız için."

Carmela.

"Sen biliyor muydun?" Sesim alçaktı, öylesine alçaktı ki bu kelimelerin dudaklarımdan döküldüğünü fark etmedim bile. İçimde kabaran buz gibi öfke yüzünden tüm bedenim titriyordu. "Bana ne yaptığını biliyor muydun? Karıma? Bebeğime?"

Babam, "Aklıma gelmişti," diye itiraf etti. "Sen hâlâ hastanedeydin. Henüz konuşmuyordun. Tetiği onun çekmiş olduğunu düşünmedim. Bunu yapabileceğini sanmıyordum. Yine de tahmin etmiştim... Onun bir şeyler bilme ihtimali olduğundan şüphelenmiştim. Belki de gereğinden fazla şey biliyordu. Belki bu yüzden bu işe bulaşmıştı."

"Yani ona yardım ettin, öyle mi?"

"Hayır, ben *sana* yardım etmeye çalışıyordum."

"Nasıl? Ona kaçmasını söylemenin neresi bana yardım etmek?"

Bana doğru döndü, yüzü ifadesizdi, sesimdeki öfkeden sanki hiç etkilenmemişti, zapt etmek için gerçekten büyük bir çaba harcadığım öfkeden. O bıçağı elinden kapıp boğazına saplasam annem, huzur içinde yatsın, beni asla affetmezdi. "Çünkü oğlumun bir katil olmasını istemedim. Johnny'nin bu kadar ileri gitmiş olabileceğini düşünmek bile yeterince kötüydü. Bir de sen? Benim çocuğum? O zamanlar senin için hâlâ umudum vardı. Aklının başına geleceğini; o hayatın sana neler yaptığını, *Angelo'nun oğlu* olmanın seni ne hale getirdiğini fark edeceğini ve çok geç olmadan oradan uzaklaşacağını umut ediyordum."

Arkasını döndü, bir kez daha; domateslerine geri döndü, bir kez daha. Sanki şu anki en büyük öncelik onlarmış gibi. Domatesler.

"Belli ki bu çok işe yaradı," dedi. "Şu haline bak."

Yoğun bir gerginlik havada asılı kaldı.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ne yapacağımı da.

Olanlardan sonra Ray beni örgütüne almaya çalışmıştı. Bunu hak ettiğimi söylemişti. Onlara ait olduğumu söylemişti. Başka bir yaşamda muhtemelen tereddütsüz reddederdim ama ailemi kaybettikten sonra gözümü açtığım dünyada durum farklıydı. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Benim için önemli olan tek şey intikam almaktı.

Neticede Johnny'nin izini Florida'ya kadar sürdüm ve onunla Carmela'yı bir portakal bahçesinde yaşarken buldum. Bu mekânı biliyordum. Biliyordum çünkü daha önce oraya birlikte gitmiştik. İkisi de çok mutlu görünüyor, yaşamlarını birlikte geçirmeyi planlıyor ve *aileden bir dostun* yardımıyla yerleşmeye çalışıyorlardı. Edoardo Accardi, Genova ailesinin eski infazcısı. Daha büyük işlere girişmişti, karaborsaya. Eğer herhangi bir şey istiyorsan Accardi'ye giderdin.

Ona Johnny'yi istediğimi söylemiştim.

İsteğimi geri çevirmişti.

O an bu işte arkadaşlık diye bir şey olmadığını fark etmiştim.

Bu yüzden Accardi'yi öldürmüştüm... diğer yaptıklarımın yanında.

Anıların ateşiyle yavaş yavaş yanarak orada öylece dururken ihanete uğramış olma duygusu âdeta içimi oyuyordu. Babamın o lanet olası domatesleri dilimlediği gibi dilim dilim parçalara ayırıyordu beni. "Onu, polise teslim olmaya ikna etmen gerekirdi."

"Sanki daha önce işe yaradı."

"Hiç belli olmazdı."

Babam yaptığı işi bıraktı. "Söyle bana Ignazio... Sen teslim olacak mısm? Johnny hayatı boyunca bir kişiyi öldürdü. *Bir.*"

"O kişi benim karımdı! Ve bebeğimizdi... Çocuğumuzu öldürdü."

Babam bana baktı. "O zaman iki. Ve anlıyorum. Yaptığı doğru değildi. Ya sen kaç kişiyi öldürdün? Kaç hayatı mahvettin? Kaç aileyi parçaladın? Ondan çok daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum."

"Ama onun mahvettiği benim hayatımdı. Paramparça ettiği benim hayatım!"

"Johnny aileni öldürdü ve bu affedilemez ama hayatını mahveden o mu Ignazio? Hayatını kendin mahvettin. Tam olarak yapmayacağını düşündüğüm şeyi yaparak hayatını mahvettin. Ona kaçmasını söyledim ve beni dinledi, çünkü ailesini koru-

masının tek yolu buydu. Bu yüzden sana da aynı şeyi söylüyorum... İçinden çıkamadığın bir işe mi bulaştın? *Kaç.*"

Yüreğim acıdı.

Gerçekten çok acıdı.

Daha fazla ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

"Bu, onun işine yaramadı. Benim işime yarayacağını nereden çıkarıyorsun?"

"Muhtemelen yaramayacak," dedi babam. "Ama Johnny'ye birkaç yıl kazandırdı, değil mi?"

Başımı iki yana salladım... Onunla hemfikir olmadığım için değil, çünkü kaçmak Johnny'ye gerçekten yaklaşık yirmi yıl kazandırmıştı; başımı salladım çünkü söylediklerine inanamıyordum. Buraya gelme sebebim... lanet olsun bilmiyorum ama bu sohbet için gelmemiştim.

"Ben korkak değilim," dedim. "Kaçmam."

"O zaman yavaş yavaş uzaklaş."

Sesindeki ciddiyete rağmen bir kahkaha attım. Bu sohbet... Hiç komik değildi. Tam anlamıyla saçmalıktı. Ama bu? Bu komikti. "Ne farkı var?"

"Yok," dedi, "ama yavaş yavaş uzaklaşmak seni korkak yapmaz. Akıllı yapar. Kalıp devam edersen öleceksin; Karissa da ölebilir. Uzaklaşırsan yine öleceksin... bir gün. Bu, muhtemelen kısa süre sonra olmayacak. Gerçek bu... Senin yarattığın gerçek."

Sanırım bu iğnelemelerden sıkılmıştım.

"Bu konudaki düşüncelerini duymak güzeldi," dedim. "Sanırım gitsem iyi olur."

Babam, "Bence de," diye karşılık verdi.

Ne bir *hoşça kal*, ne de *görüşürüz*; arkamı dönüp çıkarken bıçağın kesme tahtasında çıkardığı ses dışında tek bir ses yoktu. Güneş pırıl pırıl parlıyor olsa da sanki sonbahar yüzünü göstermeye başlamışçasına serin bir sabahtı. Karissa, bu saate kadar uyanmış olmalıydı ve muhtemelen o uyurken nereye kaçtığımı merak ediyordu.

Kuşkulanacağı son şey, babam tarafından azarlanıyor olduğumdu.

Bu kadar kısa sürede ikinci kez kendimi bu mekânda, Long Island'daki bu eski, tuğla malikânede buluyordum ve bu durum beni yine huzursuz ediyordu. Ne zaman bu insana dönüşmüştüm? Beni bu tür bir adama ne dönüştürmüştü?

Kapıyı çalmaya tereddüt eden bir adama.

Bu, ben değildim.

Sakin semte kısa bir bakış atarak verandaya çıktım.

Cesaretimi toplayıp kapıyı çaldım.

Kapı neredeyse anında açıldı, genç bir adam göründü. İri yarı, oldukça kaslı, üstüne üstlük çirkindi. Sokak çetesi elemanlarından olduğunu tahmin ettim. Bir zamanlar ben de bu delikanlıydım. Ray'in evinde amaçsızca dolandığım, ayak işlerine koşturduğum, kapıları açtığım günleri hatırladım.

"Genova'yla konuşmam gerek."

Delikanlı hiçbir şey söylemeden başını sallayıp kapıyı kapattı. Gözlerimi kapıya dikip pürüzlü beyaz boyayı inceleyerek bekledim.

Bir dakika sonra kapı tekrar açıldı.

Bu kez beni, Genova karşıladı.

"Vitale," derken sesi tereddütlüydü. Vakit hâlâ o kadar erkendi ki üzerinde pijama olduğunu tahmin ettiğim ama daha ziyade Hugh Hefner'in üzerine geçirip etrafta dolanabileceği türden bir şey vardı... Beyaz bir atlet, ipek bir pantolon ve ona uygun bir robdöşambr. Ayakları bile çıplaktı. Birini karşılamaya hazır olamadan yakalamıştım onu. "Uğramana sevindim... habersiz de olsa güzel. Senin için ne yapabilirim."

Ses tonu, habersiz uğramamın güzelden başka her şey olabileceğini gösteriyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu ki

ben de öyle yapacağını düşünmüştüm, çünkü meraktan ölüyordu. "Konuşmak için birkaç dakikan olduğunu ümit ediyorum."

"Ne hakkında?"

"İşler."

Ayrıntıya girmeme gerek yoktu.

Hem de burada.

İşlerin herkesin yanında konuşulmayacak türden işler olduğunu biliyordu, bu yüzden beni içeri davet etmekten başka seçeneği yoktu. Kenara çekilip hiçbir şey söylemeden başıyla içeri girmemi işaret etti. Alt katı İtalyan operasından bir parçanın sesi dolduruyordu. Genova'nın peşinden birkaç gün önce görüştüğümüz odaya değil, aynı kattaki küçük bir çalışma odasına gittim. Müziğin kaynağı burasıydı... ses burada çok daha yüksekti. Genova sesi biraz kıstıktan sonra siyah, deri bir koltuğa oturdu.

Karşısında, birkaç metre uzakta duran koltuğu işaret ederek, "Bana katılsana," dedi. *Katılmak.* Yine aynı kelimeyi duyuyordum ondan. "Sabah sabah ne tür bir iş hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Babamın bir şarküterisi var," dedim ona. "Hell's Kitchen'da."

Yüzü ışıldadı. "Aa, tabii! Vitale'nin Yeri'ni biliyorum. Şimdiye dek yediğim en iyi mozzarella. Muhteşem bir yer."

"Evet, öyle. Geçen gün orada bir olay oldu."

Yüz ifadesi birden değişti. "Ne tür bir olay?"

"Birisi mekânı kurşun yağmuruna tuttu."

"Ya."

Ya. Söylediği tek şey buydu. Tepkisi sadece buydu.

"Beni bu işi yapabileceğini düşündükleri bir herife yönlendiren birkaç adamla konuştum ve o herifle yüzleştim."

"Onunla yüzleştin."

Bu kelime onu panikletmiş gibiydi.

Bir biçimde oyuna geldiğimi ve bu oyunu oynamaya istekli olduğumu düşünmesini arzu etmediğimden, "Hâlâ yaşıyor," diye açıklama yaptım. "Ama kısacık yüzleşmemizden sonra başka biriyle karşılaştım... bu *Yaralı Yüz* dediğiniz adamdı."

Bunu söylerken tepkisini ölçebilmek umuduyla dikkatle ona baktım ama yüz ifadesi değişmedi. Ne şaşkınlık. Ne korku. Ne merak. *Hiçbir şey.*

"Ne tür bir karşılaşmadan söz ediyoruz?"

"Sadece bir tanışma denebilir."

Aslında daha ziyade yeniden tanışma ama bu kısmından söz etmedim.

Bütün kartlarımı açmaya hazır değildim.

"İlk izlenimin nasıl?"

İlk izlenimim mi? Yıllar önce edindiğimin aynısı. "Meraklı."

Yanındaki sehpanın üzerinde duran kutuya uzanıp bir puro çıkarırken, "Meraklı," diye tekrarladı. Bu, uzun, koyu kahverengi, kahverengi etiketli bir puroydu. Tahminimce Küba purosuydu. Tek kelime etmeden bana da bir tane uzattı ama elimi sallayarak geri çevirdim. Genova purosunu yaktı, derin bir nefes çektikten sonra konuşmaya devam etti. "Bela çıkarmaz, değil mi?"

Olabilir.

"Bana mı? Zerre kadar."

"Ya bizlere?"

Eğer Lorenzo'yu sandığım kadar iyi tanıyorsam... Onların ağzına sıçılmıştı. Yine de her şey... benim onunla ilgili konuda ne yapacağıma bağlıydı. Hayatımı ne kadar zorlaştıracağına.

"Bunu söylemesi zor," diye cevap verdim. "Çok kararlı; bu kesin."

Genova purosunu tüttürerek, "Öyle görünüyor," dedi. Puronun keskin bir kokusu vardı. Burnumun seğirmesine neden oldu. "Ortalığı kasıp kavuruyor, hepimizin dikkatini çekecek kadar zarar veriyor."

Hepsi bu.

Genova, bunları düşünüyormuşçasma gözlerini uzaklara dikti. Kahverengi halıya düşmesini umursamadan külünü yere silkeledi. Hizmetçiye acıdım.

Bir süre sonra, "Söyle bakalım Vitale," dedi. "Bu konuda bir şey yapmayı düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum," diye cevap verdim. "Bu sorun olur mu?"

"Benim için mi? Zerre kadar."

Birebir benim kelimelerimi kullandığı dikkatimden kaçmadı. Genova zeki bir adamdı. Sadece ne söylediğini anlamanız yetmezdi... Nasıl söylediğini de değerlendirmeniz gerekirdi.

Ayağa kalkıp ceketimdeki kırışıklıkları düzelttim. Buraya nabız yoklamaya gelmiştim. Gerçekten tek istediğim buydu. Elimi ona uzattım. "Büyük bir zevkti."

Genova elimi tutup sıktı. "O zevk bana ait. Küçük sorununu halletmeye karar verirsen destek vermekten mut..."

Cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden lafını kestim. Ondan hiçbir şey istemiyordum. "Bu konuyu kafana takma."

Şaşırmış gibiydi. "Emin misin?"

"Bu işi halletmek herkesin yararına olacak. Veda hediyesi olarak kabul et."

Bu sözler üzerine yüzündeki şaşkınlık daha da belirginleşti. "Ya? Her şeyi hallettikten sonra bir yere mi gideceksin?"

Belli belirsiz omuz silktim. "Bu işler için fazla yaşlandım."

"Saçmalama Vitale. Sen hâlâ gençsin. Hele bir benim yaşıma gel, o zaman konuşalım."

Buna cevap vermedim. Gerek yoktu. Başımı sallayıp vedalaştıktan sonra dönüp odadan çıktığımda kapıda beni karşılayan delikanlıyı koridorda, odanın hemen önünde beklerken buldum. Birkaç adım arkamda kalıp sokak kapısına kadar peşimden geldi.

Ben dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapattı. Herhangi birinin içeri girmesini önlemek için kapıyı kilitlerken çıkan tıngırtıları duyabiliyordum. Genova her zaman diğerlerinden daha paranoyak olmuştu. Daha fazla kilit. Daha fazla güvenlik.

Muhtemelen bu yüzden yalnız yaşıyordu, bu yüzden hiç evlenmemişti. Hiç kimseye yanında uyuyacak kadar güvenmiyordu.

Verandadan inip arabama doğru yöneldim ama yaklaştığımda adımlarım yavaşladı. Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Arabadan birkaç adım uzakta, ellerim siyah pantolonumun ceplerinde, anahtarlarımı sımsıkı tutarak durdum.

Biri arabamın kaportasına tünemişti.

Üstelik bu, sadece *biri* değildi.

Lorenzo.

İnanılmaz.

Sağ ayağını ön tamponun kenarına koymuş, kollarını dizine dayamış halde son derece rahat oturuyordu. Portakal soyuyor, kabukları çıkarıp sokağa atıyordu.

Gözlerimle çevreyi tarayıp gece gördüğüm arabalara benzer herhangi bir siyah sedan aradım ama sokak sakindi, olağandışı hiçbir şey yoktu. Lorenzo yalnız görünüyordu.

Ha?

"Sokağa çöp atmak yasalara aykırı biliyorsun."

Bunu söylediğim anda kaşlarını kaldırıp benden tarafa baktı. "Adam öldürmek de öyle... ya da ben öyle duydum."

"Öyle, işin sırrı dikkatli olmak. Bu şehirdeki polisler, bizi etkisiz hale getirmek için sürekli bir neden arıyorlar. Kaldırıma düşmüş bir makbuz bile bizim gibi insanların on gün hapiste kalmasına neden olabilir."

"Hapiste çok zaman geçirdin mi?"

"Hayır," dedim. "Ben dikkatliyim."

Bir kahkaha atarak portakalına geri döndü ve bir parça daha soyup kabukları yine sokağa attı. Kaygılı değildi, hem de hiç. Korkusuzdu. "Ah, hayat sürekli dikkatli olmak için çok kısa Ignazio. Bazen kendini ortaya atıp risk almak zorundasın."

"Doğru ama ne tür riskler alacağın konusunda akıllı olmalısın."

Ağzına bir dilim portakal atıp gözlerini bana dikerek yavaş yavaş çiğnedi. Neden orada olduğunu ya da ne istediğini bilmiyordum ama sorduğum takdirde düzgün bir cevap alamayacağımdan emindim. Bir tür oyun oynuyordu, benim oynamaya hiç hevesli olmadığım bir oyun. Ama nasılsa beni oynamaya zorlayacaktı.

"Taşaklı adammışsın," dedim. "Burada, bu evin önünde, hava bu kadar aydınlıkken oturmak cesaret ister."

"Haa, yaşlı Genova'nın evini kastediyorsun, değil mi?" Lorenzo tuğla kaplı malikâneyi işaret etti. "Bana bir şey yapmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bizzat söz verdi," dedi. Dün gece, geç vakitte beş aileyle toplantı yaptık. Yani kalan dört aileyle." Benden tarafa beşinciye ne olduğunu çok iyi bildiğini belli eden bir bakış attı. "Toplantı... için sanırım aydınlatıcı diyebiliriz. Sağı solu belli olmayan adamlar. Saçma sapan küçük bir bina yanıp kül oluyor ve gereksiz yere paniğe kapılıyorlar. Ama onları rahatlattım... şimdilik."

Bunu söylediği andaki kayıtsızlığı tüylerimi diken diken etti.

Ailelerle bir toplantı mı?

Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim.

İnanıp inanmamam gerektiğinden emin değildim.

Bu adamı öldüreceğimi ima ettiğimde Genova bundan kesinlikle söz etmemişti.

"Yapma Lorenzo... Yaptığın *tek* şeyin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Neye dayanarak bunu söylüyorsun?"

"Sokaklar konuşur."

Suyunu arabamın kaportasına damlata damlata portakalını yemeğe devam ederek bir süre düşündü. Onu yakasından tutup oradan çekerek bu pisliğe karşılık suratına bir yumruk atmak ve ona kaportayı yalatarak temizletmek istiyordum ama aynı zamanda bugün eve dönmek de istiyordum. Ve etrafta tanıdık herhangi bir araba göremiyor olsam da onun tek başına olduğundan yüzde yüz emin değildim.

Gerçekten bu kadar küstah mıydı?

Merakla, "Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Bir arkadaş bıraktı."

"Arkadaş," dedim düşünceli bir ifadeyle. "Onlardan çok var mı? Arkadaşlardan?"

"On tane var," dedi Lorenzo. "Seni de sayarsak on bir."

"Saymayalım."

"O zaman on."

"Ve bunlardan birinin Şişman Joe olmadığından eminsin, öyle mi?"

Anında cevap verdi. "Rapçi olan mı?"

"O dar sokaktaki adam."

Bunu söylediğimde bakışları yüzümü inceledi. Hâlâ hiç huzursuz olmamışçasına rahat rahat oturuyordu ama artık gözlerinde farklı bir ifade vardı; onu suçlamak üzere olduğumun farkındaymışçasına bir tür yoğun kuşku. "Söylemek istediğin bir şey mi var Ignazio? Lafı geveleyecek biri olduğunu asla düşünmemiştim. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Babamın dükkânını kurşunlattın."

Lorenzo başını iki yana salladı. "Ben değildim."

Kendime hâkim olamayarak ona doğru bir adım attım ama bir şey yapmadan durmayı başardım. İnkârı tüylerimi diken diken ediyor, içimi dağlıyordu. Bu korkaklıktı. *Saçmalık.* Eğer birine bu denli kişisel saldıracaksan en azından davranışın övgü almalı.

"O zaman sanırım hiçbirini sen yapmadın, değil mi? Ray'in adamlarının teker teker öldürülmesinde parmağın yok, öyle mi?"

"Yok."

"Cobalt'ta ölen adamla da bir ilgin yok öyleyse. Dün gece canlı canlı yanan adamla. O da senin işin değil, öyle mi?"

Lorenzo ağzına bir dilim daha portakal atıp kaportadan inerek, "Şimdi oldu. O benim *işimdi,*" dedi. "Yine de önce onları uyardım. Beni ciddiye almamış olmaları benim hatam değil. Sanırım artık alırlar."

"Evet, sağ kalanlar."

Kaşlarını çatıp arabamın etrafında dolanarak yolcu kapısının olduğu tarafa geçti. "O mekânla bir tür duygusal bağın olduğunu söyleme bana."

"Orada çok zaman geçirdim," dedim. "Bağım olduğunu söylemiyorum ama ikinci evim gibiydi."

"Ya? O zaman bu durumda..." Sırıtarak ellerini kaldırdı. "Suçsuzum."

Yalancı orospu çocuğunun tekiydi.

Alay ettiğinin farkındaydım ama bana hiç komik gelmiyordu.

Ellerini indirerek, "Nefsi müdafaa," diye devam etti. "Yani, sen de bilirsin bunda savunulacak bir taraf yok. Benim kadar sen de biliyorsun ki bazen işler sadece yapılması gerektiği için yapılır. Sen de zamanında bunu yaptın."

Yapmıştım.

Bunu biliyordu.

Bunu biliyordum.

Gereğinden fazla kötülük yapmıştım çünkü öyle olması gerektiğini düşünmüştüm. Yaptıklarımı savunmaya çalışmamıştım bile.

Onun da böyle bir çaba içinde olmamasına şaşırmıyordum.

"Ve evet, kabul... Bir, iki adam öldürmüş olabilirim," dedi Lorenzo elini bir silah gibi kaldırıp ateş eder gibi yaparak. *Dan dan.* "Ama seni hedef almam için herhangi bir sebep yok Ignazio."

Bence sebebe ihtiyacı yoktu. Tam bunu dile getirmek üzereydim ki yüksek, iğrenç bir patırtı bizi çevreleyen havayı âdeta paramparça etti. Cebimde bir titreşim oldu; elimi sokup telefonumu çıkardım. Şarkı... telefondan geliyordu. *Siktir.*

Lanet olası oğlan grubu.

Bu rahatsız edici patırtıyı durdurmak için yandaki düğmeye basıp sesi kıstım. Ekranı Karissa'nın yüzü kapladı ve bundan ne kadar nefret etsem de çağrısını duymazdan geldim.

Şu an zamanı değildi.

Telefonu yeniden cebime sokup Lorenzo'ya baktım. Portakal diliminin yarısı ağzında, gözleri kocaman açılmış haldeydi; o an için her şeyi unutmuş gibiydi.

"Bu..." Şaşkın şaşkın bana baktı. "Bu da neydi? Öğrenmek istediğimden emin değilim aslında."

"Hayır," diye karşılık verdim. "İstemezsin."

Başını iki yana salladıktan sonra portakalının geri kalanını arabamın hemen yanındaki oluğa attı. Sanki kirli olmaları umurunda değilmişçesine ellerini siyah pantolonuna sildi. Üzerinde rahat, günlük bir kıyafet vardı. Mavi gömleğinin düğmelerinin yarısı açıktı; göğsünün bir kısmı ortadaydı.

En azından bugün kot pantolon ve tişört giymemişti.

Siyah bir araba köşeyi hızla dönüp bize doğru gelirken, "Her zamanki gibi seni görmek çok güzeldi," dedi. *Bingo.* "En kısa sürede yeniden görüşmeliyiz. Karınla tanışmayı da çok isterim. Hakkında çok şey duydum."

"Kimden?"

"Sokaklar konuşur, unuttun mu?" Siyah sedan beni engelleyecek biçimde yanımızda durur durmaz Lorenzo arabamın arkasındaki kaldırımdan indi. "Ayrıca bir zamanlar onun annesiyle babasını tanıdığımı unuttun herhalde. Onları tanıyan sadece sen değilsin."

Bunu söyler söylemez yolcu tarafındaki kapıyı hızla çekip açtı ve eğilerek arabaya bindi ve araç yola koyuldu. Siyah Sedan gitgide hızlanırken dikkatle ona bakıp Florida'ya ait plakasına göz attım.

Hayır, Karissa'nın annesiyle babasını tanıdığını unutmamıştım.

Sadece tüm kalbimle bunun dile getirilmemesini umuyordum.

11. BÖLÜM

Karissa

Yüksek belli kot şort.

Uçuk pembe tozluklar.

Sağ omzumdan atılmış kıyafetime uygun yıpranmış bir svetşört.

Kendimi tek kelimeyle tuhaf ve tam anlamıyla rüküş hissediyordum. Oysa bu kıyafeti bugün almıştım. Orada duruyordu; o mağazanın rafında bekliyordu. Görünen o ki seksenler geri dönüyordu.

Kim bilir?

Kesinlikle ben değil.

Yatak odamda giysiler etrafımı sarmış haldeydim; bazılarının etiketleri hâlâ üzerlerindeydi, diğerleri ise Melody'nin dolabından... ya da odasının yerinden... veya yatağının üzerinden...

kısacası en son nereye konduysa oradan çekilip alınmıştı. Bir düzine insanı giydirmeye yetecek kadar çılgın giysi.

Yığının içindeki en sade kıyafeti kapmayı başarmıştım.

Boynumdaki hafif morluk neredeyse yok olmuştu. Artık zar zor görebiliyordum. Çevremdeki hiç kimse, hatta eğer dikkatini çekse ortalığı velveleye verecek olan Melody bile bundan söz etmemişti.

Şifoniyerin yanında duran ve bugünkü alışverişimin bir parçası olan boy aynasında kendime baktım. Şimdiye dek bu evde olan tek ayna banyodaki küçük aynaydı ve bunu, geçen gün burada hazırlanmaya çalışan Melody fark etmişti diyebiliriz. "Neden her zaman bu kadar... şey göründüğüne şaşırmamalı," demişti beni işaret ederek. "Kıçında duruşunu görmeden nasıl pantolon seçiyorsun?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilememiştim.

Buna verilecek bir cevap olup olmadığından bile emin değildim.

Yine de bu öğleden sonra bir ayna almıştım çünkü bence haklı olduğu bir taraf vardı.

Ve tamam, kabul etmem gerekir ki... kıçım bu şort içinde oldukça hoş görünüyordu.

Eskiden olduğundan daha büyük görünüyordu.

Melody, "Dantelli bir şeyin var mı?" diye sorarak eşyalarımı karıştırmak için şifoniyerime gitti. En üst çekmeceden başladı ve sırıtarak bir külot çıkardı. "Bu tangadan başka?"

Lanet olası bir sapanmışçasına tutup bana fırlattıktan sonra diğer çekmecelerimi karıştırmaya koyulup hepsini tek tek açtı ama istediği türde bir şey bulamadı.

"Dantelli bir şey pek giymem," dedim. "Kaşındırıyor."

"Yani?"

"Yani ben rahat olmayı seviyorum."

Son çekmeceyi kapatıp bir kez daha bana baktı. "Moda uğruna bazen sıkıntı çekmemiz gerekir Kissimmee."

Suratımı buruşturdum. "Sen çekebilirsin. Ben almayayım."

Gözlerini devirerek dantelli bir şey arayışmdan vazgeçti ve

yatağıma yayılmış giysi yığınına dalıp paçalarında bir karış dantel olan bir tayt buldu. "Hah."

Anlaşılan taytlar da geri dönmüştü.

Ve şalvar.

Düşük ağlı pantolon.

Bugün Melody bir tane almıştı.

Dürüst olmak gerekirse onun neyi olduğunu bilmiyordum.

Söz konusu pantolonu, yatağın yanında durmakta olduğu yerde hemen çıkarıp yığının üstüne fırlattı. Sanırım şimdiden aldığına pişman olmuştu. Bacaklarını tayta sokmuş, yukarı çekmek üzereydi ki yüksek bir ses odayı doldurdu.

Bize ait olmayan bir ses.

"Bu akşam...?"

O sırada Naz sorusunu yarıda keserek içeri girdi. Anında tepki verdi; yüzünü şaşkınlık ifadesi kapladı, başını çevirip gözlerini kapattı ve gördüğü haltı yok etmek istercesine ellerini kaldırdı.

Melody külotuylaydı.

Neden bilmiyorum ama bunu aşırı komik bulmuştum.

Böyle bir anda içeri girmiş olmanın onda yarattığı sıkıntıyı görünce kahkahalarla gülmeye başladım, özellikle de Melody, "Aman Tanrım, Ignazio, röntgenci olduğun hiç aklıma gelmemişti," diye homurdanınca.

"Emin ol, görmek istediğim en son şey buydu," dedi Naz.

Melody dudak bükerek sonunda taytı giydi ve koşar adımlarla yatak odasından çıkarken şakacı bir edayla Naz'ı dürttü. Melody çıkar çıkmaz Naz dikkatle bana doğru döndü ve kaşlarını kaldırarak yanıma yaklaştı. Gözleri odada gezinerek dağınıklığı algılamaya çalıştı, ardından aynaya takıldı. Yanımda durup aynadaki yansımama baktı ve nihayet durmakta olduğum tarafa döndü. "Anladığım kadarıyla yeni bir seksenler macerasına atılıyorsunuz."

"Nereden anladın?"

"Gençken fotoğrafına bakarak mastürbasyon yaptığım birine dönmüşsün."

Bu söz üzerine yüzümü ateş baştı, yanaklarım kıpkırmızı kesildi.

Naz'ın gözleri beni tepeden tırnağa süzdükten sonra ayaklarımın yanındaki dantelli parçaya takıldı. Eğilip onu aldı. Eline aldığı anda ne olduğunu fark etti. Âdeta rengi attı ve, "Lütfen bunun senin olduğunu söyle," diye fısıldadı.

"Elbette benim."

Sırıtarak rahat bir nefes aldı ve tek kelime etmeden tangayı cebine sokup birkaç adım geri çekildi. Bir kahkaha attım; tam bir şey söylemek üzereydim ki Melody elindeki fırçayla sarı saçlarını kabarta kabarta hızla içeri girdi. Naz onu şöyle bir süzdü, beni süzdüğü gibi bir süzme değildi bu.

Âdeta aklı karışmış gibiydi.

"Biliyor musun seksenlerde böyle giyinmezdik," dedi Melody'ye... bir zamanlar bana da aynısını söylemişti. "Siz, kızlar bu fikre nereden kapıldınız bilmiyorum."

Melody kıyafetine bir göz attı; dantelli siyah tayt, parlak pembe renkte sporcu sutyenine benzer bir bluz ve ona uygun kısacık, kabarık bir etek. Hatta ayağında şeffaf, lastik sandaletler vardı... bugün mağazada bulduğumuz başka bir şey daha.

Başka bir zaman olsa böyle bir şeyi asla ayağına geçirmeyeceğini söylemişti.

Bu tür şeyler dokuz yaşının üzerindeki kişiler için üretilmemeliydi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Melody. "Ne giyerdiniz?"

"Beyazlatılmış kot pantolon," diye lafa karıştım. "Vatkaları da pek severlermiş nedense."

Melody kusar gibi yaptı. "Ben bile bu kadarını yapacak kadar çılgın değilim."

Naz ona katılmıyormuşçasma başını iki yana salladı ve hiçbir yorumda bulunmadan tekrar bana döndü. Melody, her zamanki gibi hazırlığın son aşaması olan makyaj çantasını alıp yeniden gözden kayboldu.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek, "Bu akşam, ne?" diye sor-

dum. Maşayla kıvrıldığından bukle bukleydiler. Mağazada bulup aldığımız başka bir şey daha... bir saç maşası. Bunu almak için bir an bile tereddüt etmemiştim.

"Anlamadım."

"İçeri girdiğinde," dedim, "bir şey soracaktın."

"Bu akşam herhangi bir programm olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

"Aa, evet... Melody Timbers'a gitmek istedi ve aslmda ben pek istemedim... Hâlâ da emin değilim ama düşündüm de, yani... sakıncası yok, değil mi?"

Saçmalıyordum çünkü nasıl açıklayacağımı, ne diyeceğimi ya da dışarı çıkmam konusunda ne hissettiğini sormam gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Hemen hemen yirmi yaşındaydım ve en güzel dışarı çıkma yaşıydı ama artık evliydik.

Şimdiye dek normal bir evlilik yaşantısının nasıl olması gerektiğine dair hiç örnek görmemiştim.

"Tabii," dedi Naz. "Benden izin almana gerek yok. Dansa gitmek istiyorsan elbette git. Sana *hayır* demem."

"Ama takip edeceksin, değil mi?"

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

Elbette edecekti.

Şaşırmadım ve onun onaylamayacağı herhangi bir şey yapmaya niyetli olmasam da gözlerimi devirdim. Şimdi eski Naz'dı. Bundan ne kadar nefret etsem de kabul etmeliydim ki... yeniden kendisi olduğunu görmek güzeldi.

"Ederdim," dedi, "ama bu akşam yapacak başka birkaç işim var."

"Mesela?"

"Mesela," dedi bana yaklaşarak; o kadar yaklaştı ki hafifçe bana doğru eğilirken ayak parmaklarımız birbirine değdi. "İşler."

Beni öpmek için eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattı ama gülümsememe engel olmaya çalışıp başımı çevirdim. Onu reddetmem karşısında homurdandı. Aynadan ona baktım. "Bana bir söz ver."

"Ne?"

"Sadece... bir konuda."

"O konunun ne olduğunu bilmeden bir konuda sana söz vermemi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Bu iş öyle olmaz," dedi. "Gece eve, sana gelmek için her zaman elimden geleni yapmaya çalışacağıma söz verebilirim. Bütün hayatım boyunca seni seveceğime söz verebilirim... ama ne olduğunu bilmediğim bir konuda söz veremem."

"Neden?"

"Çünkü sözümü her zaman tutarım," dedi. "Bu konunun da sözümü tutabileceğim bir şey olduğunu bilmem gerek."

Aynadaki yansımasına baktım. "Bu akşam işlerin bittikten sonra beni takip edersen en azından içeri gireceğine söz ver."

"Kulübe girmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Eğer beni takip edersen."

Tereddüt etti. Çelişkili yüz ifadesinden hayır demek istediğini anladım. Timbers pek ona uygun bir mekân değildi. Gürültülüydü, kalabalıktı ve sarhoş üniversite öğrencileriyle doluydu. Eskiden kafa çekmek için Cobalt denilen o yere gittiğini biliyordum ama Timbers kreşiyle kıyaslandığında orasının bir huzurevi olduğundan oldukça emindim.

"Tamam," diyerek teslim oldu; sesi, bu kelime dudaklarından zorla çıkmışçasına gergindi. "Eğer gelirsem içeri gireceğim."

"Söz ver."

Naz kalçamdan tutarak beni döndürüp aynadaki yansımasına değil, kendisine bakmaya zorlayarak, "Söz veriyorum," dedi. "Ama senin de bana bazı konularda söz vermen gerek. Uyuşturucu yok, içki yok, başkalarıyla flört etmek yok, kavga etmek yok ve Tanrı aşkına düzüşmek yok."

"Üf, yani eğlenmek yok," dedi Melody kapıda belirerek. "Oyunbozanlık yapıyorsun."

Naz onu duymazdan gelip gözlerini bana dikti; ifadesi aşırı ciddiydi. Söz vermemi bekliyordu. Son birkaç tanesi için kaygı-

lanacak bir şeyi olmadığını zaten biliyordu ve ben uyuşturucu kullanan biri değildim ama ya içki?

Of.

"Bir kadeh."

"Hayır."

"Sadece bir yudum."

"Hayır."

Of. Of. Of.

Fedakârlık ne boktan şey!

"Peki," diye mırıldandım. "Söz veriyorum."

Bunun üzerine beni öptü. Bu kez başımı çevirmedim. Yumuşak, tatlı ve fazlasıyla kısa bir öpücüktü bu.

Melody, "Ya ben?" diye lafa karıştı.

Naz ondan yana dönerek, "Sen ne istersen yapabilirsin," dedi. "Karımı bulaştırmadığın sürece."

Melody şakacı bir halde hazır ola geçti. "Anladım patron."

Naz odadan çıktı. Merdivenlerdeki ayak seslerini duyabiliyordum ve sonra kesildi. Nereye gittiğini, bu gece ne tür bir planı olduğunu bilmiyordum ama nerede olursa olsun başma bir şey gelmeyeceğini, ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını ümit ediyordum.

Melody başını iki yana sallayarak, "Yemin ederim siz ikiniz..." dedi. "Bununla başa çıkamıyorum. Konu ne olursa olsun ikiniz de öyle soğukkanlısınız ki."

Ne demek istediğini anlıyordum. Açıklaması güçtü ama annenle babanın öldürülmesi gibi bir sorunun üstesinden geldikten sonra diğer her şey onun yanında sönük kalıyordu sanırım. Herhangi bir konuda kavga etmeyeli çok uzun süre olmuştu; ona gerçekten kızgın olduğum o günlerden beri tartışmamıştık. Sinir bozucuydu, bu kesin ama onu anlıyordum.

Ve yaşanan bunca şeyden sonra onun da beni anladığını düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Hazır mısın?" dedim Melody'ye bakarak. Hava kararalı epey olmuştu ve Manhattan'a kadar uzun bir yolumuz vardı.

Melody, "Hmm, en fazla beş dakika daha," diyerek aniden dönüp hızla odadan çıktı. "Neredeyse hazırım."

Beş dakika on dakika oldu, ardından yirmi dakikaya uzadı. Yarım saat sonra nihayet hazırdı. Şehir merkezine gitmek için metroya bindik. Melody tuhaf kıyafetiyle gördüğü ilgiden keyif alıyor görünüyordu. Evet, seksenler geri dönüştü ama sanırım New Yorkluların çoğu henüz bunun farkında değildi. Ben iki koltuğa yayılmış işadamlarının yanına sıkışmış otururken Melody metal çubuğa sımsıkı yapışmış tam önümde ayakta duruyordu.

Timbers'a vardığımızda dışında upuzun bir kuyruk vardı ama içeri girmek sadece birkaç dakikamızı aldı. Boynun arkasında bir paket sosisli sandviç taşıyormuş gibi bir görüntüye sahip iri yarı bir adam olan kapıdaki görevliye ehliyetimi uzattım; ters ters bakarak kalıcı keçeli kalemle elimin arkasına siyah bir X çizdi.

Melody, sahte kimliğiyle her zamanki gibi küf yeşili bilekliği kaptı. Çok yakında buna ihtiyacı kalmayacaktı. Birkaç hafta sonra yirmi yaşında olacaktı. Yine de kapıdaki görevli sanki gerçek olmadığını anlamışçasına kimliğe dikkatle baktı, eğildi, inceledi.

İçeri girdiğimizde Melody, "Eskiden burada çalışan adamı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hani o seksi olan... Kevin miydi neydi."

Kelvin'di.

Hatırlıyordum.

Naz'la çalışıyordu.

"Ne olmuş ona?"

"Öldüğünü duydum," dedi Melody. "Sınıfımdaki kızlardan bazıları birkaç hafta önce ondan söz ediyorlardı. Vurulmuş mu ne. Kimin yaptığını bilen yok."

"Bu... *olacak şey değil.*"

"Haklısın. İyi bir adama benziyordu."

Buna verilecek cevabım yoktu ama Melody'nin söyledikleri içimi kemirmeye başladı.

Kelvin. Vurulmuş.

Bunun Naz'ın yapacağı bir şey olduğunu sanmıyordum.

Ama Melody elimden tutup beni sürüklemeye başladığından bu konu üzerinde düşünme şansım olmadı. Hoparlörlerden bangır bangır Madonna yayılıyor, zemini titreştiriyor, hava enerjiyle uğulduyordu. Bunaltıcıydı, dans pisti tıklım tıklımdı ama Melody bir an bile duraksamadan beni kalabalığın ortasına çekip küçük bir boşluğa sıkıştı. Çalan *Like A Prayer*'ın tekno remiksiydi; bas sesi içime işliyordu, içgüdüsel olarak sallanmaya başladım. Bir süre sonra Melody'yle birlikle hoplayıp zıplıyor, ciğerlerimiz patlarcasına şarkıya eşlik ediyor, sanki hayatlarımız ona bağlıymışçasına çığlık çığlığa şarkı söylüyorduk.

Madonna'nın yerini New Kids on the Block aldı, ardından bir ara Michael Jackson çaldı ve Madonna yeniden geri geldi. Arka arkaya sürekli eski şarkılar çalıyordu. Hepsi birbiriyle harmanlanıp yalnızca bas seslerinden ve seksenler hayranlığından ibaret bir karşıma dönüşüyordu. Melody kendine içki almak için gözden kayboldu ama o âna dek umursamama noktasına gelmiştim.

Kötü fikir miydi? *Üf, siktir et.*

Hiçbir şeyi umursamadan eğlenmeyeli epey uzun süre olmuştu.

Madonna'nın *Vogue* klipindeki gibi pozlar keserek tek başıma dans ediyor, kahkahalar atarak şarkılara eşlik ediyordum.

Yüzüm ter içinde kalmıştı.

Tanrım, burası ne kadar da sıcaktı

Melody, içkileri kafasına dikip yanına gelen herkese kıkırdayarak kıçını sallaya sallaya birkaç kez gidip geldi. Bir gelişinde bana şeffaf plastik bir bardak uzattı. "Al."

Bardağı aldım ve bir an için durup içindekine baktım. Yarıya kadar doluydu. Burnuma götürüp kokladığımda muhtemelen biranın etkisiyle ona yakışıklı görünen uzun bacaklı, ince bir çocuğun karşısında dans eden Melody kahkaha attı.

"Sadece su," dedi. "Yemin ederim."

Omuz silkip bir dikişte içtim, boğazım kurumuştu.

Tadı su gibi geldi bana.

Melody, oğlana sürtünmekle meşguldü, bu yüzden fark ettirmeden oradan uzaklaşıp kalabalığı yara yara en yakındaki çöp kutusuna gittim ve boş bardağı içine attım. Ciğerlerim patlarcasına şarkı söylemeye devam ederek (şimdi Paula Abdul çalıyordu) arkamı döndüğümde orada duran birine çarptım, neredeyse düşürüyordum. "Siktir. Özür dilerim."

Çarptığım her kimse elleriyle koluma yapışıp kendini toparladı ve güldü. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Tam tekrar özür dileyecektim ki tanıdık bir yüz bana selam verdi.

Yani öyle sayılırdı. Onu hemen tanıdım.

Leo.

İçimde çelişkili duygular gezindi. Kibarca gülümsemesine karşılık verdim çünkü Melody mutlu olacaktı ama diğer yanım onun varlığından hoşlanmıyordu. Naz ne demiş olursa olsun o tuhaf duyguyu hâlâ içimden atamıyordum, özellikle de o buradayken.

Dans pistini işaret ederek, "Merhaba," dedim. "Melody orada."

Dönüp benimle aynı anda o tarafa baktı. Kız arkadaşı mükemmel bir biçimde görüş alanımızdaydı... o tuhaf züppeye sürtünüp duruyordu. *Üff.* Bu kötü.

Ondan kızgın bir tepki, bir nevi aşırı kıskançlık gösterisi bekledim ama o sadece gülüp başını iki yana salladı.

Tamam, bu davranışı Naz'a benzemiyordu, hem de hiç.

Kalabalığı yararak Melody'ye doğru ilerledi, ben de peşinden gittim. Melody başını kaldırıp baktı, bizi gördü ve çığlıklar atarak anında dans ettiği çocuğu bırakıp erkek arkadaşının üstüne atladı. Zıplayarak kollarını boynuna doladı, Leo onu tutmuyor olsaydı yere kapaklanacaktı.

Siktir, zil zurna sarhoştu.

Leo onu tutmaya çalışırken neredeyse düşüyordu ama bunu umursamış gibi bir hali yoktu.

Çalan müziğin ritme uymadan yavaş yavaş dans etmeye baş-

ladılar. Onları kendi hallerine bırakıp arkamı döndüm ve ben de dans etmeye başladım. Çalan şarkıyı bilmiyordum ama *Kahvaltı Kulübü*'nden hatırlıyordum. Bildiğim kadarını söyleyerek şarkıya eşlik ettim.

Zaman geçip gidiyordu.

Terden sırılsıklamdım.

Ayaklarım acıyor, kaslarım sızlıyordu ama bu durum dans etmeme engel olmuyordu.

Melody daha da içti.

Leo hiçbir şey içmedi.

Elime bir bardak su daha tutuşturuldu. Buna memnun oldum çünkü dilim damağım kurumuştu. Kaç şarkı daha geçti, kaç saattir oradaydık farkında değildim ama kalabalık biraz azalmış, bana dans edecek daha fazla yer açılmıştı. *Tainted Love*'ın son dizelerini söyleyerek arkamı döndüğümde adımlarım yavaşladı, şarkı sözleri dudaklarımda kalakaldı.

Siktir.

O, buradaydı.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım çünkü gördüğüme inanamıyordum.

Naz.

Söz vermişti. Sözünü tutmuştu. Ama buraya gelmesini, kulübün içine girmesini hiç beklemiyordum.

Kıyafeti mekâna uygun değildi ama ceketi ve kravatını çıkarıp gömleğinin yakasını açarak ortama bir nebze uyum sağlamıştı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ki bu yine en seksi görüntüydü.

Etrafa bakınarak beni arıyordu.

Seksenler taklidi giysiler içindeki herkese bakıyordu.

Bundan son derece rahatsız olmuş görünüyordu.

Yavaşça dans pistinin kenarına çekilip onu izleyerek yaklaşmasını bekledim.

Beni duyabilecek mesafeye geldiğinde müziği bastırabilmek için yüksek sesle bağırdım. "Buraya sık sık gelir misin yabancı?"

Anında bana doğru döndü ve omuzlarındaki gerginliğin birden yok olup yerini rahatlamanın aldığını gördüm. Vay be, onu daha önce bu denli rahatsız görmemiştim.

Kabuğunu kırmak dedikleri bu olsa gerek.

"Geldiğim söylenemez," diyerek arkamdaki dans pistine baktı, ardından bakışlarını yine bana çevirdi. "Bir daha da gelmem bence."

Bana daha da yaklaşıp tam karşımda durduğunda, "Geldin ama," dedim.

"Geldim," diye karşılık verdi. "Söz vermiştim."

Şarkı yine değişti.

Sırıtarak elinden tuttum ve "Benimle dans et," diyerek onu dans pistine çekmeye çalıştım. İşe yaramadı. Yerinden bile kıpırdamadı. Benden çok daha güçlüydü ve çok daha inatçıydı.

"Dans etmekle ilgili bir söz vermedim."

Durup elini bıraktım ve ters ters ona baktım. "Beni Manhattan'daki otelde akşam yemeği ya da politik bağış yemeği ya da her ne boksa ona götürdüğün geceyi hatırlıyor musun?" Elimi gömleğimin içine sokup altındaki kolyeyi çıkardım. "Bana *bunu* verdiğin akşamdı."

"Elbette hatırlıyorum."

"O akşam seninle dans etmemi istemiştin ve ben tereddüt etmiştim. Bunun üzerine bana ne dediğini hatırlıyor musun? Ödlek tavuk gibi davranmamamı söylemiştin."

Bunu söylediğimde yüksek ve içten bir kahkaha patlattı. "Kullandığım kelimelerin bunlar olduğundan emin değilim sevgilim."

"Her neyse," dedim. "O gece seninle dans etmiştim şimdi sıra sende."

"Mantıklı." Eliyle beni dans pistine davet etti ama ona şaşkın şaşkın baktım sadece. Fazla çabuk teslim olmuştu. Oysa ben daha çok mücadele etmeye hazırlanıyordum. Bunu kazanmak uğruna bolca dil dökmeye hazırlanıyordum. "Hadi o zaman."

Bu fikri zihnimden uzaklaştırıp döndüm ve yanımda Naz'la

dans pistine çıktım. Boş bir alan bulduğumuzda kendi etrafımda dönmeye başladım ama Naz'm elleri beni kalçamdan sımsıkı tutup kendine çekti.

Dans ediyordum.

Naz çoğunlukla öylece duruyordu ama müziğin ritmiyle hafif hafif sallandığını hissedebiliyordum. İki şarkı geçti, belki de üç ve ardından hoparlörlerden Bell Biv DeVoe'nun sesi yayıldı.

Poison.

Bu kadar süre katlanmış olmasından dolayı şaşkmdım ama bunun sürmeyeceğini biliyordum ve muhtemelen tekrarı olmayacaktı, bu yüzden tadmı çıkaracaktım. Elinden kurtulup kollarının arasında döndüm ve ona baktım.

Şarkı söylüyordu.

Vay canına, şarkı söylüyordu.

Yani gerçekten söylüyor sayılmazdı çünkü ağzından ses çıkmıyordu ama dudaklarını kıpırdatarak şarkı sözlerine eşlik ettiği barizdi. Bu da sözleri bildiği anlamına geliyordu. Bunu gördüğümü fark eder etmez durdu ve dik dik bana baktı ama çok geçti.

Onu yakalamıştım.

Sırf onu biraz daha sinirlendirmek için ortadaki ismi kasten hatalı telaffuz ederek alay eder bir tonla, "Ignazio Michele Vitale," dedim, "seksenlerden bir şarkı söylediğine inanamıyorum."

"Hayal görüyordun."

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Muhtemelen bu şarkıyı seviyorsun bence. Bir *Hotline Bling* olmadığını biliyorum ama..."

Ellerini aşağıya doğru kaydırıp kalçamm üzerine koyarken hafifçe gözlerini kıstı. "Ayrıca bu seksenlerden değil."

"Tabii ki seksenlerden."

"Hayır," dedi Naz. "1990'da çıktı. Ortaokuldaydım. Hatırlıyorum."

İtiraz etmek istedim ama muhtemelen haklıydı ve o yıllarda ben henüz doğmamıştım, bu yüzden kesinlikle hatırlamıyordum. "Tamam, her neyse... Bu, şarkıyı söylüyor olduğun gerçeğini değiştirmez moruk."

Bunu söylediğimde gözleri koyuldu.

Bu, tepeden tırnağa ürpermeme neden oldu.

"Benimle böyle konuşmaya devam edersen boğazını öyle bir beceririm ki bir daha asla konuşamazsın," dedi.

Sesinde en ufak bir duygu yoktu.

Duygusuz bir tondu.

Aman Tanrım, bu oldukça ürkütücüydü ama nedense bana heyecan verdi. "Ya bu fikir hoşuma giderse?"

"Gırtlağını kullanılamaz hale getirmem mi?"

"Hayır, boğazımı becermen," dedim. "Eğlenceli olabilir gibi geliyor kulağa."

Başıma ne geleceğini bilmiyordum.

Tanrım, bunun düşüncesiyle tahrik oldum. Terli tenimin her santimi diken diken oldu. Oral seksten kaçman kişi her zaman Naz olmuştu. Şimdiye dek bu konuda adım atmasını sağlayamamıştım.

Sallanmayı bırakıp dikkatle bakarak âdeta ne söyleyeceğini bilmiyormuşçasına yüzümü inceledi. Bir süre sonra geri çekilip elimdeki içeceği kaptı. Bir yudum almadan önce tıpkı daha önce benim yaptığım gibi kokladı.

Sanki sözümü tutmadığımı ve bu gece içtiğimi düşünür bir tonla, "Suymuş," dedi.

"Evet."

Başını sallayıp geri kalanını kafasına dikti ve sonra elimden tutup beni dans pistinden çıkardı. Çöp kutusunun yanından geçerken boş bardağı içine attı. Sanırım benim eve gitme zamanımın geldiğine karar vermiş olduğundan kulüpten ayrılıyorduk. Vedalaşmak için Melody'ye bakındım; Leo'yla nereye tüydükleri konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Ama dışarı çıkar çıkmaz Naz, ani bir kararla caddeden uzaklaşıp şaşırtıcı bir yöne saparak yandaki dar bir sokağa girdi. *Aman Tanrım, ciddi olamaz.* Yarı yolda durdu ama ben hâlâ caddeden açıkça görünebilecek haldeydim; her an, herhangi biri geçebilir ve beni görebilirdi.

"Yoksa sen...?" Pantolonunun kemerini açıp fermuarını indirmeye başladığında inanmaz gözlerle ona baktım. "Sen *ciddi* misin? İstediğin... yani *burada mı*?"

"Sorun olacağını sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Nasıl olsa izleniyor olma fikrinden hoşlanıyorsun."

İçimde, derinlerde bir yerde ciddi ve düzgün bir kadın oturuyordu; iffet duygusuna sahip, pek fazla "siktir" demeyen bir kadın... tabii kazara ağzından kaçamadıkça. O kadın hoş, kibar biriydi ve namını lekeleyecek herhangi bir şeyin düşüncesi bile yanaklarının bir bakire gibi kızarmasına neden olurdu. İşte bu kız başını çılgınca iki yana sallıyor, bağıra çağıra bunun abes olduğunu söylüyordu. Burada yapamazdık. Bu tam anlamıyla delilikti.

Ama diğeri bu kızı esir almıştı.

Diğerinin biraz vahşi bir kişiliği vardı.

Diğeri, "Siktir gitsin," diyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu Naz. "Değilsen söylemen yeter."

"Hmm, elbette," dedim. "Eminim."

Naz pantolonun fermuarını indirdi ve sımsıkı kolumdan tutup beni, tuğla binanın yanma, karanlık bir köşeye çekti. Sertçe yere itti. Çıplak dizlerim kirli asfalta çarptığında tıslarcasına bir ses çıkardım.

Siktir, acıyordu.

Başımı tutup kıvrılmış saçlarımı eline doladı ve birden kafamı kendine doğru çekti; iki büklüm oldum.

"Ağzını aç," diye homurdandı ve ben, o kadar şaşkındım ki isteğini yerine getirmek dışında hiçbir şey yapamadım. Diğer eliyle aletini çıkarıp sıvazladı ve ardından açık ağzıma soktu.

Vay canına.

Bir kez girdi, bir kez çıktı ve gırtlağıma doğru kayarak penisini ağzıma almam için beni zorlarken çoktan mücadele etmeye başlamıştım. Öğürmemeye çalıyordum... çabalıyordum... çabalıyordum... ama öylesine büyük ve şimdiye dek şahit olduklarıma

kıyasla öylesine sertti ki. Kalçasını hareket ettire ettire ve toplarını çeneme çarpa çarpa gırtlağımı becerirken boğulmak üzereydim. Onu ısırmak istemiyordum ama çenemin kenetlenmesine engel olamıyordum. Dişlerimin tekrar tekrar aletine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Bu duygu karşısında homurdandı; acıyor olması gerektiğinin farkındaydım ama bu durum ağzımdaki baskıyı azaltacağına onun daha da çıldırmasına neden oldu.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Gözlerini benden ayırmıyordu. Bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

Merak içinde gözlerimi aralayıp gizlice ona baktığımda acımasız gözleriyle karşılaştım. Yüz ifadesinde bir şey vardı, görmezden gelemeyeceğim karanlık bir ifade. Saçlarımı daha da sıkı tutarak başımı kaldırıp zorla geriye doğru çekti ve daha fazla girebilmek için ağzımı açtı.

"Gevşe" diye fısıldadı. "Boğazını gevşet."

Onu dinlemeye çabalıyordum ama nasıl? Zar zor nefes alabiliyorken, bu yüzden gözlerim sulanmaya başlamışken nasıl gevşeyebilirdim? Naz neredeyse kızgın, onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi görünüyordu ama ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Bunu daha önce yapmamıştım.

Sadece bir dakikaydı.

Belki iki.

Bilmiyordum.

Beni geri çekip ağzımdan çıktı; derin bir soluk alıp içime bir parça nefes çektim. Naz, hızla ve sertçe kendini sıvazlarken çılgın gibi derin derin nefes alıyordum.

Naz hiç ağırdan almıyordu.

Eli hâlâ saçıma dolanmış haldeydi. Kendine zevk verirken hayranlıkla onu izliyordum. En fazla bir dakika sonra beni yeniden çekip aletini boğazıma kadar soktu.

Bir darbe daha ve hepsi bu.

Ağzıma boşaldığını hissettim. Acımsı tat yüzünden kusacak gibi olsam da kendimi zorlayıp yuttum. Naz başını geriye doğru yatırarak inledi, tutuşu gevşedi ve ben onu emmeye devam ederken hareket etmeyi bıraktı.

Sokağın yakınından bir ses geldi. Hareket. *Sesler.* Naz benden uzaklaştı ve henüz ne olduğunu kavramama fırsat kalmadan beni çekip ayağa kaldırdı. Üstünü başını toparlayıp pantolonunu düzeltti. Ben ise ürkmüş, ne yapacağını bilmez bir halde öylece duruyordum. Ellerimi saçlarımda gezdirdim... sanki bir şey fark edermiş gibi.

Naz, daha fazla gerilmeme fırsat vermeden beni kendine doğru çekip kolunu omzuma atarak sokaktan aşağıya, karmaşaya doğru yönlendirdi. Kulüp boşalmaya başlamıştı.

Bu gece nereye varmıştı böyle?

Gergindim, belki de mantıksızca. Bilmiyordum. Naz'a sokulmuş yürürken tüm vücudum titriyordu; âdeta gitgide büzülüyordum. Bundan zevk almış mıydı?

Sanki endişelerimi sezmişçesine, "İyi iş çıkardın," diye fısıldadı. Naz aklımı okumakta hep başarılı olmuştu.

Başımı kaldırıp göz ucuyla ona baktım ve dudaklarmda mayışık bir gülümseme gördüm. Adamın omuzlarmdan bir yük kalkmıştı sanki. Tamam, belki de zevk almıştı.

"Öyle mi?" diye sordum şaşkın bir ifadeyle. "Ben emin değilim. Daha önce hiç ağzımdan becerilmedim."

Sessizce güldü ve sokağın sonuna geldiğimizde durdu. Ortalıkta Cyndi Lauper benzerleri kaynamaya başlamıştı. Beni çevirdi, artık yüz yüzeydik. Neredeyse içgüdüsel olarak kollarımı ona dolayıp sarıldım. Başımı göğsüne yasladığımda sıcaklığını hissettim ve ellerini sırtıma koyup korurcasına bana sarıldığında gülümsedim.

Bir kozayla sarılı olmak gibiydi.

İnsanlarm sevgi gösterileri pek Naz'a göre değildi ama huzurlu görünüyordu... en azından o an için.

"Yani hoşuna gitti, öyle mi? Daha önce bunu hiç denemedin."

Sırtımı okşadı. "Mücadele etmen hoşuma gidiyor biliyorsun."

Bu cümle karşısında muhtemelen endişelenmem gerekirdi ama anlıyordum. Gerçekten. Beni önce uçuruma doğru itip sonra geri çekmekten, önce dibe batırıp sonra yeniden yüzeye çıkmama izin vermekten zevk alıyordu. Sanki orada olmak, nefes aldığımı izlemek ona yeniden hayat veriyordu.

"Evet, tehlike içindeki o kızdan hoşlanıyorsun," diye mırıldandım. "Kahramanım olmaktan keyif alıyorsun."

Eli omurgamda dolana dolana yukarı çıkıp saçlarımı tutarak asıldı ve ona bakabilmem için şaka yaparcasına hızla geriye doğru çekti.

"Sen tehlike içindeki bir kız değilsin sevgilim," dedi. "Ve benim bir kahramanla uzaktan yakından alâkam yok."

"Her neyse," dedim. "Bu seneki doğum gününde elimi kolumu sımsıkı bağlamana, hatta bana ağız topu takmana ve bütün gece boyunca bana istediğini yapmana izin vermeme ne dersin?"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Neden?"

"Çünkü güvenli değil." Aşırı ciddi, âdeta bunu bilmiyor olmama kızmışçasına bana baktı. "Eğer bağlı olursan benimle mücadele edemezsin. Ağzın tıkalı olursa güvenlik kelimeni kullanamazsın. Eğer tamamen aciz durumda kalırsan zarar görmen çok olası Karissa. Bunu sık sık yapabilmemizin tek nedeni sana çok fazla gelirse beni durdurmanın bir yolunu bulacağını bilmem."

"Bana zarar vermezsin."

"Bilerek vermem," dedi. "Ama sırf sen iyi bir adam olduğumu söylüyorsun diye öyleyim demek değil. Sadece Stockholm Sendromu'ndan yeterince mustaripsin demek."

Tam bir kahkaha atarak Naz'a dirsek atmıştım ki biri adımı seslendi. *Melody*. Arkamı dönüp sırtımı Naz'a yasladım. Melody, Leo'yu da yanında sürükleyerek sendeleye sendeleye bize doğru yaklaşırken Naz'ın kolu hâlâ bana dolanmış duruyordu. Leo, tereddüt ediyor, sanki onu başka tarafa çekmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ama Melody buna aldırmıyordu.

Dikkatle bana bakarak, "Karissa!" diye ciyak ciyak bağırdı. O an çift görüyor olmamasına şaşırırdım. "Aman Tanrım! Ne oldu sana?"

Her yanımm kıpkırmızı kesildiğini, yanaklarımım alev alev yandığını hissederek başımı eğip gözlerinin takılı kaldığı yere baktım. Asfalt yüzünden dizlerimin derisi soyulmuştu.

Naz beni iyice kendine doğru yaslayıp, "Düştü," dedi ve bakışlarını Melody'den uzaklaştırıp erkek arkadaşına çevirdi. Âdeta göz korkutucu olmaya çalışırcasına göğsünü kabarttığını hisseder gibi oldum ama aslında... buna çaba harcamasına gerek yoktu. Leo da bunu hissetmişti, öyle görünüyordu çünkü aralarında mesafe bırakmıştı ve Naz elini uzattığında neredeyse geri çekiliyordu. "Ignazio Vitale."

Vay be.

Naz kendini tanıtıyordu.

Âdeta gurur duydum.

Bu saçma sapan bir tür güç gösterisi miydi yoksa beni mutlu etmek uğruna yaptığı bir arkadaş edinmeye çalışma tarzı mıydı bilmiyorum ama hangisi olursa olsun bunu görmek güzeldi.

Leo uzanıp elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de Leo."

"Soyadın var mı Leo?"

Leo başını salladı. Vereceği tek karşılığın bu olabileceğini düşünmeye başlamıştım ki boğazını temizleyerek, "Accardi," dedi.

Melody kıkırdayarak, "Bacardi der gibi," diye lafa karıştı. "Bütün gece içip durduğum şey yani."

Melody'ye güldüm.

Naz anladığını belirtircesine başını sallayıp beni çekiştirdi. "Eğer izin verirseniz, artık gitmemiz gerek."

Arkadaşımla vedalaşmama fırsat vermeden beni oradan uzaklaştırdı.

Melody'nin pek de umurunda değildi aslında.

Arkaya doğru attığım kısa bir bakış onun kendini Leo'ya ne kadar kaptırdığını anlamama yetti.

Burnunu sevgilisinin boynuna sokmuştu; Leo fısır fısır bir şeyler söylüyordu, Melody'nin tepkisine bakarak müstehcen olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler.

Kabul etmeliydim ki bu çok tatlıydı.

Hatta şirin bile denebilirdi.

Kabul, belki de ben tüm o *tuhaf duygular* konusunda saçmalıyordum.

Leo, Melody için gerçekten uygunmuş gibi görünüyordu.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp Naz'ın peşinden Mercedes'i park ettiği yere gittim. Naz arabayı açıp binmem için kapıyı tuttu. Tam biniyordum ki durup ona baktım. İlgimi fark edip kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı.

"Bu gece geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi.

"İyi ki geldim," dedi. "Her iki anlamda da."

Gözlerimi devirerek arabaya bindim. Ön camdan Leo'nun Melody'yi caddeden aşağıya doğru yönlendirerek kulüpten uzaklaştırmasını izledim. Siyah bir araba yaklaşıp çift sıra park etmiş arabaların hemen yanında durdu. Leo arka kapıyı açıp eliyle Melody'ye binmesini işaret etti ve Melody hiç tereddüt etmeden arabaya yerleşti. Leo da arkasından binip kapıyı kapattı ve araba yeniden hareket etti.

Naz da tam binmek üzereyken vazgeçti ve onları izledi. Kımıldamadan öylece durup gözlerini yanımızdan yavaş yavaş geçen siyah arabaya dikti. O geçip gidene kadar arabaya binmedi, yanıma oturduğunda yanlış bir şeyler vardı.

Ona baktığım anda bunu fark ettim.

Vücudu gergin, yüzü ifadesizdi. Öfke, üzüntü ve mutluluk bu adamda aynı ifadeydi ama tamamen ifadesiz olduğunda bir sorun olduğunu anlıyordum.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Geçiştirir bir tonla cevap vermişti.

Başka soru sormama fırsat vermeden arabayı çalıştırıp sürüş

vitesine aldı. Aynaya bir bakış atıp hareket etti ve caddenin ortasında aniden U dönüşü yapıp bazı sürücülerin bize çarpmamak için korna çalarak frene asılmalarına neden oldu.

Buna rağmen neden öyle yaptığını sormadım.

Ona sorulmazdı.

Hayır... Onun yerine emniyet kemerimi taktım. Kalbim göğsümü delecekmişçesine çarpıyordu. Naz genellikle kullanmadığı biçimde araba kullanarak makas ata ata diğer araçları geçti. Ne yaptığını ancak trafik ışıklarında siyah bir arabanın yanında durduğunda fark ettim.

Melody'nin bindiği arabayı takip ediyordu.

Işık, sonsuzlukmuş gibi gelecek kadar uzun bir süre kırmızı kaldı; parıltısı arabanın içini aydınlatıyordu. Gergin bir halde Naz'ı izliyordum, o ise başını yana çevirmiş diğer arabaya bakıyordu. Kaputtaki amblemden anladığım kadarıyla bir BMW'ydi. Camları karartılmış olduğundan içerisi görünmüyordu ve böylesi yasal değildi. New York'un kanunları var. İçerisinin görünmesi gerekir.

Oysa *hiçbir şey* göremiyordum.

Kırmızı ışık yeşile döndü ve araba hareket edip kavşağı dümdüz geçti. O sırada dikkatle baktım ve Florida kayıtlı bir plaka gördüm.

Naz, arkasındaki araba korna çalana dek bir süre kımıldamadı. Ses onu sarsarak gerçeğe döndürmüş görünüyordu; dümdüz karşıya bakarak gaza bastı ve Brooklyn'e doğru yöneldi.

Bir kez daha, "Ne oldu?" diye sordum; az önce olan şeye getirdiği açıklama hiçbir şey olduğundan sesim tereddütlüydü.

Yine konu arkadaşımı ilgilendiriyorsa öğrenmem gerekiyordu.

Naz benden tarafa bakarak yine, "Hiçbir şey," dedi. "Arabayı tanıdığımı sandım sadece."

12. BÖLÜM

Ignazio

Brooklyn'in güney yakasında, yaşadığım yerden fazla uzak olmayan Bensonhurst'te küçük, iki katlı bir evdi. Tuğla duvarlarında açık pembe kenar süsleri vardı. Mütevazı, aydınlık ve havadar görünüyordu; beyaz bir parmaklıkla çevrelenmişti, bu civarda bulunabilen beyaz çit kazıklarına en yakın şey buydu. Kaldırımın hemen yanında bir arabanın zar zor girebileceği küçük bir park yeri vardı.

Ve işte oradaydı.

Siyah BMW.

İzini bulmak zor olmamıştı. Armado'ya yapılan kısa bir ziyaretle sadece adresi almakla kalmamıştım yol tarifi de verilmişti. Boğazma bıçak dayayıp duymak istediğim her şeyi söylemezse gırtlağını keseceğimi söylediğim bir adamın verdiği bilgi... benim için şaşırtıcı boyuttaydı.

Arabayı inceleyerek çevresinde dolandım, ardından yolcu tarafındaki kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Bekledim.

On dakika geçti, sonra yirmi dakika ama sorun değildi. Sabır, her zaman güçlü yönüm olmuştu. Mecbur kalırsam burada tüm gün dikilebilirdim fakat böyle olmayacağını biliyordum.

Nasıl olsa bir ara dışarı çıkacaktı.

Ön kapı açılıp hızla dışarı çıktığında yaklaşık otuz dakika geçmişti. *Lorenzo.* Üzerinde yine günlük bir kıyafet vardı; bir kot pantolon ve siyah bir tişört. Elinde bir portakal tutuyor, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Alışkanlıkla başını kaldırıp arabaya doğru baktı. Adımları yavaşladı, yüzünden hemen toparladığı bir şaşkınlık ifadesi gelip geçti.

Onu gafil avlamıştım ama bu oyunda iyiydi çünkü kendini toparlaması uzun sürmemişti.

Dikkatle verandadan indi, bana doğru yürüdü ve beyaz parmaklığın diğer tarafında durdu. Aramızda sadece birkaç adım vardı. İstesem ona ulaşabilirdim.

Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Ignazio," dedi başıyla selamlayarak. "Senin için ne yapabilirim?"

"Ne işler çevirdiğini merak ediyorum."

"Ha... Mektupları kontrol ediyorum," dedi posta kutusunu işaret ederek. "Ve öğlen ne yesem diye düşünüyorum."

"Ne kastettiğimi biliyorsun Lorenzo. Ansızın şehre geliyorsun ve ortalığı karıştırmaya başlıyorsun. İnsanları geriyorsun."

"Sen o insanlardan biri olmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Yoksa sırlarını oraya dökerim diye mi geriliyorsun?"

"Benim için endişelenme. Senin ortaya dökeceğin hiçbir sırrım kalmadı."

Lorenzo bir süre sert sert bana baktı, ardından yüz ifadesi değişti ve bir kahkaha attı. "Doğru, haklısın... Ee, ne istediğimi mi öğrenmek istiyorsun Ignazio?"

"Evet."

"Bütün dünyayı istiyorum," dedi, "ama New York'la yetinmeye karar verdim."

Sanki çok kolaymış, sanki isterse New York hemen onun olabilirmiş gibi söylemişti bunu. Ama bu işler böyle yürümüyordu.

"Bu o kadar kolay olmayacak," dedim. "Direnişle karşılaşacaksın."

"Bunu ben de fark ettim," dedi. "Yine de onlarm bölgelerinin hiçbirinin peşinde olmadığım düşünüldüğünde bu çok tuhaf. Şimdiye dek oynadığım adil bir oyundu."

Teknik olarak haklıydı. Ray'in eski popüler mekânlarını devralmıştı, kolay lokma olan mekânları. Herhangi biri bunlar üzerinde hak talep edebilirdi. Lorenzo, Ray'in adamları dışında kimseyle dalaşmamıştı.

"Bununla yetinmeyi mi planlıyorsun?"

"Elbette hayır," dedi Lorenzo.

Bu cevap beni şaşırtmadı.

Ne planladığını ancak tahmin edebilirdim.

"Bu, bir sorun çünkü yabancıları sevmezler. Sen, onlar için bir yabancısın."

"Bu durumda belki sen bana kefil olabilirsin."

"Bence bu mümkün değil."

Artık olmaz.

Asla.

Kimseye kefil olmam.

Artık değil.

Çünkü bir zamanlar ölümcül bir hata yaptım ve en yakın arkadaşım olduğunu düşündüğüm adama kefil oldum. Birkaç ay sonra bu jestimi göğsüme bir kurşun sıkarak ödedi.

"Olacağını düşünmüyordum zaten," dedi Lorenzo. "Arkadaş olduğumuza bile ikna edemiyorum seni."

Bunu duymazdan geldim.

Böyle bir sohbetin içine çekilmeyecektim.

Lorenzo'nun arkasındaki evde bir hareket oldu; ön odada bir şey düştü, bir perde oynadı. Bir yüzün belirip yeniden yok ol-

duğu kısacık bir kıpırtıydı sadece. Lorenzo kaşlarını çatarak o tarafa baktı ve sonra yeniden bana döndü.

Başıyla evi işaret etti. "Leo'yu hatırlıyor musun?"

Hem hatırlıyordum hem hatırlamıyordum. Adını asla öğrenmemiştim. Bilip bilmemeyi hiç umursamamıştım. O zamanlar ona, *Güzel Çocuk* diyorlardı. Onu son gördüğümde mızmız, küçük bir bebekten başka bir şey değildi.

Lorenzo'nun küçük erkek kardeşi.

Aynı annedendiler.

"Biraz büyümüş," dedim.

"Evet, biraz. Ama hâlâ hoş bir çocuk. Fazla yumuşak. Bu hayat... ona uygun değil, yani benim gibi değil."

"Madem öyle neden burada?"

"Çünkü sahip olduğum tek şey o," dedi Lorenzo.

Bana yaptığı tek açıklama buydu.

Muhtemelen de gerçekten doğru olan tek açıklama.

Yine de bunun yeterli olduğundan emin değildim; bu durumda yeterli değildi. Çünkü oğlan tehlikeli bir şeylere bulaşmıştı ve gitgide kişisel yaşantımın içine giriyordu.

Bu hoşuma gitmiyordu.

Yeniden içeriye çekiliyordum.

"Dinle, bunu sana bir kez söyleyeceğim," dedim arabadan uzaklaşıp parmaklığa doğru bir adım atarak. Bu sohbet şimdiden beni sıkmıştı. Çok yorucuydu. "Eğer karıma herhangi bir biçimde zarar gelirse seni öldürürüm ve yemin ediyorum bu fazlasıyla acılı olur."

Ne kastettiğimi biliyordu. Bunu yaptığımı daha önce görmüştü. Üvey babasının evinde yanımda durmuş ve en ufak bir acıma ya da vicdan azabı duymadan o adamın canını almamı izlemişti.

Başını salladı. "Anlaşıldı."

"Güzel."

Tam arkamı dönmüş oradan ayrılıyordum ki sesi beni durdurdu.

"Sana söylemiştim Ignazio... Seninle bir derdim, seni hedef

almak, karına zarar vermek için herhangi bir sebebim yok."

"Söylemiştin."

"Yine de bana inanmıyorsun."

Hayır, inanmıyordum.

Bunu dile getirmeme gerek yoktu.

Zaten biliyordu.

"O da kıza zarar gelsin istemez," diye devam etti Lorenzo. "Kardeşim, Carmichael kızına abayı yaktı. Seni temin ederim ki tamamen tesadüf. Ne benimle ne de seninle ilgisi var. Bu yüzden senden rica ediyorum işini bozma. İyiliğe iyilik. Kardeşimi bu işin dışında bırakırsan sana ait olan hiç kimsenin zarar görmeyeceğini garanti ederim."

"Öyle olsun."

Kabul ettiğim anda gülümsedi ve portakalı bana fırlattı. Böyle bir şey beklemediğim için neredeyse yere düşürüyordum; avucumla yakalayıp sımsıkı tuttum. Lorenzo parmağını bana doğru kaldırarak birkaç adım geri attı. "Al... O senin. Kissimmee'deki bahçeden. Hatırladığına eminim. Dünyanın en iyi portakalları..."

Portakala bakıp sıktım ve teşekkür edercesine başımı salladım. Bu, uzattığı bir zeytin dalıydı. Ona güvenmiyordum ama bu oyunu nasıl oynamam gerektiğini biliyordum.

Ben de ona bir şey verecektim. "Bir tavsiye ister misin Lorenzo?"

"Ne?"

"Arabanla ilgili bir şeyler yap," dedim. "Üstünde hâlâ Florida plakası var. Fazla göze batıyor. Seni bulmamı kolaylaştırdı."

Lorenzo arabaya baktı, şaşkın ifadesi geri gelmişti; bu hiç aklma gelmemiş gibi görünüyordu. "Beni nasıl *buldun?*"

Oradan ayrılmak için arkamı dönerken omuz silktim. "Sokaklar konuşur, hatırladın mı?"

Evin kapısını açtığım anda o hırıltıyı duydum.

Tam anlamıyla tehditkâr alçak bir hırıltıydı. Dişlerini gösterdiğini anlamam için dönüp bakmama gerek yoktu. Her seferinde aynı biçimde karşılanıyordum. Ne yaptığımı hatırlıyordu.

Karissa'nın aksine o henüz beni affetmemişti.

Aslında *affetmek* uygun kelime olmayabilirdi. Daha ziyade söz konusu ilişkimiz olduğunda Karissa bunu bana karşı kullanmıyordu. Karmaşık bir durumdu. Pek mantıklı değildi.

Neyse oydu.

Ama ya Killer?

O, hâlâ yüzüme vuruyordu.

En azından şu an.

Antreye girip durdum; gözlerimi köpeğe dikip ceketimi çıkardım. Gömleğimin kollarını yukarı sıvayıp çekinmekten kaynaklı hafif bir geri çekilme tepkisi vererek hızla yanından geçtim. Ama mutfağa gidip kendime içecek bir şey koyduğumda hafif hafif hırlamaya devam ederek peşimden geldi. Buzlu sudan birkaç yudum aldıktan sonra dolaba uzanıp bir ödül kurabiyesi aldım.

Kurabiyeyi köpeğe attım.

Bir anda hırlama kesildi. Anında yalayıp yuttu, birden kuyruğunu sallamaya başladı ve sonra bir tane daha istercesine başını kaldırıp bana baktı.

Toplam üç adet verdim.

Su bardağı elimde mutfaktan çıkıp televizyonun açık olduğu çalışma odasına yöneldim. Lorenzo'nun verdiği portakalı hâlâ sımsıkı tutuyordum.

Henüz öğleden sonra olmasma rağmen Karissa derin uykudaydı. Kanepeye uzanmış; tüylü, siyah battaniyenin altına kıvrılmış, uzaktan kumanda göğsünde hafifçe horlayarak uyuyordu. Kumandayı alıp, onu rahatsız etmemeye dikkat ederek ayaklarının yanma, kanepeye oturdum.

Food Network.

Başımı iki yana sallayarak hızla kanalları gezindim; kablolu istasyonlardan birinde *Baba* filmine rastlayınca durdum. Kesilmiş, yeniden düzenlenmiş ve halk kitleleri için hafifletilmişti, yine de onun seyrettiği şeyden çok daha iyiydi.

Suyumu sehpaya koyup gözlerim ekranda portakalı soymaya başladım. Sonny Corleone'nın arabası hızla ücretli geçiş gişelerine geldi ve yolu başka bir araba tarafından kesildi. Gişe görevlisi ne mi yaptı? Eğildi ve saklandı.

O bile bunun pusu olduğunu biliyordu.

BAM

BAM

BAM

BAM

BAM

Ardı ardına sıkılan kurşunlar ekranı aydınlatarak Sonny hâlâ içindeyken arabayı perişan etti. Sonny karşılık vermeye hazır halde arabadan indi ama bu işin boyunu aştığının o da farkındaydı. Sonny gibi adamlar? Benim gibi adamlar? Ne zaman çok geç olduğunu biliriz.

Yardım geldi ama yetişemedi.

Sürprizbozan uyarısı: Sonny öldü.

Eğer filminizi mahvettimse bu sizin kendi hatanız. Çünkü bu film o kadar uzun süredir var ki çekildiği yıl ben doğmamıştım bile. Hayatımla ilgili doğruluk payları içeren sahneleri seçerek genelde merak içinde izlerdim. Klişe olabilirdi ama kesinlikle saçmalık değildi.

Bir gün kendimin de böyle ölebileceğini düşünürdüm.

Pek şaşırtıcı olmazdı, değil mi?

Sonny'den farklı olarak arkamdan yas tutacak bir babam olduğunu sanmıyordum.

Sonny'nin babası, Don Carleone morgda onun için gözyaşları dökerken kendi kendime gülerek bakışlarımı ekrandan uzaklaştırdım. Evet, *hayatım* boyunca bir kez bile...

"Birçok kişi bu sahneyi üzücü buluyor, komik değil."

Karissa'nın sesini duyar duymaz ondan tarafa baktım ve uzandığı yerden bana dikkatle bakan gözleriyle karşılaştım. Artık uyanmıştı ama tam değil. Yüzü kızarmış, gözleri kıpkırmızı olmuştu ve yanağında yastık izleri vardı.

Portakalı soymaya devam ederek, "Komik olduğundan değil," dedim. "Bu, ben olsaydım Giuseppe muhtemelen dans ediyor olurdu diye düşünüyordum sadece."

Gözlerini devirdi ve battaniyeyi üzerinden atarak kanepede döndü. "Olmazdı."

"Evet, haklı olabilirsin," diye mırıldandım. "Birkaç kez onun için çoktan öldüğümü söyledi bana. Yirmi yıl önce öldüm. *Buna gelince...*" Filmin çoktan ilerleyip sahnenin değişmiş olduğu televizyonu işaret ettim. "Bu, muhtemelen rahat nefes almasını sağlar."

"Ölümün kimseye rahat nefes aldırmaz." Yüzünü buruşturarak sustu. Aptal değildi. Düşmanlarım olduğunu biliyordu. "Yani, biliyorsun işte... senden gerçekten nefret edenler dışında herhangi birine ve baban onlardan biri değil."

"Madem öyle diyorsun."

"Öyle diyorum," dedi; sesi sertti. "O yüzden ölmek yok. Yasaklıyorum. O yüzden kazık kakıp yaşlanmak zorundasın."

Bunu söylediği anda ardında gelecek şeyi beklemeye başladım.

Her zamanki gibi beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Yani biraz daha yaşlanmaktan söz ediyorum," diye mırıldandı. "Halihazırda yaşlı sayılırsın zaten."

Gülümseyerek portakalı böldüm ve bir dilim koparıp ağzıma attım. Tatlı ve suluydu. Yafa portakalını herhangi bir manavda bulabilirsiniz ama Florida'daki bir ağacın dalından koparılana benzer olanı yoktur.

Karissa gözlerini bana dikmiş hâlâ bakarken, "Evde portakal olduğunu bilmiyordum," dedi. "Hatta portakal *sevdiğini* de bilmiyordum."

Bir dilim daha koparıp ona uzatarak, "Severim ama evde yok," dedim. "Dışarıdayken aldım bunu."

Karissa bir an bile tereddüt etmeden portakalı elimden kapıp midesine indirdi ve sonra tek kelime etmeden eliyle işaret ederek bir dilim daha istedi. Daha ziyade talep ediyor gibiydi çünkü istediğini ona vereceğimi biliyordu. Geri kalanı yarıya bölüp onun payını verdim ve dikkatimi yeniden filme yönelttim.

O an onunla ilgilenmiyordum.

Bu yüzden ona verdiğim portakalı elinden fırlatıp kanepeden fırlarken bana kazara tekme attığında hazırlıksız yakalandım. Şaşırarak sıçradım ve ona döndüm ama çoktan gitmişti.

Çoktan odadan çıkmıştı.

Konuşuyordu.

Sürü psikolojisinden etkilenen bir insan değilimdir ama hiç düşünmeden ayağa fırlayıp peşinden gittim. Merdivenleri çıktı, koşarak holü geçti.

Onu banyoda yakaladım.

Kapı ardına kadar açıktı ve Karissa tuvaletin önünde diz üstü çökmüş midesinde ne var ne yoksa çıkarıyordu. Her yanımı büyük bir korku kapladı. Bu, ender hissettiğim bir duyguydu. Midemi bulandırıyordu.

Bu kadardı, öyle mi?

Ellerime, tuttuğum portakalın kalıntılarına baktım. *Orospu çocuğu.* Aslma bakılırsa onun verdiği bir şeyi yemeden önce iki kez düşünmem gerekirdi. Güvenli olmadığı düşüncesi bir an bile aklımdan geçmemişti.

Yumuşuyordum.

Fazlasıyla yumuşuyordum.

Yeni dönüştüğüm bu yumuşak, gerizekâlı halimin her zaman olmaktan gurur duyduğum iradeli adamla hiç ilgisi yoktu. O adam yabancılardan şeker almaz ve tasalanacak hiçbir nedeni yokmuşçasına ağzına atıp yemezdi. O adam yumuşak olmanın bedelini bilirdi.

Meyvenin kalanını çöp kutusuna attıktan sonra Karissa'nın yanına çömelip elimi sırtına koydum. Biraz sakinlemiş görünüyor ve şu an başı eğik halde tuvalete yaslanmış, uyumak üzereymişçesine öylece duruyordu.

Bu olaydan rahatsız olmamak için büyük çaba harcıyordum.

Tuvaleti ovalayalı fazla uzun süre olmamıştı; uyuyamadığım bir gece yapmıştım bu işi.

Yine de... o şeyin içine işiyordum.

"Karissa, bebeğim..." Sesim sakindi. Onu korkutmak istemiyordum. "Konuş benimle."

Gözlerini açıp başını çevirdi. "Sanıyorum hasta oluyorum."

"Böyle düşünmene sebep olan ne?"

Bu soru karşısında yüzünü buruşturdu. "Neredeyse tuvaletin içinde yatıyor olmam dışında mı?"

"Evet, onun dışında."

"Sabahtan beri kolumu kaldıracak halim yok. Midem bulanıyor. Bitkinim. Akşamdan kalma gibi hissediyorum ama dün akşam içki içmedim, demek ki..."

"Demek ki hasta oluyorsun."

"Evet."

Bir süre daha sırtını ovuşturduktan sonra ayağa kalkıp elimi uzattım. Kalkmasına yardım etmeme izin verdi; onu tutup kaldırmama ve holü boydan boya geçip yatak odasına taşımama karşı çıkmadı. Evet, bu konuda benimle tartışmadığına göre gerçekten hastalanıyor olmalıydı.

Onu yatağa yatırıp elimi alnında gezdirdim. Terlemişti ama ateşi yoktu. "Çorba ister misin?"

"Sipariş mi vereceksin?"

"Hayır, ben yapacağım."

"Evde hiç hazır çorba yok."

"Gerek yok," dedim. "Sıfırdan çorba yapmayı biliyorum."

İnanmaz gözlerle bana bakıp az önce örttüğüm örtüyü üstünden attı. "Madem sen yapacaksın seyredeceğim o zaman."

Gülerek onu yatağa geri ittim ve örtüyü bir kez daha üstüne çektim. "Sakin ol. Başka zaman seyredersin. Şimdi yorulmaman lazım."

Suratını astı ama yine karşı koymadan yatakta kaldı. Telefonumu şarja takıp komodinin üzerine koydum ve odadan çıktım.

Killer, holde, yatak odasıyla merdivenler arasmda durmuş beni izliyordu. Yanından geçerken hafifçe hırladı ama onu umursamadan alt kata indim.

Karissa'nın televizyonda gördüğü her şeyi pişirmeyi öğrenme arzusu sayesinde kiler malzeme doluydu. Ona, annemin İtalyan usulü tavuk çorbasını yapmak istiyordum, bu yüzden çocukluktan hatırladığım kadarıyla kullandığı her şeyi çıkardım ama hepsini hatırlamadığımdan bazılarını rasgele seçtim.

Aslında daha ziyade çoğunu.

Annem, benim için bu çorbayı yapmayalı çok uzun süre olmuştu.

Bir süre malzemeleri bir araya getirmekle uğraştıktan sonra çorbayı ocağa koyup bu kez tek başıma çalışma odasına geçtim. Televizyon ekranında filmin jeneriği akarken odada Baba'nın müziği yankılanıyordu. Kumandayı alıp kanalları gezindim ve Hell's Kitchen'da patlayarak üstündeki bütün binayı yerle bir eden küçük bir dükkândan söz eden bir son dakika haberi yakalayınca yerel haberler veren kanalda durdum.

Gaz kaçağı diyorlardı ama ben doğrusunu biliyordum.

Çünkü o dükkânı biliyordum. O binayı biliyordum.

Armando'yu ziyaret edip tehditle ondan bilgi almak için kısa süre önce o binanın içine girmiştim.

Olay yerinden yapılan canlı yayına dikkatle baktım, sunucunun ne dediğini zar zor duyuyordum ama birkaç kelimesini, konuşmasının sonunu yakaladım.

İşyerinin yakınında gizlenmiş görünen plakasız, siyah bir araba vardı.

Bunun nedenini merak ettim.

Televizyonu kapattım ve sessizlikte bir süre oturup olayı algılamaya çalıştım.

Ben herhangi birini ele vermemiştim ama Lorenzo'nun olayı çözmüş olmasına şaşırmazdım. Bilgiyi nereden aldığımı keşfetmesine ve haber kaynağını susturmaya karar vermesine.

Bu öğleden sonra Armando'nun öldürülmesine sebep olmuş olabilirdim.

Ve hatta Lorenzo'nun bu işten yırtmasına yardım etmiş olabilirdim.

Çorba hazır olunca bir kâseye koyup üst kata çıkardığımda Karissa'yı yatakta uzanmış telefonumu kurcalarken buldum. *Benim* telefonumu.

Bu görüntü duraksamama neden oldu.

Sorun ondan saklayacak herhangi bir şeyim olması değildi. Sır saklamamaya çalışıyordum. Eğer öğrenmek istiyorsa ona söylüyordum. Ancak doğal içgüdüm aksini yapmak yönündeydi. "Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp gülümseyerek telefonu bıraktı. Yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmışçasma panik olmuş bir hali yoktu. "Zil sesini sana daha uygun bir şeyle değiştiriyordum."

"Yine mi oğlan grubu?"

"Grupta oğlanlar varsa yine de oğlan grubu sayılır mı?"

"Tanımın bu olduğundan fazlasıyla eminim."

Ben çorbayı uzatırken "O zaman evet," dedi. "Ama en azından hâlâ Bieber değil."

Telefonu elinden alıp tekrar şarja takarken, "Şükürler olsun," dedim. "Seni boşamak zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez."

"Beni *boşar mıydın?*"

"Ya da daha kötüsünü yapardım."

13. BÖLÜM

Karissa

"Matmazel Vitale? Biraz konuşabilir miyiz?" Bu soyadıyla hitap edilmesi bana hâlâ çok tuhaf geliyordu çünkü tekrar seslenilene kadar söz konusu kişinin ben olduğunu algılayamıyordum.

"Matmazel Vitale?"

Çantamı toplamaya ara verip başımı kaldırarak sıramın yanındaki koridorun sonunda ayakta duran Rowan'a baktım. Sınıf arkadaşlarımdan çoğu çoktan sınıfı terk etmişlerdi ama ben bugün biraz geride kalmıştım.

Bir aptal gibi derste uyuyakalmıştım.

Bütün ders boyunca kestirmiş, anlatılanların hepsini kaçırmıştım. Yerime oturduğumu hatırlıyorum ve işte... bir saat sonra sınıftan çıkmaya hazırım.

Vay canına.

Boğazımı temizledim. "Madam."

Bu, onu şaşırtmış görünüyordu. "Anlayamadım."

"Bir Bay var, yani matmazel değilim."

"Ha. Evlisiniz."

"Evet."

Bu haber onu gerçekten şaşırtmış gibiydi.

Dosyamı okumamış olmalıydı.

Şükürler olsun.

"Anladım Madam Vitale; biraz konuşabilir miyiz?"

Hayır demek istiyordum çünkü biraz konuşmak daha fazla konuşmaya yol açardı ki bu da benim cevap vermem gerektiği anlamına gelirdi ve bir profesörle bu sınıfta yaptığım son konuşmanın, gerçekten onun son konuşması olduğu düşünülünce riski göze alacak ve ona benimle konuşmanın pek de akıllıca olmadığını söyleyecektim. Dosyamı okumuş olsaydı bunu da bilirdi. Ama aslında hiçbir şey açıklamadan bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Bilmiyordum.

Yapamazdım.

Bu yüzden sadece omuz silkip eğer benimle konuşmak istiyorsa bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünerek sınıftan çıkmak için eşyalarımı toplamaya devam ettim.

"Napoleon konusundaki ödevinizi değerlendirdiğimi söylemek istiyordum sadece."

"Öyle mi?" Çantamı sırtıma takıp dikkatle ona baktım; bu konuşma bana tuhaf bir dejavu yaşatmıştı. "Durun tahmin edeyim... hayal gücü kıt mı? Vasat mı? *Fazla iddialı mı?*"

Profesör Santino ödevlerim hakkında hep böyle derdi.

Rowan kaşlarını çatarak elindeki dosyadan kâğıdı çıkarıp bana uzattı. "Aslında ben umut verici bulmuştum."

Bu kelime kısa bir an duraksamama neden oldu. *Umut verici.* Kâğıdı ondan alıp en üste baktığımda kırmızı kalemle A+ yazdığını gördüm.

Vay canına.

Bu durumda ne söylemem gerektiğinden emin olmadığımdan, "Teşekkür ederim," dedim. "Hiç emin de..."

Sanki nereye varacağımı kestirmiş gibi "Çoğu öğrenci ödevi anlamamış," dedi. "Ama siz derinlemesine araştırmışsınız, buna çok memnun oldum. Tarihin birçok insan için çok sıkıcı olduğunu biliyorum, bu yüzden konuları gerçekten araştırmaya meyilli öğrenci bulmak umut verici. Tarihten böyle ders çıkarırız ve böylece kendimizi tekrar edip durmayız... Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet..." Kesinlikle anlıyordum. "Bir kez daha teşekkür ederim."

Kibarca gülümsedi. "Asıl ben teşekkür ederim."

Gülerek, "Şey... rica ederim," dedim ve sınıftan çıkmak üzere döndüm. Rowan hemen yanımda yürüyordu. "Analitik makale yazma konusundaki geçmiş performansım pek de iyi değil. Sırf bu yüzden ilk felsefe dersim bir nevi fiyaskoydu."

"Daniel Santino'nun dersi mi?"

"Şey... evet. Onun dersi."

"O adamla hiç tanışmadım ama zaman zaman oldukça müşkülpesent olduğunu duymuştum."

Müşkülpesent. Fazlasıyla hafif bir ifade.

Binadan çıkarken, "Kesinlikle favori öğrencilerinden biri değildim," dedim. "Aramız pek iyi değildi, muhtemelen bunun da etkisi vardı."

Rowan, "Muhtemelen," diye karşılık verdi. "Çünkü diğerleri de bunun gibiyse sorunun makaleleriniz olduğundan kuşkuluyum."

Bir kez daha bana gülümseyerek uzanıp tutmakta olduğum kâğıdı salladı ve sonra uzaklaştı. Orada, binanın önünde durup onu izledim.

Tuhaf.

"Arkadaşın mı?"

Arkamdan... *tam* arkamdan gelen beklenmedik ses karşısında sıçradım. O kadar yakındı ki kelimenin tam anlamıyla ılık nefesini ensemde hissettim. Hızla arkamı döndüğümde Naz'la burun buruna geldim. "Hey, merhaba. Burada ne işin var?"

"Seni görmeye geldim," diye kaçamak bir yanıt verdikten sonra caddede hızla uzaklaşan Rowan'ı işaret ederek sorusunu tekrarladı. "Arkadaşın mı?"

"Rowan, tarih profesörüm aslında."

"Hmm, bir profesöre ismiyle hitap ediyoruz, öyle mi? Ee, *Rowan* ne istiyormuş?"

"Ödevim hakkında konuşuyorduk."

Kâğıdı yüzüne doğru sallayıp üstündeki kalın yazılmış kırmızı A+'yı gösterdim. Naz kâğıdı elimden kapıp şöyle bir göz attı. "Kelimesi kelimesine benim söylediklerimi yazmışsın."

Hiç utanmadan, "Evet," dedim.

Bir kahkaha atarak kâğıdı geri verdi. "Hâlâ başarılı olduğumu öğrenmek güzel."

Çantamı omzumdan indirdim ve ödevi katlayarak içine sokuşturdum. Tam yeniden takıyordum ki Naz çekip aldı.

"Kendi çantamı kendim taşıyabilirim biliyorsun."

"Saçmalık."

Saçmalık.

Verdiği cevap buydu.

Oldukça zoruma gitti.

Uzanıp çantamı geri aldım ve onu umursamadan omzuma taktım.

Saçmalıkmış, hadi oradan!

Naz bir kahkaha daha atarak uzanıp beni kendisine çekti. "Daha iyi hissetmene sevindim."

Daha erken saatlerde midem bulanıyordu ve hâlâ koca bir yıl uyuyabilirmişim gibi hissediyordum ama en azından bugün hiç kusmamıştım.

"Öğleden sonra dersin var mı?"

"Matematik... İngilizce." Dikkatle ona baktım. Ders programımı biliyordu. Benden önce ezberlemişti. "Neden?"

"Öğleden sonra birlikte biraz zaman geçirebiliriz diye düşünmüştüm," dedi. "Tabii eğer çok yoğun değilsen."

Hem gururum okşanmıştı hem de kuşkulanmıştım. Benimle

birlikte zaman geçirmek istemesine bayılıyordum ama aptal değildim. Bir işler çevirdiğinde anlıyordum. Artık bunu fark edecek kadar deneyim yaşamıştım.

"Senin için her zaman vaktim var. Bir şeyler atıştırmak ister misin? Ya da bir yerlerde takılmak. İstersen yürüyüş yapabiliriz."

"Yürüyüş harika olur."

Evet, kesinlikle bir işler çeviriyordu.

Biz yürüyüş yapmazdık.

Kaldırımdan yürüyerek okulun yanındaki köşede bulunan biraz ilerideki Washington Square Park'a yöneldim. Yürüyüş yapılacak herhangi bir yer kadar güzeldi. Naz elimi tuttu; bu beni şaşırtan bir şey oldu oysa öyle olmaması gerekirdi. Tanrı aşkına biz evliydik ama hâlâ... küçük şeylerle bazen nefesimi kesiyordu.

Park, ders aralarında gelip giden öğrenciler olduğundan her zaman olduğu gibi bu saatte kalabalıktı. Girişe yakın boş bir bank bulup oturduk. Çantamı yere koyup ayağımla kenara çekerek Naz'dan uzaklaştırdım ki taşımaya çalışmak gibi parlak bir fikre kapılmasın.

Benimle yeteri kadar ilgileniyordu zaten.

"Sonradan o konuyu hiç düşündün mü?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

Ne kastettiğini bilmiyordum.

"Hangi konuyu düşündüm mü?"

"New York'tan ayrılma konusunu."

"Ha." İç organlarım düğüm düğüm oldu. Ayrılmayı düşünmüş müydüm? Elbette. Günde en az bir kere düşünüyordum, bazen daha da fazla. Ama bunu isteyip istemediğime karar vermiş miydim? İşte bu, pek emin olmadığım konuydu...

Burada anılar peşimi bırakmıyorlardı. Ne zaman bir köşeyi dönsem orada pusu kurmuş bekliyor oluyorlardı; yaşananları, onun yaptıklarını, benim neden olduklarımı hatırlatıyorlardı. Her şeyin benim suçum olmadığını biliyordum yine de tamamen suçsuz değildim. *Sessiz kalmak, razı gelmek anlamına gelir.*

Bunu o kadar çok duymuştum ki. Eğer bir konuda açıkça konuşmazsan onun olmasına izin veriyorsundur. *Göz yumma.* Burada yaşayarak tam anlamıyla yeni bir başlangıç yapmamız mümkün değildi. Her yanımız kalıcı keçeli kalemle işaretlenmişti. Siyah izlerimizi silemezdik... New York'ta olmazdı.

Ama gerçek şu ki buradan ayrılmak *yuvam* gibi hissettiğim tek yerden ayrılmak demekti. Sevdiğim insanlardan, en yakın dostumdan ayrılmak, Naz'ın babasıyla vedalaşmak demekti. Tüm kötü anıların yanında sahip olduğum güzel anıları da geride bırakmak demekti. Evet, bir sürü kötü şey yaşanmıştı... yine de çok fazla sayıda güzel anı vardı.

"Hmm," dedi Naz. "Bunu hayır olarak mı almam gerek?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ben sadece... bu yanlış mı? Sorunlarımızdan kaçıyor gibi olmak istemiyorum çünkü kaçmayı bıraktığımız zaman er ya da geç bizi yakalayacaklar. Anlıyorsun, değil mi?"

Naz, "Evet," dedi. "Anlıyorum."

"Keşke birileri bana bir işaret verse de yapılması doğru olan şeyin ne olduğunu anlasam."

"Doğru olan, senin istediğin şeydir Karissa. Burada yanlış karar falan yok."

Buna inanmak istiyordum.

Ama bana öyle gelmiyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ne istediğimi bilmiyorum. Burada mutluyum ama acaba başka bir yerde daha mutlu olur muyuz diye düşünmeden edemiyorum."

Naz buna cevap vermedi.

Ne düşündüğünü bilmiyordum.

Keşke bu kararı verecek kişi o olsaydı.

Ama bana bırakmıştı ve bu çok büyük bir baskıydı, çünkü Naz ne derse desin kararımın yanlış olmasından korkuyordum.

Ve kendimi tanıdığım için de...

Yanlış karar vereceğimden emindim.

"Selam millet!"

Melody'nin sesini hemen tanıdım. Başımı kaldırıp baktığımda yanında telaşlı görünen Leo'yu çekiştirerek karşıma dikilmişti bile. Leo'nun elini öyle sımsıkı tutmuştu ki tırnağı tenine batıyordu. Oğlan karşı çıkmıyordu ama nedense fazla hevesli de görünmüyordu.

Naz üstünkörü bir biçimde, "Bayan Carmichael," dedi. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Ben de." Melody, onu şöyle bir tepeden tırnağa süzdü. "Görüyorum ki her zamanki gibi kaliteli ve şık."

Naz hafifçe kaşlarını çatarak kendine baktı; Melody'nin ne demek istediğini hiç anlamamış gibiydi.

Onu bu sohbetten kurtarmak için, "Selam Mel," diyerek lafa karıştım. Naz, ne kastettiğini sorsa alacağı cevap sadece daha çok aklını karıştıracaktı. "Nereye böyle?"

"Öğle yemeğine gidiyoruz," dedi Melody. "Hey! Siz de bize katılsanıza. Bu harika olmaz mı?"

Leo, boştaki eliyle gergin bir halde boynunu ovuşturmaya başladı. Tam reddedecektim ki Naz, kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden araya girdi. "Bence bu harika bir fikir."

Ha?... Peki.

Beklediğim cevap bu değildi, özellikle de arkadaş edinme konusunda yaptığımız sohbetten sonra. Naz tek kaşını kaldırıp onay beklercesine dikkatle bana baktı. Omuz silktim, bu noktada itiraz etmem doğru olmazdı. Naz çoktan evet demişti.

"Elbette," dedim. "Nereye gidiyoruz?"

Melody, Naz'a bunu kabul ettirmenin büyük bir başarı olduğunu bildiğinden gururla gülümseyerek Leo'ya döndü. "Nereye gidelim?"

Leo, Naz'a selam dahi vermeden tereddüt içinde bir Melody'ye bir bana baktı. "Nerede yemek istersen aşkım."

Naz ayağa kalkarak, "Ben bir yer biliyorum," dedi. Leo'nun tam karşısında durdu, aralarında sadece birkaç adım vardı. Gözlerini bir kez bile kaçırmadan Leo'ya bakarak kravatını düzeltti. Leo hâlâ ona bakmıyordu ama kımıldanıp durmasından far-

kında olduğu açıkça belli oluyordu; sakin görünmeye çalışarak Melody'yi kendine doğru çekti ama adam... altüst olmuştu.

Naz sezgilerimin güçlü olmadığını, insanların ne hissettiklerini algılamakta kötü olduğumu söylerdi ama Leo'nun kocamın yanında rahatsız olduğu benim için bile fazlasıyla barizdi.

"Şarküteri mi?" diye sordum. O olaydan beri Giuseppe'yi görmemiştim. Adamı özlemiştim. Onu yeniden görmek güzel olurdu.

Naz güldü. "Hayır. Brooklyn'deki pizzacı."

"Ha, şey..." Tepkisini görmek için Melody'ye baktım çünkü daha önce orada Paul'le birlikte yemiştik. Ama o bundan hiç rahatsız olmamışçasına sadece omuz silkti.

"Bana uyar," diyerek tepkisini görmek için Leo'ya baktı ama Leo hiçbir şey söylemedi. Ne karşı çıktı ne de kabul etti. *Hiçbir şey.*

Naz, anahtarlarını çıkarmak için elini cebine sokarak, "Harika," dedi. "Benim arabayla gidelim."

İşte o an Leo'nun gözlerindeki korkuyu gördüm. Yüzünden renk çekildi ve hızla başını iki yana sallayarak olduğu yerde kaldı; Melody yürümeye başladığında onu elinden çekip durdurdu. "Sizinle orada buluşuruz."

Naz kaşlarını kaldırdı. "Saçmalık. Arabam hemen şurada."

Leo, "Evet ama bilirsin..." dedi kekeleyerek; onun arabasma binmemek için bir bahane bulmaya çalışıyor gibiydi. "Sadece... yani..."

"Hadi ama," dedi Melody. "Arabayla gidersek oraya daha çabuk varırız. Ayrıca... hmm... bugün hiç metroya binecek havamda değilim."

"Ama..." Leo susup derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Peki."

Naz, oğlanın tereddüt etmesine incinmiş görünmüyordu.

Yine de sanırım anlıyordum.

Göz korkutucuydu.

Hâlâ beni bile bazen geriyordu.

Mercedes az ilerideydi. Arabaya bindik ve Naz motoru ça-

lıştırdı; vitesi sürüşe alır almaz kapılar otomatik olarak kilitlendi. Gözlerim yan aynaya takıldı ve göz ucuyla arka koltuktaki Leo'nun bakışlarını kapıya dikmiş bir halde irkildiğini gördüm. Naz trafiğe karıştığında dışarı atlamak istermiş, caddenin ortasına kıvırılıp yuvarlanmayı düşünürmüş gibi bir hali vardı.

Ama Melody hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

İlk trafik ışıklarına vardığımızda Naz uzanıp dikiz aynasını düzelterek arka koltuğu görebileceği şekilde ayarladı.

Yol boyunca Melody durmaksızın konuştu. Uzun, çok uzun süredir onu hiç bu kadar endişesiz görmemiştim.

Diğer yandan Leo kapana kısılmış görünüyordu.

Brooklyn'e gidene kadar Naz'ın bakışları yolla dikiz aynası arasında gidip geldi. Melody'nin söylediklerine karşılık vererek onunla sohbet etmeye çalıştım ama tüm dikkatim *Naz*'daydı.

İçimde hafif bir korku dalgası kabarıyordu.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Lanet olası derecede kötü bir fikir.

Pizzacıya girdiğimiz ve Naz'ın her zamanki gibi anında masa ayarladığı saniye bundan kesinlikle emin oldum. Garsonun peşinden yemek yiyen diğer insanlardan uzak, küçük ve yuvarlak bir masaya gittik. Naz, bir yandan benim sandalyemi çekerken diğer yandan da gözlerini dikmiş Melody için aynı şeyi yapan Leo'ya bakıyordu.

Garson kadına, "En iyi şarabınızdan bir şişe," dedi.

Kadın, peşinde restoran sahibiyle birlikte şarabı hemen getirdi. Adamın adı yanılmıyorsam Andretti'ydi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masaya yaklaşıp Naz'ı selamladı; tıpkı Giuseppe'nin herkesi... yani Naz dışında herkesi selamladığı gibi.

Şefkatle Naz'm omzunu sıkarken gülümseyerek, "Hey, Vitale!" dedi. "*Che piacere vederti!*"*

Naz anlamadığım bir şeyler söyleyerek karşılık verdi ve şarap şişesinin mantarı açılana dek birkaç dakika İtalyanca konuşarak lafladılar. İkisinin de ne dediği konusunda en ufak bir fikrim ol-

* (İta.) Seni görmek ne güzel. *–çn*

mamasına rağmen onları dinledim; benden tarafa baktıklarında yüzümün alev alev yandığını hissettim.

Restoran sahibi elimi tutup öperek, "*Ciao, bella,*" dedi. "*Come stai**, hmm... özel kadın?"

"Karissa," dedi Naz. "Adı Karissa."

Adam, "Karissa," diye tekrarlayarak ne halt sorduysa onun cevabını beklercesine kaşlarını kaldırdı.

Elimi çekerek, "Şey... merhaba," dedim.

Ne söylemem gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Naz, kadehine şarap doldururken, "Nasıl olduğunu sordu," diyerek lafa karıştı.

"Ha, iyiyim," dedim. "Gerçekten çok iyiyim. Harikayım."

Adam gözlerini kısarak tam kafamın üzerinden hızla ve seri bir biçimde yemekleri yollamaya başladı. Elini kolunu sallaya sallaya beni işaret ederek bir şeyler söyledi ve ardından susup sanki söylediklerinin arasındaki bir tür soruya cevap vermemi beklercesine kaşlarını kaldırdı.

Naz diğer üç kadehe de biraz şarap koyarken, "Yalan söylediğinden bahsediyor," dedi. "Biraz şey göründüğünü... nasıl ifade etsem? Hah, yorgun."

"Ne güzel," diye mırıldandım. "İltifatı için teşekkür ettiğimi söyle. Mutlu oldum."

Naz ağzını açmaya fırsat bulamadan adam, gülmekten neredeyse boğulmasına neden olan bir şeyler söyledi. Naz bir yandan öksürüyor bir yandan kahkahalarla gülerek başını iki yana sallıyordu. "Hayır, hayır... sadece bir süredir biraz rahatsız."

Adam bir süre bana baktıktan sonra bilmiyorum dercesine omuzlarını kaldırıp Melody'ye döndü. İtalyanca konuşarak sıcacık selamladı; onun da elini tutup öptü ve ardından gözleri Leo'ya kaydı. Güçlükle algılansa da tavrı değişti.

Ona hiçbir şey söylemedi.

Ne merhaba.

Ne de tanıştığımıza memnun oldum.

---

* (İta.) Nasılsın? *–çn*

lıştırdı; vitesi sürüşe alır almaz kapılar otomatik olarak kilitlendi. Gözlerim yan aynaya takıldı ve göz ucuyla arka koltuktaki Leo'nun bakışlarını kapıya dikmiş bir halde irkildiğini gördüm. Naz trafiğe karıştığında dışarı atlamak istermiş, caddenin ortasına kıvırılıp yuvarlanmayı düşünürmüş gibi bir hali vardı.

Ama Melody hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

İlk trafik ışıklarına vardığımızda Naz uzanıp dikiz aynasını düzelterek arka koltuğu görebileceği şekilde ayarladı.

Yol boyunca Melody durmaksızın konuştu. Uzun, çok uzun süredir onu hiç bu kadar endişesiz görmemiştim.

Diğer yandan Leo kapana kısılmış görünüyordu.

Brooklyn'e gidene kadar Naz'ın bakışları yolla dikiz aynası arasında gidip geldi. Melody'nin söylediklerine karşılık vererek onunla sohbet etmeye çalıştım ama tüm dikkatim *Naz*'daydı.

İçimde hafif bir korku dalgası kabarıyordu.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Lanet olası derecede kötü bir fikir.

Pizzacıya girdiğimiz ve Naz'm her zamanki gibi anında masa ayarladığı saniye bundan kesinlikle emin oldum. Garsonun peşinden yemek yiyen diğer insanlardan uzak, küçük ve yuvarlak bir masaya gittik. Naz, bir yandan benim sandalyemi çekerken diğer yandan da gözlerini dikmiş Melody için aynı şeyi yapan Leo'ya bakıyordu.

Garson kadına, "En iyi şarabınızdan bir şişe," dedi.

Kadın, peşinde restoran sahibiyle birlikte şarabı hemen getirdi. Adamın adı yanılmıyorsam Andretti'ydi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masaya yaklaşıp Naz'ı selamladı; tıpkı Giuseppe'nin herkesi... yani Naz dışında herkesi selamladığı gibi.

Şefkatle Naz'ın omzunu sıkarken gülümseyerek, "Hey, Vitale!" dedi. "*Che piacere vederti!*"*

Naz anlamadığım bir şeyler söyleyerek karşılık verdi ve şarap şişesinin mantarı açılana dek birkaç dakika İtalyanca konuşarak lafladılar. İkisinin de ne dediği konusunda en ufak bir fikrim ol-

* (İta.) Seni görmek ne güzel. *–çn*

mamasına rağmen onları dinledim; benden tarafa baktıklarında yüzümün alev alev yandığını hissettim.

Restoran sahibi elimi tutup öperek, "*Ciao, bella,*" dedi. "*Come stai**, hmm... özel kadın?"

"Karissa," dedi Naz. "Adı Karissa."

Adam, "Karissa," diye tekrarlayarak ne halt sorduysa onun cevabını beklercesine kaşlarını kaldırdı.

Elimi çekerek, "Şey... merhaba," dedim.

Ne söylemem gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Naz, kadehine şarap doldururken, "Nasıl olduğunu sordu," diyerek lafa karıştı.

"Ha, iyiyim," dedim. "Gerçekten çok iyiyim. Harikayım."

Adam gözlerini kısarak tam kafamın üzerinden hızla ve seri bir biçimde yemekleri yollamaya başladı. Elini kolunu sallaya sallaya beni işaret ederek bir şeyler söyledi ve ardından susup sanki söylediklerinin arasındaki bir tür soruya cevap vermemi beklercesine kaşlarını kaldırdı.

Naz diğer üç kadehe de biraz şarap koyarken, "Yalan söylediğinden bahsediyor," dedi. "Biraz şey göründüğünü... nasıl ifade etsem? Hah, yorgun."

"Ne güzel," diye mırıldandım. "İltifatı için teşekkür ettiğimi söyle. Mutlu oldum."

Naz ağzını açmaya fırsat bulamadan adam, gülmekten neredeyse boğulmasına neden olan bir şeyler söyledi. Naz bir yandan öksürüyor bir yandan kahkahalarla gülerek başını iki yana sallıyordu. "Hayır, hayır... sadece bir süredir biraz rahatsız."

Adam bir süre bana baktıktan sonra bilmiyorum dercesine omuzlarını kaldırıp Melody'ye döndü. İtalyanca konuşarak sıcacık selamladı; onun da elini tutup öptü ve ardından gözleri Leo'ya kaydı. Güçlükle algılansa da tavrı değişti.

Ona hiçbir şey söylemedi.

Ne merhaba.

Ne de tanıştığımıza memnun oldum.

---

* (İta.) Nasılsın? *–çu*

Hiçbir şey.

Onun yerine Naz'a dönüp hafifçe ona doğru eğildi ve duymadığım bir şeyler mırıldandı. Zaten anlamazdım ama adam, söylediğini kasti olarak meraklı kulaklardan saklıyordu. Naz başını sallayarak onu onayladı ve restoran sahibi bir kez daha onun omzunu sıkıp yanımızdan ayrıldı.

Naz kadehini kaldırıp içindeki kırmızı şarabı hafifçe döndürdü, ardından bir yudum alarak, "Söyle bakalım Leo," dedi, "Akıcı mı konuşuyorsun yoksa biraz mı biliyorsun?"

Leo başını kaldırıp ona baktı; gözleri ilk kez buluştu. "Efendim?"

"*Mi avete sentito**," dedi Naz; geveleyerek konuşuyordu. "*Tu parli Italiano.*"**

Leo bir an duraksadıktan sonra, "Biraz," diye mırıldandı.

Naz, bu cevaba şaşırmamışçasına başını salladı ama ben şaşırmıştım. Bu konuşmanın nereye gideceğinin az çok farkındaydım ve orospu çocuğu... Leo İtalyanca biliyor muydu?

Melody'ye göz attım. O da benim kadar şaşırmış görünüyordu. "İtalyanca biliyor musun?"

Leo ona baktı, sanki bu konuşmadan utanmışçasına yanakları hafifçe kızarmıştı. "Biraz... sadece temel şeyleri, daha fazlasını değil."

"Vay be." Melody ona doğru eğildi. "Bana müstehcen bir şeyler söyle."

Bu lafa bir kahkaha attım, Naz da ama Leo sadece daha çok kızardı.

Naz, Leo'nun kadehini ona doğru iterek, "Hadi içelim," dedi. "O yanındakiyle buna ihtiyacın olacak muhtemelen."

Melody bu söz karşısında gözlerini devirdi ve kadehini alarak bir dikişte bitirdi ve yeniden uzatıp biraz daha istedi. Naz mecburen ona biraz daha şarap koydu ve sonra şişeyi masanın ortasına bırakıp istediği zaman almasını söyledi.

---

* (İta.) Beni duydun. *–çn*

** (İta.) İtalyanca konuşuyor musun? *–çn*

Onu böylesi... iyi görmek çok tuhaftı.

Bana karşı elbette iyiydi. Beni şımartıyordu. Benim hatırıma Melody'ye de bir yere kadar tahammül ediyordu. Ama şu an, sanki gerçekten arkadaş edinmeye çalışıyormuşçasına ılımlıydı.

Yemek siparişi verdik.

Şarap içtik.

Ben bir yudum aldım ama benim damak zevkim için fazla buruktu, üstelik nasıl olursa olsun pek şarap içecek havamda değildim. O yüzden su içtim ve diğerlerinin gitgide rahatlamasını, Leo'nun gerginliğinin azalmasını izledim. Yine de kocama bakmamaya çalışması dikkatimden kaçmamıştı.

Yemekler geldiğinde Naz, "Söyle bakalım Leo," dedi. "Gelecekle ilgili hedefin var mı?"

Hedef.

Gelecekle ilgili.

Bu bir iş mülakatı mıydı?

"Hmm... Pek emin değilim. Hâlâ buradaki yaşama alışmaya çalışıyorum," dedi Leo. "Büyüdüğüm yerle kıyaslandığında fazla hızlı ve hareketli."

Naz, orasının neresi olduğunu sormadı ve ona gelecek hakkında daha çok soru sormaya devam etti ama ben lafa karıştım. İsterseniz meraklı deyin. "Nerede büyüdün?"

Leo bana baktı ve bir an duraksadı. "Florida."

"Florida'nın neresinde?"

Leo cevap vermedi ama Melody hemen atladı, heyecandan sesi yükseldi. "Aman Tanrım, nasıl oldu da sana söylemeyi unuttum... Kissimmee'den. İnanabiliyor musun? Kissimmee..." Eliyle beni işaret etti. "Kissimmee!"

Arabadaki o boğucu hava tekrar geri geldi. Göz ucuyla Naz'a baktım; hiçbir tepki vermedi. Hiç şaşırmış görünmüyordu; sanki hepsini biliyordu.

Büyük bir olasılıkla da öyleydi.

Ne de olsa ben bile farkında değilken o, kim olduğumu bili-

yordu; Leo'yla tanıştığı anda bütün hayat hikâyesini neden öğrenmemiş olsun ki?

"İnanılmaz," dedim. "Dünya küçük."

Naz kolunu bana doladı. "Gerçekten öyle."

Naz'ın Leo'yu soru yağmuruna tuttuğu tuhaf bir yemekti. Ailesi hakkında sorular sordu (bir ağabeyi vardı, annesiyle babası yoktu... henüz bir çocukken öksüz kalmıştı). İşi hakkında sorular sordu (şu sıralar Paragone'de bulaşıkçılık yapıyordu... ağabeyi, ona bu işi bulan birini tanıyan bir adam tanıyordu). Nerede yaşadığını sordu (ailesiyle birlikte Bensonhurst'te bir evde yaşıyordu).

"Bu kadınla ilgili niyetin ne?" dışında her şeyi sordu.

Oysa itiraf ediyorum ki asıl öğrenmek istediğim buydu, bu yüzden de sormasını arzu ediyordum.

Leo hepsini doğal karşıladı. Ya da daha ziyade tahammül etti. Sorguya çekilmekten keyif alıyor görünmüyordu ama Naz'ın sorduğu her şeyi cevapladı.

Diğer üçü bir şişe şarabı bitirirken ben birkaç dilim pizza yedim, yeniden iştahıma kavuşuyordum. Melody ve Leo alçak sesle kendi aralarında sohbet ederlerken Naz arkasına yaslandı; yemeğinden bir ısırık bile almamıştı.

Kadehimi masadan alıp, "Utanç duydum Hapishane Kuşu," dedi. "Şarabının heba olmasma göz yumuyorsun."

"Sen iç o zaman," dedim. "Gerçekten... sen iç. Sanırım bir yıllık okul ücretimden daha pahalıdır."

Naz gülümseyerek şarabımdan bir yudum aldı. "O kadar değil."

"Hıh, sen onu külâhıma anlat," dedim. "Bildiğin gibi, Amerika'da açlıktan sürünen insanlar var; içecek temiz suları olmayan, evlerini ısıtamayan insanlar. Buz gibi New York'ta giyecek almaya paraları yetmediği için sokaklarda donan insanlar var."

Naz elini göğsüme doğru indirip parmaklarını gömleğimin yakasından içeri sokarak sutyenimin etrafındaki tenimi okşar-

ken, "Senin kıyafetlerini onlara versek iyi olur belki de," dedi dalga geçer bir tonla. "Seni ben sıcak tutarım."

Mememi avuçlamaya kalkıştığında eline vurdum. "Tanrı aşkına Naz, hevesini sonraya sakla. İnsanların içindeyiz."

"Böylesinden hoşlandığını sanıyordum."

Gözlerimi devirerek bardağımı aldım ve yüzümdeki şiddetli kızarmayı yok etmeye çalışarak birkaç yudum su içtim. Neyse ki tam o sırada Melody saatini bakıp boğazını temizleyerek Naz'ın dikkatini dağıttı. "Bizim gitmemiz gerek. Epeydir buradayız."

Naz başını salladı. "Sizi şehre geri bırakabilirim."

Melody eliyle gerek yok dercesine bir hareket yaparak, "Takma kafana," dedi. "Siz burada, birkaç adım ileride yaşıyorsunuz."

Aslında semtin diğer ucuydu, yine de oldukça yakındı.

"Zaten Leo'nun evine uğrayacağız, o yüzden birkaç dakika sonra ağabeyi gelip bizi alacak. Dert etme."

Naz dikkatle ona baktı.

Hiçbir şey söylemedi.

İçimden bir ses, her nedense bunu *dert ettiğini* söylüyordu.

Melody ayağa kalkarken, "Borcumuz ne kadar?" diye sordu.

Naz elini uzatıp o sırada cüzdanını çıkaran Leo'yu durdurarak, "Borcunuz yok," diye karşılık verdi. "Senin paran burada geçmez."

Bu konuda bir tartışma çıkmasını bekledim. Bu iki adamın yemek parası yüzünden sidik yarışına girmelerini bekledim. Ama Leo bir an tereddüt ettikten sonra başını sallayarak cüzdanını kaldırdı.

Melody, "Klas herifsin Ignazio," dedi. "Başkalarının ne söylediği umurumda değil."

Naz birkaç kez gözlerini kırptı. Dudaklarının kıpırdadığını gördüm, inanamamışçasına *klas herif* ifadesini tekrarlıyordu.

Melody yürümeye başladı; Leo da tam peşinden gidiyordu ki Naz elini uzatıp kolunu sımsıkı tutarak onu durdurdu. Kısa bir an tek kelime etmeden dik dik birbirlerine baktılar... sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir an... sonra Naz tutuşunu gevşetti.

Rahat tavrı yok olmuştu.

Uzun süredir ilk kez yeniden Vitale'yi görüyordum.

"Ağabeyine selamımı söyle," dedi. Sesi sertti.

Leo kolunu çekti ve hiçbir şey söylemeden koşarcasına uzaklaştı ve karşılık olarak tek kelime etmeden pizzacıdan çıkıp gözden kayboldu.

Ağabeyine selamımı söyle.

Siktir.

"Haklıyım, değil mi?" Sesim, kelimeler dudaklarımdan dökülmek istemezmiş gibi alçaktı. "Leo konusunda haklıyım. O... biliyorsun işte... o senin gibi."

"O çocuğun benimle uzaktan yakından alakası yok."

Ne kastettiğini bilmiyordum.

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Naz bana yalan söylemezdi ama bu meselede yanlış olan bir şeyler vardı.

"Bana söz ver," dedi Naz.

Göz ucuyla ona baktım. "Ne sözü?"

"Sadece söz ver," dedi. "Söyleyeceğim şeyi dinleyeceğine. Bu konuda bana güveneceğine söz ver."

Ha. "Söz veriyorum."

"Ondan uzak dur."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Melody'yle arkadaş olamazsın demiyorum," dedi Naz. "Tek isteğim erkek arkadaşından uzak durman. Bir daha onlarla buluşmak yok."

"Neden?"

Bana baktı; gözlerini yüzümde dolaştırıp yeni bir sınav daha olacakmışçasma beni inceledi. Tıpkı bir öncekini büyük başarıyla geçtiği gibi bunu da geçecekti.

Beni tanıyordu.

Beni, herkesten iyi tanıyordu.

"Çünkü onun bir erkek arkadaşını daha öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Bu sözler karşısında donakaldım.

Bunu öylesine soğukkanlı söylemişti ki sanki böyle bir ihtimal gerçekten vardı. Sanki onu gerçekten öldürebilirdi ve sözünü dinlememiş olduğum için bu benim hatam olabilirdi. "Ama..."

Hızla elini kaldırıp ağzımı kapatarak karşı çıkmama fırsat vermedi. "Söz verdin."

Uzanıp elini sertçe çektim. "Ama onun senin gibi olmadığını söylemiştin."

"Değil," dedi. "Ama bu zararsız olduğu anlamına gelmez sevgilim. En tehlikeli insanların bazıları kim oldukları yüzünden değil, başkalarına ifade ettikleri şey yüzünden tehlikelidirler sadece."

Senin gibi.

Böyle söylemedi ama kastettiği şeyin bu olduğunu biliyordum. Ben, Naz yüzünden tehlikeliydim. Naz, benim için öldürebilirdi. Benim uğruma öldürebilirdi. Bunu yapacağını biliyordum.

Ve şimdi, eğer uzak durmazsam yeniden yapabileceğini söylüyordu.

14. BÖLÜM

Ignazio

Kavgayla muharebe arasında fark vardır. Kavga birebir yapılır ve genellikle başladığı kadar çabucak biter. Ama ya muharebe? Muharebe, daha büyük bir savaşın parçasıdır.

Savaşlar *sonsuza dek* sürebilir...

Çok uzun, kanlı ve acımasız... Şu an kendimizi tam ortasında bulduğumuz türden bir muharebe. Şehir alev alev yanıyor ve yıkım tüm semtlere yayılıyor, daha önce dokunmadığı yerleri de etkiliyor ve insanlar ölüyordu.

Yeni kral, sürünün topraklarından fazlasını talep etme zamanının geldiğine karar vermişti. Ona ait olmayan ufak tefek gölge yerleri de istiyordu. Bütün krallığı istiyordu.

Sorun, birçok insanın bunun farkında değilmiş gibi görünmeleriydi. Günlerini sanki hiçbir şey değişmemiş gibi geçiriyor-

lardı. Kayıplar gazetelerde çok ender haber oluyor, sanki birbirleriyle bağlantısı olmayan farklı olaylarmış gibi yansıtılıyordu.

Ama bağlantıları vardı.

Hepsi bombok bir durumun toplamıydı.

Benim de tam ortasında sıkışıp kaldığım bir durumun.

"O adam gitmeli."

Genova tuğla evinin çalışma odasında karşımda oturmuş, çılgınca puro içiyordu. Oda duman altı olmuştu. Her yer sımsıkı kapatılmıştı ve gidecek hiçbir yer yoktu. Dumandan gözlerim yanıyor, her nefes aldığımda göğsüm sıkışıyordu. Ciğerlerimin kavrulduğunu hissediyordum, oysa ben sigara bile içmezdim.

"Kim?" diye sordum; neden burada olduğumdan tam anlamıyla emin değildim. Genova, benimle konuşması gereken çok önemli bir şey olduğunu söyleyerek acilen onunla buluşmamı istemişti.

"Şu adam," dedi. "Yaralı Yüz."

Ha.

Yaralı Yüz.

Genova, "Dün güvenli evlerimden birine saldırdı," diye devam etti. "Tüm silah tedarikimi engelledi. Adamlarımdan üçünü temizledi."

Zavallı, diye düşündüm ama bunu ona söylemedim.

Bir patronu, halihazırda sinirlendirdiğimden daha fazla sinirlendirmek istemiyordum.

"İz bırakmayı sevdiği kesin," dedim.

Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim.

Şaşırmamıştım.

"Başıma bela," diye karşılık verdi Genova. "Ezmek için yanıp tutuştuğum lanet olası bir hamamböceği. Buradan gitmeli, başka yolu yok. Bu işle benim için ilgilenmeni istiyorum ki zaten öyle söylemiştin."

Bu lafının üzerine ona bakakaldım.

"Ben böyle bir şey söy..."

"Sorunu halledeceğini söyledin."

"Hallettim."

"Gerçekten mi? Öyleyse neden hâlâ nefes alıyor?"

Güzel soruydu.

"O artık bir patron," diye cevap verdim. Eğer Lorenzo'nun söylediği doğruysa, yani ailelerle toplantıya çağrılmışsa hoşumuza gitsin ya da gitmesin artık onlardan biriydi. Yani dokunulmazdı. "Diğerlerinin izni olmadan bir patronu öldüremem."

Bunu bir kez yapmış ve yakayı sıyırmıştım.

Bir kez daha yaparsam o kadar şanslı olmayacaktım.

Onun konumundaki bir adama dokunmak için bile izin almam gereken üç aile vardı. Yazılı olmayan kurallar vardı; daha önce kulağımı çektikleri kurallar.

Riske atamazdım.

İsterdim.

Ama yapamazdım.

Hele tüm bunlardan uzak dururken.

Genova purosunun külünü yere silkeleyerek, "O bir hiç," dedi tükürürcesine. "Bir hiç. *Hiç*. Asla patron olamayacak."

Söylediği şeyi inanarak mı söylüyordu yoksa öfkeden mi böyle konuşuyordu bilmiyordum, bu yüzden tarafsız bir ifadeyle başımı salladım ve bunun bu işten yırtmama yetmesini ümit ettim.

"Ee?" diye sordu. "Benim için bu işi halledecek misin yoksa halletmeyecek misin?"

Yoksa halletmeyecek misin?

"Ben bıraktım," dedim. "Bunu daha önce söylemiştim."

Dudak büktü. "Bu hayattan sadece ahşap bir kutu içinde çıkılır. Seni bildim bileli bu işin içindesin. Sırf Angelo'ya aitsin diye..."

"Ben kimseye ait değildim," diyerek sözünü kestim. "Ben Mafyanın adamı değilim Genova. Asla söz vermedim. O yeminler ağzımdan hiç çıkmadı. Asla kimseye bağlılık andı içmedim."

"Karın dışında, değil mi?" Acı acı güldü. "Ya da karıların demek daha doğru. Onlar için yemin ettin, değil mi? Onlara bağlı-

lık andı içtin. Onlar sadakatini hak ediyorlar; ya biz? Hiçbirimiz hak etmiyor muyuz?"

Konuyu çarpıtıyor, beni kışkırtmaya çalışıyordu. "O farklı."

"Bana göre hepsi aynı Vitale. Tüm mesele sevgi, saygı ve aile. Sonsuza dek iki bacak arasma tapınmak için ant içiyorsun ama kendini bizim kardeşliğimize adamaya ant içecek kadar erkek olamadın. Angelo'nun senin için yaptığı onca şeye, kaybettiği onca şeye rağmen... söylemek zorundayım ki bu beni hep gıcık etti."

Kelimelerindeki öfkeyi, her zaman hissettiğinden kuşkulandığım ta derinlerde filizlenmiş kini duyabiliyordum. Onların kutsal davetlerini geri çevirmiştim ki muhtemelen şimdiye dek bunu yapan tek kişi bendim.

Bunun hakkında konuşabilecek kadar canlı kalan tek kişi.

Olduğum kişi sayesinde reddetme iznim vardı.

Ya da daha doğrusu bir zamanlar olduğum kişi.

Ama artık o kişi değildim.

Angelo'nun altın çocuğu, bu dava uğruna bütün dünyayla dövüşmeye hevesli, kana susamış damadı değildim artık. Daha önce de söyledim... bu işte arkadaşlık yoktur. Artık ihtiyacı olmayacağı güne kadar sana ihtiyacı olan insanlar vardır sadece. Ya onların tarafında olursun ya da onların yoluna çıkarsın ve yapmak isteyeceğin son şey savaşa girmektir.

Ve ben, savaş alanının tam ortasında duruyordum ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

Tarafını seç, diye bağırıyordu hepsi.

Bu, kazanamayacağım bir çekişmeydi.

"Şimdi ne yapardın?" diye sordu Genova. "Bunca yıldan sonra aramıza katılmanı, bizden biri olmanı, bize sadakat yemini etmeni istesem aileyi yine geri mi çevireceksin?"

Cevabımdan hoşlanmayacağı için bu soruyu duymazdan gelerek, "Senin düşmanın değilim," dedim. Katılmayacaktım.

"Dostum da değilsin," dedi, "bize sırtını dönersen elbette."

O an tüm odaya sessizlik çöktü. Korumalar odanın köşelerinde, yarı karanlıkla sarmalanmış halde duruyor, izliyor, bek-

liyor ve uğruna ölümü göze almaya ant içtikleri adamı, onlara katılmayı reddettiğim için çok sinirlendirdiğim açıkça belli olan o adamı koruyorlardı. Ama ne düşünmüş olurlarsa olsunlar ben onlar gibi değilim. Ben sokak çetecisi olmak için yaratılmadım. Emirlere itaat etmek için yaratılmadım. Silahlı bir adamdan korkmam. Damarlarımda Giuseppe Vitale'nin kanı dolaşıyor. O adam bundan ne kadar nefret ederse etsin bu, yadsınamaz bir gerçek. DNA'mda beni itaatkâr bir sümsük yapacak... beyni yıkanmış o maymunlardan biri yapacak hiçbir şey yok.

"Onu önceden tanıyorum," dedim.

Genova dik dik bana baktı. "Kimi?"

"Yaralı Yüz'ü." Bakışına aynı biçimde karşılık vererek tepkisini, bunu bilip bilmediğini görmek için bekledim. Yüzü ifadesizliğini korudu. Şaşkınlığını gizleme maskesi takmakta bu denli usta mıydı yoksa dersine iyi mi çalışmıştı emin değildim, tabii eğer aradaki bağlantıyı kurabildiyse. Bu o kadar da zor olamazdı. Biliyorsunuz Lorenzo, Gambini kanı taşıyordu, onu bir Accardi yetiştirmişti ve Accardiler, Genova'ya her zaman sadık olmuşlardı. Gemiler yakılmak zorundaydı. Bu şahsi bir meseleydi. "Onu tanıyordum, uzun süre önce. Onu tanıyordum ve onda bir şeyler görmüştüm, bana kendimi hatırlatan bir şeyler."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü onu ezmek kolay olmayacak Genova," dedim. "Hele de bir canavara dönüşmesine yardım eden ben olmuşsam."

Genova onaylarcasına başını salladı.

Hayır, hiç şaşırmamıştı.

"İşte bu yüzden senin yardımını istiyorum Vitale." Yere biraz daha kül silkerek bana doğru eğildi. "Bize katıl. Bize yardım et. Gel bütün husumeti geride bırakalım ve nihayet iki *dost* olarak kucaklaşalım."

Ne cevap vereceğimi düşünerek bir süre ona baktıktan sonra o kelimeleri söyledim. "Benim dostum yok."

Sokak kapımın önünde biri vardı.

Geri alıyorum. İki kişi... bir kadın ve küçük bir kız. Kadın pantolon-ceket takım ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti; uzun boylu, sarışın ve estetiksiz olamayacak kadar çekiciydi. Çocuk... yedi yaşlarındaydı... kırmızı bir oyuncak araba çekiyordu ve üzerinde yeşil bir yelek vardı.

Bir kız izci.

Kolayca fark ediliyorlardı.

Hızla park yerine girdim ve kısa bir süre durup Karissa ile konuşmalarını izledim. Karissa onlarla birlikte verandada duruyordu, arkasındaki sokak kapısı ardına kadar açıktı. Küçük kız tarafından büyük ilgi gören Killer bahçede heyecanla kuyruk sallıyordu.

Ne kadar süredir orada olduklarını bilmiyordum ama epey bir süre olduğunu tahmin ediyordum. Herkes fazla rahat görünüyordu.

Ama arabadan indiğim anda bu durum değişti. Ziyaretçiler verandadan hızla ayrılıp diğer yöne doğru yürümeye başladılar; Karissa ise savunmacı bir tavra büründü.

Karissa benden tarafa döndü. "Sabahın köründe nereye kaçtın?"

Çoktan öğleden sonra olmuştu.

Karissa'nın üstünde hâlâ pijamaları vardı.

Belli ki hiçbir yere gitmemişti.

Ha? "Bugün dersin yok muydu?"

"Önce ben sordum."

"Yapacak işlerim vardı."

"Peki, benim de," dedi arkasında açık seçik görünen evin içini işaret ederek. "Bir sürü iş... mesela uyumak."

Buna gülerek verandaya, onun yanına çıktım. Gözlerim insanların hızla uzaklaştıkları yöne kaydı. "Bugün ziyaretçilerin mi vardı?"

"Ha, evet... Kurabiye satıyorlardı. Birkaç kutu aldım."

Başımı iki yana sallayarak yanından geçip antreye girdiğimde donakaldım. Sokak kapısının iç kısmında en az bir düzine kurabiye kutusu yığılıydı.

Karissa, Killer'ı içeri çağırarak yanıma geldiğinde, "Birkaç kutu," diye tekrarladım.

Kapıyı kapattı. "Evet. Aslında daha fazla alacaktım ama bu kadar kalmıştı."

"Daha fazla mı?" diye sordum inanamamış bir ifadeyle. "Fazlasıyla almışsın zaten."

Karissa beni iterek yanımdan geçip en üsteki kutuyu aldı ve gördüğümden emin olmak için abartılı bir şekilde gözlerini yuvarladı. Kutuyu açıp içine âdeta saldırarak fıstık ezmeli Tagalonglardan birini kaptı ve hiç duraksamadan ağzına attı. "Biliyorsun bunlar çok revaçta ve sadece yılda bir kez satıyorlar. Âdeta dünyanın sonu gelmiş gibi stok yapmalıyız."

Göz ucuyla ona baktım. "Durumun o kadar ciddi olduğunu sanmıyorum."

"Hadi ama *The Walking Dead*'deki o insanların biraz Thin Mints'i* olsa çok çok daha mutlu olmayacaklarını söyleyemezsin."

"Bence duşları, temiz giysileri ve hatta ara sıra yiyecek etleri olsa daha mutlu olurlar."

Karissa bir kurabiye daha alıp bana göstererek, "O zaman aptallar," dedi. "Bu kurabiyeler hayatta kalmanın anahtarı. Şuraya yazıyorum... Kız izciler birer dahi. Dünyayı kurtarıyorlar, her seferinde bir Samoa'yla**."

Birkaç kutu alıp mutfağa götürdüm ve dolaplardan birinde onları tıkıştıracak yer buldum. Karissa kalan kutuları taşıyarak peşimden geldi ama onları kaldırmama yardım etme zahmetine girmedi. Yanımdaki tezgâha çıkıp oturdu ve açık kutuyu koruma altına alıp bacaklarını sallaya sallaya içindekileri midesine indirmeye devam etti.

"Hep bir kız izci olmak isterdim," dedi. "Aslında sanırım bu-

* Kız izcilerin sattığı bir kurabiye türü. –*çn*

** Kız izcilerin sattığı bir kurabiye türü. –*çn*

nun tek nedeni şu lanet olası kurabiyelerdi ama yine de... iyi bir sebep."

"Neden olmadın?"

"Annem izin vermedi."

"Ha."

"Evet, çok tehlikeliymiş" dedi. "Sanırım o yeşil yeleği giyersem öcünün beni daha kolay bulabileceğini düşünüyordu."

Dürüstlüğün kendini daha iyi hissettirip hissettirmeyeceğinden emin olmaksızın, "Bulabilirdi," dedim. "Resmi kayıtlarda başka bir parça olurdu."

"Yani sonuç olarak kurabiye stoku yapmamın sorumlusunun *sen* olduğunu mu söylüyorsun?"

Dolabı kapatıp ona baktım. Bu konuda şaka yapıyordu. Sesinde suçlayıcı bir ton yoktu. "Bugün keyfin yerinde görünüyor."

"Evet, daha iyiyim," dedi. "Sanırım bitap düştüm. Okul, hayat ve senin aranda koşturmaktan... Fazla stres sadece."

"Beni de dâhil etmen ne güzel."

Ayağını hızla uzatıp bana bir tekme attı. "Ne kastettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Daha iyi olmana sevindim."

"Ben de," dedi. "Cherry'yle Destiny'nin bana kurabiye getirmesi de cilası oldu."

Cherry.

Destiny.

Bu da neyin nesi?

"Cherry ve Destiny," diye tekrar ettim.

"Evet, Montgomeryler," dedi Karissa. "Az ileride yaşıyorlar. Cherry evde çocuğuna bakan bir anne. Kocası David ise bir yatırım bankacısı. Harika değil mi? Cherry'ye senin de bu tür işler yaptığını söyledim."

"*Ne tür* işler?"

"Borsa, portföy ya da her neyse o tür."

"Senin söz ettiğin brokerlik. Yatırım bankacısı şirketlerin kârlarını arttırmalarına yardım eder."

Bir kurabiye daha alırken, "Hepsi aynı," diyerek beni geçiştirdi. "Hepsi parayla ilgili, değil mi? Sen de *para* işlerinden anlıyorsun."

"Yani benden söz ettiniz, öyle mi?"

"Elbette," dedi sanki hiç önemli bir şey değilmişçesine. "Kocamın ne iş yaptığını sordu."

"Peki ona ne söyledin?"

"Senin bana söylediğini."

"Hangisini?"

"Serbest çalıştığını."

Bir kahkaha attım. *Serbest çalışmak.* Ona bunu söylediğimi hatırlıyordum. Yalan değildi ama yanıltıcı olduğunu kabul ediyorum. Yaptığım işin yasadışı olduğu kısımdan söz etmemiştim.

Sanırım Karissa da bundan söz etmemişti.

"Biliyor musun kocası bir kulübe gidiyormuş," dedi. "Bir zamanlar senin de gittiğin sadece erkeklerin girebildiği, striptizcilerin olmadığı türden kulüplerden. Bir grup zengin adamın içki içip sidik yarışı ya da o tür şeyler yaptığı türden... Bilmiyorum... O tür yerlerde her ne yapıyorsanız. Ona şey dedim... Bunun senin de ilgini çeke..."

"Karissa... *sakın.*" Ona yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve dik dik ona baktım. "Seni seviyorum, gerçekten ama Tanrı şahidimdir ki bana bir kez daha *arkadaş edinmekten* söz eden ilk kişinin dilini koparırım. Beni anladın mı?"

Karissa dudaklarını sımsıkı kapattı.

Onu bırakarak, "Yatırım bankacılarıyla takılmakla ilgilenmiyorum," dedim. "Zamanımı seninle geçirmeyi tercih ederim."

Buna cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sadece omuz silkip kurabiyesini bitirdi.

Elindeki biter bitmez kutunun kapağını kapatıp yana koydu ve tezgâhtan aşağıya atladı. "Üff, açlıktan ölüyorum... Merkeze inip bir şeyler yemek ister misin?"

Kalçasından tutup onu kendime çektim. "Uzun bir gün geçirdim ve yorgunum. Onun yerine bir şeyler ısmarlamaya ne

dersin?" Bedenini bedenime yapıştırırken ellerim kalçasının kıvrımından aşağıya doğru kaydı. Başımı boynuna sokup dudaklarımı yapıştırdım. Teni yumuşacık ve sıcacıktı; dilim boynunda dolaşırken hafif ekşimsi bir tat aldım. "Önce yemek yeriz, sonra da ben... seni *yerim*."

Boğazının alt kısmını hafifçe dişledim; Karissa tıslarcasına bir ses çıkarıp beni itti. "Yorgun olduğunu sanıyordum."

"Söz konusu sen olunca asla yorgun olmam sevgilim."

Bu kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez esnedim.

"Kulağa çok hoş gelse de kısa süre sonra danışmanımla toplantım var, o yüzden şehre gitmekten başka seçeneğim yok."

Onu bırakıp iç çektim. "Ekemez misin?"

"Korkarım ki hayır. Anadalımı seçme zamanı geldi nihayet."

Vay canına.

Aslında çok şaşırmamıştım. Uzun süredir okuldaydı ve bitirmesine az kalmıştı. Ama daha önce bu konudan bahsetmemişti.

Bu konuyu hiç açmamıştı.

"Ne seçeceksin?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Hiçbir fikrin yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Ya şundadır ya bunda yapmayı düşünüyorum."

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Onu tanıdığımdan beri hep böyle kararsızdı.

"Sırf *bir şey* yapmış olmak için seçim yapmamalısın," dedim.

"Bunu birkaç hafta önce yapacak bir şeyi olması için bir hobi edinmesi gerektiğinden söz eden adam söylüyor."

Beni köşeye sıkıştırmıştı.

Hâlâ bir hobi bulmaya çalışıyordum.

Her şey bu hayat yüzünden miydi? Bu mücadele yüzünden mi? Bu değildi.

Merdivenleri işaret ederek, "Hadi hazırlan, seni şehre götüreyim," dedim.

Karissa üst kata, yatak odasına çıktı, ben de çalışma odasına gidip kanepeye oturarak beklemeye başladım. Genova'nın evine yaptığım ziyaret yüzünden göğsüm hâlâ sıkışıyordu. Ciğerlerim âdeta yanıp kül olmuş gibi hissediyordum. Birisi içimde delikler açmış, ardından tüm iç organlarımı ateşe vermiş ve her hücremin yandığından emin olana dek beklemişti.

Sersemlemiş bir halde gözlerimi duvara dikmiş bu sabahki konuşmayı tekrar tekrar zihnimden geçiriyor, söylediklerini hatırladıkça endişeleniyordum. Gözlerim yanıyordu; kısacık bir an için bile olsa karanlıkta huzur bulmaya çalışarak başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım.

Huzur.

Huzur.

Tek istediğim birazcık *huzur.*

"Naz?"

Adımı duyunca gözlerimi açtım ve Karissa'nın bakışlarıyla karşılaştım. Çoktan giyinmiş ve saçları yapılmış bir halde tam karşımda duruyordu; yüzünde hafif bir makyaj vardı.

Homurdanarak doğrulup gözlerimi ovuşturdum. "Çabuk hazırlandın."

"Şey, pek öyle sayılmaz... Kırk beş dakika sürdü."

Şaşırmış bir ifadeyle ona baktım. Kırk beş dakika mı? "İçim geçmiş olmalı."

Tam ayağa kalkıyordum ki elleriyle göğsüme bastırıp beni kanepeye geri itti. "Neden biraz uyumuyorsun?"

"Yemek ne olacak?"

Dudak büktü. "Kendi karnımı kendim doyurabilirim."

"Seni şehre götüreceğimi söyledim ama."

"Yolumu bulabilirim."

Bir an düşündüm; itiraz etmek üzereydim ama gerçek şuydu ki yorgunluktan ölüyordum ve bu süreyi dinlenerek geçirebilirdim. "Araba çağır."

"Çağırırım" dedi. "Karşıdan karşıya geçmeden önce sağıma soluma da bakarım ve yabancılardan şeker almam, çikolata bile olsa."

Onu yakalayıp kendime doğru çekerek bir öpücük verdim. "Aferin kızıma."

15. BÖLÜM

Karissa

Şarküterinin kapısını açtığım anda bir ses tarafından karşılandım.

Islık sesi.

Yüksek, coşkulu, neşe dolu, her zamanki çıngırtıyı bastıran bir sesti bu. Duraksamama neden oldu; gözlerim uzun tezgâhın arkasında dolanarak sesin kaynağını araştırdı.

Giuseppe.

Sırtı herkese dönük halde tahtanın üzerinde et kesiyordu. Kendi dünyasında görünüyordu... gökkuşakları, güneş ışıkları ve insanları mutlu eden her tür şeyle dolu bir dünyada.

Köpek yavruları da var mıydı?

Bilmiyorum.

Bugünlerde benim için mutluluk orgazmlardı.

Buraya son geldiğim günden beri haftalar geçmişti; adamın dükkânının kurşun yağmuruna tutulduğu günden beri gelmemiştim. Giuseppe'nin şarküteriyi yeniden ne zaman açtığından emin değildim ama işine zarar gelmiş olma korkularımın yersiz olduğu açıkça görünüyordu.

İçerisi ana baba günüydü.

İnsanlar masaları tıka basa doldurmuş yemek yiyorlardı; kasada görevli çocuk müşterilere yardım ediyordu; siparişler üst üste yığılmaktaydı. Ama Giuseppe bu durumdan hiç de endişe ediyor gibi görünmüyordu. Ne olursa olsun acele etmiyordu.

Bundan keyif alıyordu.

Kasaya yaklaştığımda görevli çocuk bana bakıp sıcacık gülümsedi. "Her zamankinden mi?"

Bir *her zamankim* vardı.

"Evet," diyerek ödeme yapmak için biraz bozukluk çıkarıp üstünü bahşiş olarak kasiyere bıraktım... Her zamanki gibi.

Sadece duvar dibinde iki kişilik küçük bir masa boştu; orası da az önce boşalmış, kalkanlar artıklarını öylece bırakmışlardı. Böğ. Masayı temizleyip çöpleri en yakındaki çöp kutusuna attım; tam oturmak için arkamı dönmüştüm ki sandalyelerden biri çekildi ve adamın biri pat diye oturdu.

Yok artık!

Masaya yaklaşarak, "Affedersiniz," dedim. "Orada ben oturuyordum."

Adam başını kaldırıp baktı; içim kalktı. Betim benzim attı. Bu yanlıştı, biliyordum. Anında kendimi kötü hissettim ama irkilmeme engel olamadım. Onu tanımıyordum, daha önce hiç görmemiştim ama kendine özgü bir yüzü vardı. Sağ gözünün üstünden geçerek aşağıya doğru inen iğrenç bir yara izi yüzünü boydan boya kaplıyordu. Gözü kasvetli bir göl misali sütümsü, puslu ve mavimsiydi. Doğrudan bana bakıyor gibi görünüyordu.

Bomboş.

Tepkimi fark etti. *Üff, fark etti.* Bunu yüz ifadesinden, dudaklarının sert ve ince bir çizgi haline gelmesinden anlayabiliyor-

dum. Sanki bu birkaç saniye içinde sertleşmiş, yüzüne gösterdiğim tepkime karşı kendini hazırlamıştı.

Lanet olsun sıçmıştım.

Ben korkunç bir insandım.

"Özür dilerim," dedi adam: "Oturacak başka yer yoktu."

Ayağa kalkmak için sertçe sandalyesini itti ama onu durdurup karşısına oturdum. "Hayır, durun, hiç sorun değil."

Tam kalkmak üzereyken yarı yolda durup kaşlarını kaldırdı.

"Sizin de burada oturmamanız için bir sebep yok," dedim. "Yani o sandalyeye ihtiyacım yok ve haklısınız... başka oturacak yer yok. Bu yüzden lütfen... oturun."

Hâlâ gidebilecekmiş gibi görünüyordu; tek kelime etmeden gergin bir ifadeyle dikkatle bana baktı, sonra sandalyeye geri oturdu.

Çantamı karıştırıp NYU'nun yıpranmış bir kataloğunu çıkardım. Yemeğimin gelmesi bir süre alacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden kataloğa bir kez daha göz atıp ne yapacağım konusunda bir karar vermeye çalışabilirdim.

"Sanırım öğrencisiniz, değil mi?"

Bunu, bir yandan bileğindeki saatiyle oynayıp parmaklarını metal kayışında gezdirirken alçak sesle söylemişti. Saat aşırı pahalı görünüyordu, Rolex bile olabilirdi ama giyimi hiç de zengin bir iş adamının giyim tarzı gibi değildi. Kot pantolon, tişört ve ayağında beyaz spor ayakkabılar. Benden biraz daha yaşlı olması dışında bir öğrenciden farkı yoktu diyebilirim.

Otuzlarındaydı, belki biraz daha yaşlı... Bilmiyorum.

Yaş tahmininde iyi değilimdir.

"Evet, öğrenciyim."

"Ne okuyorsunuz?"

"Hmm, emin değilim. Şimdiye dek ne ders olsa aldım sanırım. Aslında yaklaşık iki saat içinde anadal seçimimi yapmam gerek ve hâlâ ne yapmak istediğim hakkında en ufak bir fikrim yok."

Güldü; kahkahasının sesi alçak ve içtendi, sanki söylediğim

onu gerçekten eğlendirmiş gibiydi. "Geleceğin hakkında karar vermek kolay değil, değil mi?"

Anadalların yazdığı sayfalara göz atarken, "Hiç kolay değil," diye mırıldandım. "Karar vermekte her zaman berbat oldum, yani aslında bu yeni bir durum değil. Sadece... kendimi sonsuza dek bunlardan birini yaparken hayal etmekte zorluk çekiyorum sanırım."

"Çünkü *sonsuza dek* çok uzun bir süre olabilir," dedi. "Kimse sonsuza dek aynı işi yapmak istemez. En azından benim tanıdığım hiç kimse."

"Beni de endişelendiren bu," dedim. "Okula gitmeyi ve bir şeyler öğrenmeyi seviyorum ama bu işin sonunun neye varacağından emin değilim ve neye varacağını bilmediğim için de bir anlamı yok endişesine kapılıyorum, anlıyor musunuz?"

Anlıyor muydu?

Bu adamı tanımıyordum bile ve ona şahsi varoluşsal sorular soruyordum.

"Katılmıyorum, her zaman bir anlamı vardır," dedi. "Sonsuza dek yapmak istemezseniz ne olur ki? Hayatı muhteşem kılan şey bu... her an fikrinizi değiştirip başka bir şey yapabilirsiniz. Bu yüzden sonsuzluğu düşünmeyin. Bugünü düşünün. Görüp görebileceğiniz tüm sonsuzluk bugünden ibaret olabilir."

"Anadalınızı seçerken böyle mi karar verdiniz?"

"Yoo, hayır... Asla o seviyeye gelemedim," dedi. "Üniversiteye gitmedim. Liseden bile mezun olmadım."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Öğrenmek istediklerimi bana öğretecek bir okul yoktu," dedi. "Gerçek dünyada daha iyi bir öğretmen buldum. Nasıl hayatta kalacağımı... nasıl başarılı olacağımı öğrendim ve benim için önemli olan da bunlardı."

"Peki ne iş yapıyorsunuz? Tabii sormamda bir sakınca yoksa..."

"Aile işini devraldım."

"Aile işiniz tam olarak ne?"

Bir an duraksadı, dudaklarının kenarlarında hafif bir tebessüm belirdi. Bana söylemeye niyeti olmadığını düşündüm ama az sonra sadece, "Üretim," diye cevap verdi.

Üretim.

Çiftçilik... gibi mi?

"Yani bir şeyler mi yetiştiriyorsunuz?"

"Evet. Yani o işi işçiler yapıyorlar... Ben çoğunlukla oturup onların yaptığı işin meyvelerinin tadını çıkarıyorum. Hiç de kötü bir pozisyon değil."

Yeniden kataloğuma dönerek, "Eminim öyledir," dedim. "Ne yazık ki aile mevzularında biraz talihsizim, bu yüzden bana bir iş miras kalacak kadar şanslı değildim... ya da herhangi başka bir şey... Yani tek başımayım."

Göz ucuyla yüzünün şaşkınlıkla bulutlandığını gördüm. "Aileniz yok mu?"

"Yani... Bir kocam var." Elimi kaldırıp yüzüğümü ona doğru çevirdim. "Ve artık bir kayınpederim de. Kayınpederim aslında buranın sahibi. Onun dışında hayır... Annem vardı ama bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce öldü. Babama gelince... şey... o, işe yaramazın tekiydi ve zaten o da öldü, o yüzden artık bir önemi yok. Hâlâ hayatta olan bir annesi olduğunu duydum ama oğluyla bile hiçbir ilgisi olmasını istemediği düşünüldüğünde beni umursayacağını hiç sanmıyorum."

"Bu kadar mı? Kız ya da erkek kardeş yok mu? Hala, teyze, dayı ya da amca? Kuzen?"

"Hayır, hiçbiri yok. En azından bildiğim kadarıyla. Yani bir yıl öncesine kadar gerçek soyadımı bile bilmediğim düşünüldüğünde bunu söylemek zor."

"Nasıl olur da gerçek soyadınızı bilmezsiniz?"

"Uzun hikâye," dedim. "Ama soyadı değişikliği annemle babamdan kaynaklanıyor."

"Tanık koruma ya da öyle bir şey mi?"

"Öyle bir şey," diye mırıldandım. "Söylediğim gibi, uzun hikâye ama önemi yok; artık bir Vitale'yim. Başlangıçta Rita olup

olmamamı kafama takmama gerek yok. Zaten aile, kan bağından öte bir şeydir. Kocam böyle der."

Gözlerini dikip bana baktı.

Ve bana baktı.

Ve biraz daha bana baktı.

Sanki neden söz ettiğimi anlayamamışçasma bakıyordu ve onu suçlayamazdım, hem de hiç. Kesinlikle karmakarışık bir hikâyeydi. Bu adama neden bu kadar çok şey anlatma zahmetine girdiğimden, en başta ona verdiğim tepki yüzünden kötü hissetmek dışında neden sohbet ettiğimden bile emin değildim.

Üf, onunla sohbet etmekten suçluluk dışında bir sebepten dolayı keyif alıyor olmak beni daha da kötü bir insan yapar mıydı?

"Etkileyici." Elini bana uzattı. "Bu arada adım Lorenzo. Ya sizin?"

Elini tutup sıktım. "Karissa."

"Tanıştığımıza memnun oldum Karissa," dedi. "Kesinlikle ilginç bir kadınsınız."

Elimi bıraktı ve nihayet yemeğim geldikten sonra arkasına yaslanıp yeniden saatiyle oynamaya başladı. Garson tabağı masaya koyup hafifçe gülümseyerek önüme doğru itti ve sonra diğer siparişlerle ilgilenmek için hızla uzaklaştı. Sandviçime baktım; midem gurulduyordu. Sonra karşımda oturan adama göz attım.

Kısa bir an düşündükten sonra, "Siktir et," diye düşünerek sandviçimi aldım. Karşındaki kişinin yemeği servis edilmeden yemeğe başlamak kabalıktı ama nasıl olsa buraya *birlikte* gelmemiştik. Sadece aynı masayı paylaşıyorduk.

Yemek çok lezzetliydi, o kadar lezzetliydi ki yerken neredeyse inliyordum. İtalyan sandviçiydi, evet ve şehrin her yerinde bulmanız mümkündü ama buradakiler kadar lezzetlisi yoktu. Giuseppe bu işi severek yapıyordu ve bu, yemeklerine yansıyordu.

Birkaç dakikada silip süpürdüm. Beş dakika bile geçmeden lanet olası şey bitmişti. Lorenzo, benimle hiç ilgilenmeden karşımda oturuyor, sanki artık o masada, onun karşısında değilmişim gibi davranıyordu. Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı;

ya mesaj gönderdi ya e-posta ya da üretim işinde olan insanlar telefonlarında ne halt ediyorlarsa onu yaptı. Ayağa kalkıp çöp kutusuna giderek çöpümü attım. O sırada kapı açıldı ve içeriye hafif bir esinti süzüldü. Kapı kapanırken o tarafa doğru baktım ve dışarıya çıkıp gözden kaybolan Lorenzo'nun sırtını gördüm.

Sanırım yemeğini paket yaptırmıştı.

Mekândaki ıslık sesi gitgide yükselip bana doğru yaklaşırken sandalyeme yaslanarak kataloğu çantama sokuşturdum. "Nihayet akıllandın mı?"

Bu soru karşısında kaşlarım çatıldı. "Anlamadım."

"Sonunda aklını başına topladın ve oğlumu tek mi ediyorsun?"

"Ne? Elbette hayır... Neden böyle bir şey yapayım?"

Giuseppe omuz silkti. "Ignazio'ya kesinlikle benzemeyen biriyle oturduğunu gördüm."

"Oh." Nedeyse utanmıştım ve bunu gördüğünde ne düşünmüş olabileceği aklıma geldiğinde yüzümün yandığını hissettim. "Hayır. Burası tıka basa dolu olduğundan adamın oturacak bir yere ihtiyacı vardı, o yüzden masayı paylaştık."

"Ha."

Ha.

Tanrı aşkına, bu kelimeden nefret ediyordum.

Naz kullandığında nefret ediyordum; Giuseppe kullandığında daha da kötüydü. Bana inanmamış, yalan söylediğimi düşünüyormuş gibi geliyordu kulağa. "Ciddiyim... Oturacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi sadece."

Giuseppe teslim olmuşçasına ellerini kaldırarak, "Sana inanıyorum," dedi. "Sadece oldukça komik."

"Komik olan ne?"

"Oturacak bir yere ihtiyacı olması; yemek yemedi bile."

"Yaa, sanırım paket yaptırmaya karar verdi. Bunda garip bir şey yok."

"Hayır, sipariş bile vermedi. Sadece geldi, oturdu ve sonra gitti. O yüzden seninle birlikte olduğunu düşündüm... Buraya getirdiğin yemek yemeği reddeden ilk kişi olmazdı."

Giuseppe uzanıp sırtımı okşadı ve bana gülümsedikten sonra diğer müşterilerle ilgilenmek üzere uzaklaştı, sohbet bitti. Bu konuşmadan dolayı aklı karışmış bir halde masaya bir göz attım ve sonra boş verdim.

Sanırım birkaç dakika dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Hiçbir önemi yoktu, bu yüzden bu meseleyi kafamdan atıp dışarı çıktım. Çevrede müşteri bekleyen taksiler vardı ama biraz düşünmek istediğimden onları görmezden gelip Greenwich Village'e giden metroya binmek için metro istasyonuna yöneldim.

Vermem gereken bir karar vardı ve bunun için sadece bir saatim kalmıştı.

"Bundan kesinlikle emin misin?"

Küçük, aydınlık odanın diğer tarafından bana bakan danışmanın sesi kuşkuluydu. Floresanlar başımı ağrıtmıştı, bu yüzden ona bakarken gözlerimi biraz kıstım. Bir çift far yüzünden donakalmış bir tavşan gibi hissediyor ve ne tarafa kaçacağımı bilmiyordum.

"Eminim," dedim. Doğruyu söylemek gerekirse bu bir yalandı. Hiç de emin değildim. Hayatımın en büyük hatasını yapıyor olabilirdim. Aslında utanmam gerekirdi... Aslında mahcup olmam gerekirdi... ama tuhaf bir rahatlama duygusu dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Ve boktan ışığın parlaklığı yüzünden duyduğum rahatsızlık dışında.

Neydi bu? Lanet olası bir sorgulama mı?

Danışman kadın belgelerimi toparlayıp bir dosyaya koyduktan sonra bana uzatırken, "Peki Karissa, eğer fikrini değiştirirsen kayıt kolayca geri alınabilir," dedi. "Farklı bir şey yoksa şimdilik işimiz bitti."

"Teşekkür ederim."

Rica ederim deyip demediğini duymak için beklemedim.

Tuhaf bir gün geçirmiştim ve dürüst olmak gerekirse şu an tek isteğim eve gitmekti.

Saat tam beşti; muhtemelen Brooklyn'e gitmeye kalkışılacak en kötü zamandı. Caddeler kalabalıktı, metro tıklım tıklım olacaktı. Caddeden aşağıya, en yakın kavşağa doğru ağır ağır yürürken transfer hizmetlerini arayıp araba istedim.

Görevli, "Yaklaşık otuz dakika beklemeniz gerek," dedi.

Bir an duraksayarak iç çektim ve çevremde âdeta uçuşan, çoğu servis ışığını kapatmış, hizmet vermeyen taksi seline bir göz attım. Telefondaki görevliye sorun olmadığını, bekleyeceğimi söylemek üzereydim ki tam önümde bir taksi ışığını yaktı.

Elimi uzatıp onu durdururken görevli kadına, "Boş verin," diyerek telefonu kapattım. Taksi aniden durup hızla yanıma geldi. Başka biri kapmaya kalkışmadan hemen arka koltuğa atladım. Tanrı'ya şükür.

"Brooklyn," diye mırıldandıktan sonra çabucak adresi verdim ve arka koltuğa yerleştim. Taksi hızla trafiğe çıkarken ön tarafa doğru göz attığımda kaşlarım çatıldı. Gözlerim arabanın ön panelinde asılı ehliyete kaydığında şoförü tanımam sadece bir saniye sürdü.

Abele Abate.

Dikiz aynasmdaki bakışını yakaladım; gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Şerit değiştire değiştire güneye doğru yol almaya başladık. Trafik çok sıkıştı, bu yüzden belgelere göz atmak için dosyamı açarak arkama yaslandım.

Kayıt **Dondurma**

Mazeret İzni

Hayır, bundan hiç emin değildim...

Ama olan onca şeyden beri mücadele edip duruyordum... yeni duruma alışmak, yaşananlara bir anlam vermek için mücadele ediyordum. O sınıflara girmek, o insanlarla yüz yüze gelmek, bana baktıklarını ve benim hakkımdaki düşüncelerini bilmek zordu. Henüz New York'tan ayrılmak konusunda ka-

rarsız olabilirdim... ama NYU'den ayrılmakta haklı olduğumu düşünüyordum.

NYU, mümkün olan en iyi biçimde bende iz bırakmıştı ama ben de onda iz bırakmıştım ve bu iz pek de güzel değildi. Yatakhaneye adım attığım gün, içinde öldüğü üniversite binasını sık sık ziyaret eden genç bir ressamın hayaleti ile ilgili bir hikâye duymuştum ve gelecekte daha fazla efsaneler yaratılmasına katkım olmadığını düşünecek kadar aptal değildim.

Diğerlerini korkutacak türden efsaneler.

Çok sevdiğim okulun adına leke sürecek türden efsaneler.

Güzel şeylere gölge düşürecek türden efsaneler.

İç çekerek yan camdan dışarı baktığımda bir kavşaktan geçiyorduk. Bulanık da olsa bir an için cadde levhasını görür gibi oldum ve gördüğüm şey karşısında kaşlarım çatıldı. E. Broadway. Aşağı Doğu Yakası'ndan geçerek doğuya doğru yol alıyorduk oysa güney yönüne, Manhattan Köprüsü'ne doğru giden yolu takip etmeliydik.

Bunu fark ettiğimde midem bulandı; yüreğim ağzıma geldi, göğsüm sıkıştı. Sakin kalmaya çalışarak taksinin ön camına doğru baktım ama gözlerim Abele'nin bakışlarıyla karşılaşınca içimde kabaran panik duygusuna engel olamadım.

Abele anında, "Trafik sıkışık," dedi. "Kanal'da kötü bir kaza var, o yüzden farklı bir yoldan gidiyorum."

Bu mantıklıydı sanırım.

Acaba?

Bilmiyordum.

Lanet olsun, nereden bilebilirdim ki?

Tek bildiğim Brooklyn'in buranın güneyinde olduğuydu ve taksi farklı bir yöne dönmüştü. Ve Naz, buna saçmalık derdi. Özellikle de şoförün kendisinin de tüm bunlardan emin değilmiş gibi göründüğü göz önüne alındığında. Makas ata ata ilerken gözleri yolla dikiz aynası arasında gidip geliyor, yakın bir zamanda yeniden güneye dönmeyi planlamıyormuş görünüyordu.

Arkama göz attığımda siyah bir BMW'nin tamponumuza yapışmış olduğunu gördüm. Birkaç araba geride bir tane daha vardı. Birbirleriyle ilgileri olup olmadığını bilmiyordum ama sebep ne olursa olsun takip edilmenin hiç iyi bir şey olmadığını söyleyebilecek kadar bilgim vardı.

Hızla dönüp yolun sonuna yaklaştığımızda dikkatle baktım. Sağa ya da sola. Şoförün seçenekleri bunlardı. Sol, yani kuzey bizi Williamburg Köprüsü'ne doğru götürecekti; sağ, yani güney ise en başta gitmemiz gereken Manhattan Köprüsü'ne. Bu aşamada, her iki yön de yolumuzun dışındaydı ama en azından birini kullanarak bugün Brooklyn'e varabilirdim.

Sapağa yaklaştığımda nefesimi tuttum.

Sağ. Sol.

Sağ. Sol.

Sağ. Sol.

Şoför sola dönecekmiş gibi görünüyordu ve hatta bunun için şerit değiştirdi ama son saniyede yolundan çıkıp durmadan çalan kornaları duymazdan gelerek arabaların önünü kesti ve sağa döndü. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparken koltuğa sımsıkı tutundum ve arkama, camdan dışarı baktım. BMW bir an tereddüt ederek kavşağın orta yerinde neredeyse durdu. Taksi durmadan bir kavşaktan daha geçti ve bir daire çizdi ve ardından Corlears Hook Park'a doğru ilerlemeye başladı. Alçak bir refüjden atlayıp arabaların geçmemesi gerektiğinden fazlasıyla emin olduğum dar bir yola girerek devam etti. Alçak sesle küfrederek birkaç dönüş yaptı. "Siktir, siktir, siktir..."

"Bana bak, her ne halt oluyorsa benimle hiç ilgisi yok... O yüzden lütfen bırak da ineyim... Sen yavaşla, ben atlarım... Lütfen."

Arabayı hızla döndürürken, "Kes sesini," diye homurdandı. "Düşünüyorum."

Sağa, beton bir binaya doğru yöneldi. Bina küçüktü ama arkasına girip saklanmaya yetecek kadardı. Arabayı park vitesine geçirdi. Bir şey söyleyecektim ama zaman yoktu.

Yeterince hızlı olamadı.

Yeterince kurnaz davranamadı.

Peşindeki her kimse onu buldu.

Aman Tanrım.

İkimiz de tek kelime edemeden, ben kaçmaya bile kalkışamadan arkamızdan binanın arkasına dönen bir araba taksiye bindirdi. BAM. Sarsılıp önümdeki koltuğun arkasına çarptım; dosyam düştü; kâğıtlar taksinin tabanına yayıldı ve telefonum ön koltuğa doğru uçtu. Görüşüm bulanıklaşınca birkaç kez gözlerimi kırptım. Yeniden kendime gelmem sadece birkaç saniye sürdü. Başım zonkluyor... zonkluyor... zonkluyordu... ve sesler boğuktu... yine de tekrar görebiliyordum.

Ve gördüğüm şey yüzünden neredeyse bayılıyordum.

Etrafımızı hepsi siyah giyinmiş, yüzlerinde kar maskeleri olan adamlar sarmıştı. Abele çılgınca küfrederek arabanın kapılarını kilitledi ama işe yaramadı. Hiçbir işe yaramadı. Bir silah doğrultulup cama dayandı.

Abele çığlık çığlığa bağırmaya başladı ama kelimenin yarısı bile ağzından çıkmadan onu susturdular.

BAM

BAM

BAM

Tetik hiç duraksamadan arka arkaya hızla çekilerek tam kafasına üç el ateş edildi. Cam paramparça oldu, etrafa kan sıçradı ve ben çığlık atarak başımı eğip arka koltukta büzüldüm. Çığlık ta göğsümden çıkıyordu. Sessiz kalmaya çalışıyordum. Sakin olmaya çalışıyordum. Ölmek istemiyordum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım, bu her ne haltsa. Ama çok zordu ve bunu içimde tutabilecek kadar güçlü değildim. Çığlık çığlığa bağırıyordum; üstümdeki cam kırıldı ve eldivenli bir el uzanıp kilidi açtı ve ardından kapıyı öylesine sert çekti ki menteşeler neredeyse yerinden çıkıyordu.

Güçlü kollar beni sımsıkı yakalayıp sanki bir tüy kadar hafifmişimcesine kolayca çekip taksinin arkasından çıkardı. Gözyaşları yanaklarımdan sel gibi akıyordu; güçlükle nefes alıyordum.

Adam, ellerini boğazıma dolayıp beni kendine çekerek silahı şakağıma dayadığında hızlı hızlı solumaya başladım.

Arkamızda bir araba daha durdu. Onu göremedim ama duydum... motorunun sesini, kapıların açıldığını, beton zemindeki ayak seslerini ve bir kapının çarparak kapandığını duydum. Adam beni bırakmadan döndü; gözlerimi sımsıkı kapattım, görüşüm bulanıklaştı.

Bacaklarım beni zar zor taşıyorlardı.

Beni tutan adam bir kahkaha atarak, "Çocuk oyuncağıydı patron," dedi. "Sorun çıkmayacağını söylemiştim sana."

Gözlerimi açtım ve göreceklerimden ödüm kopsa da görüşümü düzeltmek için kırpıştırdım. Ve gördüğüm ilk şey, maskeli tetikçilerin arkasından bana bakan tanıdık bir yüz oldu. Bize doğru yaklaşırken hiçbir şey yokmuşçasına beni süzdü. Hepsi baştan aşağıya simsiyah giyinmiş yaklaşık beş, altı adam vardı ama o hâlâ son derece rahat görünüyordu... kot pantolon, tişört, spor ayakkabılar.

Lorenzo.

Şarküterideki adam.

Tek kelime etmeden yanımdan geçip arabadaki ölü şoföre baktı.

Görüntü tüyler ürperticiydi ama Lorenzo bundan hiç rahatsız olmuş görünmüyordu.

Bana dönerek bir kez daha süzdü ve yanıma yaklaştı; o kadar yakınıma geldi ki bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Boğucuydu. Elini kaldırdı; bana vuracağını zannederek irkildim ama o, yüzümdeki saçları geriye doğru çekti. Çenemi avuçladı, başparmağını yanağımda gezdirdi. Parmağı bir kesik hissi veren yere sürtününce yüzümü buruşturdum.

"Yaralanmış," dedi.

"Evet, dışarı çektiğimde cam battı sanırım," diye karşılık verdi beni tutan adam. "Önemli bir şey değil."

Lorenzo, "Kıza zarar vermemeni söylemiştim sana," dedi. "Önemli bir şey."

Adamın cevap vermesini beklemeden tişörtünün altından bir tabanca çıkarıp arkama doğru nişan aldı. Hiç tereddüt etmedi. İkinci kez düşünmedi. Tetiği çekti.

BAM.

Maskeli adam yere yığılırken bir çığlık daha attım. Ben de yere kapaklandım. Adam düşerken beni de çekti. Hıçkırıklar içinde yere yığıldığımda saçılan kanın bana da sıçradığını hissettim. Aman Tanrım... Ne kadar da aptalım. Lanet olası derecede aptal. Bu adamın ne olduğunu nasıl görememiştim?

Neyim vardı benim?

Naz bu konuda beni iyi eğitmişti oysa.

"Lütfen," dedim ağlayarak; kelime ağzımdan zorla çıktığından kesik kesikti. *Lütfen... lütfen... Tanrım, lütfen...* "Lütfen bana zarar verme."

"Yalvarmana gerek yok," dedi Lorenzo.

Kendime engel olamıyordum. O kelime patlarcasına bir kez daha ağzımdan çıktı. "Lütfen."

Lorenzo dik dik bana baktı, tabancasını hâlâ sımsıkı tutuyordu. Sessiz geçen kısa bir süreden sonra elini kaldırıp arka tarafa doğru salladı. Adamlar bir anda dağıldılar. Hızla arabaya gittiler ve Lorenzo bir süre daha bana dik dik baktıktan sonra silahını beline sokup çömeldi.

"Annenle babanı tanırdım," dedi. "Carmela ve Johnny... Bir zamanlar ikisini de tanıyordum. Ve şunu söylemeliyim ki günışığı... onların yanında olmaması senin için çok daha iyi." Sonra ayağa kalkıp yanımdan uzaklaştı. "Kocanıza selamlarımı iletin Bayan Vitale."

Arabalar beni yere, kanlar içindeki bir cesedin yanına yığılmış halde bırakıp hızla uzaklaşırken nefesimi tutup gözlerimi karşıya diktim. Titreyerek adamdan uzaklaşıp sürüne sürüne taksiye gittim. Bacaklarım çok güçsüzdü. Ayağa kalkmam mümkün değildi. Etrafa dağılmış belgelerimi sağa sola iterek arabanın arka koltuğuna baktım; elimdeki kan bütün kâğıtlara bulaştı.

Kanı görmezden gelmeye çalışarak, "Sakın bakma," diye fısıl-

dadım kendi kendime. Öyle çok kan vardı ki. *Sakın bakma. Sakın bakma. Sakın bakma.* Elimi koltuğun altına uzattığımda kırık bir cam battı; yüzümü buruşturarak daha çok ağlamaya başladım.

Lanet olası telefonumu bulamıyordum.

Kendimi yukarı doğru çekerek derin bir nefes aldım ve ayaklarımın üzerinde durmaya çalışarak uzanıp öndeki yolcu kapısının kilidini açtım. Kapıyı açıp ön koltuğa yöneldim ve içeri bir göz attığım anda tüm gücümü kaybettim.

Dizlerimin üstüne çöküp öğürmeye başladım ve midem kabarıp içimde ne var ne yoksa dışarı çıkardı. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Tanrım, lanet olsun. Sakın bakma.

Sakın bakma.

Kafası uçurulmuş o adama sakın bakma.

Arabanın tabanına baktığımda koltuğun altında belli belirsiz bir pembelik görünce damarlarımda dolaşan adrenalin rahatlamanın etkisiyle azaldı. Telefonum. Telefonu oradan kapıp emekleyerek arabanın önüne, onlardan uzağa, ondan uzağa, her şeyden uzağa geçtim ve kendimi çimlere attım.

Ellerim o kadar çok titriyordu ki telefonumu zor tutuyordum.

İki elim de kan içindeydi ve telefonumun her yerine kan bulaşmıştı. Açmak için parmak izi doğrulamasını kullanamıyordum ve siktiğimin numaraları çalışmamakta direniyorlardı. Neden çalışmıyorlardı? Çıldırmışçasına tuşlara basıp duruyordum ama sürekli hatalı diyordu, hatalı... Bu yüzden 'acil arama' tuşuna bastım.

Bu yüzden mi?

Acil durum bu değilse neydi?

16. BÖLÜM

Ignazio

Eski, bildik bir pop şarkısının yüksek ve tiz sesi beni kısa uykumdan uyandırdı. Sesi duyduğum anda irkilerek zınk diye doğruldum. Poison. Bell Biv DeVoe. Homurdanarak ceplerimi karıştırdım.

Zil sesi eskisinden çok daha iyiydi ama onu duymaktan şimdiden sıkılmıştım.

Telefonu tutup cebimden çıkardım ve iç çekerek ekrana göz attım. *Karissa.*

Cevap vermek için tuşa dokundum. "Neden hâlâ evde değilsin? Kendimi yalnız hissetmeye başlıyorum."

Sessizlik. Burun çekme.

Arkada adamlar konuşuyordu.

Uzaktan bir siren sesi geliyordu.

Bir polis telsizi duyuyordum.

Siktir.

"Karissa?" İçimi korku kapladı. "Cevap ver sevgilim."

Bir uğultu duyuldu, telefon hareket etti ve ardından araya bir ses girdi. "Bay Vitale?"

"Evet," dedim. "Kiminle konuşuyorum Tanrı aşkına?"

"Detektif Jameson," dedi, "NYPD'den."

"Cinayet Masasından. Biliyorum. Karımın telefonu neden sende?"

Hissedebiliyordum; içimi yiyip bitirdiğini hissedebiliyordum; öfkenin, yıkımın, lanet olası korkunun.

Hayır. Hayır. *Hayır.*

"Bu akşam bir olay olduğunu haber vermek iste..."

Çatlak bir sesle, "Sakın bunu yapma!" diyerek sözünü kestim.

Sakın bunu yapma.

Sakın bunu söyleme.

Sakın telefonda haber verme, çünkü bana herhangi bir şey hakkında haber vermen gerektiğine inanmayı reddediyorum. Bunların bir hata olduğunu söyle, karımın telefonunun tesadüfen eline geçtiğini söyle ama sakın bir cinayet masası detektifinin birine haber vermek için aradığı o şeyi... o lanet olası şeyi... söyleme.

"Sakın ona bir şey olduğunu söyleme," dedim. "Tabii eğer dünya yerle bir olsun istemiyorsan."

Duraksadı.

Ne kastettiğimi biliyordu.

Bunu bilecek kadar benimle muhatap olmuştu.

O haberi bundan yirmi yıl önce hastanede vermişti.

Ben o yatakta yatarken odaya gelmiş ve Maria'nın öldüğünü söylemişti.

O zaman bunu zaten biliyordum, onu kaybettiğimi biliyordum.

Ama bu kez aynı şeyin bir kez daha olacağına inanmayı reddediyordum.

Bunun olmasına *izin vermeyi* reddediyordum.

"Karınız şu an bir doktor tarafından muayene ediliyor ama gayet iyi görünüyor," dedi. "Yine de söylediğim gibi bu akşam bir olay oldu ve karınız size haber verilmesini istedi."

"Neredesiniz?"

"Corlears Hook Park'tayız ama..."

Bitirmesine izin vermeden telefonu kapatıp cebime soktum ve koşarak dışarı çıktım. Corlears Hook. Karissa'nın orada ne işi vardı? NYU'nun yakınında değildi. Eve gelen yol üzerinde değildi. Bulunmasını gerektirecek hiçbir yerde değildi.

Trafik tam bir keşmekeşti.

Kâbustu.

Arabaların sağından solundan hızla geçtim, kavşaklarda durmadan devam ettim, kırmızı ışıkları dinlemedim, hatta ters yöne bile girdim; hepsi oraya bir an önce varmak içindi. Park etmiş bir arabaya yandan çarptım yine de alçak sesle küfredip kimsenin plakamı almadığını ümit ederek yola devam ettim. Çoğu kişi için bu bir para cezasından, hafif bir cezadan daha fazlası değildi ama sırf bu yüzden beni ömür boyu kodese tıkmanın bir yolunu bulurlardı.

Corlears Hook Park sahil boyunca uzanıyordu. Şehirdeki diğerleriyle kıyaslandığında küçük bir parktı, yani gitmem gereken yeri bulmam o kadar zor değildi. Bir düzine polis arabası alanı çevrelemişti; sirenleri açıktı; bir alanı olay yeri şeridiyle bölünmüştü. Arabayla kaldırıma çıkıp tam girişte durdum ve öylece bıraktım.

Motoru durdurma zahmetine girdiğim için şanslılardı.

"Beyefendi? Beyefendi? Orası park yeri değil."

Adamın yanından hızla geçerken, "Çekin o zaman," dedim ve polis şeridini tutup eğilerek altından geçtim ve doğrudan olay yerine yöneldim. Fazla uzakta olmayan küçük beton bir binanın yanındaki ambulansı görebiliyordum. Bir polis memuru kolumu tutup beni durdurmaya çalıştı ama hızla çekip elinden kurtularak yoluma devam ettim.

Siktir.

"Karissa?" İçimi korku kapladı. "Cevap ver sevgilim."

Bir uğultu duyuldu, telefon hareket etti ve ardından araya bir ses girdi. "Bay Vitale?"

"Evet," dedim. "Kiminle konuşuyorum Tanrı aşkına?"

"Detektif Jameson," dedi, "NYPD'den."

"Cinayet Masasından. Biliyorum. Karımın telefonu neden sende?"

Hissedebiliyordum; içimi yiyip bitirdiğini hissedebiliyordum; öfkenin, yıkımın, lanet olası korkunun.

Hayır. Hayır. *Hayır.*

"Bu akşam bir olay olduğunu haber vermek iste..."

Çatlak bir sesle, "Sakın bunu yapma!" diyerek sözünü kestim.

Sakın bunu yapma.

Sakın bunu söyleme.

Sakın telefonda haber verme, çünkü bana herhangi bir şey hakkında haber vermen gerektiğine inanmayı reddediyorum. Bunların bir hata olduğunu söyle, karımın telefonunun tesadüfen eline geçtiğini söyle ama sakın bir cinayet masası detektifinin birine haber vermek için aradığı o şeyi... o lanet olası şeyi... söyleme.

"Sakın ona bir şey olduğunu söyleme," dedim. "Tabii eğer dünya yerle bir olsun istemiyorsan."

Duraksadı.

Ne kastettiğimi biliyordu.

Bunu bilecek kadar benimle muhatap olmuştu.

O haberi bundan yirmi yıl önce hastanede vermişti.

Ben o yatakta yatarken odaya gelmiş ve Maria'nm öldüğünü söylemişti.

O zaman bunu zaten biliyordum, onu kaybettiğimi biliyordum.

Ama bu kez aynı şeyin bir kez daha olacağına inanmayı reddediyordum.

Bunun olmasına *izin vermeyi* reddediyordum.

"Karınız şu an bir doktor tarafından muayene ediliyor ama gayet iyi görünüyor," dedi. "Yine de söylediğim gibi bu akşam bir olay oldu ve karınız size haber verilmesini istedi."

"Neredesiniz?"

"Corlears Hook Park'tayız ama..."

Bitirmesine izin vermeden telefonu kapatıp cebime soktum ve koşarak dışarı çıktım. Corlears Hook. Karissa'nın orada ne işi vardı? NYU'nun yakınında değildi. Eve gelen yol üzerinde değildi. Bulunmasını gerektirecek hiçbir yerde değildi.

Trafik tam bir keşmekeşti.

Kâbustu.

Arabaların sağından solundan hızla geçtim, kavşaklarda durmadan devam ettim, kırmızı ışıkları dinlemedim, hatta ters yöne bile girdim; hepsi oraya bir an önce varmak içindi. Park etmiş bir arabaya yandan çarptım yine de alçak sesle küfredip kimsenin plakamı almadığını ümit ederek yola devam ettim. Çoğu kişi için bu bir para cezasından, hafif bir cezadan daha fazlası değildi ama sırf bu yüzden beni ömür boyu kodese tıkmanın bir yolunu bulurlardı.

Corlears Hook Park sahil boyunca uzanıyordu. Şehirdeki diğerleriyle kıyaslandığında küçük bir parktı, yani gitmem gereken yeri bulmam o kadar zor değildi. Bir düzine polis arabası alanı çevrelemişti; sirenleri açıktı; bir alanı olay yeri şeridiyle bölünmüştü. Arabayla kaldırıma çıkıp tam girişte durdum ve öylece bıraktım.

Motoru durdurma zahmetine girdiğim için şanslılardı.

"Beyefendi? Beyefendi? Orası park yeri değil."

Adamın yanından hızla geçerken, "Çekin o zaman," dedim ve polis şeridini tutup eğilerek altından geçtim ve doğrudan olay yerine yöneldim. Fazla uzakta olmayan küçük beton bir binanın yanındaki ambulansı görebiliyordum. Bir polis memuru kolumu tutup beni durdurmaya çalıştı ama hızla çekip elinden kurtularak yoluma devam ettim.

Yardım istemek için telsize sarıldı. Can havliyle birinin olay yerine girdiğini haykırdığını duydum ve diğerlerinin peşimden geleceklermiş gibi dikkatlerini benden yana çevirdiklerini gördüm. O sırada binanın yanından Detektif Jameson belirdi; tam görüş alanımda, yolumun tam üzerindeydi. Diğerlerine seslendi. "Sorun yok beyler. Kurbanm kocası."

Kurban.

"Karım nerede?" diye sordum.

"Telefonda da söylediğim gibi o iyi." Eliyle ambulansı gösterdi. İki araç olduğunu fark ettim ki bu da bana Karissa'nın tek kurban olmadığını söylüyordu. "Hâlâ muayene ediliyor."

Hızla yanından geçtim ama o, önüme atladı. "Durun"

"Sakın onu görmemi engellemeye kalkışma Jameson."

Savunurcasına ellerini kaldırdı. "Engellemiyorum. Sadece şu yoldan gitmenizi rica ediyorum."

Binanın diğer tarafından dolanan uzun yolu işaret etti. Tam itiraz etmek üzereydim ki anladım. Eğer yola devam edersem suç mahalline basacaktım ve Jameson hâlâ *doğruluğu* ve *adaleti* umursuyormuş gibi davranıyordu.

Küçük bir ödün vererek söyleneni yaptım, çünkü işine müdahale ettiğim için beni yere serip tutuklama hakkına sahipti ve o an dert edeceğim daha önemli şeyler vardı.

İlk ambulansın kapıları kapalıydı; ışıkları yanmıyordu. Onun hemen yanındakinin ise ardına kadar açıktı ve etrafı polis memurlarıyla sarılıydı. Tam ortalarında, arka kapının hemen önünde Jameson'm ortağı Andrews duruyordu. Polis memurları ve doktorların arasından Karissa'yı göremiyordum ama onu orada bulacağımı tahmin ediyordum. Bu yüzden doğrudan oraya yöneldim.

Beni görünce yolu açtılar, açmazlarsa yapacağım şeyden korkmuşlardı sanki. Andrews dışında herkes kenara çekildi ama onun çekilmemesi umurumda değildi; itip geçtim. Andrews yolumdan çekildiği an ambulansın içini açık seçik gördüm. Yüreğim âdeta ağzıma geldi.

Karissa yüzünde şaşkın bir ifadeyle bacaklarını sallayarak orada oturuyordu. Üstü başı kan içindeydi. Saçları bile kandan keçeleşmişti ama onun kanı olduğunu sanmıyordum. Şükürler olsun, onun kanı değil. Yanağında bir bandaj vardı ve bana bakan gözleri kan çanağıydı.

Beni gördüğü anda gözlerini kapattı.

Gözlerini kapattı ve rahatlamışçasına derin bir nefes aldı.

Bir an bile duraksamadım. Onu tuttum. Ambulansın arkasından çekip çıkardım ve kollarımın arasına aldım. Ayakları yere değmiyordu ve böyle sıkmaya devam edersem belini kırabilirdim ama kendime engel olamıyordum. Çünkü onun hissettiği rahatlamayı ben de hissediyordum. Aldığı derin nefesi hissediyordum. Ta içimde hissediyordum.

Bana sımsıkı yapışıp boynuma sokularak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Derin derin nefes al; iyi olacaksın."

Andrew, "Bay Vitale?" diye araya girdi. "Eğer sakıncası yoksa... şey... karınıza sormamız gereken birkaç soru daha var."

"Sorularınızı cevaplayabilecek gibi mi görünüyor?"

Karissa beni hafifçe itti; kollarımı gevşetip onu yere bıraktım.

Kendini toparlamaya çalışarak gergin bir sesle, "Sorun değil," dedi. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi, bandaja takılınca yüzünü buruşturdu. "Sorun değil. Sadece... size başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Taksideydim. Okuldan eve gidiyordum ve etrafa dikkat etmiyordum... başımı kaldırdığımda gördüğüm şey yanlış yöne gittiğimiz ve bir arabanın bizi takip ettiği oldu. Şoför buraya geldi. Neden bilmiyorum... belki de saklanmak için. Ve onlar geldiler, biz buradaydık. Ve işte şoför orada, ben de buradayım."

Binaya doğru bir bakış attığımda camları patlamış, çevresi kan gölü olmuş sarı taksiyi gördüm Yanında üzerine çarşaf örtülmüş bir ceset yatıyordu; beyaz kumaş kan içindeydi.

"Ya diğer ölü?" diye sordu Andrew. "O nereden çıktı?"

"Diğer adam mı?" diye lafa karıştım. "Hangi diğer adam?"

Andrew, "Taksi şoförü hâlâ arabada," dedi. "Diğeri geldiğimizde arabanın yanında ölü bulundu."

Karissa'nın bakışları gergin bir ifadeyle benden tarafa çevrildi. "Onlardan biriydi... bizi takip eden adamlardan biri. Beş kişiydiler ya da altı. Emin değilim. Beni arabanın arkasından çekip çıkardı ve silahını bana doğrulttu. Beni vuracağını sandım." Bir çığlık attı; onu yeniden kollarımın arasına almaya kalkıştığımda ellerini kaldırıp beni durdurdu. "Yoo, sorun değil. Ben iyiyim... Beni tuttu ve diğer adama bir şey söyledi; sorun olmadığı, kolay olduğu gibi bir şey ve sonra diğer adam onu vurdu. Hiçbir şey söylemeden onu *vurdu*."

Andrew söylenenleri not alırken, "Yani onu arkadaşı vurdu," dedi. "Böyle bir şeyi neden yapsın?"

"Nereden bilsin?" dedim. "Medyum değil ya."

"Bırak da cevap versin Vitale."

Ona doğru bir adım attım. "Bu kadar perişan haldeyken onu sorgulamasan..."

"Bana işimi nasıl yapacağımı öğretmeye kalkışma."

"Senin işin adaleti yerine getirmek, kadınlara işkence etmek değil... tabii eğer bu tür bir şeyden zevk almıyorsan."

Bu, Andrews'ün hiç hoşuna gitmedi. Yanakları seğirdi; öfkeden gözleri karardı. "İnsanlara işkence etmek hakkında mı konuşmak istiyorsun? O zaman yaptıklarını konuşalım. Aslında bu işte parmağın varsa hiç şaşırmamam."

"Benim mi?" Sesimi yükselterek dik dik ona baktım. "Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Karıma zarar vereceğimi mi? Bunu *asla* yapmam."

Andrew, "Nereden bileyim? Medyum değilim," diyerek benim kelimelerimi bana karşı kullandı.

Az kalsın üzerine atlıyorum.

Az kalsın ona vuruyordum.

Karissa aramızda duruyor olmasaydı bunu yapardım.

Jameson binanın köşesinden çıkıp ambulansa yaklaşırken, "Beyler, beyler... Hiç değilse burada kavga etmesek olmaz mı?"

Andrew bir şey mırıldandı, ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

"Ne dedin?" diye sordum. "Seni tam duyamadım."

"Er geç seni parmaklıkların arkasına soktuğumuzda kavga etmeyeceğimizi söyledim." Defterini kapatıp ceketinin cebine soktu. "Eğer kanıtları saklıyorsa karını da."

Jameson ortağının sırtına vurarak, "Sakin ol," dedi. "Eminim bildiği her şeyi anlatmıştır. Öyle değil mi Bayan Vitale?"

"Evet," dedi Karissa sakin bir sesle. "Söyleyebileceğim başka bir şey yok."

"Yani gitmekte serbest mi?" diye sordum, "yoksa ortağınız zorla biraz daha tutacak mı onu?"

"Aslında hastaneye götürülmesi gerek," dedi Jameson. Daha önce göndermeye çalıştım ama sizi beklemekte ısrar etti.

"Hastaneye mi?" diye sordum dikkatle Karissa'ya bakarak. "İyi misin?"

"Evet, ben, şey..." Yüzünü buruşturarak kendini işaret etti. "Ceset parçaları her yanıma bulaştı. Toplanmaları gerekiyormuş. Kanıt ya da o tür bir şey."

Ha.

"Halihazırda kirletilmiş olan şey yani," dedi Andrew.

Jameson, "Ayrıca," diyerek lafa karıştı, "sonradan üzülmektense tedbir almakta fayda var. Birkaç test yapacaklar, belki sadece tedbir olsun diye birkaç aşı yaparlar."

Jameson'ın asayişi koruma çabasını takdir ettim.

Lafa karışmasını takdir ettim.

Çünkü eğer ortağı çenesini tutmamaya devam ederse hastaneye gidecek tek kişi Karissa olmayacaktı.

"Onu ben götürebilir miyim yoksa sizin götürmeniz mi gerekiyor?" diye sordum.

"Siz götürebilirsiniz," dedi Jameson. "Lower Manhattan Hastanesi'ne... Orada buluşuruz."

Andrew karşı çıkmaya kalkıştı. "Ama..."

"Senin de söylediğin gibi halihazırda kirletildi," dedi Jameson. "Hanımefendi, onunla giderse kendini daha rahat hisseder."

Hiç vakit kaybetmeden Karissa'yı oradan çekip aldım. Jameson'ın fikir değiştirip adi bir herif olmaya karar vermesini istemiyordum.

Karissa'nm elini tutup sakin bir sesle, "Yürüyebilecek durumda mısın?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi. Oysa sesi kendinden eminmiş gibi çıkmamıştı yine de söylediğine inanmayı seçtim. Onu binanın yan tarafına doğru yürüttüm; adımlarıma ayak uyduruyor sayılırdı. Hâlâ kaldırımda park etmiş araba yaklaşırken, "Şey... Naz?" dedi.

"Efendim sevgilim."

"Ayakkabılarına ne oldu?"

Ayaklarıma... siyah çoraplarıma bir bakış attım. "Aradıklarında ayağımda değillerdi."

"Yani çıplak ayakla mı geldin?"

"Çorap var ya."

"Hmm... Peki. Sadece... Seni daha önce hiç böyle ayakkabısız görmemiştim."

Arabamın yanında durup binmesi için yolcu tarafındaki kapıyı açtım. "Ee tabii, bir cinayet masası detektifinden karımın başına bir şey geldiğini bildiren bir telefon alınca ayakkabılar hiç aklıma gelmedi."

Yüzünün rengi soldu.

Artık ne renk kaldıysa.

"Hiç aklıma gelmedi," dedi Karissa. "Böyle düşüneceğin hiç aklıma..."

"Ama düşündüm," dedim, "ve öyle de olabilirdi. Lanet olsun, Karissa... sana kaç kez taksiye binmemeni söyledim? Kaç kez? *Birçok kez.* Ama dinlemedin. Neden sözümü dinlemiyorsun?"

"Dinledim." Sesi çatallaştı, gözleri yaşla doldu. Ona bağırmamalıydım, ne yeri ne zamanıydı ama lanet olsun ki bu ciddi bir

meseleydi. Ölebilirdi. "Araba çağırdım ama çok yoğundular ve orada bir taksi vardı. Sorun olmadığını düşündüm. Sadece paranoyaklık yaptığını düşündüm."

"Ve işte buradayız," dedim. "İki cinayet, hem de gündüz vakti ve sen bu olayın tam ortasındaydın."

Karissa başını diğer tarafa çevirerek ağlamaya başladı; gözyaşları sel gibi akıyor, yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Göğsüm sıkıştı. Sinirden midem bulandı ve damarlarımda aşırı miktarda adrenalin dolanmaya başladı. "Ağlama, tamam mı? İyisin. İyiyiz. Sadece bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamanı istiyorum."

Açık kapıyı işaret ettim ve Karissa tek kelime etmeden arabaya bindi. Kapıyı kapatıp şoför tarafına geçtim ve motoru çalıştırıp geri geri kaldırımdan indim.

Ben hastaneye doğru yol alırken Karissa yan camdan dışarı bakarak bir süre sessiz kaldı. Park yerine girene ve araba tamamen durana kadar bekledi, sonra derin derin iç çekti. "Adam annemle babamı tanıdığını söyledi."

Sesi o kadar alçaktı ki ne dediğini zar zor duydum ama anladım. Detektiflere söylemediği bir şey söylüyordu bana. "Annenle babanı."

Başını salladı.

Ha?

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece sana selam söylememi istedi."

Bunu söylediği an anladım.

Anladım.

Kimin yaptığını, onlara kimin saldırdığını, bu öğleden sonra karımı neredeyse mezara koyacak kişinin kim olduğunu anladım. "Lorenzo."

"Onu tanıyorsun," dedi ya da tanıyıp tanımadığımı sordu... Emin değildim. Sanırım en mantıklı çıkarım buydu; eğer onun annesiyle babasını tanıyorsa...

"Hadi," dedim. "Seni muayene ettirelim."

İnsanlar acilde muayene olmak için genellikle saatlerce beklerler ama Jameson önceden haber vermiş olmalıydı ki Karissa'yı gördüklerinde onun kim olduğunu biliyorlardı.

Ne olduğunu biliyorlardı.

Neden orada olduğunu biliyorlardı.

Prosedürleri atlayıp onu temizlemek ve bazı testler yapmak için alelacele arkadaki bir odaya götürdüler. Zaman geçiyor, meraktan deliye dönmüş bir halde bekleme odasında oturuyordum. O orospu çocuğu büyük bir hata yapmıştı. Yanlış kişiye bulaşmıştı. Bunu çok iyi biliyor olması gerekirdi. Babamın iş yerine ve diğer insanlara saldırmasına göz yumabilirdim ama karıma...

Onun dokunulmaz olduğunu biliyordu.

Kesinlikle *biliyordu*.

Jameson nihayet çıkageldi ama uzun süre kalmadı; arka tarafa geçti ve içinde Karissa'nın kıyafetleri olduğunu tahmin ettiğim kâğıt bir poşetle geri geldi. Temkinli bir halde bana yaklaşıp kolumun uzanamayacağı mesafede durdu. Sinirliydim, burnumdan soluyordum ve sanırım bunu algılıyordu.

"Diyecektim ki..."

Konuşmaya başlamıştı ki lafını kestim. "Sakın bunu yapanı yakalayacağınızı söyleme bana çünkü öyle olmayacağını biliyorum Jameson. Son olayda yakalamadınız. Şimdi de yakalamayacaksınız."

Kaşlarını çatarak duraksadı, sonra yeniden konuşmaya başladı. "Karınızın resmi ifade vermesi için merkeze gelmesi gerek diyecektim."

Onaylarcasına başımı salladım. "Avukatımız sizinle bağlantıya geçer."

Ondan sonra gitti.

Beni tek başıma bıraktı.

Daha çok sinirlenmem için tek başıma.

Öfkem iyice artsın diye.

Yüreğim ağzımdaydı; orada öylece oturup beklemeyecek kadar endişeliydim.

Ayağa kalkıp sorumlu hemşirenin bulunduğu bankoya gittim. "Gidip karımın nasıl olduğuna bakma şansım var mı? Uzun süredir arka tarafta."

Hemşire iki arada kalmış görünüyordu; ahizeyi kaldırıp bir numara çevirdi ve telefona cevap veren kişiye arka tarafa geçmemde bir sakınca olup olmadığını sordu. Ondan sonra yüzünde sevimli bir tebessümle bana dönüp fısıldadı. "Koridoru takip edin, ilk sola dönün, sağdaki ikinci oda. İşleri bitmek üzere."

Hemşirenin tarif ettiği gibi ilerledim; tam kapıya yaklaşmıştım ki doktor dışarı çıktı. Bana bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırıp homurdanarak bir selam verdi ve hızla yanımdan geçip uzaklaştı.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden doğrudan içeri daldım. Girdiğimde Karissa başını kaldırıp bakmadı bile. Hemşire her ne yapıyorsa bitirdikten sonra bana bir bakış atıp odadan çıkmak üzere döndü. "Buradaki işimiz bitti, artık gidebilirsiniz. Sizin için bir reçete yazacağız."

Karissa sadece dudaklarını oynatarak, "Teşekkür ederim," dedi ama ben kesinlikle duymadım. Solgundu, neredeyse hayalet kadar beyazdı. Kendi dünyasında kapana kısılmış gibi görünüyordu.

"Reçete mi?" diye sordum. "Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Sadece vitamin ya da öyle bir şey. Son günlerde kendimi pek iyi hissetmediğimi söyledim. Doktor da bir şey almamın iyi olacağını düşündü... şey... yani söyledi."

Vitamin.

Yaşadığı şeyden sonra en az endişe duyulacak şey buydu. "Bunun dışında?"

"İyiyim. Muhtemelen birkaç test daha yapacaklar, sadece tedbir olsun diye ama her şeyin iyi olduğunu söyledi. Birkaç aşı yaptı... bir de bunlardan verdiler."

Üstünü işaret etti.

Aşırı büyük, ince naylon görüntülü, kâğıt bir hasta önlüğü giymişti. Sanırım kumaş olanların çalınmasından bıkmışlardı artık. "Neredeyse için görünüyor."

"Ya, evet. Diğer seçeneğim arkası açık olan önlüklerdendi."

Bakışlarını yere çevirdi.

Yanlış bir şeyler vardı.

Bunu sezinleyebiliyordum.

Bana bakmıyordu bile.

"Sorun ne?"

"Sinirlisin."

Duraksadım. "Sorun bu mu?"

"Sadece bir gözlem."

Yanına gidip yüzünü avuçlarımın içine aldım ve başını kaldırarak bana bakmasını sağladım. Bakışları bir süre etrafta gezindikten sonra nihayet gözlerimin içine baktı. Üzüntü ve aşırı korku. Beni karşılayan bunlardı.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

O mutlu olmalıydı.

Bunu kesinlikle hak ediyordu.

Evliliğimizin onun için mutlu son olması gerekiyordu.

Peki ne olmuştu?

"Sana kızgın değilim," dedim. "Bunun senin başına gelmesine, sen bir yerlere gittiğinde paranoyak olmak zorunda kalmama öfkeliyim. Deli gibi davranmak zorunda olmama öfkeliyim Karissa ama sinirimi senden çıkarmamak için çaba harcıyorum, çünkü bu senin hatan değil. Benim hatam."

Hiç kuşkusuz benim hatamdı. Onu, bu duruma ben sokmuştum.

Çıkarmak da benim işimdi.

Yine de şu an onun için bunun bir önemi olup olmadığını bilmiyordum.

Fark edip etmeyeceğini bilmiyordum.

Bu üzüntüyü ya da korkuyu kısmen de olsa hafifletmediğim kesindi.

"Buradan çıkabilir miyiz?" diye sordu. "Burası dışında neresi olursa olsun razıyım."

Buna itiraz edemezdim.

Hastanelerden, birçok insandan daha çok nefret ediyordum.

Ben de burası dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum.

Karissa taburcu edildiği ve arabaya yürüdüğümüz süre boyunca tek kelime etmedi ama arabayı yanlış bir yöne doğru sürdüğümü anında fark etti. Gerilerek yan camdan dışarı baktı. "Brooklyn güneyde değil."

"Hayır ama NYU güneyde."

"Yani?"

"Yani Melody'yi ziyaret etmen gerekiyor."

"Ne?" Gözleri kocaman açılmış bir halde bana döndü. "Neden?"

"Çünkü şu an bir arkadaşa ihtiyacın var."

Yeniden gözleri doldu.

Ağlamamak için çaba harcıyordu.

Bunu görebiliyordum.

Ve onu yalnız bırakmak istemiyordum, *istemiyordum* ama halletmem gereken bir iş vardı. Ve tek başına evde bırakamazdım, bu akşam olmazdı. Bu yüzden Melody'ye gidiyorduk.

Orada güvende olacaktı.

Çünkü Lorenzo, küçük kardeşine zarar verecek hiçbir şey yapmazdı, en azından doğrudan zarar verecek hiçbir şey... Bu yüzden eğer Karissa'nın peşinden gidecek olursa bu, kardeşinin kız arkadaşının yanındayken olmayacaktı.

Karissa, "Bir şey yapacaksın, değil mi?" diye sordu. "Onun peşinden gidebilmek için beni oraya götürüyorsun."

Soruyu geçiştirerek, "Orası sana iyi gelecek," dedim. "Endişelenmeni istemiyorum."

"Endişelenmemi istemiyor musun Naz? Ya seni tekrar görmezsem? Ya bir daha asla geri gelmezsen?"

Arabayı hızla döndürüp yurtların yanındaki park yerine girdim ve motoru kapatıp ona doğru döndüm. "Böyle şeyler düşünme."

"Nasıl düşünmeyebilirim ki?"

"Senin için her zaman geri döneceğim," dedim. "Lanet olası şeytan bile beni durduramaz. Sadece birkaç saat sürecek, en geç sabaha döneceğim. Söz veriyorum, döneceğim."

"Ama sanırım ondan uzak durmamı söylemiştin. Bana söz verdirtmiştin."

"Sadece ne zaman Leo'yla birlikte olduğunu bilmek istedim, böylece gözüm üzerinde olabilirdi."

Bu konuyu bir süre düşündükten sonra gözlerini kıstı; beyninde bir ampul yanmış görünüyordu. "Leo, onun kardeşi, değil mi? *Ağabeyine selamımı söyle.* Ona böyle demiştin. Bugün o adam da bana aynısını söylemişti. *Selamlarımı ilet.*"

"Öyle."

"O şey, onun kardeşi mi? Gerçekten mi? Ve Melody onunla çıkıyor, öyle mi?"

"Hırsını arkadaşından çıkarma. Bir zamanlar sen de bir canavara âşık oldun. Bu tür şeyler olur."

"Aynı şey değil."

"Belki," diye kabullendim. "Ve bu durumda senin yaptığın daha da kötü. Çünkü Leo bu berbat işe ucundan bulaştı. Ya ben? Boğazıma kadar battım."

"Ama artık uzaklaştın," dedi. "Öyle değil mi?"

"Uzaklaşabileceğim kadar."

Her seferinde ona söylediğim şey buydu.

Anladığından emin değildim.

Uzaklaşmak, yedek kulübesinde oturup yeniden oyuna alınana dek beklemekten başka bir anlama gelmiyordu. Ve bir süredir beni çağırıp duruyorlardı, hem de sürekli... hem de her iki takım da.

Yani uzaklaşmıştım, evet ama bu, istemeden olsa da hâlâ içlerindeyim demekti.

Bu işler böyleydi.

"Hadi," dedim ona. "Seni içeri sokayım."

Yurtlara girmek zor değildi.

Açık söylemek gerekirse hiçbir yere girmek zor değildi.

Bu işin püf noktası oraya aitmiş gibi davranmaktı.

Eğer orada olman gerekiyormuş gibi davranırsan kimse varlığını sorgulamazdı. Bütün mesele kendine güvendi.

Kontrol noktası müsveddesi yerde hiç durmadan geçip yukarı, on üçüncü kata yöneldik. Karissa beni takip ediyordu.

Burada olmak istemediği çok belliydi.

Onu bırakıp gitmemi istemiyordu.

1313 numaralı odaya vardığımız anda elimi kaldırıp kapıyı çaldım. O kadar sert vurdum ki Karissa irkilerek endişe dolu bakışlarla bana baktı.

Ama işe yaradı.

Sadece birkaç saniye içinde kapı birden açıldı.

Karşımda korkmuş, kızıl saçlı bir kız duruyordu. Beni görünce gözleri kocaman açıldı ve ben hızla içeri dalarken birkaç adım geri çekilerek kapıdan uzaklaştı.

Karissa, "Özür dileriz," diyerek peşimden geldi.

Melody yatağında oturuyordu; şaşkın şaşkın başını kaldırıp baktı. "Ignazio?" Yanına, arkadaşına bir göz attı. "Aman Tanrım! Kissimmee, ne oldu?"

"Hmm... şey..." Karissa çevremden dolanıp yanağını işaret etti. "Sadece bir kesik."

En hafif ifade tarzı buydu.

Melody delirmişçesine ayağa fırlayarak dikkatle ona baktı. "Her şey yolunda mı? Burada ne işiniz var?"

Karissa anlaşılır herhangi bir şey söylemeden sadece kekeledi.

"Karissa bugün biraz zor bir gün geçirdi," dedim. "Ben bazı işleri halledene kadar birkaç saat yanında kalmasında sakınca yoktur umarım."

"Elbette yok." Melody keyfi yerindeymişçesine gülümsedi ama endişesi yok olmamıştı. "Karissa istediği kadar burada kalabilir."

Kızıl saçlı odanın diğer ucundan yüksek sesle iç çekti.

Karissa orada öylece dikilirken dönüp kollarımı ona doladım. O an söyleyeceğim hiçbir şey kendini daha iyi hissetmesini

sağlamayacaktı, bu yüzden alına bir öpücük kondurup odadan çıktım.

Gidilecek yerler vardı.

Görülecek insanlar vardı.

Dökülecek kan vardı.

Nasıl olduğunu bilirsiniz.

Bensonhurst'teki pembe bordürlü evden gümbür gümbür müzik sesi geliyordu.

Camları sarsacak ya da komşuları rahatsız edecek kadar yüksek değildi ama eve yaklaştığımda duydum; ön odadan geliyordu. Müziği bastıran insan sesleri dışarı taşıyordu, anlamsız konuşmalar, hatta tek tük kahkaha duyuluyordu.

Sesler beni sinirlendirdi.

Parti denemezdi ama içeride insanlar vardı.

Buradaydılar ve hep birlikte takılıyorlardı.

Sanki bir kutlama yapıyorlardı.

Biri, artık plakasız olan aradığım BMW olmak üzere iki tane araç vardı. İkisi park yerine sığmadıkları için kaldırıma park edilmişlerdi. Dönüp komşunun boş garaj yoluna girerek, başka birinin park yerini gasp ettim.

Önemi yoktu. Burada uzun süre kalmayı planlamıyordum.

İçeri. Dışarı. Bitti.

Bahçe kapısını açma zahmetine girmeden beyaz parmaklığın üzerinden atladım ve küçük alanın arkasına, evin insanlardan uzak diğer tarafına yöneldim. Arka kapı kilitli değildi. Şaşırmadım. Lorenzo yenilmez olduğunu düşünüyordu. *Dokunulmaz* olduğunu. Kimse onu soymaya kalkışacak kadar aptal olmadığına göre kapıları kilitlemek için bir sebep yoktu, öyle değil mi?

Öyle.

Arka kapıyı açıp hiç tereddüt etmeden mutfağa daldım.

Söylediğim gibi, işin püf noktası bir yere aitmiş gibi davranmak.

İçerisi karanlıktı.

Aslında evin çoğu karanlıktı.

Yanan tek ışık loştu ve koridorun sonundan bir yerden süzülüyordu.

Ön odadan.

Durumu değerlendirip düşünerek etrafa bir göz attıktan sonra mutfak çekmecelerinin yanına gittim ve hepsini karıştırarak bir şey aradım. İçleri oldukça boştu ve silah olarak kullanabileceğim şey kısıtlıydı, yine de çatal bıçakların arasına sıkışmış eski bir et bıçağı bulmayı başardım.

Siktir et. Bıçak bıçaktır.

Eğer et kesecek kadar keskinse benim işime de yarardı.

Hareket etmeme fırsat kalmadan mutfak kapısı aniden açıldı ve biri hızla içeri girdi. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir adamdı bu ve elindeki telefonla o kadar meşguldü ki benim orada olduğumu fark etmedi. Onu tanımıyordum ama daha önce görmüştüm. O gün sokakta arabadan indiğinde görmüştüm.

Şimdi silahlı değildi.

Ona doğru hareket ettim. Beni fark ettiği an çok geçti. Çok geç kalmıştı. Başını kaldırıp baktı; alnını kırıştırıp gözlerini kısarak ne gördüğünü algılamaya çalıştı. Ama içerisi karanlıktı, adam çok yavaştı ve benim onunla konuşmaya çalışıp ağzını kapalı tutması için ikna etmeye zamanım yoktu.

Bu yüzden ağzını ben kapattım.

"Hey..."

Duyduğu tek kelime bu oldu.

Onu sımsıkı tutup çevirdim; bıçağın ucu tam boynuna saplandı.

Bıçağı acımasızca batırıp tenini boydan boya kesip nerdeyse bir kulağından diğerine kadar yardım. Boğulurcasına bir ses çıkararak telefonu düşürdü ve çığlık atmaya çalıştı ama ön oda-

daki müzik yüzünden kimsenin bağrışlarını duyması mümkün değildi. Gümbürtüyle yere düşüp çırpınmaya başladı.

Yanından dolanıp geçtim ve hole yöneldim. Adımlarım sessizdi. Ayakkabı olmamasının faydası... gizlice ilerlemeyi kolaylaştırıyordu. Yine de fark edilmemeye çalışmıyordum. Bunun bir anlamı yoktu.

On saniye içinde herkes burada olduğumu öğrenecekti.

On.

Dokuz.

Sekiz.

Hole çıktım; orada biri vardı.

Biri bana doğru yürüyordu.

Yedi.

Altı.

Beş.

Bıçağı sımsıkı kavradım; artık kanla kaplıydı.

Ucundan kan süzülüyor, yere damlıyordu.

Dört.

Üç.

İki.

Adam durup başını kaldırdı.

O an bir Tanrı olduğunu fark ettim.

Bir, iki kez bundan kuşku duymuştum. Tanrı'nın varlığından kuşku duymuştum. Benim gibi birini yaratan bir Tanrı olabileceğinden kuşku duymuştum. Ama o an, o gözler benimkilerle buluştuğunda anladım... Tanrı vardı... ve bana ihtiyacım olan mucizeyi sunmuştu.

Bir.

Leo holün ortasında donakaldı. Araba farına yakalanmış tavşan gibiydi. Durdu, orada öylece dikildi ve bana baktı. Gözleri korkuyla doldu, en saf türden korkuyla. Ağabeyi benden korkmuyor olabilirdi ama Leo kesinlikle korkuyordu.

Güzel.

Korkması gerekirdi.

Zamanım dolmuştu. O an bunu anladım.

Saniyelerim tükenmişti.

Burada sadece bir oyunum kalmıştı ve onu kazanmak zorundaydım.

Oğlana uzanıp onu sımsıkı yakaladığımda Leo gücümü algıladı. Onu döndürüp arkasına çevirdim, artık sırtı göğsümdeydi. Sol elimle onu kendime yapıştırıp sımsıkı tutarak ön odaya sürükledim. Mücadele ediyor, elimden kurtulmaya çalışıyordu ama o kadar güçlü değildi. Kapıdan içeri girdiğimiz anda onu etkisiz hale getirdim.

Güçsüzdü.

Acınasıydı.

Seviştiğimiz anlarda Karissa daha fazla mücadele ediyordu.

"Lorenzo!" Leo tiz bir sesle bağırarak ağabeyine seslendi; sesi herhangi bir erkeğin sesinden çok daha tizdi.

Bu, onların dikkatini çekti.

Anında tepki verdiler. Hepsi siyah giyinmiş üç adam hızla silahlarını çektiler. Bana nişan aldılar. Parmakları tetikteydi. Duraksamalarının tek sebebi Leo'ydu. Eğer zorunda kalırsam onu bir kalkan gibi kullanmakta bir an bile tereddüt etmezdim. Masum olabilirdi, yine de bunun bir parçasıydı.

Bunun *büyük* bir parçasıydı.

Savaş zayiatı.

Bunu yapmak istemiyordum ama gerekirse yapacaktım.

Uzanıp bıçağın ucunu âdemelmasına dayadım.

Oda marihuana dumanı kaplıydı. Kokusunu alıyor, nefes alırken hissediyordum. Genova'nın puroları kadar kötü değildi ama yine de yoğun duman gözlerimi yakıyordu.

Buna rağmen Lorenzo'yu net olarak görebildim. Odanın diğer tarafında küçük, siyah bir kanepede oturuyordu.

Silahına uzanmayan tek kişi oydu.

Hiç kıpırdamamıştı.

Hoparlörlerden yayılan müzik dışında odayı sessizlik kaplamıştı.

Lorenzo'nun tepkisi on saniye sonra geldi.

Oturduğu yerde öne doğru eğildi. Leo'yu daha da sıkı tuttum. Oğlan ciyak ciyak bağırarak ağlamaya başladı, diğerlerinin ise ödleri kopmuş görünüyordu. Adamlar ayakta durmuş avaz avaz bağırıyor, Leo'yu da öldürmeyi düşünmedikleri sürece asla tutamayacakları tehditler savuruyorlardı. Tam bir keşmekeş hâkimdi; durumun farkında olduğumdan kalbim deli gibi çarpıyordu. Bu adamın kardeşini hâlâ seviyor olmasına bel bağlamıştım.

Eğer sevmiyorsa hapı yutmuştum.

Lorenzo önündeki sehpada duran uzaktan kumandayı alarak rahat bir tavırla, "Sakin olun, sakin olun," dedi. Bir tuşa basıp müziği susturdu. "Neden hepimiz derin bir nefes almıyoruz?"

Adamlar tetikte beklemeye devam ettiler ama bağrışmayı bıraktılar. Tehdit etmeyi bıraktılar yine de söylediklerini yapacaklarını biliyordum. Orada durmuş izin bekleyerek pürdikkat bakıyorlardı.

Lorenzo onlara şöyle bir baktıktan sonra yeniden arkasma yaslandı.

Özgüven.

Her yanından sızıyordu.

Ne kadarının gerçek olduğunu merak ettim.

"Neler oluyor Ignazio?" diye sordu. "Ne halt karıştırıyorsun?"

"İade-i ziyaret yapmam gerektiğini düşündüm."

"İçeri gizlice girerek mi? Rehin alarak mı? Madem konuşmak istediğin bir şey vardı, madem buluşmak istiyordun söylemen yeterdi. Arkadaşlarım için her zaman vakit yaratırım."

"Arkadaşlar," diye tekrar ettim. "O kelimeyi kullanmakta ısrar edip duruyorsun."

"Çünkü doğru," dedi, "ve ben her zaman doğruyu söylerim."

Keskin, acı bir kahkaha göğsüme âdeta saplandı. "Doğruyu mu? Doğruyu mu söylersin Lorenzo?"

"Her zaman."

"Çok komik," dedim sesimi yükselterek. Öfkemi kontrol edemiyordum. "Komik çünkü *karıma zarar vermeyeceğini* söylediğini hatırlıyorum."

Kaşlarını çattı. "Karın iyi değil mi?"

"*Sakın!*" diye gürledim. "Sakın orada öylece oturup bu işte parmağın yokmuş gibi davranma. Erkek ol Lorenzo. Kabul et."

"Yoo, inkâr etmiyorum." Dudaklarında bir tebessümle ellerini kaldırdı. Lanet olası bir *tebessümle*. Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyordu? "Suçluyum. Ama sen de aşırı tepki veriyorsun."

"Aşırı mı tepki veriyorum?"

"Evet," dedi ısrarla. "Aslında bana teşekkür etmen gerek."

"Sana teşekkür etmek mi?" Leo'yu da yanımda sürükleyerek ona doğru bir adım attım. Bıçak boğazına daha çok baskı yapınca oğlan sızlandı. Çıkardığı her ses diğerlerini daha da geriyordu. Kimse kazara tetiği çekmediği için çok şanslıydım. "Bir anlaşma yapmıştık. Sen ona zarar vermeyecektin, ben de kardeşini rahat bırakacaktım. Ama açıkça görünüyor ki artık sözünün eri bir adam değilsin, bu yüzden anlaşmanın bozulduğunu düşünüyorum Lorenzo."

Terlemeye başlamıştı.

Bunu görebiliyordum.

Ter alnında birikiyordu ama onun dışında gerginliğini belli etmiyordu. Seçeneklerini düşünüyormuş, bu aşamada ne yapması gerektiğini çözmeye çalışıyormuş gibi bizi yavaş yavaş süzdü. Sonunda bakışları ayaklarıma takıldı ve abartılı bir iç çekişle kendini iterek ve "Bunun için yeterince uzun değilim," diye mırıldanarak kanepeden kalktı.

Ağır ağır bana doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. Üçüncü adımda beni rahatsız edecek kadar yaklaşmıştı. Leo'yu hızla geri çekip ağabeyinden uzaklaştırırken bıçak boynunu çizdi. Sadece ufak bir kesikti, sadece minik bir yara. Boğazının ortasından birkaç damla kan aktı. Fazla bir şey değildi.

Ama tepki verdiler.

İzin gelmesini daha fazla beklemediler.

Sanırım kan ihtiyaçları olan şeyi vermişti.

Adamlar bir anda üzerime saldırdılar ama herhangi bir şey olmadan Lorenzo onları durdurdu. "Hey, hey, hey! *Sakin olun çocuklar.* Saldırmanızı söyledim mi?"

Adamlarla aramızda fiziksel bir engel oluşturdu. Leo'yu yakalamalarına fırsat vermeden çekip kapıdan ve ağabeyinden uzaklaştırdım.

"Dışarı, hepiniz!" diye emretti Lorenzo. "Ignazio'yla beni yalnız bırakın."

Tekrarlamasına gerek kalmadı. Adamlar hemen sokak kapısına yönelip evi boşalttılar. Orada durup izledim. Lorenzo başını iki yana salladıktan sonra bana döndü. "Şimdi kardeşimin gitmesine izin verir misin?"

"Bunu yapmam için bana bir sebep söyle."

"Kibarca rica ettim ya."

"Yeterince iyi bir sebep değil."

"*Lütfen* dememi mi istiyorsun? Yalvaracak biri değilim."

"Karıma saldırmanın akıllıca olduğunu düşünmene sebep olan şeyin ne olduğunu söylemeni istiyorum."

"Ona saldırmadım."

"İnkâr etme..."

"Bir kez daha söylüyorum, hiçbir şeyi inkâr etmiyorum." Lorenzo ellerini yüzünde gezdirdi. "Bak, kardeşimi bırak gitsin ve bunu seninle baş başa konuşalım. Olan her şeyi anlatacağım. Ama elinde onun boynuna dayalı bir bıçak varken dikkatimi toplamam oldukça zor."

Bıçağı yavaş yavaş indirdim ve boştaki elimi kullanarak Leo'yu ağabeyine ittim.

Lorenzo onu çenesinden yakalayıp başını geriye doğru iterek kesiğin çok derin olmadığından emin olmak için boynunu kontrol etti. Bunu yaparken de bana bir bakış attı.

Kardeşinin sırtına hafifçe vurup saçlarını karıştırdı; ona hâlâ küçük bir çocukmuş gibi davranıyordu. "Bir şeyin yok. Yaralan-

mamışsın. Bir de bu yönden bak... Vitale'nin saldırısından sağ kurtuldun. Bu, çok az insanın söyleyebileceği bir şey."

Sonra bir kahkaha attı. *Kahkaha attı.*

Genelde gafil avlanmam ama Lorenzo bunu başarmıştı.

Sonra benden tarafa dönüp üzerime doğru yürümeye başladı. Gerildim ve tepki vermeye hazırlandım ama o, etrafımdan dolandı.

Yanımdan geçerken elinin tersiyle göğsüme vurarak, "Hadi," dedi. "İçkiye ihtiyacım var."

Mutfağa yöneldi.

İster merak deyin.

İster aptallık.

Ne derseniz deyin.

Onu takip ettim.

Lorenzo mutfak kapısını itip açtı ve bir an duraksadıktan sonra orada bıraktığım adamın üzerinden geçip içeri girdi. Adam yerdeydi, kan gölüyle çevriliydi ama hâlâ nefes alıyordu. Dikkatle adım atarak Lorenzo'nun peşinden mutfağa girdim; her hücrem hâlâ tetikteydi.

Lorenzo tezgâha gidip bir şişe Küba romu alıp şişenin kapağını açarken onu izledim. Şişeyi başına dikip bir yudum aldı ve yutarken tıslar gibi bir ses çıkardı.

Tezgâha yaslanıp bana baktı.

Canı sıkkın görünüyordu.

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Az önce onun kullandığı kelimeleri kullanarak, "Neler oluyor?" diye sordum. "Ne halt karıştırıyorsun?"

"İçiyorum," dedi şişeyi uzatarak. "Sen de ister misin?"

"Almayayım."

"Sen bilirsin," diyerek bir yudum daha aldı. "Senin için bir önemi var mı, bir şey fark eder mi bilmiyorum ama karma zarar vermemelerini söyledim onlara."

"Karıma zarar vermemelerini söyledin."

"Evet."

"Dinlemediler."

Bir süre düşündükten sonra bir yudum daha aldı. "Biliyorum."

Bu fark eder miydi? *Hayır.*

"Yanlış yer, yanlış zaman," dedi omuzlarını kaldırarak. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Bahanelerin beni ilgilendirmiyor Lorenzo."

"Öyle mi?" diye sordu. "Seni tanıyorum Ignazio. Yöntemlerini biliyorum. Seni neyin harekete geçirdiğini biliyorum. Eğer birinin bahaneleri seni ilgilendirmiyorsa ona konuşma fırsatı vermezsin. Buraya beni öldürmeye gelmedin. İşin aslını öğrenmeye geldin."

Bunu lakayt bir tavırla söylemişti.

Beni tanıdığını düşünmesi hoşuma gitmiyordu.

Ve belki de haklıydı.

Belki de buraya onu öldürmek için gelmemiştim.

Ama bu onun saçmalıklarını yutacağım anlamma gelmiyordu.

"Ee," dedi, "ne olduğunu anlattı mı sana?"

"Her şeyi anlattı."

Lorenzo bir kahkaha atarak, "Her şeyi," dedi. "Taksiyi kullanan adamın adını da söyledi mi?"

"Ne fark eder? Adam öldü."

Lorenzo rom şişesini bana göstererek, "Kesinlikle," dedi. "Bana teşekkür etmen gerek demiştim sana."

Bunun üzerine gözlerimi kıstım. "Adamın adı neydi?"

"Abele Abate," dedi. "Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Çağrıştırıyordu.

Çağrıştırdığını biliyordu.

"Ray'in adamlarından biriydi."

Başını sallayarak beni onayladı. "Karın bu taksiye birkaç kez bindiğini söyledi mi? İlk kez olmadığını? Ne zaman bir araca ihtiyacı olsa o adamın tesadüfen o bölgede olduğunu? Bunları söyledi mi?"

Hayır, söylememişti.

"Birkaç hafta önce karını gizlice izlerken yakaladım onu," diye devam etti Lorenzo. "Tamamen bir tesadüftü; benim de karını izlediğim âna denk geldi."

"Neden?"

"Neden mi?" diye sordu inanamaz bir tonla. "Hadi ama... Şehre geldiğimde sağa sola sordum ve öğrendiğim ilk şey evlendiğin oldu. *Yeniden.* Ve herhangi biriyle değil. *Onunla* evlenmiştin. Rüyamda görsem inanmazdım. İstersen meraklı de... Buzdan kalbini eritmeyi başaran kızı görmek istedim."

Gülümsedi ama ben bunu hiç komik bulmadım.

"Ne yani... Bir taşla iki kuş vuracağını mı düşündün? Hem karımı takip edecek hem de Ray'in adamlarından birini daha ortadan mı kaldıracaktın?"

"Onu hiç takip etmedim." Son derece inandırıcıydı. "Abele'ye gelince... Anlaşılan bu aralar başka biri için çalışıyordu, karınla yakından ilgilenen biri için."

"Kim?"

Bir an duraksadı. "Söylemesi zor."

Söylemesi zor.

Ya bilmiyordu ya da bana söylemek istemiyordu.

"Saçmalamayı kes Lorenzo."

"Söylediğim tek şey karının gerçek bir zarar görmesini engellediğim. Bu arada rica ederim."

Ona teşekkür etmedim.

Söylediğine inanıp inanmadığımı bilmiyordum.

Her şey fazlasıyla lehine görünüyordu.

Odaya şöyle bir bakıp yerde yatan adama göz attım. İnliyor ve hâlâ hareket ediyordu.

"Hâlâ yaşıyor," dedi Lorenzo.

"Şimdilik," diye karşılık verdim. "Ona ne olacağı yardım etmeyi düşünüp düşünmediğine bağlı."

"Elbette yardım edeceğim, bu konuda endişen olmasın."

Lorenzo'ya bir bakış attım.

Yerdeki adama dikkatle bakarak içkiden bir yudum daha aldı.

"En son ne zaman birini gerçek anlamda öldürdün Ignazio?"

Bu cevap vermek istemediğim bir soruydu.

Aslmda düşünmek zorunda kalmak istemediğim bir soruydu.

Son kıydığım can Raymond Angelo'nunkiydi.

O günden sonra herkesi sağ bırakmıştım.

O kadar uzun süre sessiz kaldım ki Lorenzo cevap vermeyeceğimi anladı ama sanırım bu cevap onun için yeterliydi. "O kadar uzun süre önce, öyle mi?"

"Fark etmez," dedim. "İster bir yıl önce olsun ister bir saat önce ne fark eder? Ellerime öyle çok kan bulaştı ki asla temizlenmez."

"Önemli değil, en azından deniyorsun."

"Onun için."

"Endişe etme," dedi yerde kıvranan adamı işaret ederek. "İlgilenilmesini sağlayacağım, böylece ellerine bulaşan son kan bugün olmayacak."

Ona teşekkür etmemi bekleyip beklemediğini bilmiyordum ama etmedim. Hiçbir şey söylemedim.

Arka kapıdan çıktım.

O sesi duyduğumda evin etrafını dolaşmış komşunun garaj yolunda duran arabama doğru yürüyordum. Evin arka tarafından tek bir silah sesi geldi.

BAM.

17. BÖLÜM

Karissa

Bazen, uyuyamadığımda yatakta merak içinde öylece uzanıyordum.

Eğer Naz'la karşılaşmasaydım hayatımın nasıl olacağını merak ediyordum.

Eğer o felsefe dersine girmeseydim belki de kimse beni fark etmeyecekti. Belki de hiç fark edilmeden hayatıma devam edecek, tam burunlarının dibinde kendime bir yaşam kurup günlerimi her şeyden bihaber, mutlu mesut geçirecektim. Belki de annemle babam hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyecektim ve cehaletin mutluğu içinde sonsuza dek varlığımı sürdürecektim. Belki sanat okurdum ya da bilim alanında bir şeyler yapardım. Belki hâlâ Melody'yle bu, aynı odada yaşıyor olurdum. Belki her öğleden sonra annemden gelen onlarca mesajı cevaplarken ramen noodle yemeye devam ederdim.

Belki o hâlâ yaşıyor olurdu.

Belki.

Belki.

Belki.

Kendimi başka bir yerde, hayatı başka insanlarla yaşarken hayal ediyordum... henüz tanışmadığım insanlar, belki de asla tanışmayacağım insanlar. Ve bu konuda birçok şey doğruymuş gibi geliyordu, özgürleştiriciymiş gibi... Ama midemde hiç geçmeyen bir sızı, göğsümde bir sıkışma hissi vardı; içimde gitgide büyüyen kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyordum.

Bir şeyler eksikti.

O.

Naz'ın olmadığı bir hayat düşündüğümde yalnız hissetmeye başlıyordum. Sanki kalabalık bir odada durmuş çığlıklar atıyordum ama kimse duymuyordu. Bana sınıfın dışında telefonumu verdiği o gün belki de hayatımda ilk kez gerçekten fark edildiğimi hissetmiştim. Birinin beni önemsediğini. O sıralar doğru olmayan nedenler yüzünde olsa da çığlıklarımı duyduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Şu an Melody'nin yurt odasının, bir sürü anıyla dolu bir odanın tozlu zemininde uzanırken de aynı şeyi yapıyordum... Onsuz bir hayat hayal ediyordum.

Onun olmadığı bir dünya.

Karanlıktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Bakmak içimden gelmiyordu. Sanki çok uzun süredir buradaymışım ve saatin her tik takı benimle alay ediyormuş gibi hissediyordum. Sessizce çığlıklar atıyordum ve bu gece kimse dinlemiyor, kimse duymuyor, kimse bu kalp ağrısından beni kurtarmaya gelmiyordu.

Tik tak.

Tik tak.

Tik tak.

Yokluğu uzadıkça asla geri dönmeme riski artıyordu. Döneceğine söz vermişti ama o yok edilemez değildi. Bir insandı. Tıpkı benim gibi onun da göğsünde atan bir kalbi vardı. Her şey

bir bıçak darbesiyle yerinden sökülüp atılmasına bakardı. Biliyordum. Biliyordum.

Hissediyordum.

Boşluk.

O parçam eksikti.

Bunu hissediyordum.

Gözlerim doldu; göğsümde büyüyen kütlenin, beni yiyip bitiren yoğun karanlığın baskısıyla yükselen safra boğazımı yaktı. "Tanrım," diye fısıldayarak doğrulduğumda ani bir baş dönmesiyle gözlerim kardı. "Kusacağım."

Karanlıkta sağa sola takılarak banyoya koştum ve boş bulduğuma çok sevindim. Yere kapaklanıp öğürmeye başladım ama hiçbir şey çıkmadı. İçimde çıkacak bir şey kalmamıştı.

Lütfen.

Lütfen bana geri dön.

Sana ihtiyacım var.

Işık titreşerek yandı; göz kamaştırıcı ve kör ediciydi. Gözlerimi sımsıkı yumup yalvarmaya devam ettim.

Lütfen.

"Karissa?" Banyoya giren Melody'nin sesi tedirgindi. "İyi misin?"

İyi miydim? Hayır, hiç iyi değildim.

Bir saat... bir gün... bir yıl önce miydi bilmiyordum ama buraya geldiğimden beri onun ağzından bu kelimeleri çok ender duymuştum. Bana ne olduğunu anlattım; ana hatlarıyla, Leo'yla ilgili kısımları atlayarak ama henüz Naz'ın bile bilmediği sırlardan söz ederek.

Naz.

Aman Tanrım... *Naz.*

Ya asla öğrenemezse?

Şaşkınlıktan Melody'nin dili tutulmuştu ve o an daha önce hiç hissetmediğim kadar yalnız hissettim. Kimse anlamıyordu. Kimse beni duymuyordu. Melody dinlemeye, olanlara mantık-

lı bir açıklama getirmeye çabalıyordu ama "her şeyin bir sebebi var" deyip durması beni sakinleştirmeye yetmiyordu.

Ona karşılık vermek yerine gözlerimi sımsıkı kapatarak bir kez daha başka bir dünya hayal etmeye çalıştım. Mutlu olduğumuz, birlikte olduğumuz, bütün bunlardan uzak olduğumuz bir dünya.

Sırtımızda hedef olmayan bir dünya.

Naz'ın eve döndüğü bir dünya.

Huzur içinde yaşayabileceğimiz bir dünya.

Sadece bize ait bir dünya.

Melody tavrını değiştirerek, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Ignazio'dan söz ediyoruz, biliyorsun değil mi? O tıpkı... *O* işte. İyi olacak."

Bunun doğru olduğuna inanmayı gerçekten istiyordum.

Ama insanlar bazen geri dönmezlerdi.

Ve Melody bunu biliyordu.

Birçok insandan daha iyi biliyordu.

Melody olumlu olmaya, elinden geldiğince en yakın arkadaşın davrandığı gibi davranmaya çalışıyordu ama sesindeki kaygıyı duyabiliyordum. Korku kırıntılarını sezebiliyordum. Bu ağırdı, onun gibi doğuştan cici kız olan biri için çok ağır. Ama her zaman bir ihtimal vardı; biri her gittiğinde onu son görüşünüz olabilirdi. Hayatınızı son kez süslemiş olabilirdi.

"Eğer geri dönmezse..."

Melody lafımı keserek, "Böyle düşünme," dedi. "Böyle düşünmemelisin Karissa."

Doğrulup oturdum ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımı bacaklarıma doladım. Gözlerimden sessiz yaşlar akıyordu. Yanaklarımdaki ıslaklığı hissedene kadar ağladığımı fark etmedim bile. "Ben sadece... sadece ayaklarımın altında yeri hissedememekten çok yoruldum. Sürekli düşüyormuşuz ve etrafımızdaki her şey bir bulanıklık içinde hareket edip duruyormuş gibi hissediyorum. Bunu nasıl yavaşlatacağımı ve ayaklarımızın üstüne inmememizi nasıl sağlayacağımı bilmiyorum."

Melody sakin bir sesle, "Anlıyorum," dedi. "Ama bir doğal afete âşık olursan olacağı bu."

Başımı eğip ona baktım.

Üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Bak, anlıyorum... Ignazio'nun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Sadece tanımamı istediği adamı tanıyorum ve aslında onun hiçbir yönünü tanımamı istediğini sanmıyorum ama bana tahammül ediyor... senin için. Yani onun bu yönünü tanıyorum. Ve o... ciddi. Kibar olmadığını söylemiyorum çünkü asla *kaba* davranmadı ama çok baskın. Doğruyu söylemek gerekirse Karissa, o adam benim ödümü koparıyor. Ama sen onu seviyorsun; sevdiğini biliyorum... Bundan *eminim*... Çünkü o bir istilacı. Sanki içine girmiş ve sımsıkı tutunmuş gibi; büyük bir parçanı söküp atmadıkça onu çıkarmanın bir yolu yok. O, bir doğal afet. Bu yüzden belanın peşini bırakmamasında şaşırılacak bir şey yok, anlıyor musun?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum; bu sözleri hazmetmeye çalışarak ona baktım. Daha önce hiç böylesi mantıklı konuşmamıştı. Düşündüğümden çok daha iyisini yapmıştı.

"Sanırım o dersler işe yaramış," diye mırıldandım. Bizim neslin en önemli felsefecisi sen olacaksın."

Güldü. "Bu unvanı Kanye'nin çoktan ele geçirdiğine eminim. Duymadın mı?"

Bunun üzerine gülümsedim. "Eminim duymayan kalmamıştır."

Melody, "Yaa evet... Artık sıkıldığını biliyorum," diyerek ayağa kalkmama yardım etmek için ellerini bana uzattı. "Ama ne olursa olsun başını dik tutmalısın."

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. "Tupac."

"Yirminci yüzyılın en önemli felsefecisi," dedi Melody. "Pac'in olduğu yerde... Wittgenstein, Sellers ve Rawl'u siktir et."

Moralimi düzeltme çabasını takdir ettim ve hatta neredeyse işe yarıyordu, neredeyse beni gerçeklerden uzaklaştırıyordu ama oda kapısının gümbürtüyle çalınması her şeyi gölgede bıraktı.

Aman Tanrım.

Melody'yi iterek telaşla odaya girdim; kapıyı açmaya giden Kimberly'ye neredeyse çarpıyordum. Ellerini kaldırıp sinirli bir şeyler mırıldanarak geri çekildi. Ne dediğini dinlemedim.

Kapıyı hızla açtığımda kalbim durdu.

Sadece bir saniyeliğine durdu.

O güne dek hissettiğim en büyük acıydı.

Sanki dünyanın dönüşü durdu, canlı hiçbir şey kalmadı. Sonra birden her şey yeniden canlandı. Onu karşımda dikilirken görünce ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Naz.

Kımıldamadı. Ona içeri girme şansı tanımadım. Duygu, adrenalin ve *hormonlar*ın saldırısı bastırılamayacak kadar yoğundu. Bir çığlık atarak üzerine atladım; öyle sert çarptım ki onu hole itekledim.

Buradaydı.

Yaşıyordu.

Kollarını bana dolayarak hafif bir kahkaha attı.

Sımsıkı sarıldı.

Başımı göğsüne yaslayıp, "California," diye mırıldandım.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Gitmek istediğim yer."

Bir sessizlik ânı daha. Ellerini saçıma götürüp beni kendine bastırdı ve başımı öptü. "İstediğin buysa."

Buydu.

Bundan sonrası bulanıktı. Naz, Melody'ye teşekkür etti. Ben herhangi bir şey söyleyemeyecek kadar berbat durumdaydım. Odadan ayrılıp yurttan çıkana dek elimi hiç bırakmadı. Arabası yurdun önüne gelişigüzel park edilmişti. Dışarısı zifiri karanlıktı. Gece yarısı mıydı? Belki daha da geçti.

Saat tik tak etmeye devam ediyordu.

Bu kez onu bana geri getirmişti.

Naz yolcu tarafındaki kapıyı açtı ama elini sımsıkı tutup öylece durdum, arabaya binmedim. Yaşlar gözlerimden sel gibi akmaya devam ediyordu ve onları durdurabilmeyi gerçekten istiyordum ama o... orospu çocuğu yaşları durduramıyordum.

Naz da durdu ve boştaki eliyle yüzümdeki yaşları sildi. "Hey... Artık sorun kalmadı. Geri döneceğimi söylemiştim sana."

"Biliyorum ama..."

Bitiremedim bile.

Sadece daha çok ağlamaya başladım.

İçimi yeniden dolduran boşluk göğsümü eskisi kadar acıtıyordu. Artık içimde hepsini ihtiva edecek kadar yer yokmuş ve patlayacakmış gibi hissediyordum. Dünyam bir gemi enkazıydı ve ben, ikimizi de tutacak yer olduğuna inanmaya can atarak o lanet olası kalasa yapışmıştım. Ama omuzlarım çok ağırlaşmıştı, göğsüme baskı yapan ağırlık çok fazlaydı ve eğer yükümü hemen atamazsam boğulacaktım.

"Ama...?"

"Hamile olduğumu öğrendim."

Bu cümle ağzımdan öyle hızlı çıkmıştı ki kelimeler âdeta iç içe geçmişti; dünyanın tüm ağırlığını taşıyan bir kelimeydi bu. *Hamile.* Üstümdeki baskının azaldığını hissedebiliyordum. Sır saklaması zordur. Ben öğreneli henüz birkaç saat olmuştu ama geçen her saniye beni yiyip bitirmişti.

Ona böyle söylemek istememiştim.

Aslında nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama böyle değildi. Böyle olmaması gerekiyordu. Korku gözyaşlarım sel gibi akarken ağzımdan çıkıvermemeliydi.

Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Mutlu mu olacaktı, kızacak mıydı yoksa benim gibi şoka mı girecekti, bilmiyordum. Çocuk sahibi olmaya çalışmıyorduk. Bu konuda konuşmamıştık bile. Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyordum ama almayı sürekli unutuyor ve sonradan alıyordum ama bu işe yarıyordu.

Hamile.

Bir bebek.

Böğ. Yine kusacağım.

Naz dik dik bana baktı.

Ve dik dik baktı.

Ve biraz daha baktı.

Bir şey söylemesi için yanıp tutuşuyordum ama o âdeta beni duymamış gibi sadece bakmaya devam ediyordu. Duymuş muydu? Neredeyse yeniden söyleyecektim ama hâlâ ağladığım için kelimeler istediğim biçimde oluşmadı.

O kadar sert bakıyordu ki tüm varlığımın kavrulduğunu sandım. Sonra ellerimden tutup yanma çekti ve "Arabaya bin," dedi.

Hepsi buydu.

Verdiği tek tepki buydu.

Onu dinledim ve nihayet elinden kurtulup arabaya bindim. Bunun yeri burası değildi. Naz kapımı kapattı; ellerim titreyerek emniyet kemerini taktım. *Üff, keşke titremeseler.* Gözyaşlarımı sildim ve birkaç saniye sonra konuşacağımızı umarak kendimi toparladım ama Naz arabaya bindi ve tek kelime etmeden sürmeye başladı.

Brooklyn'e kadar yol boyunca titredim.

Buna ne anlam vereceğimi bilmiyordum.

Eve vardığımızda garaja girip arabayı kilitledi ve beni yan kapıdan geçirip mutfağa götürdü. Killer, beni görünce hoplayıp zıplayarak heyecanla havlamaya başladı; neredeyse beni düşürüyordu. Arka kapıya gidip onu dışarı çıkardım; üst kata çıkmayı düşünüyordum ki Naz arkamda beliriverdi. Camdaki yansımasını gördüm. "Ne kadar eminsin?"

Dikkatle ona baktım. "Birden ona kadar derecelendirince mi?"

Yüzümü inceledikten sonra bir kez daha, "Ne kadar eminsin Karissa?" diye sordu.

"Hmm. Sanırım oldukça... ne kadar emin olabilirsem o kadar. Yani bir çubuğa ya da öyle bir şeye işemedim."

"O zaman nereden biliyorsun?"

O an sesinde kızgın bir tını vardı. Bastırmaya çalışsa da engelleyemiyordu.

"Çünkü doktor öyle olduğumu söyledi."

"Doktor."

"Evet, hastanedeyken."

"Hastanedeyken."

"Bazı testler ya da öyle bir şeyler yaptı ve sanırım o sırada tesadüfen fark etti."

"Tesadüfen fark etti."

Yine aynı şeyi yapıyordu.

Söylediklerimi tekrar ediyordu.

"Evet," dedim. "Tesadüfen fark etti."

Naz kollarını göğsünde kavuşturarak başını salladı; tavrı neredeyse savunmaya geçmiş gibiydi; âdeta beni uzak tutmaya çalışıyordu. "Kaç aylık?"

"Sekiz haftalık."

"Yani... iki aylık."

Kendini sakinleştirmeye çalışırcasına derin bir nefes alıp gözlerini benden kaçırdı.

"Kızgınsın."

"Öyleyim."

Yuh, inkâr etmiyordu.

"Evet, belki de kızgın olan *sadece* sen değilsindir."

Hızla uzaklaşmaya çalıştım ama beni sımsıkı tutup kendine çekti. O an içgüdüm devreye girdi ve onu iterek, çevresinden dolanmaya çalışarak karşı koydum ama o, daha da sıkı kavrayarak beni kendine yapıştırdı.

Anında pes ettim.

Naz bir şey istediğinde alırdı ve doğrusunu söylemek gerekirse kollarının arasında kendimi daha iyi hissediyordum. Herhangi bir sebepten dolayı kızgın olabilirdi ama ben de korkuyordum.

Sakin bir sesle, "Bir ay önce," dedi, "boğazını sıktım."

"Yani?"

"O sırada hamileydin."

Midem sıkıştı.

Bu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Olan bunca şeyin arasında bu Naz'dan başka kimsenin aklına gelmezdi.

"Bana zarar vermedin... ya da bize... ya da her neyse."

Biz. Artık "biz" vardı.

Ben ve o... *bebek.*

"Verebilirdim" dedi. "Sana yumuşak davranmadım."

"Çünkü buna dayanabiliyorum. Ve bu... şey... anlarsın işte."

"Bebek," dedi alçak sesle.

Bebek.

Aman Tanrım, gözlerimin yeniden dolduğunu hissedebiliyordum.

"Senin DNA'na sahip," dedim. "Bu yüzden kesin bir katır gibi inatçı ve dayanıklı olacak."

Naz buna cevap vermedi.

Hislerini değiştirip değiştiremediğimi bilmiyordum.

Muhtemelen değiştiremiyordum.

Naz halihazırda bir aile kaybetmişti. Tanıma şansını hiç bulamadığı bir bebek kaybetmişti, bu yüzden aşırı kaygısı beni hiç şaşırtmadı.

Bu konuda kendini suçlamasını istemiyordum sadece.

İnsanlara bir zarar gelecekse gelir.

Kabullenmiş bir edayla iç çekti. "Yani California, öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

Son sohbetlerimizden birinde annem oraya kaçmaktan söz etmişti. Belki de başka bir şeyin peşindeydi. New York'tan epey uzaktı, böylece ülkeden ayrılmadan uzaklaşmış olacaktık.

"Tamam o zaman," dedi. "Toplanmaya başlasak iyi olur."

Hayatımın çoğu kutularla geçmişti. Er ya da geç her şeyi yeniden kutulamak zorunda olunca onları açmanın bir anlamı yoktu.

Çocukken, hatta genç kızken fazla eşyam olmamıştı; böylesi sade bir hayat sürerken gecenin bir yarısı toplanıp gitmek zor değildi. Yanında bir ömürlük mal sürüklemeden ortadan kaybolmak, belirsizliğe kaçıp gitmek daha kolaydı.

Bu, bana annemin öğrettiği bir şeydi.

Ama artık bir sürü yüküm vardı... hem genel anlamıyla hem de mecazen... ve bütün bunlarm yeni hayatımıza nasıl uyacağından çok emin değildim. Her odada çoğu boş düzinelerce koli yığılıydı. Taşınma kararımızı vereli birkaç gün olmuştu ve o günden beri durmadan toplanıyormuşum gibi hissediyordum ama henüz eşyalarımızın çok azmı yerleştirebilmiştim.

Doğruyu söylemek gerekirse Naz gereksiz bir sürü ıvır zıvır biriktirmişti.

Bunun yanında kabul etmeliyim ki sanırım ben de.

Bir zamanlar sahip olduğum her şeyi üç koliye sığdırabilirdim ama artık sadece ayakkabılar için bundan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çalışma odasında dikilip Naz'ın kitaplarıyla dolu devasa kitaplığa bir göz attım. Naz yarı giyinik bir halde çalışma masasında oturuyordu; üzerinde siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Gömlek pantolonun içine sokulmamıştı, düğmelerinin çoğu iliklenmemişti ve kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı.

Bitkin görünüyordu.

Muhtemelen de öyleydi.

Sessiz ve sabırla oradan oraya dolanıyor, kendini temizlikle ve aynı şeyleri tekrar tekrar ovalamakla oyalıyordu. Onu şu an olduğu gibi otururken nadir görüyordum ama ayaklarını uzatmışken bile meşgul görünmeyi başarıyordu. Bunu nasıl beceriyordu? Ben onun kitaplarını nasıl toplayacağımı düşünüp strese girerken o benimle hiç ilgilenmeden gazeteye göz atıyordu.

Bana bakmadan, "Gerginsin," dedi; gözleri gazeteden bir an için bile ayrılmadı.

"Değilim."

Yalan söylüyordum.

"Yalan söylüyorsun."

Ha?

"Sadece... çok fazla kitap var."

"Biliyorum."

"Milyarlarca kutuya daha ihtiyacımız olacak."

"Ne için?"

Ne için mi?

Ne boktan bir soru...?

"Kitaplar için... Çok kitabın var."

Gazetesini yavaşça indirip bana baktı. "Önemli değil. Onları almayacağım."

"Ne? Neden?"

"Çünkü gerekli değiller."

Orada bir yerlerde az önce bir kitap kurdunun beyni yandı "Kitapların gerekli olmadığını nasıl söyleyebilirsin?"

"Kolay," dedi. "Gerekli değiller."

"Ben sadece... Sana şu an ne diyeceğimi bilmiyorum."

Bana bakmak için arkasına yaslanarak hafifçe güldü. "Çoğunu almanın bir anlamı yok Karissa. Hepsi gereksiz... sadece eşya. Daha önce de her şeye sıfırdan başlamıştım ve bunu yeniden yapmak beni çok mutlu eder."

"Nasıl yani? Her şeyi bırakacak mısın?"

"Her şeyi değil," dedi. "Seni yanıma almayı hâlâ düşünüyorum."

"Çok komik." Ona dil çıkarmamak için kendimi zor tuttum. "Bütün bunları ne yapacağız?"

"Ne istersen."

"Son seferinde ne yaptın?"

"Yaktım."

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum. "Ne israf."

Omuz silkti. "Atabiliriz, satabiliriz, bağışlayabiliriz ya da böylece bırakabiliriz. Şu an evi satmayı düşünmüyorum. Hepsi burada kalabilir."

Hepsini burada bırakmak, toz içinde kalmaları düşüncesi

içimdeki sızının tuhaf bir biçimde artmasına neden oldu. Hayatımızı toplayıp başka bir yere, buradan uzak bir yere taşımak başka bir şeydi... hepsini geride bırakıp öylece gitmek başka bir şey.

"Bak," diyerek ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Diyelim ki ev yanıyor ve senin için önemli bir şey kurtarabileceğin bir dakikan var. *Vazgeçilemez* bir şey. Neyi alırdın?"

"Bu kulağa oldukça felsefi geliyor," dedim. "Daha sonra bu konuda sınav yapmayacaksın, değil mi? Bir kompozisyon yazmamı ya da öyle bir şey istemeyeceksin, değil mi? Eğer yaparsan kesinlikle kalırım. Bir arkadaşımı arayabilir miyim?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sadece soruma cevap ver."

Bir süre düşündüm. "Eğer sadece bir dakikam olsa ne alırdım? Fotoğrafları. Fazla fotoğrafım yok ama birkaçını saklamak isterdim."

Onaylarcasına başını salladı. "Makul."

"Killer," dedim. "Köpeğimi de isterdim."

Yanağı seğirdi. "Hiç şaşırmadım."

"Sen... sen de sayılıyor musun?"

"Hayır, ben kendim çıkarım."

"O zaman bu kadar sanırım."

"Fotoğraflar ve köpek," dedi. "Yanımıza bunları alıyoruz."

Burnumu kırıştırdım. "Ya sen? Sen ne alırdın?"

"Hiçbir şey."

İnanamaz gözlerle ona baktım. "Hiçbir şey mi?"

"Her şey yerine konulabilir," dedi bana yaklaşıp ellerini kalçama koyarken. Eğilip yumuşacık, tatlı, ufak dokunuşlarla beni öptü.

Dudakları dudaklarımda, "Benim dışımda mı?" diye mırıldandım.

Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Sen bile."

Gözlerimi devirip şakacıktan surat asarak onu ittim ama o beni sımsıkı tutmaya devam etti. Gülerek avucunu gömleğime, göbek deliğimin üstüne koydu ve bakışları oraya kaydı.

Hiçbir şey söylemedi; söylemesine gerek yoktu.

Gözlerindeki parıltıyı, kıvılcımı, bastırılmış heyecanı görebiliyordum. Umutlanmamak için deli gibi çaba harcıyordu. Naz, hayatını iyimserlikten uzak yaşayan türden bir adamdı. Dünyaya baktığında onu sarıp sarmalayan karanlığı görürdü. Ama zırhının yarıklarından ışık sızıyor ve içini dolduran karamsarlığın bir kısmını eritiyordu.

Sakin bir sesle, "Gitsek iyi olur," dedi. "Şu işi halledelim de işimize bakalım."

Kaşlarımı çatarak onu itip uzaklaştım. "Ayakkabılarımı giyeyim."

"Olur."

"Bu kez sen de ayakkabılarını giysen iyi olur sanırım."

"Zaten ayağımdalar."

On dakika sonra ikimiz de ayakkabılarımızı giymiş, arabaya binmiş, Manhattan'a doğru yol alıyorduk. Mümkün olduğu kadar ertelemiştim ama artık oraya gidip taksi saldırısıyla ilgili ifademi verme zamanı gelmişti. Avukat, Naz'a eğer bu öğleden sonra da gitmezsem yarın kapımıza dikilip beni zorla götüreceklerini söylemişti.

Bu, istediğim en son şeydi.

Polis merkezine vardığımızda içerisi kalabalıktı. Avukat bizi bekliyordu; formalite icabı ya da bana öyle söylemişlerdi. Beni arka taraftaki cinayet masasma götürüp Detektif Jameson'la Detektif Andrews'ün beklemekte olduğu küçük bir sorgu odasına soktular.

Ben karşısına, avukat da hemen yanıma otururken Detektif Jameson gülümseyerek beni selamlayıp, "Bayan Vitale," dedi, "yoğun programınız arasmda bugün bize zaman ayırıp geldiğiniz için teşekkür ederim. Muhtemelen yapacak daha önemli işleriniz vardır."

Samimi olduğunu düşünerek tam ona teşekkür edecektim ki avukat boğazını temizleyip lafa karıştı."

"Laf salatasını kes Jameson. Burada işte. İşine bak."

Jameson onu umursamayarak bana döndü. "Bir kez daha üzerinden geçelim. Taksiye binişinizden başlayın."

"Eve gitmek üzere taksiye bindim. Sağa sola dikkat etmiyordum... bir süre yol aldık ve başımı kaldırıp baktığımda yanlış yöne gidiyorduk."

Büyük bir kısmını atlayıp olayın olduğu gün söylediklerimi birebir tekrar ederek baştan sona anlattım. Konuşmam biter bitmez Jameson arkasına yaslanıp başını iki yana salladı. Andrew ise dudak büktü. "Anlatmadığınız şeyler var."

"Yok."

"Eksik kalan bir şeyler var."

Üç kez baştan anlattım. Beni o kadar kızdırdılar ki neredeyse ağzımdan kaçırıyordum. Sanırım avukat bunu fark etti, çünkü beni bir kez daha sıkıştırmaya başladıklarında sesini yükseltti. "Bildiği her şeyi anlattı. İfadesini verdi. İşimiz bitti."

Jameson dosyasına uzanıp içinden boş bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru itti. Üzerine bir de kalem koydu. "Bunları yazın."

İsteneni yaptım.

Yazdım.

İşim bittiğinde elime kramp girmişti, başım zonkluyordu. Kâğıdı imzalayarak hepsinin doğru olduğunu teyit ettim ve odadan çıktım. Naz parmaklarıyla koltuğun kolunda sabırsızca tempo tutarak lobide oturuyordu.

Bizi gördüğü anda ayağa fırladı.

Üzgün olduğumu anında fark etti. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Sadece..."

Sorunun ne olduğunu tam anlamıyla bilmiyordum.

Eski defterleri deşmiş gibi hissediyordum.

Ağlamak istiyordum.

Üff. *Aşırı duygusalım.*

Avukat, "Her zamanki Jameson ve Andrews işte," diye lafa karıştı. "Nasıl olduklarını bilirsin."

Oradan ayrıldık. Dönüş yolunda sessizdim; kapıya yaslandım ve başımın zonklamasının geçmesini dileyerek oturdum. Bir şarkı çalmaya başlayarak sessizlik bozulduğunda eve varmak üzereydik.

Naz'ın telefonu.

Telefonunu alıp ekrana baktı ve kaşları çatıldı. Onu izliyordum. Bir an tereddüt ettikten sonra açtı. "Alo."

Zoraki bir, "Tamam geliyorum," dışında başka bir şey söylemedi.

Eve vardığımızda araba yoluna girip garaj kapısını kaldırdı ama arabayı sokmadı. Anında anladım. Gideceğini anladım.

Yine de benimle içeri girdi. Bir süre oyalandı. Ben çalışma odasına yerleşene kadar bekledi ve sonra bana doğru eğildi.

Sakin bir sesle, "Ufak bir işim var," dedi. "Tek başına kalabilir misin?"

Kısa bir an duraksadım. "Elbette."

"Eğer herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa aramakta tereddüt etme... *Ne olursa olsun*," dedi. "Telefonum açık olacak. Ciddiyim Karissa... *ne olursa olsun*."

Rahatlatıcı bir ifadeyle gülümseyerek, "Ben iyiyim," dedim. "Birkaç eşya doldurup kolileri garaja yığacağım böylece ayakaltında olmazlar."

"Kendini fazla yorma."

"Baş üstüne komutanım."

Beni dürtüp odadan çıktı. Naz yanından geçerken mutfakta uyumakta olan Killer'ın hafifçe hırladığını duydum ama sanki bugün onun canına okumaya değip değmeyeceğinden emin değilmişçesine cılız bir hırıltıydı bu.

On, belki de yirmi dakika sonra garajla mutfak arasındaki kapının açıldığını duydum. Hırlama neredeyse anında yeniden başladı ama köpek bu kez canını dişine takmıştı.

Kesinlikle çok çabuk dönmüştü.

Mutfağa girerek, "Sakin ol Killer," dedim. "Sadece Na..."

Naz.

Naz değil.

Siktir, Naz değil.

Bu gerçeğin bir tokat gibi suratıma çarpması sadece bir saniyemi aldı. Mutfak karanlıktı. Puslu bir öğleden sonraydı. Gelen geniş omuzlu, güçlü yapılı, iri yarı bir adamdı. Muhtemelen bir doksan beş boylarındaydı ve her yanı kaslıydı. Deri ceketi pazularına öylesine sımsıkı yapışmıştı ki kollarındaki dikişler patlayacakmış gibi duruyordu. Benim iki katımdı ve kesinlikle Naz'ım değildi.

Oysa Naz olması gerekirdi.

Bu adam her kimse o değildi.

Benden yaklaşık iki metre uzaktaydı; bana ulaşabilecek kadar yakın olmasa da çok yakındı... lanet olası derecede yakın... kokusunu alabileceğim derecede yakın.

Gözlerimden önce burnum yanlış bir şey olduğunu fark etti.

Koku çok güçlüydü; adam sanki parfüm diye şişelenmiş bok sürmüştü, burnumun seğirmesine neden olan odunumsu kimyasal bir kokuydu. Derin bir nefes aldım; Tanrım, iğrençti. Neredeyse soluğum kesildi.

Göğsüm yandı; korku her yanımı öylesine hızlı ve öylesine yoğun kapladı ki az kalsın kusuyordum, kusmuğu yutmamak için büyük çaba harcadım.

Gözlerimi adama diktim. Bir saniye. İki saniye. Üç. Adam burada olduğumu biliyordu. Beni görmüştü. Benim hissettiğim korkunun zerresini hissediyormuş gibi görünmüyordu. Pis yüzüne nahoş bir sakinlik hâkimdi; gözleri içinde ruh barındırmayan karanlık çukurlardan ibaretti. Bazı canavarlar, başkalarının yanında maske takarak sıradan bir görünüşün arkasına saklanırlar, bu adamsa gerçek yüzünü herkesin görmesini umursamayan bir canavar gibi duruyordu.

Killer'ın hırlamasından çekinmemişti bile. Oysa köpek acımasızca dişlerini gösteriyordu.

Birkaç saniye daha... on, belki de yirmi... sonra bana doğru bir adım attı. Beni harekete geçirmek için gereken tek uyarı

buydu... ya mücadele edecektim ya da tabanları yağlayıp kaçacaktım. Bu koca bedeni devirmem mümkün değildi bu yüzden ortadan kaybolacaktım.

Koştum.

Döndüm ve hızla koşarak mutfaktan çıktım. Kalbim deli gibi atıyordu; öyle hızlı çarpıyordu ki sesi kulaklarımda uğulduyordu. Adam hemen arkamdan koşuyor, gitgide yaklaşıyordu. Bu arada Killer havlayarak adamın üzerine atladı. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu. Neler olduğunun farkında değildim. Killer ısırıyor, çılgınca hırlayarak adama saldırıyordu ama bu, onu durdurmaya yetmiyordu.

Siktir. Siktir. Siktir.

Adam peşimden gelmeye devam ediyordu.

Ön kapıya koştum. Orospu çocuğu kapıyı sımsıkı kilitlemişti. Kısa bir süre zincirlerle kilitlerle uğraştım ama oradan dışarı çıkabilmem mümkün değildi. Farklı bir yöne doğru koştum. Arka kapı da kilitliydi, biliyordum. Yan kapıya geri dönmek ve garajdan dışarı çıkmak zorundaydım.

Koşuyordum. Mücadele ediyordum. Eller beni parçalarcasına kavrayıp savurarak durdurmaya çalıştı. Adamın ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı. Bir yandan köpekten kurtulmakla uğraşırken diğer yandan öfke içinde homurdanıp hırlayarak beni etkisiz hale getirmeye çalışıyordu.

Yan tarafına yediği bir tekme Killer'ın mızıldanmasına neden oldu ama o geri çekilmeyip bir kez daha saldırdı. Dişlerini adama geçirip beni bırakması için zorladı.

Ama adam Killer'ı yakalayıp odanın diğer ucuna, oturma odasındaki sehpaya doğru fırlattı. Lamba yere düşüp parçalandı, bu adamın dikkatini dağıttı ve bana koşarak odadan çıkmaya yetecek kadar zaman verdi. Bacaklarımın gücü yettiğince hızlı koştum ama onun adımlarına göre yavaştım. İki adım sonra adam yine tepemdeydi; beni gömleğimden yakalayıp hızla çekti ve saçıma yapıştı. Boynumda bir çekiştirme hissetim ve kolyemin zinciri koptu.

Adam topallaya topallaya mutfak boyunca beni çekti ve garaj kapısını açıp dışarı sürükledi. Saçımdan tutup çevirince irkildim; adam beni yüzüne bakmaya zorlarken kafatasımı acı kapladı.

"Bana iyi davranacak mısın küçük hanım?" diye sordu.

Küçümsercesine dudak büktüm. "Yeryüzünde son erkek sen kalsan da sana *iyi davranmam*."

Bunu söylediğim anda adam kırmızı bir mendil çıkarıp yüzüme bastırarak burnumla ağzımı kapadı. Keskin bir nefes aldım. Adam Tanrım, ciğerlerim alev aldı. Leş gibi kokuyordu.

O pis koku.

Buydu.

Direndim, onunla mücadele ettim, nefes almaya çalıştım ama yaptığım hiçbir şey karanlığı engelleyemiyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

Karanlık hızla geliyordu.

18. BÖLÜM

Ignazio

Pembe bordürlü ev mühürlenmişti.

Görünen o ki geçen geceki cesedi bulmuşlardı. Gazetede sadece kısacık bir yazıyla yer almayı başarmıştı. Bensonhurst'de Bir Gangster Daha Öldürüldü.

Kimse umursamıyor görünüyordu.

Yine de ilginçti... ev için *boş* demişlerdi. Polis geldiğinde ev boşmuş. Dediklerine göre uzun süredir orada kimse yaşamıyormuş. Lorenzo, tıpkı dikkatleri çekmeden taşındığı gibi insanların burnunun dibinde evi çabucak boşaltmıştı.

Tam Lorenzo'ya göreydi.

Siyah BMW civarda, hiçbir yerde görünmüyordu. Caddenin karşısına park edip arabadan indim ama eve yaklaşmadım; onun yerine kaldırımda durup bekledim.

Nasıl olsa ortaya çıkacaktı.

Neticede beni buraya çağıran kendisiydi.

Arkamdan bir ses, "Çok yazık, değil mi?" dedi. "Burayı seviyordum."

Başımı çevirince sıra evlerden birinin verandasındaki Lorenzo'yu gördüm. Beyaz ev, semtteki diğer evlerin yarısıyla birebir aynıydı. "Görünen o ki çoktan değiştirmişsin."

Lorenzo omuz silkerek arkasındaki eve bir bakış attı. "Aslında ilk tuttuğum buydu. Ama caddenin karşısındakini görünce... Büyüleyici olduğunu düşündüm. Kimse kullanmıyordu, ben de hey... *neden olmasın?* diye düşündüm."

Tek başına bu bile Lorenzo hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyordu. O her istediğini elde eder, kullanır, istismar eder ve artık işine yaramadığında bırakır giderdi.

"Benim zevkime göre fazla pembeydi," dedim.

"Pembe değildi... Şeftali rengiydi," dedi. "Renk körü olmalısın."

"Olabilir."

Kaldırıma inip yanıma geldi ve tam karşımda durdu. Elinde bir portakal vardı ve parmakları kalın kabuğunun üzerinde rasgele dolaşıyordu. "*Baba* destanının yaklaşık yirmi iki sahnesinde portakal göründüğünü biliyor muydun? Sembol."

"Neyin sembolü?"

Portakalı bana doğru uzatarak, "Ölümün," dedi. "Şiddetin."

Kısa bir süre portakala baktıktan sonra başımı çevirip diğer eve baktım. "Saçma."

"Bence önemli olan nesnelere yüklediğimiz anlamdır." Küçümser tavrımı umursamadan portakalı soymaya başladı. "Ne anlam ifade etmelerini istersek onu ifade ederler. Ne görmek istersek onu görürüz. Çevremiz işaretlerle sarılı... sadece dikkat etmek lazım."

"Eğer bu sözler bir tür tehdit içeriyorsa duymuyorum."

Güldü. "Tehdit falan yok. Sadece çene çalıyoruz."

"Çene çalmaktan hoşlanmam."

"Hiçbir zaman hoşlanmazdm."

"O zaman sadede gel," dedim. "Beni buraya bir film zırvalığından söz etmeye çağırdığını sanmıyorum."

Lorenzo kendi kendine güldü. "Doğru, haklısın... Buraya seni sana yardım etmek için çağırdım."

"Peki tam olarak nasıl yardım etmeyi düşünüyorsun?"

Portakal kabuklarını yere atarken bu meseleyi düşünüyormuş gibi yaptı... belki de *yeniden düşünüyordu.* "Florida'daki bir arkadaşımdan telefon geldi. İlginç bir şey söyledi bana."

"Ne söyledi?"

"Bir süredir Küba'daki o adamlarla çalışıyor, bilirsin işte... ithalat-ihracat işi. Uzun süre önce başladılar, o zamanlar üvey babam hâlâ piyasadaydı. Pazarı olan her şeyin kaçakçılığını yapıyor ve saklamak için bir koruda depoluyorlardı. O zamanlar çok para kazandılar."

Bunların hepsini biliyordum.

Bana yeni bir şey anlatmıyordu.

"O günlerde bu kadar talep yoktu. Aynı işi hâlâ yapıyorlar, hâlâ mal getiriyorlar ama ekonominin durumu yüzünden kimse ödeme yapmak istemiyor. Ama bu arkadaşımın hâlâ para kazandıran birkaç müşterisi var; özel bir mal için nakit para bayılmaya istekli adamlar bunlar."

Konuşmasma ara verip bir dilim portakal yedi.

"Bunu bir yere vardıracak mısın?" diye sordum. "Ekonomi dersi almak isteseydim işletme okurdum."

Bu yorumumu duymazdan geldi ve portakalı yutana kadar bekledikten sonra konuşmaya devam etti. "Bunların arasında özel bir adam var, puroya meraklı... ama her puroya değil. En kalitelisini istiyor; şu özel Montecristo purolarını. Tanesine birkaç yüz dolar ödemeye hevesli. Bu yüzden arkadaşım birkaç ayda bir puro getirip voliyi vuruyor."

"Onun adına sevindim."

"Benim adıma da sevin," dedi Lorenzo. "Hâlâ o koruda at koşturuyor, böylece ben de payımı alıyorum... diyorum ki bence *kendi* adına da sevin."

"Beni işe almaya mı çalışıyorsun? Eğer niyetin buysa zamanını boşa harcıyorsun."

"Bu bir satış konuşması değil."

"O zaman sadede gel."

Bir dilim daha portakal yerken başını iki yana salladı. "Arkadaşımın bu müşterisi New York'ta yaşıyor. Kamuoyunda iyi tanınan yaşlı adam yıllardır bu özel puroları içer, ta babamdan satın aldığı o eski günlerden beri. Ama biraz keşiş gibi... dışarı çıkmaktan hoşlanmaz, o yüzden puroları alıp Long Island'daki evine getirmesi için birini gönderir."

Lorenzo bunu söylediği anda kimi kastettiğini kesinlikle anladım. İyi bir Küba purosu için ruhunu satacak tek bir adam vardı. "Genova."

"Bingo."

Lorenzo, sanki bunların hiçbiri herhangi bir şey ifade etmiyormuşçasına orada durdu. Ne yani? Purolar yasadışı mı? Ya adamın yaşamı değilse? "Hmm, bu bilgi için teşekkür ederim. Eğer bir gün ona hediye almak istersem nereden alacağımı biliyorum."

Sinirlenmiştim, arabaya doğru bir adım attım. Buna sabrım yoktu. Zamanımı boşa harcıyordu.

"Vay, sihirli soruyu sormayacak mısın?" Lorenzo tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Onları almak için kimi gönderdiğini sormayacak mısın?"

"Tamam, kabul... Kim?"

"Büyük bir adam; kocaman bir adamdan söz ediyorum. Arkadaşım onun unutulmayacak bir adı olduğunu söylüyor, bazı komedi dizilerindeki şu adam gibi ama lakabıyla tanınıyor ki o da..."

"Şişman Joe."

Orospu çocuğu.

Lorenzo yine gülümsedi. "Bingo."

Şaşırdığımı, hatta hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilmeyi çok isterdim ama bu, tam Genova'ya göre bir işti. O aşağılık herif bunca zamandır benimle oyun oynuyordu.

"O zaman sadede gel," dedim. "Beni buraya bir film zırvalığından söz etmeye çağırdığını sanmıyorum."

Lorenzo kendi kendine güldü. "Doğru, haklısın... Buraya seni sana yardım etmek için çağırdım."

"Peki tam olarak nasıl yardım etmeyi düşünüyorsun?"

Portakal kabuklarını yere atarken bu meseleyi düşünüyormuş gibi yaptı... belki de *yeniden düşünüyordu*. "Florida'daki bir arkadaşımdan telefon geldi. İlginç bir şey söyledi bana."

"Ne söyledi?"

"Bir süredir Küba'daki o adamlarla çalışıyor, bilirsin işte... ithalat-ihracat işi. Uzun süre önce başladılar, o zamanlar üvey babam hâlâ piyasadaydı. Pazarı olan her şeyin kaçakçılığını yapıyor ve saklamak için bir koruda depoluyorlardı. O zamanlar çok para kazandılar."

Bunların hepsini biliyordum.

Bana yeni bir şey anlatmıyordu.

"O günlerde bu kadar talep yoktu. Aynı işi hâlâ yapıyorlar, hâlâ mal getiriyorlar ama ekonominin durumu yüzünden kimse ödeme yapmak istemiyor. Ama bu arkadaşımın hâlâ para kazandıran birkaç müşterisi var; özel bir mal için nakit para bayılmaya istekli adamlar bunlar."

Konuşmasına ara verip bir dilim portakal yedi.

"Bunu bir yere vardıracak mısın?" diye sordum. "Ekonomi dersi almak isteseydim işletme okurdum."

Bu yorumumu duymazdan geldi ve portakalı yutana kadar bekledikten sonra konuşmaya devam etti. "Bunların arasında özel bir adam var, puroya meraklı... ama her puroya değil. En kalitelisini istiyor; şu özel Montecristo purolarını. Tanesine birkaç yüz dolar ödemeye hevesli. Bu yüzden arkadaşım birkaç ayda bir puro getirip voliyi vuruyor."

"Onun adına sevindim."

"Benim adıma da sevin," dedi Lorenzo. "Hâlâ o koruda at koşturuyor, böylece ben de payımı alıyorum... diyorum ki bence *kendi* adına da sevin."

"Beni işe almaya mı çalışıyorsun? Eğer niyetin buysa zamanını boşa harcıyorsun."

"Bu bir satış konuşması değil."

"O zaman sadede gel."

Bir dilim daha portakal yerken başını iki yana salladı. "Arkadaşımın bu müşterisi New York'ta yaşıyor. Kamuoyunda iyi tanınan yaşlı adam yıllardır bu özel puroları içer, ta babamdan satın aldığı o eski günlerden beri. Ama biraz keşiş gibi... dışarı çıkmaktan hoşlanmaz, o yüzden puroları alıp Long Island'daki evine getirmesi için birini gönderir."

Lorenzo bunu söylediği anda kimi kastettiğini kesinlikle anladım. İyi bir Küba purosu için ruhunu satacak tek bir adam vardı. "Genova."

"Bingo."

Lorenzo, sanki bunların hiçbiri herhangi bir şey ifade etmiyormuşçasına orada durdu. Ne yani? Purolar yasadışı mı? Ya adamın yaşamı değilse? "Hmm, bu bilgi için teşekkür ederim. Eğer bir gün ona hediye almak istersem nereden alacağımı biliyorum."

Sinirlenmiştim, arabaya doğru bir adım attım. Buna sabrım yoktu. Zamanımı boşa harcıyordu.

"Vay, sihirli soruyu sormayacak mısın?" Lorenzo tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Onları almak için kimi gönderdiğini sormayacak mısın?"

"Tamam, kabul... Kim?"

"Büyük bir adam; kocaman bir adamdan söz ediyorum. Arkadaşım onun unutulmayacak bir adı olduğunu söylüyor, bazı komedi dizilerindeki şu adam gibi ama lakabıyla tanınıyor ki o da..."

"Şişman Joe."

Orospu çocuğu.

Lorenzo yine gülümsedi. "Bingo."

Şaşırdığımı, hatta hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilmeyi çok isterdim ama bu, tam Genova'ya göre bir işti. O aşağılık herif bunca zamandır benimle oyun oynuyordu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim Lorenzo."

"Az önce yaptım ya."

"Başka bir tane daha istiyorum," dedim. "O beş aileyle buluşmak istiyorum."

"Ve bu konuda sana yardım edebileceğimi düşünüyorsun, öyle mi?"

"Senin öyle *düşündüğünü* düşünüyorum," dedim, "ve gerçekleşmesi için bu yeterli."

Yere birkaç portakal kabuğu atarken düşündü. "Elimden ne gelir bakacağım."

Yapacağını biliyordum.

Söz konusu Lorenzo olduğunda merak her zaman galip gelirdi. Ayrıca zor işlerden keyif aldığından emindim. Neticede bu yüzden buradaydı, hatta sırf bu yüzden New York'a taşınmıştı. Dünyanın yapılması imkânsız dediği şeyleri yapardı. Bu noktada belki de sadece bir oyundu ya da kendine bir şey kanıtlamak için ortaya çıkmıştı. Asla vazgeçmeyecek biri olduğunu kanıtlamak için.

Bu iş, birileri için iyi bitmeyecekti; bu kesindi.

Buralarda takılıp bunun oluşunu izlemek istemiyordum.

Ama insanlar... işimi zorlaştıran onlardı.

Kendi hayatımı yaşamamı zorlaştırıyorlardı.

Lorenzo kısa bir süre sonra, "Ee, bu toplantıyı neden istiyorsun?" diye sordu.

Göz ucuyla ona baktım. "Sanırım bunu keşfedersin."

Ani bir ses sessizliği bozdu. Telefonum. Cebimden çıkarıp baktığımda tüm kaslarım gerildi. Ekranda onun ismi yanıp sönüyordu. Karissa.

Cevap vermek için tuşa basıp telefonu kulağıma götürdüm. "Karissa? Ne oldu sevgilim?"

Sessizlik.

Sağır edici bir sessizlikti.

Bana göre herhangi bir kelimeden daha çok çığlık atıyordu.

"Karissa?"

Hâlâ bir ses yoktu.

Birden arayanın o olmadığını anladım. Bu, hattın diğer ucundan taşınan bir duygu gibiydi; doğru bir nefes değildi; aşırı gergin, aşırı ağırdı. Başka biri vardı, bunu hissedebiliyordum. Biri dinliyordu, biri nefes alıp veriyordu, bu hattın diğer ucunda biri vardı.

Ama bu kişi o değildi.

Bir kez daha o değildi.

"Kim var orada?"

Birinin cevap vermesini beklemiyordum.

Ve bir süre kimse cevap vermedi zaten.

Ama gergin bir nefes ve uzun bir soluk veriş sonrası şu kelimeleri duydum: "Şanslısın. Bugün canım kimseyi öldürmek istemiyor."

Telefon kapandı.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana baktım. Şanslısın. Bugün canım kimseyi öldürmek istemiyor. Bu cümleyi tanıyordum. Ben söylemiştim. Yüzümdeki kanın çekildiğini, yakıcı bir soğuğun damarlarımda hızla aktığını hissedebiliyordum; sanki kanım gitmiş, yerini buz tanecikleri almıştı.

Lorenzo, "Ignazio, iyi misin?" diye sordu. "Biraz solgun görünüyorsun."

Görüşüm bulanıklaştı. Etrafımdaki her şey kardı.

Sallandım, az kalsın bayılıyordum; tüm duygular beni aynı anda ele geçirmişti.

Öfke. Korku. *Adrenalin.*

Ayaklarımın neredeyse yerden kesilmesine neden olan duyguların zehirli karışımı bir anda tüm bedenimi kaplamıştı. Lorenzo uzanıp kolumu yakaladı ama bu kadarı çok fazlaydı. Bana dokunuyordu. Pis elleri tenimdeydi.

Kendimi kaybettim.

Onu yakalayıp arkadaki eve doğru öyle sert fırlattım ki şaşkınlıktan soluğu kesildi. Olduğu yerde kımıldayamaz hale getirdiğimde portakal elinden düşüp kaldırımda yuvarlandı. Karşı

koymadı. Mücadele etmedi. Sadece bu durumdan hiç rahatsız olmamışçasına ifadesiz bakışlarla bana baktı.

"Eğer tüm bunlar senin işinse Lorenzo, Tanrı yardımcın..."

Cümlemi bitiremedim bile.

Ya bunların hepsi bir oyunsa.

Bir tezgâhsa.

Onu bir kez daha itip tuğla duvara sertçe çarptım ve sonra dönüp bacaklarımın beni götürebileceği en yüksek hızla oradan uzaklaştım. Arabama vardığımda son hız koşuyordum.

Caddelerden son sürat geçerek eve doğru yol almaya başladım. Dışarısı kasvetliydi, öğleden sonra olmasına rağmen kara bulutlar yüzünden vakit daha geçmiş gibi hissediliyordu. Her şey sıkıntılı gölgeler içindeydi. Bu durum tüylerimi diken diken ediyordu.

Karanlıkta her şey boşluktaymış, her şey daha sessizmiş gibi geliyordu.

Eve vardığımda arabayı garaj yoluna çekip vitesi parka aldım ve elim kontaktaki anahtarda bir süre durdum.

Garaj kapısı ardına kadar açıktı.

Yan kapı da.

Tüylerim daha da diken diken oldu.

Motoru kapatıp koltuğun altına uzanarak *Savaş ve Barış*'ı bulmaya çalıştım. Elime geldiğinde tutup çıkardım ve sayfaları çevirip açarak içinde saklı tabancayı aldım.

Garaja adım attığım anda ilk dikkatimi çeken betondaki kan oldu. *Hayır. Hayır. Hayır.* Çok değildi, sadece birkaç damlaydı ama burada olmamalıydı. Bana ait değildi ve Karissa'ya da ait olmadığını ümit ediyordum; bu durumda tek ihtimal yaralanmış başka birinin olmasıydı.

Ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Yan kapıdan geçip doğrudan mutfağa girdim. Bunu yaptığım anda zayıf bir hırıltı duydum. Çok hafif, gergin bir sesti ve köşeden geliyordu. Bakışlarım hızla o tarafa kaydı ve Killer'ı gördüğümde midem sıkıştı.

Korkudan oraya sinmişti, yüzünde kan vardı. Yaralandığını sanmıyordum, en azından ciddi biçimde. Tek parça görünüyordu ama başka biri öyle olmayabilirdi. Dikkatlice dolaba gidip ses çıkarmadan birkaç ödül kurabiyesi alıp ona fırlattım, hırıldamayı kesip sızlanmaya başladı ama kurabiyeleri yemedi.

Bu kez yemedi.

"Mutfakta kal," dedim. "Sessizce bekle."

Dinleyecek miydi? Bilmiyordum.

Anlayıp anlamadığını bile bilmiyordum.

Ama eğer evde hâlâ biri varsa, o kişi her kim ise benim varlığımdan henüz haberdar olmamalıydı.

Oturma odası alt üst olmuştu. Lambalardan biri düşmüş, yerde duruyordu. Etrafa bakındığımda gözüme parlak bir şey çarptı ve oraya gidip eğilerek baktım.

Dünyam durdu.

Bir kolye.

Karissa'nın kolyesi.

Benim verdiğim kolye.

Zinciri kopmuştu, yuvarlak pırlanta ucundan odaya hafif bir ışık yayılıyordu. Karissa bunu asla çıkarmazdı. Kesinlikle çıkarmazdı. Kopmuş bir halde burada, yerde kesinlikle bırakmazdı.

Elbette başka bir seçeneği olmadığı sürece.

Yere uzanıp kolyeyi aldım ve zincirinden tutup ucuna baktım.

Carpe Diem.

Kolyeyi avucuma alıp sımsıkı tutarak evin içinde deli gibi dolana dolana Karissa'yı aramaya başladım. Daha fazla kan görünmüyordu ve evin geri kalanı bıraktığım gibiydi ama hiçbir yerde ondan iz yoktu.

Ondan en ufak bir iz yoktu.

Ellerim titriyordu. Öfke, korkuyla birleşti, ta ki gördüğüm kırmızı maviye dönene dek. *Buz* kestim. Ensemden aşağıya doğru bir ürperme yayıldı.

Benden başka bir can daha alamayacaklardı.

Karımı elimden alamazlardı.

Onu alamazlardı.

Mutluluğumu çalamazlardı.

Onlara izin vermeyecektim.

Ne şimdi ne de daha sonra.

Bir kez daha olamayacaktı.

Bir kez daha olmayacaktı.

"Ne oldu?"

Arkamdan gelen ani ses sırtımın kaskatı kesilmesine ve tabancayı daha sıkı kavramama neden oldu ama arkamı dönmedim. Ona bakmadım. Peşimden gizlice geldiğini duymamış olmama rağmen burada olmasına hiç şaşırmamıştım. Beni takip etmiş olmasma hiç şaşırmamıştım.

"Karım," dedim; sesim gergindi. "Biri onu almış."

"Uff"

Uff.

Lorenzo, söylediğim şeye en uygun cevap oymuşçasına "Uff" demişti. Kafasma bir kurşun sıkarak onu uf etmediğim için şanslıydı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi Lorenzo. "Ben yapmadım."

"Sen öyle diyorsun."

Tabancayı belime sokup Karissa'nm telefonunun hâlâ açık olduğunu ümit ederek telefonu çıkardım; böylece her neredeyse yerini bulabilirdim.

"Bak Ignazio," dedi Lorenzo. "Sana daha kaç kez söylemem gerek bilmiyorum. Seni, babanı ya da karını hedef almam için hiçbir sebep yok. *Ben* değilim."

Telefon bağlandı ve başımı eğip adrese baktım.

Bildiğim bir adres... daha önce gittiğim bir yerdi.

"Sana inanmamı mı istiyorsun Lorenzo? Sana güvenmemi mi istiyorsun?" Ona doğru gidip tam karşısında durdum. "O zaman istediğim toplantıyı ayarla."

Onu itip geçtim; peşimden evden çıkarak arkamdan seslendiğini duydum. "Nereye gidiyorsun?"

"Karımı geri almaya."

"Gideceğin yeri nereden biliyorsun?"

Telefonumu kaldırdım. "Harita denen bir şey var."

"Harita mı?" Güldü. "Kendini hiç Ölüm Yıldızı'nın planlarına bakan Amiral Ackbar gibi hissettiğin oldu mu?"

Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"*Jedi*'ın Dönüşü... bilmiyor musun? Bu bir tuzak!"

Başımı iki yana salladım.

"Gerçekten mi? Hiçbir fikrin yok mu?" Sanki onu iğrendirmişim gibi yüzünü buruşturdu. "Biz nasıl arkadaş olabiliyoruz?"

"Değiliz zaten."

"Bak, sadece diyorum ki..."

"Bunun bir tuzak olduğunu söylüyorsun."

"Bunun son derece mümkün olduğunu söylüyorum, yani karşındakiler ister bir grup aptal olsun ister... evet, bu bir tuzak. Ve bu herifler... çok zeki değiller ama aptal da değiller."

Halihazırda düşünmediğim bir şey söylemiyordu.

Ama bu önemli değildi... Başka seçeneğim yoktu.

Tuzak olsun ya da olmasın gitmek zorundaydım.

"Sen toplantıyı ayarla yeter Lorenzo."

Kabul edercesine başını sallayarak uzaklaştı. "Ayarlanmış bil."

Ben oradan ayrılırken Killer peşimden gelmeye çalıştı ama onu içeri kilitledim. Eğer kaybolursa, eğer ona bir şey olmasına izin verirsem Karissa eve döndüğünde çılgına dönerdi.

Çünkü eve gelecekti.

Gelecekti.

Bunun için dünyayı yıkardım.

Ve nereden başlayacağımı biliyordum.

19. BÖLÜM

Karissa

Karanlıktı.

Çok karanlık.

Ama bu karanlık yavaş yavaş çökmemişti.

Aniden daldığım bir karanlıktı; âdeta çevremdeki tüm ışık bir anda çekilivermişti. Kayboluvermişti. Evdeydim, korkmuştum, mücadele ediyordum ve sonra gözümü kapayıp açtım ve buradaydım.

Burasının neresi olduğunu bilmiyordum.

Damarlarımda hâlâ korku dolaşıyordu.

Ne cehennemdeydim?

Etrafımda çok az pencere vardı; onlar da eski parmaklıklarla kaplıydı; camlar o kadar pis görünüyordu ki boyalı bile olabilirlerdi. Dışarısını göremiyordum ve herhangi birinin görmesinin

de imkânsız olduğunun farkındaydım. Kendime geldiğimde karanlıkta soğuk beton zeminde uzanmış haldeydim; sırtım duvara dayalıydı.

Bir boşlukta kapana kısılmıştım âdeta.

Leş gibi, mide bulandırıcı bir boşlukta. Böğ.

Görüşüm bulanıktı.

Havada tuhaf bir koku vardı.

Kafamın içinde lanet olası bir davul çalıyordu sanki.

Sadece birkaç dakika önce kendime gelmiştim... belki de bir saat önce, bilmiyordum. Her şey kocaman bir belirsizlikti.

Kendimi zorlayarak oturup gözlerimi kırpıştırdım ve etrafımda ne olduğunu algılamaya, korkularımı yok etmeye çalışarak birkaç kez daha kırpıştırdım ama işe yaramıyordu.

Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Kafam karmakarışıktı.

"Kafan karışık olmalı."

Odanın diğer ucundan gelen ses beni irkiltti; ürpererek titrek bir soluk verdim. Göğsüm yandı ve gözlerimle odanın diğer tarafındaki ani hareketi takip ederek keskin bir nefes aldım.

Bir adam.

O adam.

Daha erken saatlerde evimde olan o adam.

Bu oda her ne ise onun karşı tarafında, gölgeler içinde ayakta durmuş beni izliyordu. *Aman Tanrım.* Bir canavara benziyordu. Gözlerini bana dikmiş, az önce söylediği şeye bir çeşit cevap bekliyordu ama henüz sesimin çıkmasını sağlayamıyordum.

Siktir, doğru dürüst *düşünemiyordum.*

Cevap vermemi beklemekten vazgeçip bana doğru bir adım attı; yürürken bacakları âdeta çarpılıyordu. "Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak kendini yorma. Öğrenmek istiyorsan sorman yeter."

"Kimsin sen?"

Sesim çatlaktı; nefesim öylesine titrekti ki dudaklarımdan dökülen soru âdeta boğuldu. Yine de adam duydu ve topallaya

topallaya daha da yaklaştı. Yaralıydı. Yırtık haki pantolonunda kan vardı. Killer onu iyi parçalamıştı.

Killer. Aman Tanrım, umarım o iyidir.

"Sadece Vitale'nin bir arkadaşıyım diyelim."

Başımı yavaşça iki yana salladım; öylesine döndü ki görüşüm kararadı. "Onun hiç arkadaşı yoktur."

Bunu Naz söylemişti ve eğer kendilerini *arkadaş* olarak adlandıran kişiler bu tür insanlarsa ona yürekten inanıyordum. Biz, arkadaşlığı kesinlikle farklı tanımlıyorduk.

Bu tür arkadaşları varken kimin düşmana ihtiyacı olur?

Adam bu lafıma kahkahalarla gülerek bana yaklaşmaya devam ettiğinde o tuhaf koku havayı kapladı. İç bayıltıcı tatlılıkta bir kokuydu bu. Asitliydi. Adam tam önümde, gözlerinin âdeta damarları patlamışçasına kan çanağı gibi olduğunu görebileceğim kadar yakımında çömeldiğinde elimde olmadan burnumu buruşturdum ve dudaklarımı kıvırdım.

Yaşlar gözlerimi yaktı.

Başımı çevirdim.

Ellerini bana doğru uzattı; geri çekilerek sırtımı duvara yasladım ama bu onu engellemedi. Avucunu ve parmak uçlarını kaplayan sert ve kırmızı lekeli deri, sanki kimyasal bir yanığa maruz kalmış gibi aşınmıştı ve kanıyordu. Çenemi kavrayıp başımı sertçe geri doğru eğdi ve yüzümü sıkarak kendisine bakmaya zorladı. Soğukkanlılığımı koruyamadım, gözyaşlarım sel gibi akmaya başlarken göğsümden kabaran bir çığlık attım.

Dudaklarında bir tebessüm belirip nasırlı başparmağı ile yaşları sildi.

Bundan keyif alıyordu.

Geri çekilmeye, elinden kurtulmaya çalıştım ama aşırı kuvvetliydi ve lanet olsun ben çok güçsüzdüm. Ayağa kalkmamla düşmem bir oldu. Bacaklarım titriyor, başım dönüyordu. Ben en iyi günümde, o ise en kötü gününde olsak dahi ondan hızlı koşamazdım.

"Lütfen," diye fısıldadım, "bırak gideyim."

Gülümsemesi genişledi.

Gözlerinde bir parıltı vardı.

Sanırım yalvarmam hoşuna gidiyordu.

Iyk, *hasta ruhlu sapık.*

"Lütfen," dedim bir kez daha. Bana zaman kazandıracaksa, Naz'a gittiğimi fark ettirecek ve beni kurtarmaya gelecek zamanı kazandıracaksa bunu yapacaktım. Çünkü benim için gelecekti. Geleceğini biliyordum. Birçok kez söz vermişti. *Senin için her zaman geleceğim.* "Kim olduğunu ve ne istediğini bilmiyorum ama benim hiçbir şeyim yok..."

Bir kahkaha daha atarken tebessümün yerini kocaman bir sırıtış aldı. Beni daha da sıkı tutarak attığı, sözümü kesen kahkahası bu kez keskin ve yüksekti. "Masum rolü yapmanın beni etkileyeceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Rol yapmıyorum."

"Yoo, yapıyorsun. Bir canavarla evlendin küçük hanım. Onun ne olduğunu, ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranmayı kes. Gözünü kırpmadan adam öldürür ve bunu *kişiselleştirir.* Bu yüzden ellerini kullanır, bu yüzden bıçak kullanır... bu yüzden boğar ve boğazlar." Adam beni bıraktı ve parmak uçlarını boğazında gezdirerek geriye yaslandı. "Bu yüzden boğaz keser."

Bu sözler üzerine kanım dondu.

"Yakınında olmak ister," diye devam etti. "Ona bakmandan, son nefesini kimin çaldığını bilmenden haz alır; infazı gerçekleştirirken doğrudan yüzüne bakmak onu bir tür Tanrı, bir tür ölüm meleği yapar sanki. O, sadece öldürmez küçük hanım... itibarını, gücünü, kendine olan saygını da çalar. Seninle oyun oynar gibi her şeyini alır. Her şeyi kendisi için alır. Ve sonra, hiçbir şeyin kalmayınca seni öldürür. O yüzden masum rolü yapma; masummuş gibi davranma çünkü kim olduğunu biliyorum. *Hepimiz* biliyoruz. Sen de avlanılanlardan biriydin. Sana da aynı şeyi yapacaktı. Senin de acı çekmeni istiyordu. Ve bunu biliyorsun... bunu çok iyi biliyorsun yine de ona kalbini verdin, ona bacakla-

rını açtın ve şimdi sanki bu noktaya gelmekte senin hiçbir suçun yokmuş gibi masum rolü yapmaya cüret ediyorsun, öyle mi?"

Bir kez daha başımı çevirdim.

Kusacakmış gibi hissediyordum.

"Onun iyi bir olmadığını biliyorum," dedim alçak bir sesle, "ama kötü biri de değil."

"*Saçmalık.*"

Bu kelimeyi yüzüme tükürdü. Tam anlamıyla. Tükürdü. Tükürüğün yanaklarıma sıçradığını hissedince ve lanet olası bir sebep yüzünden onu sarıp sarmalayan asitli kokuyu içime çekince öğürerek yüzümü buruşturdum. İğrençti.

Bu kokuyu *kendi* üstümde bile duyabiliyordum.

Adam yeniden ayağa kalkarak tepemden bana baktı. Hâlâ ona bakmıyordum ama bakışlarını hissedebiliyordum. Gözlerini bana diktiğini, bakışlarının içime kadar işlediğini ve birinin son nefesini alırken Naz'm yaptığını söylediği biçimde beni yargıladığını hissedebiliyordum. Bu bakışı daha önce de görmüştüm... Naz'm yüzünde görmüştüm; gözlerindeki soğuk, duygusuz zalimliği görmüştüm. Çalışma odasında, masasının üzerinde boğazımı sıktığı o gün, beni kolayca öldürebileceğini anladığım o gün, bir yanının bunu *istediğini* fark ettiğim o gün. Naz'ın canavar olan yanıyla tanışmıştım ama bütünüyle böyle değildi ve herhangi birinin bana aksini söylemesine izin vermeyi reddediyordum. Onun gibi bir adamı sevmek, bu denli tehlikeli biriyle birlikte yaşamak hastalıklı bir tutum olabilirdi fakat ben onun avı değildim ve bu adam eğer beni Naz'a karşı zehirleyebileceğini düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

"O değişti," dedim. Nefesimi boşa harcadığımı biliyordum. Öyle olduğunu biliyordum. Ama daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. "Sadece göremiyorsun."

"Değişti mi?" diye sordu inanamaz bir tonla. "Sana bir şey söyleyeyim... o adamda *değişen* hiçbir şey yok. Bir aslanı tutsak edebilir ve ona her tür numara öğretebilirsin ama o vahşi hayva-

nın doğasını asla değiştiremezsin. Onu yanlış bir biçimde dürtersen kafanı koparır."

Tam cevap verecek, bu sözleri yalanlayacaktım ki odayı boydan boya kaplayan bir ışık beni çevreleyen pis beton duvarları bir anlığına aydınlattı ve sonra yeniden söndü. *Farlar.* Adam en yakın pencereye doğru bir bakış attığında midem sıkıştı. "Anlaşılan arkadaşlar geldi."

Arkadaşlar.

Daha çok adam.

Onun gibi daha çok adam.

Titreyen bir sesle, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Ne istiyorsun?"

Adam bana bir bakış attı. "Ne mi istiyorum?"

Evet dercesine başımı salladım.

"Kocanı ölü istiyorum."

Keskin bir nefes aldım.

Bu cevap beni şaşırtmamıştı ama canımı yakmıştı. Çok *canımı yakmıştı.*

"Ama *benim* ne istediğimin önemi yok," diye devam etti. "Önemli olan patronun ne istediği."

Patron.

Elbette biri için çalışıyordu.

Hepsi biri için çalışmıyor muydu zaten?

"Ee, patronun onu ölü istemiyorsa ne istiyor o zaman?"

"Yoo, ağzımdan patronun onu ölü istemediğine dair tek bir laf çıkmadı ama... oyunu kocanın yöntemleriyle oynayacak. Anlıyor musun? Bana gelince... onun işini çabuklaştıracak ve kolaylaştıracaktım. Arabadan bile inmeden evinizi kurşun yağmuruna tutup onu öldürerek. Arabayla geçerken kurşun yağmuruna tutmaya bayılırım da... Bu *klasiktir.* Ama sanırım bir yerlerde olay kişiselleşti ve patron, Vitale'yi kendi zehriyle yok etmek istiyor. Gururunu, umudunu, onurunu çalarak. Ve sonra geriye hiçbir şeyi kalmayınca canını alacağız. Çünkü bunlardan geriye bir şey kalmayınca yaşamanın bir değeri yok, değil mi?"

Uzaklaşmak üzere arkasını dönüp topallayarak birkaç adım attı.

"Yani Lorenzo bunu istiyor, öyle mi? Onunla oyun oynamak."

Durup bana baktı, yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi yanıp söndü. "Lorenzo mu?"

"Patronun o değil mi? Lorenzo Gambini."

Onu hazırlıksız yakalamıştım. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ne cevap vereceğini bilmez bir halde dikkatle bana baktı. Bu adamın konuşmayı çok sevdiği açıkça görünüyordu ama ben dilinin tutulmasına neden olmuştum.

"Lorenzo Gambini," diye tekrarladıktan sonra omuz silkip odadan çıkmak üzere yeniden döndü. "Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor."

Adam kapıyı açıp ayaklarını sürükleye sürükleye dışarı çıkarken kaşlarımı çatıp arkasından baktım. İçerisini görüp bana göz kulak olabilmek için kapıyı aralık bıraktı. Görebildiğim kadarıyla içeri girilip çıkılabilecek tek yol buydu. Kaçmak için oradan geçmek zorundaydım.

Dışarıda kaç adam vardı bilmiyordum.

Birkaç farklı ses, bölük pörçük konuşmalar duydum. Ne hakkında konuştuklarının sadece bir kısmını anladım ama çok azı bana bir anlam ifade etti. Ağaçlar ve Park Devriyesi hakkında konuştular; bunların konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadım. Ardından biri olay yerinden söz etti ve beynimde bir kıvılcım çaktı. Kusacakmış gibi hissederek odaya baktım.

East River yakınındaki park.

Olabilir miydi?

Beni tutsak alan kişi, beni bir şey yaparken yakalayacağını düşünürcesine düzenli olarak içeri göz atarken gevezeliğe devam ettiler. Bu durumda ne yapabileceğimden hiç emin değildim. İçerisi lanet olası derecede karanlıktı; başım zonkluyordu ve öylesine sersem gibiydim ki sadece oturmak bile tüm gücümü tüketiyordu. Birkaç kelime daha duydum; purolar hakkında bir

şeyler, birilerinin çakmak istemesi... Sonra biri bağırarak başka birine hepimiz havaya uçmadan önce ateşi söndürmesini söyledi. Bilmiyordum... bütün bunlar beni ilgilendirmiyordu... ta ki onun adını söylediklerini duyana kadar.

"Vitale'den haber var mı?"

Bu soruyu soran sesi tanımıyordum... hatırladığım kadarıyla daha önce hiç duymamıştım. Cevap veren o iri yarı adam oldu.

"Onu kızın telefonundan aradım. Gelmesi uzun sürmez."

Telefonum. *Elbette.* Onu kullanarak Naz'ın izimi bulması uzun sürmezdi ve görünen o ki onlar da bu duruma bel bağlamışlardı. Ama bu bilginin ne işime yarayacağını bilmiyordum; umut mu etmem yoksa tüm bunların bir tuzak olmasından korkmam mı gerektiğini bilmiyordum. Kendime Naz'ın zeki olduğunu hatırlatmaya çalıştım; bu adamların onu alt etmelerine izin vermeyecek kadar zeki... Ama sonuçta o da sadece bir insandı... kusurları olan bir insan... muhtemelen bir planı dahi olmayan bir insan.

Bu durumdan nasıl kurtulacaktık?

Adamlar biraz daha konuştular. Ne hakkında olduğunu bilmiyordum. Gözlerimle çevremdeki küçük alanı tararken bitmek tükenmek bilmez gevezelikler bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyordu. Farları bir kez daha gördüm, araba nihayet oradan ayrılırken kapı açıldı ve beni kaçıran adam hızla içeri girdi.

On.

Dokuz.

Sekiz.

Gözlerimi kapatıp içimden sayarak sakinleşmeye, deli gibi çarpan kalbimi düzene sokmaya çalıştım. Kalbim her an duracakmış gibi hissediyordum. İçime çektiğim her nefes midemi bulandırıyor, safra boğazımı yakıyordu. Yanlış bir şeyler vardı. Bunu iliklerimde hissediyordum. Kendimi sarhoş hissediyordum... hatta akşamdan kalmışlığın en berbat ceremesini çekiyordum... sersem gibiydim, çaresizdim ve başım çatlayacak gibiydi.

Bu adamın buraya getirmek için bana ne yaptığını bilmiyordum ama iyi bir şey olamazdı.

Bebeğe zararlı olabilirdi.

Kollarımı karnıma dolayıp her seferinde ciğerlerimi dolduracak kadar hava çekerek kendimi toparlamaya çalıştım. Nefes al. Nefes ver. Nefes almaya devam et.

Bu kelimeleri hatırladım.

Naz'ın bunları tekrarlayıp durduğunu hatırladım.

İyi olacaksın... nefes almaya devam et.

Adam, elleri ceplerinde, birkaç adımda bir dizi bükülerek karanlık odada bir aşağı bir yukarı hızlı hızlı yürüyordu. Acısı vardı, bundan emindim ve gitgide geriliyordu.

Gergin olması gerekirdi.

Haklıydı belki de... ve belki Giuseppe de haklıydı. Can çıkar huy çıkmaz. Bana böyle demişti. Hepsi böyle diyorlardı. Naz'm birçok açıdan değiştiğine kuşku yoktu yine de bazı şeyler asla değişmeyecekti.

Naz vazgeçmeyecekti.

Boyun eğmeyecekti.

Kimsenin onu sindirmesine izin vermeyecekti.

Başka kimsenin *kazanmasına* izin vermeyecekti.

Eski Naz benim için gelecekti.

Bizi bu durumdan kurtarmak için ne yapacağı konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama bir biçimde kurtaracağından bir saniye bile kuşku duymuyordum.

Kurtarmak zorundaydı.

Nefes al.

Nefes ver.

Siktiğimin nefesini almaya devam et.

Yorgunluktan göz kapaklarım ağırlaştı. Bedenim yatmam, uyumam için çığlıklar atıyordu. O pis koku, sadece adamın üstüne yapışıp kalmamış, benim gözeneklerimden de sızıyormuşçasına bana musallat olmaya, beni sarıp sarmalamaya devam ediyordu.

Adam.

Kendi kendine mırıldanarak volta atmaya devam ediyordu. Adını bilmiyordum. Hiç de umurumda değildi. Tıpkı yüzü gibi muhtemelen adı da tanıdık gelmeyecekti. Benim için bir yabancıydı. Başından büyük işlere kalkışmıştı ve bence bunun farkındaydı. Bakışlarının sürekli pencerelere kaymasından, korkudan ödü kopuyor gibi görünmesinden anlıyordum bunu. Planının doğruluğunu sorgulayıp sorgulamadığını, Naz'ın peşine düşmenin ne büyük bir aptallık olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordum. Beni bırakması için onu ikna etmeye çalışmanın geç kalınmış bir seçenek olup olmadığım merak ediyordum.

Merak ediyordum.

Merak ediyordum.

Çok merak ediyordum.

Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çünkü ağzım kupkuruydu, boğazım yanıyordu ve eğer konuşmaya kalkışırsam soğukkanlılığımı kaybedecektim. Soğukkanlılığımın son kırıntısını da kaybedecektim ve adam beni ele geçirdiğini anlayacaktı. Beni paramparça ettiğini anlayacaktı. Hiçbir şey, yeniden yalvardığımı duymak kadar hoşuna gitmezdi. Bu zevki ona vermeyecektim.

Kazanmasına izin verme.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Gözlerimi kırpıştırdım, kırpıştırdım. Nefes aldım. Nefes verdim. Nefes almaya devam ettim. Sanırım kendimden geçtim çünkü büyük bir gümbürtüyle... altımdaki beton zemini sarsacak kadar büyük bir gümbürtüyle irkildiğimde yerde yatıyordum. Dışarıda bir karmaşa vardı. Birileri bağırıyordu. Binanın çevresinde bir karmaşa vardı; öylesine telaşlı bir karmaşaydı ki betondaki çatlaklardan içeri sızıyordu. Ve o an anladım.

Biliyordum.

Naz buradaydı.

Soluğum kesildi. Nefes almaya devam etmek zorundaydım ama o an bunu yapamadım. Korku damarlarımdaki kanı dondurdu; doğrulup oturarak kapıya baktığımda her şey bulanıktı.

Kapı hızla açıldı; içimde aniden yükselen adrenalinin şokuyla neredeyse bayılıyordum. Gözlerim, sakin ve umursamaz bir tavırla karanlığı yararak içeri giren Naz'la buluştu.

Herif öylece içeri girdi.

Birkaç saniye geçti. Kargaşanın da peşinden geleceğini sandım ama öyle olmadı.

Peşinden hiçbir şey gelmedi.

Hiç kimse.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Dışarıda ne halt yaşandığını ya da burada ne yaşanmak üzere olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim Naz'ın karşımda olduğuydu.

Naz.

Benim Naz'ım.

Aman Tanrım.

Elinde bir bıçak vardı; kabzasını avuçlamıştı, ucu yere dönüktü. Metalin ışıltısını gördüm. Keskin bir nefes verip endişeli bir çığlık atarak ona baktım. Ses Naz'm dikkatini çekti ve gözleri beni aradı. Bu, beni kaçıran adamı harekete geçirdi ve koşarak yanıma gelip beni aniden çekti.

Az kalsın yine aynı şey olacaktı. Az kalsın bayılacaktım. Sadece birkaç saniye içinde adamın kollarına yığıldım, neredeyse yere düşüyordum. Ama adam beni sımsıkı yakaladı, homurdanarak ayakta durmaya zorladı ve sanki bu hareket bayılmamı engelleyecekmiş gibi sarstı ama sadece bulantımın daha çok artmasına neden oldu.

Kocaman bir kol bana dolanmış beni parmak uçlarımda durmaya zorluyordu. Naz o sırada adama bakmıyordu, gözleri benim üzerimdeydi; beni inceliyor, iyi olduğuma emin olmaya çalışıyordu.

İyi miydim?

Naz'ın burnunun kıpırdandığını, vücudunun kaskatı kesildiğini, bıçağı tutan elinin sıkıldığını gördüm. *Belki de iyi değilim.* Bakışları bir süre sonra benden uzaklaşıp yukarı doğru kaydı ve ilk kez adama baktı.

Bir şey aniden Naz'ı tetikledi; neredeyse paniğe kapılmış gibiydi. Adam elini cebine sokup bir şey çıkardığında yüz ifadesi kararak bize doğru birkaç adım attı. Gözüme bir metal ışıltısı çarptığından önce onun bir bıçak olduğunu sandım ama bakışlarım o yöne kayınca bir çakmak olduğunu gördüm.

Gümüş rengi bir Zippo.

Adam çakmağın kapağını açtı ve başparmağını tekerleğin üstüne koyarak kaldırıp tam önümde tuttu. Naz birden durdu. Sanki bir duvara çarpmıştı. Gözlerinde bir şey yanıp söndü, onda görmeye alışık olmadığım bir şey.

Korku.

Gözleri yeniden bana döndüğünde karanlık yok olmuş görünüyordu. Bu, buraya çekmek istediğim soğukkanlı, dikkatli canavar değildi. Karşımda çok korkmuş bir adam duruyordu.

Gözlerimin önünde paramparça olduğunu görebiliyordum.

"Cesaret edemezsin," derken sesi alçak ve tehditkârdı.

Adam anında cevap verdi. "Dene istersen."

Naz'ın bunu yapmasını bekliyordum ama bir santim bile kımıldamadı. Hiçbir şey yapmadı. *Hiçbir şey.* Bıçağını sımsıkı tutmuş, çaresizlik parıltıları dolu gözleriyle bana bakarak öylece duruyordu. Siktir, gerçekten korkuyordu. Ne oluyordu?

"Onu bırak," dedi Naz.

"Önce sen bıçağı at, sonra düşünürüm."

Az kalsın kahkahalarla gülecektim. *Ya, tabii.* Tam da Naz'a uygun bir hareket! Ama bir saniye bile tereddüt etmeden, anında elini açtı ve bıçak tangırtıyla betona düştü.

Adamı dinledi.

Lanet olası bıçağı attı.

Beni sersemleten şey ne ise *gerçekten* kafamı karıştırmıştı çünkü bunların hiçbiri akla yakın gelmiyordu.

Bunu neden yapmıştı ki?

Adam, "Ayağınla buraya doğru it," diye emrettiğinde Naz bir kez daha onu dinledi. Bıçağı bize doğru itti. Tam ayağımm dibine gelip durdu.

Naz, "Onu bırak," diye tekrarladı; ses tonu yalvarma sınırındaydı. "Beni istiyordun, aldın işte. Bu işe onu bulaştırma."

"Naz," diye fısıldadım. "Neler oluyor?"

Naz bana baktı ama sorumu cevaplamadı.

Beni tutsak alan adam ise lafa karışmaya pek hevesliydi. Çakmağı yüzümün önünde sallayarak beni iyice kendisine doğru çekip sımsıkı tuttu. "Kokuyu alıyor musun? Vitale'nin aldığını biliyorum. Hem benim hem de senin üstüne sinmiş durumda. Vitale içeriye girdiğine göre muhtemelen onun da üstüne sindi. Bütün oda onunla kaplı, hava onunla kaplı ve giysilerimize yapıştı ama en çok seninkine. Onunla kaplısın küçük hanım. Bunu sağlama aldım. Ve gereken tek şey minik bir kıvılcım; parmağımın hafif bir dokunuşuyla havaya uçarsın. Vmnn."

Kokuyu alıyor muydum?

Evet.

Adamı gördüğüm andan beri alıyordum.

"Ne bu?" diye sordum, kelimeler boğuk bir çığlık olarak çıktı. Siktir, beni yakacaktı. Beni *canlı canlı yakacaktı.*

"Eter."

Bu kez cevap veren Naz'dı.

Eter.

Okulda bu kelimeyi bilecek kadar kimya dersi almıştım. Ne için kullanıldığını söyleyemezdim ama eterin aşırı yanıcı olduğunu en ufak bir şüphe kırıntısı bile olmadan biliyordum.

"Hayır... Ben... *Hayır!* Bunu yapamazsın." Gözyaşlarım sel gibi akarken mücadele etmeye başladım. "Senin üstünde de var. Bunu yapamazsın. Sen de alev alırsın."

Adam eğilerek kulağıma yaklaşıp, "Ee?" diye fısıldadı.

Aman Tanrım, umurunda değildi.

Bu kadar endişeli olması boşuna değildi.

Bu bir intihar eylemiydi.

Naz üçüncü kez, "Bırak onu," dedi; bu kez sesi daha yüksek, daha tehditkârdı.

"Neden bırakayım?" diye sordu adam.

"Çünkü hamile."

Adam buna kahkahalarla güldü. Sanki *komikmiş* gibi güldü. Sanki hamile olmam tüm bunları daha eğlenceli yapıyormuş gibi. Ve o an anladım. Beni bırakmayacağını anladım. Buradan çekip gitmeme izin vermeyecekti. Belki olan biteni bir kez daha sorgulamıştı ama bu asla benimle ilgili değildi. Sadece kendini korumak içindi. Ama artık bunun için çok geçti. Naz'ı öldürmek istiyordu ama daha da önemlisi ona işkence etmek için buradaydı.

Bana işkence ederek Naz'a işkence edecekti.

Hayır. Bunu yapamazdı. Ona izin veremezdim.

Böyle bir şey yaşanıyor olamazdı.

O an içimden âdeta bir şey patladı. *Hissedebiliyordum.* Beni bir arada tutan duvarlar çökmeye başlamış gibi bir duyguydu bu; korku, taşmış bir nehir gibi kendine yol açıyordu. Bir kez daha pencereye çarpan far ışığı adamın ilgisini o yöne çekti ve bana bir şey yapmak için zaman verecek kadar bir süre dikkatinin dağılmasına neden oldu. Aşırı korkmuş bir halde kollarının arasında çırpınarak ona saldırdım; kolumu geriye doğru hızla ittim, dirseğim tam midesine çarptı. Sertçe. Beni tutan kolu gevşedi ve çakmak elinden kaydı. Adam çakmağı almak üzereyken harekete geçtim.

Buna *mecburdum.*

Eğilip bıçağı kaptım, Naz'ın yanında getirdiği bıçağı.

Onu tanıyordum.

Bizim mutfaktaki bıçaklardan biriydi.

O lanet olası şeyi elime aldığım anda savurdum. Ne halt ettiğimi düşünmedim bile çünkü eğer düşünmeye kalksaydım tereddüt edebilirdim.

Tereddüt etmeye zaman yoktu, hem de hayatımız tehlikedeyken.

Adama sapladım; sanırım bacağında bir yere. Bu kadar kolay saplanmasına şaşırdım. Her zaman bilek gücü gerektirdiğini düşünmüştüm ama bıçak kayarcasına ete girdi. Adam domuz gibi

homurdandı ve ben dönüp kollarından kurtularak bıçağı geri çektiğimde inledi; yaradan kan fışkırdı.

Bıçağı yere atıp koştum.

Doğrudan Naz'a doğru koştum. O ise çoktan bana doğru yürümeye başlamıştı. Onun kollarına atıldım; kendimi toparlamaya çalışıyordum ama ağlıyordum. Naz'ın elleri iyi olduğumdan emin olmak istercesine çılgıncasına vücudumda gezindi ve çok kısa bir süre sonra dudakları alnıma değdi. Yumuşak bir öpücüktü, hızlı bir öpücüktü ve sonra geri çekildi.

Gözlerimim içine baktı.

Korkusunun eriyip gitmesini izledim. Yerini başka bir duygu aldı.

Öfke.

Açlık.

Canavar.

Sakin bir sesle, "Kaç," dedi.

Gözlerim kocaman açılmış bir halde ona yapıştım. "Ne?"

Beni kendinden koparıp kapıya doğru iterek, "Buradan uzaklaş," dedi. Dışarıda araba kapıları kapanıyordu. Adamlar yaklaşıyorlardı. *Aman Tanrım.* Hayır. Hayır. *Hayır.* "Kaç ve arkana bakma."

Karşı çıkmak istedim.

Onun tam bir aptal olduğunu söylemek istedim.

Buradan onsuz çıkmam mümkün değildi.

Ölüm bizi ayırana kadar

Burada kalmak, onunla kalmak istiyordum ama yüreğimin derinliklerinde bir yerlerde buna asla izin vermeyeceğini biliyordum.

Çünkü artık tek başıma değildim.

Ben ve bebek vardı.

Onun bebeği.

Bizim bebeğimiz.

Bana bir kez daha baktı ve durma şansım olmadığını anla-

dım. Gözlerimi kapatıp başımı çevirdim ve tıpkı onun söylediği gibi çıkışa doğru koştum.

Kapıyı hızla açıp kendimi dışarı attım. Başım hâlâ zonkluyordu. *Kusacakmış* gibi hissediyordum. Deli gibi koşmaya başladığımda göğsüm yandı; koşarken kendime engel olamadım... Arkama baktım.

Kapanmakta olan kapıya bakmam sadece bir saniye sürdü.

Bir saniyelik duraksama.

Aman Tanrım. *Naz.*

Koşmaya devam ettim ama tökezledim ve dengemi kaybedip bir şeye çarptım.

BAM

İki el kollarımdan yakalayıp kıçımın üstüne düşmemi engelledi. Hızla başımı çevirdim ve onu gördüm.

O yüzü gördüm.

Lorenzo.

Onu görmek mideye yumruk yemek gibiydi.

Felç ediciydi.

Sarsıcıydı.

Paramparça ediciydi.

"Gün ışığı," dedi umursamaz bir tonla, "sizi burada bulacağımdan emindim."

"Elbette öylesindir," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. Elinden kurtulmaya çalıştım ama kollarımı daha da sıkı tuttu. Etrafımızı adamlar sardı, belki yarım düzine adam, saymadım. Hiçbiri umurumda değildi. Hepsi aynı görünüyordu.

Karanlıkla bütünleşmişlerdi.

Lorenzo, "Kocan nerede?" diye sordu ama cevap vermemi beklemedi. Beni döndürüp adamlardan birine doğru iterken anlamlı bir bakış atarak, "Al şunu. Yaralanmamış olduğundan emin ol. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun," dedi.

Adam beni çekerek uzaklaştırırken Lorenzo bir tabanca çıkarıp sımsıkı tuttu. Beton binaya yöneldi; ciğerlerimi patlatırcasına bir çığlık attım. Aşırı bir korku ve yoğun bir çaresizlik çığlığı.

Aman Tanrım, Naz ölecekti.

Lorenzo onu öldürecekti.

Tekmeler atıp yumruklayarak beni tutan adamın elinden kurtulmaya çalışırken, "Hayır!" diye feryat ettim. "Naz! Lütfen! Naz!"

Beni duyması için dua ederek, hazır olması için dua ederek, bu olaydan sağ kurtulması için dua ederek çığlık çığlığa adını sesleniyordum. Onsuz yapamazdım. Ona ihtiyacım vardı.

Ona *ihtiyacım vardı.*

Üç kişi beni zorla zapt ederek ite kaka birkaç adım ötedeki arabanın arka koltuğuna soktular. Adamlardan biri beni bırakıp direksiyona geçerken ikisi arkaya, yanıma oturdu. Maskelerini tutup çekerek, yüzlerini tırnaklayarak, lanet olası gözlerini oymaya çalışarak kıyasıya mücadele ediyordum.

Kaçmak için her şeyi yapıyordum.

Çığlık çığlığa bağırıyordum, artık ağzımdan çıkan tek kelime onun ismiydi. *Naz. Naz. Naz.*

Beni duyup duymadığını bilmiyordum.

Artık çok geç olup olmadığını bilmiyordum.

Adamlardan birinin burnuna bir yumruk attıktan sonra cama vurarak kırmaya çalıştım ama başaramadım. Beni çekerek camdan uzaklaştırmaya çalıştıklarında bacağımı kaldırıp ayağımla vurmaya devam ettim; kırılmayınca iyice çileden çıktım.

Neden kırılmıyor?

Çatlaması, kırılması ve paramparça olması için neredeyse bir düzine tekme atmam gerekti. Ayağım camdan geçti ve kırık cam parçası bileğime yakın bir yerden etimi kesince tıslar gibi bir ses çıkardım.

Siktir, kanamaya başladı; *her yer* kan içinde kaldı.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı şoför, "şuna hâkim olun."

Vuruyor, can yakıyordum ama bu, bir işe yaramıyordu. Araba hareket ederken iki adam beni arka koltuğa âdeta mıhladı Park yerinden henüz çıkmış, fazla uzaklaşmamıştık ki arabanın camlarını sarsacak denli yüksek bir gümbürtü tüm alanı salladı.

Ani bir ışık gökyüzünü aydınlattı.

Ne olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu. Ne kadar kötü olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu. Arabayı kullanan adam maskesini kaldırıp başının üstüne çekti ve dikiz aynasma göz atıp arkaya baktı.

Sakın arkana bakma.

Hafif bir ıslık çaldı.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, hızlı hızlı soluyup nefes almaya çalışıyordum ama bu acıyla yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Bina havaya uçarken benim dünyam da yıkıldı.

Etrafımdaki her şey alev aldı.

Aman Tanrım, Naz ölecekti.

Lorenzo onu öldürecekti.

Tekmeler atıp yumruklayarak beni tutan adamın elinden kurtulmaya çalışırken, "Hayır!" diye feryat ettim. "Naz! Lütfen! Naz!"

Beni duyması için dua ederek, hazır olması için dua ederek, bu olaydan sağ kurtulması için dua ederek çığlık çığlığa adını sesleniyordum. Onsuz yapamazdım. Ona ihtiyacım vardı.

Ona *ihtiyacım vardı.*

Üç kişi beni zorla zapt ederek ite kaka birkaç adım ötedeki arabanın arka koltuğuna soktular. Adamlardan biri beni bırakıp direksiyona geçerken ikisi arkaya, yanıma oturdu. Maskelerini tutup çekerek, yüzlerini tırnaklayarak, lanet olası gözlerini oymaya çalışarak kıyasıya mücadele ediyordum.

Kaçmak için her şeyi yapıyordum.

Çığlık çığlığa bağırıyordum, artık ağzımdan çıkan tek kelime onun ismiydi. *Naz. Naz. Naz.*

Beni duyup duymadığını bilmiyordum.

Artık çok geç olup olmadığını bilmiyordum.

Adamlardan birinin burnuna bir yumruk attıktan sonra cama vurarak kırmaya çalıştım ama başaramadım. Beni çekerek camdan uzaklaştırmaya çalıştıklarında bacağımı kaldırıp ayağımla vurmaya devam ettim; kırılmayınca iyice çileden çıktım.

Neden kırılmıyor?

Çatlaması, kırılması ve paramparça olması için neredeyse bir düzine tekme atmam gerekti. Ayağım camdan geçti ve kırık cam parçası bileğime yakın bir yerden etimi kesince tıslar gibi bir ses çıkardım.

Siktir, kanamaya başladı; *her yer* kan içinde kaldı.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı şoför, "şuna hâkim olun."

Vuruyor, can yakıyordum ama bu, bir işe yaramıyordu. Araba hareket ederken iki adam beni arka koltuğa âdeta mıhladı Park yerinden henüz çıkmış, fazla uzaklaşmamıştık ki arabanın camlarını sarsacak denli yüksek bir gümbürtü tüm alanı salladı.

Ani bir ışık gökyüzünü aydınlattı.

Ne olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu. Ne kadar kötü olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu. Arabayı kullanan adam maskesini kaldırıp başının üstüne çekti ve dikiz aynasına göz atıp arkaya baktı.

Sakın arkana bakma.

Hafif bir ıslık çaldı.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, hızlı hızlı soluyup nefes almaya çalışıyordum ama bu acıyla yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Bina havaya uçarken benim dünyam da yıkıldı.

Etrafımdaki her şey alev aldı.

20. BÖLÜM

Ignazio

İnsan bedeninin çalışma biçimi beni her zaman büyülemiştir.

Göğsünüzün derinliklerindeki yumruk büyüklüğündeki bir kasın sizi her gün canlı tutmakla sorumlu olması... Her saat, her saniye düzenli olarak atıyor, ana damarlarımıza kan pompalıyor ve sonra yine damarlar aracılığıyla geri alıyordu. Ve bunun gerçekleşmesi için biz hiçbir şey yapmıyorduk. Her şeyi sadece kalp yapıyordu, tek başına. Nasıl hissettiğimizin, ne düşündüğümüzün, kalbimizin kırılıp kırılmadığının bir önemi yoktu... atmaya devam ediyordu, günde yüz bin kez.

Ama bir gün duracaktı. Bir gün son kez atacaktı ve ondan sonra hiçbir şey olmayacaktı.

Ölümden başka hiçbir şey.

Ölümden sonra hayat olup olmadığını bilmiyorum ama eğer varsa beni bekleyen şey pek hoş olmayacak. Çünkü öylece du-

rup onlarca kalp atışının durmasını izledim ve bunu yaparken de *hayranlık* dışında herhangi bir duyguyu çok ender tattım.

Farklı bir yaşamda doktor olabilirdim. Bir kardiyolog. Kalp atışlarını durdurmak yerine yeniden atmalarını sağlayabilirdim. Ama bu yaşamda? Bir kalbin daha son kez çarpışını izlerken büyülenen bir adamdan başka bir şey değilim.

Arkamdaki kapı açıldı.

Arkaya dönmedim.

Hiç gerek yoktu.

İsterseniz sezgi deyin, gelenin kim olduğunu zaten biliyordum.

Lorenzo elinde tabancayla odanın ortasına gelip yanımda durdu. Tabancaya ihtiyacı olmayacaktı ve bunu anında fark etti. Abartılı bir iç çekti. "Beklediğim bu değildi."

Ona bir bakış attım. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Tabancasını beline sokarken, "Uğradım," dedi. "Bugün birini vurmaya can atıyordum."

Gülmemem gerekirdi ama güldüm.

Bu orospu çocuğu muhtemelen ciddiydi.

"Hâlâ vurabilirsin," dedim beton zeminde kan gölü ortasında yatan, kalbi artık atmayan Şişman Joe'yu işaret ederek.

Lorenzo, "Anlamı yok," dedi. "Sen öldürmüşsün zaten."

"Ben öldürmedim." Yere eğilip bıçağı aldım. "Karissa yaptı."

Ama bunu bilmiyordu.

Ne tür bir yara açtığını konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Adamı sersemletip elinden kurtulmak için bıçağı rasgele saplamıştı ama muhteşem bir açıyla vurmuştu. Ben bile daha iyisini yapamazdım. Bıçak baldırının iç kısmına girmiş, baldır atardamarını kesmişti ve sonra Karissa bıçağı döndürmüştü.

Döndürmüştü.

Dışarı çektiği anda Joe'nun gidici olduğunu anlamıştım. Yarasından kan fışkırarak yere yığılmış ve kalbi bir dakikadan kısa sürede son atışını yapmıştı.

"Ha." Lorenzo daha da yaklaşıp adamı inceledi. "Temizlemek için tehlikeli madde imha ekibine ihtiyacımız varmış gibi kokuyor."

"Muhtemelen var," dedim. "Eter."

Lorenzo şaşkın bir ifadeyle bana baktıktan sonra yeniden adama döndü, bakışları gümüş rengi Zippo'ya takılınca duraksadı. Başını iki yana sallayarak çakmağı aldı. "Amma aptalmış."

Öyle de denebilir.

Bıçağı da alıp kapıya doğru yürümeye başlayarak, "Polis gelmeden buradan çıkmamız lazım," dedim. Üzerinde Karissa'nın parmak izi vardı. "En fazla yirmi dakika içinde burada olurlar."

Lorenzo peşimden geldi. Yürürken çakmağın kapağını açıp kapadığını duyuyordum. Son birkaç dakikadır eter dumanı soluduktan sonra dışarı, temiz havaya çıkmak çok iyi geldi.

Koku midemi bulandırmıştı.

Karissa'nm nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Ama bu konuyu uzun uzun düşünecek zamanım yoktu.

Lorenzo'ya doğru döndüm, tam bir şey söyleyecektim ki parmağıyla tekerleği döndürüp çakmağı ateşlediğini gördüm. *Orospu çocuğu.*

Çakmağı arkasında kalan binaya doğru fırlatıp koşmaya başladı.

BUM

Henüz eğilmiştim ki binanın içi alev alev yanmaya başladı ve pencereler patlayarak cam parçaları uçuştu. Patlamadan kulaklarım uğuldadı, neyse ki beton bina patlamanın çoğunu içinde tuttu. Yine de yangın her tarafı kavuruyor; sıcak ve yoğun alevler yükselerek cesede doğru yönelmiş dumana karışıp onu sarıp sarmalıyordu.

Lorenzo yüzünü buruşturarak avucuyla kulaklarını ovuşturdu. "Şunu on dakika yapalım."

Binadan yayılan ısı çok yoğundu.

Ağaçların arasına gizlenmiş arabama yaklaştığımda sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum. Tam arabaya binip oradan uzakla-

şıyordum ki Lorenzo peşimden gelip yolcu koltuğuna oturdu.

Rahatsız olmuş bir halde, "Adamların nerede?" diye sordum.

"Gittiler."

"Çok kötü," dedim. "Eve kendi başına dönmenin bir yolunu bul. Benim Karissa'yı bulmam gerek."

Lorenzo beni duymazdan gelerek koltuğa yerleşti. "Benim eve."

"Sana söyledim Lorenzo. Benim..."

"Karissa'yı bulman gerek," dedi sözümü keserek. "Seni gayet net duydum. Ve eğer sokağa çıkıp tüm şehri alt üst etmek istiyorsan sen bilirsin ama benim evime gitmek işini kolaylaştıracaktır."

Uzanıp onu gömleğinden yakaladım ve kendime doğru hızla çektim. "Ona ne yaptın?"

Lorenzo teslim olmuşçasma ellerini kaldırıp, "Sakin ol," dedi. "Güvende olması için adamlarımla oraya gönderdim sadece."

Güvende olmak.

Söz konusu Lorenzo olduğunda böyle bir şey yoktu.

Sirenleri duyduğumda ve az ileride yanıp sönen kırmızı, mavi ışıkların yanan binaya doğru gittiklerini gördüğümde park ettiğim yerden henüz çıkmıştım. Bir sürü polis arabası yanımızdan geçerken kalbim deli gibi atmaya başladı. İçlerinden birinin durmasını bekledim. İçlerinden birinin arabamı tanımasmı bekledim.

Ama herhangi bir olay olmadan atlattık; yanlarından geçer geçmez hızlandım. Arabaların arasından makas ata ata ilerleyerek Manhattan'a yönelip Bensonhurst'e doğru yol almaya başladım. Lorenzo yol boyunca tek kelime etmeden rahat bir tavırla camdan dışarı baktı.

Bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyordu.

Terk edilmiş pembe evin hemen yanına park ettim ve Lorenzo'nun peşinden yolun karşısındaki eve doğru yürüdüm. Eve girdiğimiz anda karmaşayı fark ettim. Her yerde Lorenzo'nun koştıran ve bağıran adamları vardı.

Kötü bir duyguyla midem kasıldı.

Lorenzo holde ilerleyerek, "Hey, hey, hey," dedi. "Burada neler oluyor?"

Burnuna kanlı bir bez parçası sokuşturmuş bir adam ona doğru döndü. "O kaltak bana *yumruk attı.*"

Ben donakalmış bir halde dik dik ona bakarken Lorenzo'nun gözleri kocaman açıldı. Adam az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylemişti gerçekten? "Hangi kaltaktan söz ediyorsun?"

Adam kendini içinde bulunduğu duruma öylesine kaptırmıştı ki etrafında olan bitenin farkında değildi. Benim de orada olduğumu o an idrak ederek bana baktı. Yüzünün rengi birden soldu; hâlâ nefes alan birinde daha önce görmediğim kadar beyaz bir hal aldı. "Ben, şey... yani... hiç kimseden. Öyle demek isteme..."

Kekeliyordu; kendinden geçmek ve bayılmak üzereymiş gibi terlemeye, gözlerini hızla kırpıştırmaya başlamıştı. *Ha?* Lorenzo'nun adamlarının bundan daha taşaklı olduklarını sanıyordum.

Lorenzo, uzanıp adamı burnundan yakaladı ve sertçe sıkarak, "Evet, yani burnunu kırdı," diye lafa karıştı. Bez kan içinde kalırken adam çığlık attı. "Kes sesini, düğünçiçeği. Ama eğer istersen Ignazio'nun ıstırabına son vermekten mutluluk duyacağından eminim."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Hem de büyük bir mutluluk."

Lorenzo adamı itti; adam düştü. Yere çarptı; halı bile düşüşünü yumuşatmadı. Bayıldı.

İnanılmaz.

Diğer adamlar korkağı ayağa kaldırmaya uğraşırken Lorenzo başını iki yana sallayarak, "Beceriksiz," diye mırıldandı. "Neden yalnız çalışmayı tercih ettiğini anlamaya başlıyorum Ignazio."

Olduğum yerde dönüp eve göz atarak, "Kimseye güvenemezsin," dedim. Görebildiğim hiçbir yerde Karissa'dan herhangi bir iz yoktu.

Lorenzo bana doğru yürürken, "Haklısın," dedi ve elinin tersiyle göğsüme vurup yanımdan geçti. "Tabii benim dışımda."

"Sana bile."

Lorenzo bu yorumumu duymazdan gelerek geldiğimiz yolu gerisin geri yürüyüp adamlarının yanına gitti. "Beni kadına götür, Bir Numara."

Bir Numara.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

Adam Lorenzo'nun peşinden giderken onları izledim.

Adamlarına *numara* vermişti.

Bir Numara hızla holdeki bir kapıya gitti ve eli kapının kolunda tereddüt içinde durdu. Bir sebeple o lanet olası kapıyı açmaya korkuyormuşçasına önce Lorenzo'ya, sonra bana, ardından tekrar Lorenzo'ya baktı.

Göreceğimiz şeyden korkuyormuşçasma.

İçimi öfke ve sabırsızlık kapladı; adamı yolumdan kenara çekip ikisini de iterek kapıyı açtım. Bir bodrum.

Karanlıktı, zifiri karanlık. Aşağıya inen ahşap basamakları zar zor seçebiliyordum. Çok sessizdi, ta ki kulak kabartıp şimdiye dek duyduğum en hafif ağlama sesini duyana dek.

Bu tanıdığım bir sesti.

Nefes alma çabası, kahredici bir hıçkırık, güçlü kalmak için büyük bir çaba harcayan ama çabası sonuçsuz kalan Karissa'nın sesi. Bir an bile duraksamadım. Onu almak... onu bulmak... onu görmek için derme çatma merdivenden aşağıya inip karanlığa daldım. Her şeyin yolunda olduğunu, iyi olduğunu, iyi olacağımızı söylemek için.

Yemin ederim ki iyi olacaktık, bunu başaracaktık... Yaptığım en son şey olsa da.

Ona hak ettiği mutluluğu verecektim.

Daha fazla üzüntü olmayacaktı.

Bu lanet olası gözyaşları daha fazla akmayacaktı.

Bir köşeye sinmiş, dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü korurcasına başını eğmişti. Karmakarışık saçlarını avuçlarının içine

almış; sanki hayatı onlara bağlıymışçasına, sanki onu ayakta tutan tek şey onlara tutunmakmışçasına sımsıkı kavramıştı. Öne arkaya, sağa sola sallanıyordu; orada olduğumun farkında değildi. Kendi düşünceleri içinde öylesine kaybolmuş, kendi kalp acısıyla öylesine dolup taşmıştı ki beni duymadı bile.

O, karanlıkta üzüntünden perişan bir halde otururken göğsümde derin bir sızı hissederek kısacık bir anlığına ona bakıp görüntüsünü zihnime kazıdım. Hissettiğini bildiğim acıyı hissettim. Kalbi kırılmıştı ama hâlâ atıyordu. Her saniye atmaya devam ederek onu canlı tutuyordu.

Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha... O an yalnız olmadığını fark edip trans halinden çıktı. Hıçkırıkları kesildi ve sanki bunu yapabilecek tek kişi oymuşçasına yaklaşan bir tehlikeye karşı kendini hazırlayarak kesik kesik nefes almaya başladı. Başı hızla kalktı; delici, öfkeli bakışlarla karanlığı yararak duyduğu sesin kaynağını aradı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda öfkenin bir anda yok olup derin bir üzüntüye dönüşmesini izledim.

Bundan nefret ediyordum.

Bunu görmekten nefret ediyordum.

Yine de çok güzeldi.

Mutlu. Üzgün. Kızgın. Korkmuş.

Hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeydi.

Güzeldi, çünkü güçlüydü.

Güzeldi, çünkü yırtıcıydı.

Güzeldi, çünkü ben tereddüt ettiğim zaman bile o etmemişti.

Savaşmıştı.

Tüm gücüyle savaşmıştı.

Ve bana göre güzellik bu değilse...

Dudakları oynadı ama tek kelime çıkmadı.

Travma sonrası şoku yaşıyordu.

Yanaklarından yaşlar akarken sessizce bana bakıyordu.

Hareket etmiyordu, gözlerini bile kırpıştırmıyordu; sanki onun hayalinin bir ürünüydüm ve eğer karanlığa teslim olursa silinip gitmemden korkuyordu.

"Sana söylemiştim," dedim alçak sesle. "Senin için her zaman geri döneceğim."

Bu işe yaradı. Tüm ihtiyacı olan buydu.

Zeminden güç alarak ayağa kalkmaya çalışırken bodrumda bir çığlık yankılandı. Bırakın yürüyebilmeyi ayakta bile zor duruyordu yine de kendini kollarıma atacak gücü buldu; düşmesine asla izin vermeyeceğimi çok iyi biliyordu. Kollarımı ona dolayıp kendime çektim ve sımsıkı tutarak sıcaklığının keyfini çıkardım. Karissa parmak uçlarına yükselerek bana âdeta yapıştı.

"Öldüğünü sandım," diye fısıldadı; sesi çatlaktı.

Karmakarışık saçlarını okşayarak, "Yok artık," dedim. "O kadar kolay öleceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

Güldü ama bu mutlu bir ton değildi.

Yaşananların hiçbirinin komik bir yanı yoktu.

O sırada arkamdan ayak sesi geldi; çok kısa bir süre sonra da göz kamaştırıcı bir ışık titreşerek yanıp bodrumu doldurdu. Gözlerimi kısarak Karissa'yı yere indirip kollarımı gevşettim ama o, korkuyla irkilip bana sımsıkı tutundu. İçgüdüsel olarak ona bakıp tepeden tırnağa inceledim; kirli, çıplak ayaklarının kan içinde olduğunu görünce telaşlandım. "Ne oldu?"

Sorum cevapsız kaldı çünkü Karissa paniğe kapılmaya başlamıştı. Nefesi hızlanmıştı, tüm vücudu titriyordu ve gözlerini odanın diğer tarafına dikerek telaş içinde bana yapıştı. *Siktir.*

Başımı çevirip Lorenzo'ya baktım; bir numarası olduğu açıkça belli olan küçük askeri hemen yanında tetikte duruyordu. Adam gergin görünüyordu.

Karissa'nın ayağını işaret ederek, "Ayağına ne oldu?" diye sordum; sesimde hafif bir öfke vardı.

Adam kekelemeye başladı.

Bu adamların nesi var?

"Şey... yani... Kendisi yaptı."

İnanmaz bir ifadeyle ona baktım. "Kendisi mi yaptı?"

"Şey, evet" dedi adam. "Arabanın camına tekme attı."

"Arabanın camına tekme attı."

"Ve cam kırıldı. Sanırım ayağını kesti. Bizimle mücadele ediyordu, anlıyor musunuz? Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Dediğim gibi... kendi yap..."

Adam cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan Lorenzo elini beline götürüp tabancasını çekti.

BAM

Tam şakağa tek bir kurşun, bodruma ışık saçan tek bir kurşun... Adamın kafasını uçurdu. Adam anında yere yığıldı. Karissa korkudan ödü kopmuş bir halde çığlık attı. Onu kendime çekip sımsıkı tutarak Lorenzo'ya baktım. "Buna gerek var mıydı?"

Lorenzo tabancasını yeniden beline sokarken, "Elbette," dedi. "Duyduğum tek şey, *talimatları yerine getirmedim, bu yüzden beni öldür gitsin zırvalığıydı.* Neden? Sen ne duydun?"

"Senin deli olduğunu."

Karissa gerildi. Çok korktu.

Ama ya Lorenzo? O, kahkahalarla güldü.

Diğer herkesin aksine, o tüm bunları komik buluyordu. Onun için hayat bir oyundan ibaretti. Belki de yetiştirilme tarzının bir ürünüydü yine de bunun DNA'larına kodlanmış olma ihtimali de beni şaşırtmazdı. Gerçek babasını hiç tanımamıştı ama Gambini adı en kötülerden biriydi. Serinkanlılıkla göz kırpmadan adam öldüren katiller. Her ne kadar bir Accardi olarak büyütülmüş olsa da bunun daha iyi olduğu tartışılırdı. Üvey babası çabuk öfkelenen, tetikteki parmağı her daim kaşınan, küfürbaz bir alkolikti; bir çocuğu bayıltana kadar dövüp, kendine bir kadeh içki koymadan ambulans çağırmaya tenezzül bile etmeyen türden bir adam.

Adamı öldürme nedenlerimden biri de buydu.

Karissa, "Naz," diye fısıldadı. "Buradan kurtulmamız gerek. Ben... Ben bunu yapamam. Bizi öldürecek."

"Sakin ol. Bizi öldürmeyecek. O..."

Lorenzo, "Bir arkadaş," diye lafa karıştı; bunu söylerken neredeyse ukala bir tavrı vardı.

Bu kelime karşısında Karissa'nın yüzü buruştu. *Arkadaş.*

"O, benim için bir tehlike değil," dedim.

En azından şu an için.

Yarın başka bir gün.

"Nasıl böyle düşünebilirsin? O... o da oradaydı. Taksi şoförü ve o adamla. Aman Tanrım, tıpkı şu an gibi. O yaptı... O da onlardan biri. Ve sen bu adama güvenmemi bekliyorsun, öyle mi?"

Ona doğru dönüp yüzünü ellerimin arasma alarak gözlerinin içine baktım. "Hayır," dedim. "Söylediği hiçbir şeye inanma. Yüzüne baka baka yalan söyler."

"Benim de burada olduğumun farkındasın, değil mi?" dedi Lorenzo.

Onu duymazdan geldim.

"Ama *bana* güven Karissa. Bunu yapabilir misin?"

Bana aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi bakmasma rağmen başını salladı. Şu an açıklamaya çalışacak durumda değildim. Tek kelimeyle bitap haldeydim ve Karissa'nın bir an önce doktora görünmesi gerekiyordu.

"Yürüyebilir misin?" diye sordum.

"Hmm, evet... elbette."

Lorenzo'ya dönerek Karissa'nın elini tuttum. *Beni yalancı çıkarma.* "Biz gidiyoruz."

Lorenzo kenara çekilip ahşap merdivene giden yolu açtı ama tek kelime etmedi. Karissa'yı oraya doğru götürdüm; önce onun çıkmasını sağladıktan sonra Lorenzo'ya bir bakış daha attım.

Merakla beni izliyordu. "O toplantıyı hâlâ istiyor musun?"

"İstediğimi biliyorsun."

Bakışlarını başka yöne çevirerek başını salladı. "Seni arayacağım."

Çıkarken hiçbir engellemeyle karşılaşmadık. Adamlar hâlâ karmaşa içindeydiler; öylesine telaşlıydılar ki bizi fark etmediler bile. Silah sesini duymuşlardı. Sokak kapısından çıktık; Karissa'nın arabaya kadar yürümesine yardım ettim; o yerleşene dek bekledim ve sonra ben de bindim.

Hâlâ titriyordu.

Uzanıp yanağını okşayarak, "Hey," dedim. "Her şey yoluna girecek bebeğim."

"Söz veriyor musun?"

Akmakta olan bir damla gözyaşını silerek ona baktım. "Yemin ederim Karissa. İyi olacağız."

Uzanıp elini benimkinin üstüne koyarak gülümsedi, hüzünlü bir gülümsemeydi bu. Bir süre sonra elimi bırakıp başını çevirerek camdan sakin muhite bakmaya başladı.

Yola çıktım. Karissa bir süre sessiz kaldıktan sonra derin derin iç çekti. "Onu öldürdün mü?"

"Kimi?"

"Binadaki adamı... Bu geceki adamı."

Kırmızı ışıkta durup bir süre sessizce oturduktan sonra sakin bir sesle, "Evet, öldürdüm," diye cevap verdim.

Karissa gözlerini kapattı.

Beklediği cevap buydu.

Yine de hoşuna gitmemişti. Bu dünya ona göre değildi. Şiddet, kan dökmek, cinayet... hiç ona göre değildi. Birilerinin yaşamlarına son veriyor olmamı kabullenmek için mücadele ediyordu.

O adamı *kendisinin* öldürdüğünü bilse kendini asla affetmezdi.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Yine de bu kez yalan söylüyordum.

Onu korumak için yalan söylüyordum.

Çünkü o adam ne yapmış olursa olsun, eğer durdurulmamış olsaydı ne yapacak olursa olsun Karissa'ya göre her hâlükârda bir insandı.

Çarpan bir kalbi vardı.

"Seni bir doktora göstermemiz lazım," diyerek konuyu değiştirdim. "En yakın hastaneye gidiyoruz."

Uzanıp elini koluma koyarak, "Hayır," dedi. Sesi sert, neredeyse korku doluydu. "Hastane falan yok. Hastane demek polis demek, bu da bir sürü *soru* demek. Nerede olduğum hakkında

sorular, ne olduğu hakkında sorular, ikimiz hakkında sorular... Sorulara cevap vermekten yoruldum. Ben sadece... eve gitmek istiyorum."

"İyi olduğundan emin olmalıyım."

"O adama ne dersin? Dr. Carter'a?"

"O bir veteriner Karissa."

"Ne olmuş? Veteriner olması vurulduğunda onu çağırmana engel olmadı."

"Saçmalama. Sana gerçek bir doktor gerekiyor."

"Neden? Ayağıma birkaç dikiş atmak için mi? Kendim bile dikebilirim."

Cevap vermek için bir sonraki kırmızı ışığa ulaşana kadar bekledim. Saçmalıyordu. Korktuğu için böyle yaptığının farkındaydım ama riske atamazdı.

"Hamilesin Karissa. Beni endişelendiren sadece *sen* değilsin."

"Biliyorum ama..." Derin derin iç geçirdi. "Hapsi boylarsan ne olacak? Bu gece birini öldürdün Naz ve bina... havaya uçtu. Çöp ev gibi kokarak hastaneye girersem ne düşünecekler?"

Bu tartışmayı kazanmanın yolu yoktu.

Baştan beri bunun farkındaydım.

Gözleri yaşla doluydu ve şu an, böylesi sarsılmış bir haldeyken onu zorlayamazdım. İç çekerek telefonumu çıkardım ve Michael Carter'ın numarasını buldum. İkinci çalışta açtı, sesi tedirgindi. "Efendim?"

"Benim, Vitale. Evime gelmen gerekiyor."

"Acil mi?"

"Öyle olmasa seni aramazdım."

Bunu söyler söylemez telefonu kapattım.

Orada olmasını söylemiştim, bu yüzden geleceğini biliyordum.

"Bir anlaşma yapalım," dedim. "Dr. Carter seni muayene edecek ama endişelendiği bir durum olursa, bir sorun olabileceğini düşünürse hemen hastaneye gideceğiz."

"Anlaştık."

Eve varır varmaz içeri girdik ve Karissa'nın yaptığı ilk şey köpeğine seslenmek oldu.

Killer hemen geldi.

Kulakları aşağıda, kuyruk sallanarak, dili dışarıda koşup Karissa'nın üstüne atladı. Onu durdurmaya kalkıştım ama Karissa onu engellemedi. Ayağı kayıp kıçının üstüne küt diye oturdu ve Killer'a sarılarak yeniden ağlamaya başladı.

Kısa bir süre izin isteyerek mutfağa gidip onları yalnız bıraktım. Musluğu açıp yüzüme su çarptım ve sonra camdaki belli belirsiz yansımama bakarak ellerimi saçımda gezdirdim.

Lütfen iyi ol.

Carter da gecikmeden geldi. Şimşek hızıyla yaklaşıp tekerlekleri ciyak ciyak bağırtarak garaj yoluna girdi. Ben kapıyı açar açmaz elinde siyah bir doktor çantasıyla antreye girip beni baştan aşağı süzdü. "Neyin var?"

Amma boktan bir soru.

Cevap vermeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Aslında sorun Karissa'da," dedim Karissa'nın hâlâ oturmakta olduğu salonu işaret ederek. "Onu muayene etmeni istiyorum."

O tarafa doğru yöneldiğinde yüzü şaşkın bir ifadeyle gölgelenmişti. Salona girdiği anda gözlerini Karissa'nın ayağına dikti. "Ah, hadi mutfağa gidip şunu halledelim."

Karissa ayağa kalkıp mutfağa doğru yürürken Killer da korurmuşçasına onun hemen arkasındaydı. Kapıda durup pervaza yaslanarak onlara rahat hareket edebilecekleri alan bıraktım. Karissa tezgâha tırmanıp kirli ayağını lavaboda yıkadı. Carter onun baldırını tutup yarayı inceledi.

Nasıl yaralandığı hakkında soru sormadı. Burnunu sokmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Tek kelime etmeden çantasını açıp malzemeleri çıkarmaya başladı. "Birkaç dikiş atmak gerek. O bölgeyi uyuşturacak bir şey getirmedim, çünkü şey... Vitale asla kullanmaz. O yüzden eğer herhangi tür bir içki varsa kafaya dikmek için en uygun zaman sanırım."

Karissa boğazını temizledi. "İçemem," dediğini zar zor duydum.

Carter ona tuhaf tuhaf baktı. "Ha, anladım... Yaşın tutmuyor, değil mi?"

"Hayır. Yani aslında haklısın ama sebep bu değil." Bir an duraksadı. "Hamileyim."

Carter, bu haber onu şoka sokmuşçasına gözleri kocaman açılmış halde donakaldı. Buna rağmen hiçbir yorumda bulunmadan malzemelerine geri döndü. "Biraz acıyacak. Biri derinden iğne ve iplik geçiriyormuş gibi bir his. Aslında tam olarak bunu yapacağım."

Tuhaf bir kahkaha attı.

Karissa'ya dikiş atarken gergindi.

Öyle olacağını tahmin etmiştim.

Bunca zamandır beni hiç sorun yaşamadan dikmişti. Vasatın altı bir tıbbi bakım karşılığı büyük bir mutlulukla paramı alıyordu. Mükemmel bir iş beklemediğimi, benim için asıl önemli olan şeyin çenesini sıkı tutması olduğunu bilerek yapıyordu bunu. Birçok kez ölümün eşiğine kadar gelmiş, cehennemin kapısından son anda geri dönmüştüm, çünkü ölümden korkmuyor ve onunla âdeta oyun oynuyordum.

Ama Karissa? O farklıydı.

Ona daha fazla özen göstermek zorundaydı.

Karissa sakin bir tonla, "Sorun değil," dedi. "Eminim daha kötülerini de hissettim."

Benden önce hissetmemişti. El bebek gül bebek büyütülmüştü. İnsanlar dikkatliydi. Ama ben onu acıyla tanıştırdım. Bunun için bir gün kendimi affedebilecek miyim bilmiyorum.

Carter işe koyulup yapması gerekeni yaparak ayağının yan tarafına beş dikiş attı. İğne tenine girdiği anda Karissa yüzünü buruşturdu ama hiç ses çıkarmadı. Oysa acıdığını biliyordum.

Carter işini bitirir bitirmez bir adım geri atıp dikkatle Karissa'ya baktı. Eter kokusunu onun da aldığının farkındaydım. Çok güçlü, kötü bir kokuydu. Bir kez kokladınız mı bir

daha unutmanız mümkün değildi. Çantasına uzanıp bir stetoskop çıkardı ve göğsüne bastırmadan önce Karissa'yı uyardı.

Aptal değildi. Bu yüzden ona iş veriyordum.

Buradaki gerçek sorunu anlayabiliyordu.

Karissa'nm kalbini dinlerken, "Kaç aylıksın?" diye sordu. Sanki sohbet ediyormuşçasına umursamaz bir tonla konuşuyordu ama bu durumu ciddiye aldığının farkındaydım.

"Sekiz haftalık... hmm... sanırım artık dokuz."

Karissa'ya arkasını dönmesini işaret edip sırtına yaklaşarak gömleğini yukarı doğru sıyırdı ve stetoskopuyla ciğerlerini dinledi. "Derin nefes al."

Karissa denileni yapmak zorunda kaldı.

Bir süre sonra Carter tatmin olmuş bir ifadeyle stetoskopunu kaldırdı. "Kramp, kanama ya da başka bir sorun yok, değil mi?"

Karissa kısa bir an duraksadı. "Başım çatlıyor."

"O konuda bir şeyler yapabiliriz," dedi Carter. "Başka bir şey?"

Karissa, "Başka bir şey yok," diye karşılık verdi.

Carter yumuşak bir ifadeyle gülümseyip elini Karissa'nın omzuna koyarak hafifçe okşadı. "İyi olacaksın."

Karissa onun gülümsemesine karşılık vererek kısa bir süre gözlerini kapattı; rahatlamış görünüyordu. Ayağını daha fazla sakatlamamaya dikkat ederek tezgâhtan aşağıya indi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Şimdi insanoğlunun bugüne tek şahit olduğu en uzun banyoyu yapıp bu leş gibi kokudan kurtulacağım."

Carter arkasından, "Önümüzdeki kırk sekiz saat dikişlerini ıslatmamaya dikkat et," diye seslendi. "İki hafta içinde kendiliğinden düşer."

Karissa topallayarak yanımdan geçerken onu duyduğunu belli edercesine başını salladı. Killer, her zamanki gibi peşinden gitti; yanımdan geçerken benden uzaklaşıp odadan çıktı. Ben mutfağa girerken Carter da eşyalarını toplamaya başladı.

Bana bir bakış attı. "Sanırım tebrikler art arda geliyordur."

Yanında durdum. "Bana gerçeği söyle."

Carter dönüp tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak, "Her zaman öyle yapıyorum," dedi. "Söylediğim gibi iyi olacak. Birkaç Tylenol ve iyi bir uykuyla sabaha yeniden doğmuş gibi olur."

"Ya bebek?"

Duraksadı.

Duraksadı.

"Bir şey söylemek için çok erken; henüz bilmemiz mümkün değil. Eterin hücreler üzerine etkisi vardır ve dokuzuncu haftada hücreler çok hızlı değişir. Bu aşamada bir sürü şey ters gidebilir. Muhtemelen her şey yolunda gidecek ama gitmezse... dünyanın en iyi doktoru bile bunu değiştirecek hiçbir şey yapamaz."

Duymayı beklediğim şey buydu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedim. "Gitmeden önce senden bir iyilik daha isteyeceğim."

"Ne?"

"Köpeğin iyi olup olmadığına bakmanı."

Tuhaf tuhaf bana baktı. "Köpeğin nesi var?"

"Karissa'yla aynı rakibe karşı koydu ve pek iyi bir iş çıkaramadı diyelim."

"Ha." Kapıyı işaret etti. "Yolu göster."

Killer merdivenlerin hemen tepesinde, holde yatıyordu. Yaklaştığımda bana hırladı ama Carter'ın çömelip onu muayene etmesine kaçmaya çalışmadan izin verdi.

Bir süre sonra Carter, "İyi görünüyor," dedi. "Biraz hasar almış, kaburgasında bir ya da iki kırık olabilir. Üstünde kan var..."

"Onun kanı değil."

Carter ayağa kalkerken bana baktı. "Farkındayım."

Sormak için yanıp tutuştuğu sorular vardı; bu gece burada ne halt olduğu ile ilgili sorular ama onlara cevap vermeyecektim ve bunu biliyordu.

"Röntgen çekilse iyi olur," diye devam etti. "Onun dışında sorun yok."

"Giderken onu da götür ve kontrollerini yap," dedim. "Sonra gelip alırım."

"Elbette."

Orada durup Carter'm köpekle evden çıkışını izledim. Ödemesini Killer'ı alırken yapacaktım.

Koridoru geçip banyoya gittim. Kapıyı aralık buldum. Sessizce itip açtım ve durup içeri baktım.

Karissa köpükle kaplı bir halde küvetteydi; yaralı ayağı küvetin kenarmda dayanmış, suyun dışında duruyordu. Geldiğimi fark edip başını bana doğru çevirdi ve beni gördüğüne sevinmişçesine hafifçe gülümsedi.

"İyi haber," dedim. "Köpek yaşayacak."

"Bu *gerçekten* iyi haber," dedi. "Ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

"Sen iyi olacak mısın?"

Bunu sorma tarzı kalakalmama neden oldu.

Benim dünyamdaki insanlar sadece onlar için ne yapabileceğinle ilgilenirler. *Arkadaşlar* artık ihtiyaçları kalmayana kadar sana ihtiyaç duyarlar. Ama Karissa cevabım onun için önemliymiş, iyi olup olmayacağım onun için fark edermiş gibi sormuştu.

Buna şaşırmamam gerekirdi. Neticede beni seviyordu. Ama biri ne hissettiğimi umursamayalı çok uzun zaman olmuştu. Biri bana bu soruyu sorduğundan beri çok uzun süre geçmişti.

"Kalbim hâlâ atıyor," dedim ona. "Bu da iyi olacağımı gösterir."

21. BÖLÜM

Karissa

Soğuk hava dalgası geldi.

Bu sabahki gazetenin bana söylediği buydu.

Gazeteyi buruşturulup çalışma odasında Naz'ın masasının yanındaki çöp kutusuna atılmış bulmuştum; apar topar... *sinirle*... atılmış. Naz masasında oturmuş sessizce elindeki kitaba bakıyordu. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu, sormadım da. Onun yerine gazeteyi çöp kutusundan alıp göz attığımda ön sayfadaki başlığı gördüm: Corlears **Hook Park Cinayetleri.**

Haberi baştan sona hızla okurken adıma rastladığımda midem kasıldı. *Karissa Vitale.* İlk saldırıdan tek kurtulan kişi. Benim hakkımda yazılan tek şey buydu ama Naz'a baktığımda bunun bile çok fazla olduğunu fark ettim.

Hava bir gecede soğumuştu; yılın bu döneminde genelde yirmi beş civarı olan ısı bir anda onlara düşmüştü. Soğuğu ilikle-rimde hissedebiliyordum. Sanki hemen bir şeyler yapmazsak bir daha asla ısınamayacakmışım gibi geliyordu.

Gazeteyi yeniden çöp kutusuna atarak, "Ben hazırım," dedim.

Naz gözlerini kitaptan ayırıp bana baktı. "Hazırsın."

Temkinli bir biçimde başıma salladım. "Gitmeye hazırım."

Bir saat sonra işte burada, arabadaydık ve Naz herhangi bir yere ulaşma telaşında olmadan şehirde direksiyon sallıyordu. Aslında gitmemiz gereken özel bir yer yoktu. Şehirden ayrılmadan önce yarım kalmış birkaç işi bitirme zamanıydı.

Her şeye baştan başlıyorduk. Tertemiz bir sayfa.

Greenwich Village'e vardığımızda Naz, bir zamanlar evim dediğim eski yurdun yanındaki park yerine girip durdu. Vitesi parka aldı ama motoru çalışır halde bıraktı.

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Burada ne işimiz var?"

Naz başıyla binayı işaret etti. "Onu görmek isteyeceğini düşündüm."

Gözlerim o tarafa doğru kaydı ve onu gördüm. *Melody.* Tir tir titreyerek duvara yaslanmış bir halde binanın önünde duruyordu. Hâlâ yaz mevsiminde olduğunu sanıyordu; havanın soğuduğunu kabul etmeyi reddediyormuşçasına üzerinde şort ve tişört vardı. *Elbette.* Bir şeyi ya da birini bekliyormuş gibi görünüyordu... bilmiyordum... ama tahmin edebiliyordum. Yine de şu an için orada tek başına, sessizce dikiliyordu.

Bir süre onu izledim.

Kımıldamadım.

Olayın bu kısmını hiç düşünmemiştim.

"Görmem şart mı?" diye sordum alçak sesle. Hiç emin değildim. "Sence... öylece ortadan kaybolmak daha iyi olmaz mı?"

Naz hemen cevap vermedi; motor hâlâ çalışıyor, Naz ön camdan dışarı bakıyordu. Doğru cevabı bilip bilmediğinden bile emin değildim.

Nihayet, "Sevdiği biri bir kez aniden kayboldu," dedi. "Bunu tekrar yaşamamalı."

Paul.

Bu kalp kırıklığı atlatması epey bir süre almıştı ve bir yanının bunu tam anlamıyla atlatmasının asla mümkün olmadığının farkındaydım. *Ya şöyle olsaydılar* onu yaralamış, ruhunun bir parçasını paramparça etmişti. Melody hep her şeyin güzel olduğu, hiçbir şeyin can yakmadığı ayrıcalıklı bir hayat yaşamıştı. Acıyı ve ıstırabı bilmiyordu. İşi oluruna bırakmak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmesi gerekmemişti. Ona göre aşk masum ve saftı. Paul'le birlikte olana dek ne kadar mücadele edersek edelim aşkın bazen *can yakıcı* olduğunu fark etmemişti.

Ne olduğunu bilmeden, neyin ters gittiğini anlamadan herhangi bir şeyle başa çıkmak zordur. Mesele kapanmadığı sürece yara da açık kalır ve onu iyileştirmek çok zor olur.

Bunun üzerine kollarımı göğsümde kavuşturarak arabadan indim. Bir süveter ve siyah bir tayt giymiş, bir atkı takmıştım ki bu benim her zamanki kıyafetimdi ama botlarımı giyememiştim.

Ayağım yaralıydı ya.

Bu yüzden ayağımda siyah terlikler vardı; altlarındaki dolgu maddesi adımlarımın kaldırımdaki darbesini yumuşatıyordu. *Of.* Çok tuhaf görünüyordu. Ayaklarımı sürüye sürüye Melody'ye doğru ilerledim. Benim yaklaştığımı hissedince başını kaldırdı, yüzünü bir tebessüm kapladı. Gerçek bir tebessümdü bu. Melody söz konusu olduğunda hiçbir şey sahte değildi. Biraz alışılmadık biri olabilirdi ama içi dışı birdi.

"Kissimmee!" Beni tepeden tırnağa süzerek duvardan uzaklaştı ve ayaklarımı fark edince gülümsemesi soldu. "Aman Tanrım, uykunda mı geziyorsun?"

Karşısında durdum. "Hayır, tamamen uyanığım."

Yüzünü dehşet kaplamış bir halde gözlerimin içine baktı. Aniden elini uzatıp alnıma hafifçe vurdu. "Tanrım, senin *ateşin* mi var? Kafayı mı yedin? Burası Manhattan ve sen evin dışında terlik giyerek *Wal-Mart Manyakları*'ndan farksız davranıyorsun.

Gülerek elini ittim. "Ayağım yaralandı, bu yüzden ya böyle çıkacaktım ya da çıplak ayakla."

"Çıplak ayakla hiç değilse bohem serserilerden biriymiş gibi kıvırırdm," dedi anında. "Ama böyle... *Bunu* hiç kimse kıvıramaz."

Gerçekten kahrolmuş görünüyordu, sanki ayağımdakiler onu çileden çıkarmış gibiydi. Gözlerimi yuvarlayarak şakacıktan onu ittim. "Öyle ama biliyorsun senden farklı olarak ben tarzımı rahat olana göre belirlerim."

"Biliyorum." Abartılı bir iç çekti, gülümsemesi geri döndü. "Tek kusurun bu."

Tek kusurum.

Yaa, öyle.

"Ee ayağını nasıl yaraladın?"

Cevap vermeden önce kısa bir an duraksadım. "Bir arabanın camına tekme attım."

Yüzünü yine dehşet kapladı, ardından kıkırdadı. Şaka yaptığımı düşünüyordu... belki de öyle olmasını *umuyordu*. "Ciddi misin?"

"Evet," dedim. "Kaçırıldığımı sandım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama Naz geldi ve beni alıp eve götürdü... Tanıdığı bir veterineri çağırdı, adam beni iğne iplikle dikti. Manyak acıdı."

"Vay be." Başını iki yana salladı. "Ne acayip bir gece geçirmişsin."

"Hepsini duymadın daha," dedim. "Kaçırıldığımı *sanmadan* önce gerçekten kaçırıldım. Yani beni kaçıranlardan kaçırdılar ki ilk kaçıran adam aslında kendi kuyusunu kazıyordu. Hepimizi havaya uçuracaktı."

Melody bir kahkaha attı. "Vay be."

"Oldu mu?"

"Ee... ayağını nasıl yaraladın gerçekten?"

Susup hafifçe tebessüm ederek ayağıma baktım. "Cam kesti."

Kısa bir süre dikkatle bana baktı. Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde endişe vardı. Belli etmemeye çalışsa da kaygılıydı. "Ama iyisin, değil mi?"

Aslında ayağımı kast etmiyordu. Melody başkalarının düşündüğünden çok daha fazla şey biliyor ve bunun öyle kalmasını istiyordu. Hiçbir şeyden haberi olmadığını düşünürlerse tehdit olarak görülmezdi. Detayları bilmezden geliyordu. Bu, onu güvende tutuyordu. Ama ben onu çok iyi tanıyordum ve zeki olduğunu şimdiye dek defalarca kanıtlamıştı.

Muhtemelen her şeyi benden bile önce çözmüştü.

"Evet, ben... iyiyim."

Bunu söylerken gerçekten öyle olduğumu fark ettim.

İyiydim.

Her şey mükemmel değildi ve biraz korkuyordum ama iyiydim. Her şey yoluna girecekti.

Buna inanıyordum.

"Önemli olan da bu zaten," dedi burnunu kırıştırarak. "Daha iyisini bilmediğin açıkça belli olduğundan moda konusundaki falsonu da affedeceğim sanırım. Yani iki yıl oldu ve sen hâlâ şu lanet olası atkıyı takıyorsun."

Elimi kaldırıp onu okşayarak savunurcasına, "Atkımı seviyorum," dedim. "Hava buz gibiyken yarı çıplak dolaşmıyorum en azından."

Melody yüzünü buruşturdu. "Oyuncuya kızma."

"Oyunun kurallarını koyana kız."

"Kesinlikle. Gördün mü? Anlamaya başladın. Senin için hâlâ umut olabilir."

Güldüm. Düşük bir ihtimal. Asla kendim olmayan birine dönüşmeyecektim.

Dönüp hâlâ çalışmakta olan arabaya bir göz atarak, "Neyse," dedim. "Gitsem iyi olur. Naz bekliyor. Sadece uğrayıp seni görmek ve..."

Vedalaşmak istedim.

Siktir, bu çok zordu.

Melody gözlerini arkamdaki arabaya çevirdi. Yüz ifadesinin değiştiğini görebiliyordum. İçinde, derinlerde bir yerde bunu biliyordu.

Bunun ne olduğunu biliyordu.

Buna ister altıncı his deyin ister arkadaşlar arasmdaki bağ deyin. Havadaki değişimi hissetmişti. Biz orada dururken çevremizdeki her şey değişiyordu. Dünyanın ekseni kayıyor, manyetik kutuplar yavaş yavaş ama kesin olarak bizi ayırıyordu. Artık hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Eskiden annemde aynı şeyi hissederdim.

Sanırım annemin bu parçası benim içimde yaşamaya devam ediyordu.

Melody, "Buradan gidiyorsun," dedi. "Bana söylemeye çalıştığın bu mu?"

Evet, buydu.

"Sadece... *zaman* sanırım." Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Olan onca şeyden sonra ve hâlâ devam eden olayları düşününce bir süre New York'tan uzaklaşma fikri doğru geliyor."

"Bir süre," dedi Melody. "Sonsuz kadar değil, öyle mi?"

"Sence sonsuza kadar gidebilir miyim?"

"Hayır, buna izin vermem."

Ben de öyle düşünmüştüm.

Beni kendine çekip neredeyse acı verecek kadar sıkı sarıldığından buna karşılık verme şansım olmadı.

"Beni unutmayacağına söz ver," dedi.

Hiç duraksamadan, "Söz veriyorum," dedim. "Bunu düşünme bile."

"Seni günde yetmiş altı kez arayacağım," diye devam etti. "Ortaokuldayken sahip olduğumuz o kokulu ve fosforlu kalemlerle mektuplar yazacağım. Kenar boşluklarına resimler çizeceğim. *Sonsuza dek arkadaş* süsleri ve o tür zırvalıklar. Hatta i'lerimin noktalarını kalp şeklinde yapacağım."

Gülümseyerek geri çekildi ama gözlerinin yaşlı olduğunu görebiliyordum. Gözyaşlarını zapt etmeye, bu önemli bir mesele

değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu oysa söylediğim gibi... vedalar zordu.

"Bebekle ilgili her şeyi duymak istiyorum," dedi. "Orada olmak istiyorum. O oğlanı... ya da kızı tanımak istiyorum... Aman Tanrım, özellikle de kızsa. Modelleri, kumaşları ve renk uyumunu öğrenmesi için Mel teyzesine ihtiyacı olacak. Modayı öğrenmesi için bana ihtiyacı olacak çünkü Tanrı biliyor ki siz bunu yapamazsınız. Size kalsa o zavallı kıza sandaletle çorap giydirirsiniz."

"O kadar da kötü değilim."

"Hadi oradan. Kocanın balıkçı yaka kazağı var. Bana ihtiyacın var Karissa."

"Merak etme. O kızı... ya da oğlanı tanıyacaksın."

"Umarım kız olur."

Ben ne mi istiyordum? Umurumda değildi. İster oğlan ister kız olsun tek dileğim bebeğin sağlıklı olmasıydı.

"O zaman," dedim arabayı işaret ederek, "artık gitmeliyim."

Melody başını sallayarak bana bir kez daha sarıldı. "Kendine dikkat et."

"Sen de."

"Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim ama her şey güzel olacak." Geriye doğru bir adım attım, sonra bir adım daha ve durup gülümsedim. "Her karanlık gecenin sonunda aydınlık bir gün vardır."

Melody'nin yüzü ışıldadı. "Tüm dünyaya karşı duran ben gibi."

Tupac Shakur varken "Elveda"ya kimin ihtiyacı vardı ki?

Arkamı dönüp yürümeye başladım ve ayaklarımı sürüye sürüye arabaya gittim. Yerime oturup emniyet kemerini taktım. "Teşekkür ederim. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değilmişim."

Naz, "Teşekküre gerek yok," dedi. "Ayrıca arkadaşlarınla her zaman vedalaşmalısın."

Camdan dışarı, yeniden duvara yaslanıp beklemeye devam eden Melody'ye baktım. Bir dakikadan kısa süre içinde Leo geldi. Melody onu gördüğü anda üzerine atlayıp kollarını boynuna doladı ve başını omzuna yasladı.

Ağlıyordu.

Bedeninin sarsılmasından, bir kurtarıcı gibi Leo'ya sığınmasından bunu anlayabiliyordum. Yaşlar göz pınarlarımı yakıyor, göğsüm sıkışıyordu.

Leo sadece ona sarıldı.

Nedenini sorduğunu dahi sanmıyorum.

Onun iyi bir adam olduğunu düşünmek istiyordum. Melody'yi üzmeyeceğine inanmak istiyordum. Ama onu bir canavarın ellerine bırakmışım, arkadaşım her şeyden habersiz kurtlarla oynuyorken arkamı dönüp gidiyormuşum gibi hissediyordum.

"Ona söyleyemem, değil mi?" Bu soruyu sorarken sesim titriyordu. "Nereye gittiğimizi söyleyemem."

"Hayır," dedi Naz. "Söylemesen iyi olur."

Bunu biliyordum, hem de tüm kalbimle yine de teyit edildiğini duymak canımı acıttı. Tüm hayatımı kaçarak geçirmiştim. *Saklanarak.* Kuralları biliyordum. O kurallarla *yaşamıştım.* Geçmişinize bağlı kalmış bir parça iplik geleceğinizde peşinizi bırakmaz.

Her şeyin peşinden gelmesine izin veriyorsan bırakıp gitmenin anlamı ne?

Gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi akarken alçak bir sesle, "Sence iyi olacak mı?" diye sordum. Onun mutlu olmasını, hak ettiği hayatı yaşamasını istiyordum sadece. "Onunla... Leo'yla. İyi olacak mı?"

"Çok iyi olacağından eminim."

"Yine de ona söyleseydim iyi olabilirdi. Belki de onu *uyarmam* gerekirdi. O adam... yani ağabeyi... Melody'nin bu dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesinde fayda vardı."

Naz, "Bir şey değişmezdi," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen de bu dünya hakkındaki tüm uyarıları aldın, ona rağmen hiçbir şey değişmedi."

Naz park yerinden çıkıp yola koyuldu. Yanlarından geçerken Melody'yle Leo'yu izledim ve sonra gözden kaybolana dek yan aynadan onlara baktım.

Elveda arkadaşım.

Seni asla unutmayacağım, bu kesin.

Köpeğimi almaya gideceğimizi düşünüyordum ama onun yerine kısa süre sonra kendimizi Hell's Kitchen'da bulduk.

Öğleden sonranın bu saatinde şarküteri kalabalıktı. İçeride yemeğin keyfini çıkaran bir sürü insan olduğunu görebiliyordum, bir o kadarı da içeri giriyordu. İşler her zamankinden iyi görünüyordu ve farklı bir şey var gibi geliyordu. Bir tuhaflık hissediliyordu. Neyin değiştiğini fark etmem biraz süre aldı.

Yeşil tentenin üzerinde alelade "İtalyan Şarküteri" kelimelerinin yerini alan yeni bir tabela vardı.

Vitale'nin Yeri.

Sadece harflerden oluşan, isim dışında bir şey olmayan basit bir tabelaydı ama daha önce gördüğümden çok daha fazla şey ifade ediyordu. *Vay canına!*

Naz ona bakmıyordu ama kaldırımın kenarına yanaştığımız anda fark ettiğinden en ufak bir kuşkum yoktu. Bu adamın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Elleri hâlâ direksiyondaydı, motor hâlâ çalışıyordu. İkilemde kalmış görünüyordu, sessiz gelgitler yaşıyor gibiydi.

Babasıyla vedalaşmak ya da vedalaşmamak konusunda.

"Hadi içeri gir," dedi bir süre sonra. "Eminim seni gördüğüne sevinir."

Kaşlarımı çattım. "Sen niye benimle gelmiyorsun?"

Gözleri arkamdaki dükkâna kayıp yeni tabelaya dikildi.

"Halletmem gereken bir şey var, bitirmem gereken yarım kalmış bir iş."

Motorun neden hâlâ çalıştığını o zaman anladım.

Sadece beni bırakmak için gelmişti.

"Uzun sürmez," diye devam etti. "Seni gönül rahatlığıyla bırakabileceğim tek kişi o. Babam... onu kimse oyuna getiremez. Ben yokken burada güvendesin."

Beni endişelendiren bu değildi.

Güvenliğimden endişe etmiyordum.

Güvende olacağımı biliyordum.

Ama Naz'ın ne planladığını, yarım kalmış olan işini bilmiyordum ve Naz'ı tanıyordum, değil mi?

İyi bir iş olamazdı.

"Geri gelecek misin?"

Bu soruyu sorduğumda gözleri bana çevrildi; yüz ifadesi ciddiydi. "Geleceğimi biliyorsun."

Gitmesini istemiyordum ama eğer mecbur olduğunu düşünmeseydi beni bırakmayacağını da biliyordum; hele şimdi hiç yapmazdı. Bu yüzden tek kelime etmeden başımı sallayıp arabadan indim ve şarküterinin kapısına kadar gidip durdum ama ben içeri girmeden Naz'ın oradan ayrılmayacağını biliyordum.

Topallaya topallaya içeri girip samimi sohbetleri, neşe dolu ıslığı duyunca durdum. Bu melodinin ne olduğunu bilmiyordum ama her geldiğimde duyduğumun aynısıydı.

Giuseppe masaları temizleyip insanlara gülümseyerek dolanıyordu; belli ki bugün keyfi yerindeydi. Gülümseyerek benden tarafa döndü ve bir anda yüzü asıldı.

İçgüdüsel.

Babasına bak, oğlunu al.

"Karissa," dedi. "Ne oldu kızım?"

Bir süre soruyu algılamaya çalıştıktan sonra başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

Kaşlarını çattı. İnanmamıştı. "Hiçbir şey mi?"

"Kesinlikle hiçbir şey olmadı," dedim bir kez daha. "Kısa süre önce bir bebeğim olacağını öğrendim bu yüzden şikâyet edecek bir şey olsa bile etmem."

Bu kelimeler tam da düşündüğüm gibi onu derinden etkiledi. Bunlar, hayatından çıkmadan önce annemin ona söylediği son kelimelerdi. Ve bana böylesi dikkatle baktığına göre bunu hatırlıyordu. Bunların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Göründüğünden daha çok etkilemişti onu.

Derinden sarsmıştı.

Yüz ifadesi şaşkınlıktan üzüntüye, üzüntüden kabullenmeye dönüştü. Gülümseyerek bu duyguları bastırmaya, maskelemeye çalıştı. Uzanıp elini koluma koydu ve başıyla en yakın masayı işaret etti. "Kurabiyeye ne dersin? Daha bu sabah yaptım."

Bir sandalyeye yerleştim. Giuseppe mutfağa girip gözden kayboldu ve kısa bir süre sonra bir tabak tarçınlı kurabiyeyle geri döndü. Islık çalarak tabağı masaya koyup karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Bu şarkı ne?"

Sanki düşünüyormuşçasına bir saniye kadar suskun kaldı. "Johnny Ray. *Just Walkin' in the Rain.*"

"Hiç duymadım."

"Elbette, senin yaşma göre epey eski. Aslında bana göre bile eski sayılır. Karımın... en sevdiği şarkıydı. Birlikte dans ettiğimiz ilk şarkı."

Bir kurabiye alırken bu söylediğine gülümsedim. Günlerini karısıyla dans ettiği ilk şarkıyı ıslıkla çalarak geçiriyordu. "Çok hoş."

"Evet, her şeyin daha kolay olduğu günleri hatırlatıyor. *Daha iyi* zamanları. Ignazio çocukken karım bu şarkıyı söylerdi ona. Burada, bu mekânda geçirdiğim upuzun bir gün sonrası eve döndüğümde mutfakta dans ediyor olurlardı. Karım kendinden geçmişçesine bu şarkıyı söylüyor olurdu, Ignazio da aptal aptal sırıtıyor." Durup kendi kendine güldü. "Ignazio iyi bir çocuktu... mutlu bir çocuk. Keşke nerede hata yaptığımızı bilsem."

"Onunla ilgili hiçbir hata yapmadınız," dedim kurabiyeden bir ısırık alarak. Her zamanki gibi mükemmeldi. O kadar açtım ki midemden âdeta kavga çıkarmaya çalışıyormuşçasma sesler geliyordu. "O kötü biri değil, biliyorsun."

Giuseppe, bana aklımı kaçırmışım gibi bir bakış atarak ayağa kalktı. "Açlıktan ölmek üzeresin. Sana bir sandviç yapayım."

Buna karşı çıkacak durumda değildim. Giuseppe bir kez daha mutfağa girerek gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra İtalyan sandviçiyle geri döndüğünde kurabiyelerin hepsi bitmişti.

Giuseppe boş tabağa uzanarak, "Biraz daha getireyim," dedi ama ben ondan önce davranıp tabağı elinden kaptım.

Sandalyeyi işaret ettim. "Boş ver, otur hadi... Beni yalnız bırakma."

Yeniden sandalyeye çöküp ben sandviçimi yerken geriye yaslandı. Ellerini başının arkasmda birleştirip ıslık çalarak beni seyretti.

Aniden, "Az önce ciddi miydin?" diye sordu.

"Naz'ın kötü biri olmadığı konusunda mı? Kesinlikle."

"Hayır. Bu konuda saçmaladığını biliyorum. Daha öncesinde, ilk geldiğinde bebek beklediğini söylemiştin ya."

"Haa, evet."

"Evet mi?"

"Evet."

Bir süre daha dikkatle bana baktı; yüzü ifadesizdi. Ona söylediğim şey hakkında ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Bir bebek.

Onun torunu.

"Cinsiyetini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz çok erken."

"Ne istediğini biliyor musun?"

"Sağlıklı olduğu sürece hiç önemli değil."

Güldü, yüz ifadesi yumuşadı. "Herkes aynı şeyi söyler ama ben öyle demedim. Ben oğlan olsun istiyordum. Bu kesindi. Bir

oğlan. Vitale adını sürdürecek, hepimizi gururlandıracak bir oğlan."

"İstediğin olmuş."

"Evet ama bu konuda henüz son söz söylenmedi."

"Onunla gurur duymalısın," dedim. "Bazı hatalar yaptı... tamam, çok hata yaptı... ama güçlü, bunu biliyorsun... Azimli. Hayatta kalmayı bilen biri. Ve en önemlisi sözünün eri. Bir şey yapacağını söylerse yapar. Bana verdiği sözü yerine getirmediği hiç olmadı."

"Ona biraz zaman tanı görürsün."

"Ona zaman tanıması gereken *sensin*," diye karşılık verdim. "Hatalarını sonsuza dek yüzüne vuramazsın. Bunun ikinize de faydası yok."

"Onu böyle savunman çok hoş," dedi, "ama kimsenin onu savunmasının gerekmediğini söyleyecek ilk kişi Ignazio'dur. Nasıl bir adam olduğunu bilir."

"Evet, tıpkı babası gibi inatçı bir adam."

Bunu komik bulduğunu sanmıyordum ama tepki de vermedi. Sandalyesini arka ayakları üzerinde sallayarak garip bir ifadeyle bana baktı. "Bana birini hatırlatıyorsun."

"Annemi."

"Hayır. Annene benziyorsun ama bana karımı hatırlatıyorsun," dedi.

Vay canına.

"O da sürekli bunu söylerdi," diye devam etti. "Çok iyimserdi, bu çocuğun içindeki iyiliği görürdü her zaman. Ne yapmış olursa olsun asla ondan umudunu kesmedi."

"Akıllı kadınmış."

"Ee, Ignazio nerede? Arabada mı bekliyor?"

"İlgilenmesi gereken önemli bir işi varmış."

"Elbette öyledir."

"Ama merak etme," dedim. "Geri gelecek. Her zaman gelir."

22. BÖLÜM

Ignazio

Long Island'daki malikânenin etrafı araba doluydu; ev, koyu renk camlı siyah sedan deniziyle çevriliydi âdeta. Bu kadar çoğunu aynı anda aynı yerde görmek ender karşılaşılan bir durumdu. Böyle olduğunda genellikle birinin başı fena halde belada demekti.

Bugün de bir istisna değildi.

Kıyamet kopacaktı.

"Ne yaptığının farkında olduğundan emin misin?"

Lorenzo, üstünde yırtık bir kot ve düz beyaz bir tişörtle yanımda duruyordu. Cevabı gerçekten merak ediyormuş, kendisi dışında herkes için gerçekten endişeleniyormuş gibi sormuştu bu soruyu.

"Her zaman öyle değil miyim?"

"Emin değilim," dedi Lorenzo. "Karının bir kez seni zehirlediğini duydum. Bu doğru mu?"

"Alakası yok."

"Gerçekten mi?"

"İlaç verdi, zehirlemedi," dedim. "Ayrıca o zamanlar karım değildi."

"Yaa, bu ufak bir ayrıntı. Şarkı yine de aynı dostum."

Gözlerim bir süre evde dolandıktan sonra birden beynimde bir şimşek çaktı. Dönüp Lorenzo'ya baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Soruma şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Neyi?"

"Karımın bana ilaç verdiğini kimseye söylemedim," dedim. "Sen nereden biliyorsun?"

Gözlerini dikip bana baktı.

Ne cevap vereceğini düşünüyordu.

Bu da söylemek zorunda olduğu şeyden hiç hoşlanmayacağımı gösteriyordu.

Bundan haberi olan sadece birkaç kişi vardı ve onlardan herhangi birinin boşboğazlık yapıp Lorenzo'ya söyleyeceğini sanmıyordum. Ne yazık ki çoğu bunu yapma fırsatı bulacak kadar uzun yaşamamıştı.

"Kardeşim kız arkadaşından duymuş. Ona da karın söylemiştir diye tahmin ediyorum."

"Sana inanmıyorum."

Karissa bana ilaç verdiğini kimseye söylememişti.

Annesi ve babası dışında kimseye.

Lorenzo yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı ama beceremedi. Hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bence de inanmamalısın. Gerçeği mi duymak istiyorsun Ignazio? Carmela'dan duydum."

Belli etmesem de bu cevap beni şaşırttı. "Carmela."

"Evet, çaresiz bir hali vardı. Bu, sen onu öldürmeden önceydi tabii."

"Tabii ki."

"Sanırım yıllar önce ne olduğundan bihaberdi... sanırım bana yaptığı şey yüzünden üvey babamı öldürdüğünü bilmiyordu."

Sözünü kestim. "Onu öldürdüm çünkü beni kızdırdı."

Lorenzo, "İstediğini söyleyebilirsin Ignazio," dedi, "ama onu öldürme sebebinin yüzümü bu hale getirmesi olmadığına beni ikna edemezsin."

Hiçbir şey söylemedim.

Kısmen haklıydı.

O adam ölmemiş olsaydı er ya da geç Lorenzo'yu öldürecekti. Küçük kardeşini korumak için Lorenzo, kendi isteğiyle tacizin en şiddetlisini üstlendi. Sonuçları ne olursa olsun kendini kötülüğün tam ortasına attı. Lorenzo'ya bu konuda saygı duyuyordum.

"Neyse, Carmela yardım istemek için üvey babamı arıyormuş. Ama beni buldu ve bana her şeyi anlattı. Hâlâ peşlerini bırakmadığını, onları tek tek avladığını söyledi. Johnny'yi öldürdüğünü, sırada kendisinin olduğunu söyledi. Böylece ben de artık yönümü New York'a çevirmenin zamanı geldiğine karar verdim."

İçimden hesap yaptım. "O kadar uzun süredir mi New York'tasın?"

"Düzenli aralıklarla gelip gittim," diye karşılık verdi. "Senin Ray'i ortadan kaldırmaya karar verip de bana yer açtığını görene dek böyle sürdü."

"Böyle bir şeye karar vermedim. Nefsi müdafaaydı."

"Hep öyle olmaz mı? Mesele o noktaya gelince ya sen yok olursun ya da onlar."

Her ne kadar kabullenmek istemesem de bu konuda haklıydı. Ona gerekenden fazla prim vermeyecektim. O narsist beynine biraz daha ego sığdırmayı başarırsa kimse güvende olmayacaktı.

"Yaklaşık iki yıl," dedim. "Merhaba diyene kadar bu kadar bekledin, öyle mi?"

"Ee, ne diyebilirim ki? Seni nasıl değerlendirmem gerektiğinden emin değildim. Carmela'nın anlattığı adam, benim hatırladığım dosta, kıçımı kurtaran adama çok benziyordu ama geldiğimde gördüğüm adam... O farklıydı. O yüzden uzak durdum, çünkü dürüst olmak gerekirse bu konuda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum."

"Sanırım karar verdin."

"Şu an buradayız, değil mi? Ayrıca seni öldürmek zorunda kalsaydım yazık olurdu"

"Bunu yapabileceğini gerçekten düşündün mü?"

Lorenzo umursamazca omuz silkerek, "Olabilir," dedi. "Neyse ki bunu öğrenmek zorunda kalmadık."

Konuşma burada sona erdi.

Saatime göz attım. Öğlen olmasma birkaç dakika vardı. Üzerimde en sevdiğim kıyafetle güpegündüz burada dikiliyordum. Güneş parlıyordu ama hiç sıcaklık yaymıyordu. Kışın gelmesi, New York'un karla kaplanması uzun sürmeyecekti.

Ama bu olduğunda ben çoktan gitmiş olacaktım.

Çoktan gitmiş olacaktım.

Yine de bir yanım bunun bir hata olmasından endişe duyuyordu.

Burada olmamalıydım.

Bunu yapmamalıydım.

Sadece çekip gitmeliydim.

Kaçmalıydım.

Ama bu bana göre değildi.

Kaçan insanların peşleri bırakılmazdı.

Böyle olmasma izin vermeyecektim.

Ne şimdi ne de daha sonra.

Yani bu kez ne yaptığımı bilmiyor olabilirdim ama yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

Başka yolu yoktu.

Kravatımı ve ceketimi düzelttim ve tüm dikkatimi eve verdim. Sessiz, sakin ama aldatıcı görünüyordu. Bugün bu mekânla ilgili hayırlı hiçbir şey yoktu.

Saat on ikide sokak kapısı aralandı. İzliyor, bekliyorlardı...

Başka türlü olmasını beklemiyordum zaten.

Lorenzo, "Zamanı geldi," diyerek hızla yanımdan geçip verandaya yöneldi. Kelimenin tam anlamıyla heyecandan yanakları kızarmıştı.

Bu işin her saniyesinden büyük bir keyif alacaktı. Bunu biliyordum. Kalçasında bir kabartı vardı; büyük tişörtü çoğunu saklıyordu. Orada olduğunu biliyordum çünkü her zaman öyleydi.

Bazı şeyler asla değişmez.

Zamanı geldi.

Lorenzo'nun peşinden verandaya çıktım. Kapıda tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir adam nöbet tutuyordu. Tek kelime etmeden bizi içeri aldı. Birkaç adam etrafımızı sardı ve koridor boyunca bize eşlik edip kalm ahşaptan yapılmış çift kanatlı bir kapıya götürdüler. Orada durdular ama Lorenzo yürümeye devam etti; kapıları iterek açıp içeri daldı.

İçeride her biri en iyi takım elbiselerini giymiş; uzun, ahşap bir masanın çevresinde oturan dört adam vardı. Şehirde kalan dört mafya ailesinin patronları değersiz bir adam olan ben için bir kez daha toplanmışlardı.

Beşinci sandalye hâlâ boştu.

O sandalye artık Lorenzo'ya aitti sanırım.

Lorenzo, varlığının önemi sorgulanamazmışçasına davet beklemeden ve kimseyi selamlamadan oraya oturduğunda diğerleri bu durumdan hoşnut görünmediler. İster resmi olsun ister olmasın onlardan biriydi. Bu yeri elde etmişti. Arkasına yaslanıp ayaklarını masanın köşesine uzatıp bir bacağını diğerinin üstüne koydu.

Genova onun suratını dağıtmak istermiş gibi bakıyordu.

Bu adamı yaklaşık yirmi yıldır tanıyordum. Saldırgandı, sertti, olması beklendiği kadar bencildi. Ama pis işlere bulaşmazdı. Asla, bu işleri adamları yapardı. Emrindeki kana susamış küçük ordusu. Acımasız bir generaldi.

Başkalarının onun bölgesini işgal etmeye kalkışmasından hiç hoşlanmazdı.

Odaya girip kapıları kapattım ve uzanıp kilitledim. *Kapıları her zaman kilitle.*

Adamlar Lorenzo'nun maskaralıklarıyla o denli meşguldüler ki ne yaptığımı fark etmediler bile.

Genova emredercesine, "Silahlar masaya," dedi. Düşmanlığını zapt etmeye çalışırken sesi âdeta hırlar gibi çıkmıştı.

Öne doğru bir adım attım ve masanın tam karşısında durup elimi pantolonumun cebine sokarak daha önceki siyah tükenmez kalemimi çıkardım. Masaya koydum ama Genova oralı olmadı.

Başka bir şeyim olmadığını biliyordu.

Benimle konuşmuyordu da.

Gözlerini Lorenzo'ya dikmişti.

Silahına American Express kartı muamelesi yapan Lorenzo'ya. *Onu almadan evden çıkma.*

Lorenzo abartılı bir iç çekişle elini kemerine götürüp Colt M1911'i çıkardı. Havaya kaldırıp "beni yakaladın" dercesine salladıktan sonra uzun, ahşap masaya koydu.

Genova tatmin olmuş görünen bir ifadeyle nihayet bana döndü ama Lorenzo boğazını temizleyerek konuşmasını engelledi. "Silahlar masaya."

Genova yeniden ona baktı. "Sen ne dedin?"

Lorenzo, "*Silahlar masaya* dedim," diye karşılık verdi. "Hadi ama... Bu odada üzerinde silah olan tek kişi benmişim gibi davranmaya çalışma."

"Burası benim evim," dedi Genova. "Burada benim dediğim olur."

Lorenzo'nun dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Buna itirazım yok."

Genova konuşmanın yönünü değiştirmeye çalıştı. "Vitale..."

Lorenzo birden ayaklarını masadan indirip dimdik oturdu ve kelimenin üstüne basa basa, "*Ama,*" diyerek sözünü kesti. "Yanlış düşünüyorsam düzelt..."

"Yanlış düşünüyorsun," dedi Genova.

Lorenzo onu duymazdan geldi. "Ama bu tür şeyler, bu tür toplantılar belli kurallar çerçevesinde yönetilir. Sen yönetimi devralmadan çok daha önce... toplantılar senin evinde yapılmaya başlamadan çok daha önce konmuş kurallar. Kafana göre değiştiremezsin. Başkan bir Anayasa'ya uymalı."

Genova başını iki yana salladı. "Lanet olası demokrasi burada sökmez."

"Bana da böyle söylendi," dedi Lorenzo. "Şehirde senin biraz *sik*-tatör olduğun lafları dolanıyor."

Bu Genova'yı çileden çıkardı. Gerildiğini, hiddetlendiğini görebiliyordum. Ama tepki vermesine fırsat kalmadan diğerleri müdahale ederek silahlarını çıkarıp masaya koydular.

Kural kuraldı.

Hepimiz ona uymak zorundaydık.

Genova da gönülsüzce tabancasını omuz kılıfından çıkardı. Bu adamın onu alt etmiş olmasından hiç hoşlanmamış bir halde Lorenzo'ya dik dik bakarak tam önüne, hâlâ ulaşabileceği bir mesafeye koydu.

Lorenzo'nun dudakları bir kez daha hafif bir tebessümle kıvrıldı.

Ayaklarını yeniden masaya uzattı.

"Şimdi, başka bir itiraz yoksa," dedi Genova imalı bir tonla, "toplantıya başlamak istiyorum. Boşa zaman harcayacak kadar genç değilim."

Lorenzo bıyık altından güldü.

Genova, "Bunda komik bir şey mi var?" diye parladı. "Sahi, senin burada ne işin var *Yaralı Yüz?*"

Lorenzo bu lakabı duymaktan hiç hoşlanmadı. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Dudakları gülümsercesine titreşse de geri kalanı bu ifadeye ihanet ediyordu. Gülümseme sadece yüzünde donmuş kalmıştı. "Açıkça söyleyeyim mi? Bilmiyorum. Bana sorarsan bunların hepsi tam bir saçmalık. Masanın altında mastürbasyon yapıyor, âdeta Broadway sahnelerindeymişçesine rol kesiyorsun. Dans et küçük asker, *dans et.* Bu bir şaka. Sen asla anlamazsın. Ama Ignazio bir toplantı talep etti, onunla gelmeseydim ne tür bir arkadaş olurdum?"

Diğerlerinin ne yapacaklarını şaşırmalarına neden oldu. Onlar emir vermeye, insanları korkutarak hizaya getirmeye alışıktılar, bu yüzden Lorenzo'yla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyor-

lardı. Lorenzo düzeni bozmuştu ki bu hiç hoşlanmadıkları bir şeydi. Onlardan korkmuyordu. Bu adamlar onun için bir önem taşımıyorlardı.

Genova'nın buna verecek bir cevabı yok gibi görünüyordu. Bakışları bir kez daha benden tarafa döndü. Bu meseleyi bitirip kurtulmak istiyordu. "Ne istiyorsun?"

Oyun oynamaktan bıkmıştı.

Tüm bunlarla uğraşmaktan bıkmıştı.

Sadece... *bıkmıştı.*

"Birkaç hafta önce bana söylediğin şeyi uzun uzun düşündüm," dedim. "Sadakat, onur ve gerçek dostlarının kim olduğunu bilmek konusunda söylediklerini."

Genova biraz rahatladı. "Bu doğru mu?"

"Sayende daha fazla öylece oturup bir şeylerin olmasını bekleyemeyeceğimi fark ettim. Sokağa çıkman ve onların peşinden gitmem gerek. Onlar için *savaşmam* gerek. Ve çevremdeki herkese dostluklarının benim için ne anlama geldiğini göstermem gerek. Yani artık hazırım."

"Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Destek olmaya nihayet hazırım."

Bu basit kelimeler sayesinden son beş dakika Genova'nın zihninden silinmiş gibiydi; kızgınlığı ve sabırsızlığı yok olmuştu. İstediğini elde ediyordu.

Ya da o, öyle düşünüyordu.

Oturduğu yerde arkasına yaslanarak bir tür şaşkınlıkla bana baktı. "Yani bize katılmaya hazırsın, ha?"

"Nihayet izimi bırakmaya hiç bundan *daha* hazır olmamıştım," dedim.

Elini uzatırken yüzünü ışıl ışıl bir gülümseme kapladı. Bana doğru eğilip sanki basit bir tokalaşmayla geçmişteki tüm düşmanlık silinecekmişçesine bir zeytin dalı misali elini uzattı. Bir süre eline baktım. Altın yüzükler takılı küçük sosislere benzer küt parmaklarına baktım. Ne nasır vardı ne yara ne de bir iz...

o ellerde mecazi anlamda kan vardı ama ya gerçek anlamda? Muhtemelen hiç kan dökmemişti.

Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. Tokalaşması sert ve güçlüydü; âdeta gözümü korkutmaya, buradaki patronun kim olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Güç gösterisini anlamazdan gelerek göz yumdum. Ta ki elini çekemeye kalkışana dek.

İşte o an sabrımın sonu geldi.

Yalanlardan, oyunlardan ve arkadan bıçaklamalardan bıkmıştım. Saçma sapan didişmelerden, egolardan ve *namertlikten* bıkmıştım. Size aile şerefini korumanızı talep eden ama arkanızı döndüğünüz anda sevdiklerinizin ölüm emrini veren adamlardan bıkmıştım. Hepsinden, her bir parçasından bıkmıştım.

Bu yaşamdan bıkmıştım.

Yeni bir yaşama hazırdım.

Hızlı hareket ettim. Ona tepki verme fırsatı vermedim. Elimi bırakmaya kalkıştığı anda sımsıkı tutup çektim ve kolunu kıvırdım. Boştaki elimle tükenmez kalemi kapıp avucumun içine aldım. Tüm gücümle, toplayabildiğim tüm kuvvetimle sallayıp boynuna sapladım.

Onu bıraktığımda az kalsın düşüyordu ama başının arkasından yakaladım. Boynundaki delikten kan fışkırırken yüzünü masaya çarptım.

BAM

Uzanıp Lorenzo'nun tabancasını kaptım. Diğerlerininkinden emin değildim ama onunkinin dolu olduğu kesindi.

Sayı olarak üstün değilsen öyle olması gerektiğini bilirdi.

BAM

BAM

BAM

Sanki havai fişek atılıyordu. Loş oda silah ateşiyle aydınlandı ve ailenin diğer üç patronu yere yığıldı. Yakın mesafeden tam alınlarına sıkılan tek bir kurşun, beyinlerinin patlayarak kafataslarının arkasından çıkmasına yetti. Onlara neyin çarptığını anlayabilecek kadar zamanları olmadı bile.

Çünkü onlar gibi rahat işleri ve güçlü konumları olan adamlar... Herhangi birinin onları öldürecek kadar cesur olabileceğini tahmin etmezler. Çünkü kurallar vardır; uymak zorunda olduğumuz kurallar.

Diğerlerinin izni olmadan bir patronu öldüremezsiniz.

Genova başını kaldırarak tepki vermeye çalıştı ama darbe yüzünden sersemlemişti ve yaradan hâlâ kan fışkırıyordu.

Silahını almaya çalıştı, göz göze geldik. Bakışları şimdiye dek görülmemiş bir korku saçıyordu.

Hapı yuttuğunun farkındaydı.

"Babama on bin dolar borçlusun," dedim, "ama ödemeyi canınla tahsil edeceğim."

BAM

Lorenzo bacaklarını indirip oturduğu yerde dikleşerek, "Tam olarak *bundan* söz ediyorum," diye bağırdı; sesi hastalıklı bir heyecanla çınlıyordu. "İçinde hâlâ bunun olduğunu biliyordum Ignazio."

Bunu söylediği anda ona döndüm. O sırada ayağa kalkıyordu. Gömleğinin yakasından yakalayıp geriye doğru öyle sert ittim ki sandalye devrildi. Sırtüstü yere düşünce tepesine çöktüm. Kendi tabancasını suratına doğrulttum; parmağım tetikteydi ve hafifçe basıyordu.

Ölümcül bir sessizliğe bürünmüş, nefes bile almaz bir halde dikkatle bana baktı. Yüzünde hiçbir ifade görmüyordum. Hiçbir duygu yoktu. Korku yoktu. Endişe yoktu. Panik yoktu.

Bunun sebebi yapmayacağımı düşünüyor olması değildi.

Yapacağımı biliyordu.

Onun canını alırsam uykumun bir saniye bile kaçmayacağını biliyordu.

Sadece ifadesizdi.

Her zaman öyle olmuştu.

O insan görüntüsünde bir kabuktu sadece. İçinde ruh kalmamıştı. Onun kurtarılamaz olduğunu, sevme becerisine sahip olmadığını kast etmiyorum; bunu yargılamak bana düşmez. Ama

karanlık onu uzun süre önce tüketmişti; tanıdık bir karanlıktı bu, bir zamanlar iyi bildiğim bir karanlık. Bu tür bir açlıktan keyif almanın, düşündüğün tek şeyin kan dökmek olmasının nasıl bir duygu olduğunu biliyordum. Karanlıkla o denli kaplıydı ki içinde ışığı görebileceği bir boşluk kalmamıştı.

O sırada kilitli kapılara vuruldu. Evde kıyamet kopuyordu. Adamların hiçbirinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama patronlarını her koşulda korumak üzere eğitilmişlerdi. Bağırıyor, itişip kakışıyor ve içeri girmeye çalışıyorlardı. Onları çevreleyen dünya çöküyordu.

Lorenzo'nun aksine hiç de sakin değillerdi.

"Ben bırakıyorum," dedim Lorenzo'ya. "New York'u mu istiyordun? Güç mü istiyordun? Senin olsun. Benden bu kadar Lorenzo. Tüm bunları arkamda bırakıp gidiyorum. Ve Tanrı şahidimdir ki eğer peşimden gelirsen, eğer beni durdurmaya kalkışırsan, eğer geri çekmeye çalışırsan seni öldürürüm... Bunu yaparım... ve bunu yapmadan önce de sevdiğin her şeyi elinden alırım. Beni duyuyor musun?"

Lorenzo, "Gayet net," diye cevap verdi.

Ayağa kalktım ve tabancayı masaya koyup ona elimi uzattım. Hiç duraksamadan tuttu. Onu çekip ayağa kaldırdım. Lorenzo hemen uzanıp tabancasını kaptı. Korkudan kaslarım kaskatı kesildim. Lorenzo'ya güvenmiyordum. Güvenemezdim. Hiç kimseye güvenemezdim.

Ama ona ihtiyacım vardı ve bu da onu sahip olduklarım arasında *arkadaşa* en yakın kişi yapıyordu.

Ona, insanlarm izimi sürmelerini engellemesi için ihtiyacım vardı. Tam olarak doğuştan içinde var olan şeyi yapması için ihtiyacım vardı... *kargaşa yaratmak*. Benim geri planda kalacağım türden karmaşa yaratacak bir baş belası olması için ona ihtiyacım vardı. Bir zamanlar ben onun kızını kurtarmıştım... şimdi benimkini kurtarmaya yardım etme sırası ondaydı.

Dört ailenin patronunu öldürmüş olabilirdim ama bu gidişatı

sona erdirecek hiçbir şey yapmamıştım. Acımasız avcı daha fazla aslan öldürmüştü sadece.

Başka kralların, *yeni* kralların ortaya çıkması fazla uzun sürmeyecekti.

Lorenzo bakışlarını dört cesedin üzerinde yavaş yavaş gezdirip odaya göz atarak tabancasını beline geri koydu. Ben onlara bakmıyordum, tüm dikkatim kapıdaydı. Birinin güçlü darbeleriyle yerinden sökülüyordu.

Lorenzo yavaş adımlarla yanıma gelip durdu ve "Bunun asla *tam anlamıyla* sona ermeyeceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bu tür şeyler asla son bulmaz. İnsanlar ne seni ne de yaptıklarını unutacaklar, özellikle de bu olaydan sonra."

"Biliyorum," dedim ona bakarak, "ama umut ediyorum ki öncelikle seninle meşgul olacaklar ve benim üstüme gelmeye başladıklarında ben hayatımı yaşamış olacağım."

"Ya karın? Bebeğin?"

Gözlerimi kıstım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kardeşimden duydum. Sanırım karın arkadaşına söylemiş." Göz ucuyla bana baktı. "Bu kez doğru söylüyorum."

Ha.

"İyi olacaklar," dedim. "Onlar konusunda endişelenmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bir anlaşma yaptığımızı hatırlar gibiyim Lorenzo... karıma zarar gelmeyeceğine söz vermiştin, ben de buna güveniyorum."

"Etkilendim."

"Ayrıca piyasadaki en kötü adam bendim... kan dökme peşindeydim ve bu kişiseldi... ama mesele bu olduğunda ben bile yapamadım. Ben bile düşmanlarımın çocuklarını öldüremedim. Bu yüzden bir gün benim peşime düşecekler ve bu olduğunda da muhtemelen beni ele geçirecekler. Ama Karissa, o senin koruman altında ve canlı kalmana izin vermemim tek nedeni bu."

"*Tek* nedeni değil."

"Emin ol tek nedeni."

"Hadi ama." Etrafımdan dolanıp tam karşımda durdu. "Bunca şeyden sonra arkadaş olduğumuzu hâlâ kabul etmiyor olamazsın."

"Dinle Lorenzo," dedim arkasındaki kapıya bakarak. "Beni buradan burnu bile kanamadan çıkarırsan senin hakkında gerçekten ne hissettiğimi söylemeyi düşünebilirim."

"Oo, o kolay." Elini cebine sokarken gereksiz yere endişeleniyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Yanımda el bombası var."

İnanamamış gözlerle ona baktım. "Yanında el bombası var."

Bir el bombası.

Yanında *el bombası* taşıyordu.

Mantıklı olarak sis bombası kast ediyor diye düşünülebilirdi ama öyle değildi. Orospu çocuğu elini cebinden çıkardığında yuvarlak, yeşil bir el bombası tutuyordu. Küçüktü, en fazla golf topu büyüklüğündeydi ama ne olduğunu anlamamaya imkân yoktu.

"Ne olmuş yani? Sanki sen hiç taşımadın," dedi.

"Taşıdığımı söyleyemem."

"Yaa, oysa çok işe yarıyorlar," dedi omuz silkerek. "Pimini çek ve *buum*; elveda sorun."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Bu işe nerede başlamıştı bilmiyordum.

Diğer her şey gibi muhtemelen Küba'da.

"Peki, bir el bombası beni buradan nasıl çıkaracak? Tercihen kol ve bacaklarım kopmamış olarak."

"Kolay," dedi Lorenzo. "İzle ve gör."

Lorenzo döndü ve kapıya gitti: Kilidi açıp geri çekildi. Ondan uzaklaşıp masanın yanma gittim ve uzanıp hâlâ orada duran tabancalardan birini kaptım. Dolu olup olmadığını kontrol ettim ve kapı hızla açıldığı anda yeniden oraya doğru döndüm.

Adamlar göründü.

Sadece üç kişiydiler. Sanırım geri kalanı silah seslerini duyunca kaçmışlardı. Tabancalarını sağa sola döndüre döndüre

içeri daldılar. Silahımı birinin başını nişan alacak biçimde kaldırdım, parmağım tetikteydi.

Adamlar ateş etmeyi akıllarına getirmeden, cesetleri görmeden, hatta ne olduğunu algılayamadan Lorenzo ellerini kaldırdı. Bir eliyle bombayı tutarken diğer elinin parmağını pime geçirdi; çekmeye hazırdı.

"Beyler," dedi yüksek sesle, "eğer havaya uçup paramparça olmak istemiyorsanız toz olmanızı öneririm."

Adamlar paniğe kapıldılar. İkisi kaçtı. Sonuncusu gözlerini bize dikerek olduğu yerde durmaya devam etti. Sadık olanı. Hayır, bu adam ölmekten korkmuyordu, hele bu, öbür dünyaya giderken bizi de yanında götüreceği anlamına geliyorsa.

Silahını Lorenzo'ya çevirdi.

Ateş etmek üzereydi.

Adama nişan aldım ve arka arkaya tetiği çektim.

BAM

BAM

BAM

Üç kurşun da adama saplandı. Adam refleks olarak tetiği çekip silahını ateşleyince az kalsın durumu fark etmediği için eğilmekte geç kalan Lorenzo'yu vuruyordu. Adam yere yığılır yığılmaz Lorenzo eğilip ona baktı. İki kurşun göğsüne, üçüncüsü ise şakağına saplanmıştı. "İyi iş Han Solo. İlk ateş edenin sen olduğunu her zaman biliyordum."

Onun saçmalıklarını çözmeye çalışmaya hiç hevesli değildim.

Adamın üstünden atlayıp hemen hole çıktım ve hiç duraksamadan kapıya yöneldim. Lorenzo tek kelime etmeden peşimden geldi. Beni yakalamak için koşturan telaşlı ayak seslerini duyabiliyordum.

Görünmek istemediğimden farklı bir yöne dönüp arka kapıya gittim. Arka bahçeye çıkıp etrafa bakındıktan sonra Lorenzo'ya döndüm. Tam bir şey söyleyecektim ki elindekini gördüm.

Lorenzo'yu gördüm.

Ne yapmak üzere olduğunu net olarak gördüm.

El bombasını sımsıkı tutmuş, emniyet mandalına bastırmış, parmağını pimin etrafında gezdiriyordu. *Orospu çocuğu.*

Bir kez daha hayır...

Âdeta hırlarcasına, "Lorenzo," dedim ama ağzımdan çıkabilen tek kelime bu oldu; pimi çekti.

Pimi çekti.

Adi herif.

Lorenzo bombayı arka kapıya doğru fırlatırken arkamı dönüp bahçeye koşarak evden uzaklaştım. Dört saniye. Sadece bu kadar süremiz vardı. Kendimi çime atıp kollarımla başımı kapattım ve nefesimi tuttum.

BUM

Bomba evin içinde patladığında yer sarsıldı. Bombanın gücü evi yıkmaya, hatta fazla hasar vermeye yetmedi; sadece duvarları tahrip etti ve birkaç cam patlattı. Lorenzo kahkahalarla gülerek hemen yanımdaki çimlere kapaklandı.

Ayağa kalkarken ters ters ona baktım. "Biliyor musun bazen senden *gerçekten* nefret ediyorum."

Lorenzo bana bir bakış attı. "Sadece bazen."

"Çoğu zaman."

"Ama her zaman değil."

Buna bir cevap verip onu onurlandırmadım.

Arkamı dönüp bahçeden hızla çıkarak oradan uzaklaştım ve civardaki birkaç evin etrafından dolanıp arabama doğru yürümeye başladım. Komşular gümbürtüden, tuğla evi sarsan patlamadan dolayı panik olmuş bir halde dışarı fırlamış, sokakta toplanmışlardı. Patlamayı duyduklarından emindim. Başımı eğip kimseyle göz teması kurmamaya çalışarak kalabalığın arasından süzüldüm. Lorenzo gülümseyip insanlarla selamlaşmaya özen göstererek beni yakalamak için koşuyordu.

Arabamın yanında durup, "Dikkatleri üstüne çekmemelisin," dedim. "Aksi halde polislerin seni tanımalarını kolaylaştırırsın."

"Polisleri kafama takmıyorum."

"Takmalısın."

"Hayır, birkaçı zaten cepteyken buna gerek yok."

Başımı iki yana salladım. "İyi şanslar Lorenzo."

Arabaya binmek üzereydim ki, "Hey, bekle," diye seslendi. "Beni bırakabilir misin?"

"Yürü," dedim.

"Yaklaşık on üç kilometre. Sonsuza dek sürer."

"Koş o zaman."

Alçak sesle mırıldandıktan sonra birkaç adım uzaklaştı. "Maceralarımızı özleyeceğim Iğnazio. Burada kalıp şehri yönetmekte bana yardım etmeyi bir kez daha düşünmemek konusunda kararlı mısın?"

"Kararlıyım."

"Yazık."

"Ufak bir tavsiye Lorenzo. İnsanları onurlandıran unvanlar değil, unvanları onurlandıran insanlardır. Bunu unutmamanın faydası var."

Dikkatle bana baktı. "Bana Machiavelli'den alıntı mı yapıyorsun?"

"Ne diyebilirim ki? En sevdiğim."

Arabama binip kontağı çevirdim ve arkama bakmadan hareket ettim.

Lorenzo şehri yönetmek istemişti. Patron olmak istemişti.

Sadece her şey sona erdiğinde krallığın hâlâ sahip olunmaya değer durumda olmasını ümit ediyordum.

Şarküteriye girdiğimde durdum ve başımı kapıya çevirip baktım. *Sessizlik.* Yürümeye başladığım günden beri bu mekâna her adım attığımda bir sesle, tiksindirici biçimde yüksek bir tıngırtıyla karşılanmıştım.

Bugün çıt çıkmadı.

Kapıyı bıraktığım anda kapandı. Hâlâ hiç ses yoktu.

Çanlar gitmişti.

Ha?

Gözlerim bir süre onları aradı, ardmdan arkamı dönüp şarküteriye göz attım. Tek değişikliğin dışarıdaki, ön taraftaki tabela olmadığını tahmin ediyordum. Mekânın büyük bir kısmı aynı görünüyordu... masalarda ve sandalyelerde bir değişiklik yoktu... tezgâhta da. Mutfağın da değişmediğini düşünüyordum çünkü bu adamın mutfağı konusunda saplantılı olduğunu biliyordum ama orada, duvarın diğer ucunda daha önce burada hiç görmediğim bir şey vardı.

Bir televizyon.

Bu görüntü karşısında birkaç kez gözlerimi kırptım.

Tahmin edersiniz ki babam televizyona neden gerek duyulduğunu hiç anlayamamıştı. Her zaman beyinleri uyuşturmaktan başka bir işe yaramadığını söylerdi. Annem bu konuda daha hoşgörülüydü. Ne de olsa pembe dizileri severdi. Eve sırf annem o dizileri seyredebilsin diye televizyon almışlardı.

Ama şarküteride? Söz konusu bile değildi.

Ama işte duvara asılı bir tane vardı ve yirmi dört saat haber veren kanallardan biri açıktı. Sesi kısıktı ama görüntüler dönüp duruyordu. *Tuhaf.*

Bunu kafamdan atıp Karissa'yı bulmak için etrafa bakındım. Dükkânın orta yerindeki küçük bir masada karşısında babamla oturuyordu. Sohbet ediyorlardı. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama benim hakkımda konuştuklarını tahmin edebiliyordum. Çünkü beni fark ettikleri anda konuşmayı kestiler.

Karissa gözlerinde rahatlama pırıltılarıyla gülümseyerek bana seslendi. "Naz!"

Yavaş yavaş yaklaşıp masanın hemen yanında durdum. Karissa'ya uzanıp çenesini avucumun içine alıp başını geriye doğru eğdim ve başparmağımla yanağını okşadım. Eğilip minik bir öpücük kondurdum. "Kusura bakma, uzun sürdü."

Ben geri çekilirken yanakları kızararak, "Yoo, sorun değil," dedi. Elini masanın karşısına doğru hafifçe salladı. "Babanla sohbet etme fırsatımız oldu."

"Ne hakkında?"

Karissa ağzını açmış konuşmaya başlıyordu ki babam ondan önce davranıp tek bir kelime söyledi. "Anılar."

Anılar.

"İlginç." Ona baktım. Pek mutlu görünmüyordu. Ben yanındayken hiçbir zaman mutlu değildi zaten ama genelde hissettiğim öfke ve hayal kırıklığı olurdu. Oysa bugün yorgunluk görüyordum. "Benimle de paylaşmak istediğin herhangi bir anı var mı?"

Arkasına yaslanıp bir süre dikkatle bana baktıktan sonra evet dercesine başını salladı. "Bir tane var."

Elimle devam etmesini işaret ettim.

"Yirmi yıl önceydi," dedi. "Sen henüz bir delikanlıydın, en fazla on sekiz, bir çocuk yani."

On sekiz.

Hayatımın en kötü yılı.

O yılın anıları acı ve kayıp pusuyla çevriliydi. O günleri düşündüğümde güneşin doğup doğmadığını, karanlık olmayan bir gün geçirip geçirmediğimi hatırlamak zordu.

Az kalsın zahmet etmemesini söyleyecektim. Devam etmemesini. Ama söylemek zorunda olduğu şey her ne ise söylemesine izin vermeye karar verdim. Kendi bölümünü anlatmasına izin verecek ve sonra gidecektim.

"O yılı çok iyi hatırlıyorum," dedim. "Olanları unutmak oldukça zor."

"O zaman bilmeme ihtimalin olan bir şey anlatmama izin ver," dedi babam. "Bir sabah, dükkâna gelirken yolda Raymond Angelo'yla karşılaştım. Kızının bir bebek beklediğini, büyükbaba olacağını söyledi. Aptal değildim... kızı o zamanlar karındı, yani bebeğin senden olduğunu biliyordum. Onu tebrik ettim, zaten beklediği buydu. Ve o akşam eve gidip annene haberi verdim."

Evet, haklıydı... Bu olayı hiç duymamıştım.

Ama bu konuşmanın nereye gideceğinden emin değildim.

"Annen sevinçten havalara uçtu. Harika bir baba olacağını çünkü bunu dünyanın gelmiş geçmiş en iyi babasından öğren-

diğini söyledi. Onunla aynı fikirde olduğumu söyledim çünkü o, senin annendi ama buna inanmıyordum. Biliyorsun ki Angelo çoktan sana pençelerini geçirmişti ve tepkisinden anladığım kadarıyla bebeğe de geçirmek istiyordu. O bebeğin hapı yuttuğunu düşündüm."

Göz ucuyla Karissa'nın kıpırdandığını görebiliyordum.

O da bu konuşmanın gidişatından emin değildi.

"Ama bildiğin gibi olan oldu ve yirmi yıl sonra işte buradayız... yeni bir bebek. Artık annen yok, haberi onunla paylaşmam için yanımda değil ama eğer burada olsaydı ne söyleyeceğini biliyorum."

Susup gözlerini bana dikti.

Harika bir baba olacaksın çünkü bunu dünyanın gelmiş geçmiş en iyi babasından öğrendin.

"Benim de sana anlatacağım bir anı var," dedim. "On iki yaşlarındaydım. Beni buraya çalışmaya getirdiğin yazdı."

Başını salladı. "Hatırlıyorum."

"Bana nasıl bıçak kullanılacağını öğrettin. Bütün yazı arka tarafta sırf senin için her şeyi doğramakla geçirdim. Çok sevmiştim, bunu sen de biliyorsun ama biraz daha pratiğe ihtiyacım vardı. Dikkatim dağılınca bazen bıçak elimden kayıyordu. Bir gün, arka tarafta çalışmama izin verdiğin son gün, bir hata yaptım ve parmağımı kestim. Her yer kan içinde kalmıştı; bütün üstüm başım, bütün tezgâh, o sabahtan beri kestiğim her şey. Kan kaybından öleceğimi sanmıştım. Sersemlemiş hissediyordum. Bağırarak sana seslendim ve sen koşarak arka tarafa geldin. Bana bir bakış attın. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Sadece bana baktı. Elbette hatırlıyordu.

"Dedin ki, 'Lanet olsun Ignazio. Yemeklerimi mahvediyorsun.' Buna dayanarak iyi bir baba olmak için biraz çaba harcamam gerektiğini düşünüyorum."

Bunu söylediğimde yüzündeki ifade biraz değişti. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Sandalyesini iterek tek kelime etmeden ayağa kalkıp eğildi ve Karissa'nın yanağına bir öpücük

kondurdu. "Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

Sonra bana doğru bir adım attı ve tam karşımda durup omzumu sıktı. Bu, sadece birkaç saniye sürdü. Bana bakarken gözlerinde gurura çok yakın bir ifade vardı ki yıllar önceki o yazdan beri bunu görmemiştim.

Omzumu bırakıp başını iki yana salladı ve mırıldanarak uzaklaştı. "Git buradan Ignazio ve herkesin iyiliği için bir daha sakın geri dönme."

O yanımdan uzaklaşıp arka tarafta gözden kaybolana kadar öylece durup onu izledim. Sonra bakışlarım mekânın diğer ucuna, televizyona kaydı. Anında ilginç bir haber başlığı ile karşılaştım. Ekranın altında akıyordu: **Long Island'da Ölümle Sonuçlanan** Saldırı.

Git ve asla geri gelme. Bu kulağa oldukça doğru geliyordu.

"Senin hmm, şey..." Karissa kekeleyerek konuşmaya başlayınca ona baktım. Parmağıyla göğsümü işaret ediyordu. "Gömleğinde ot var."

"Ha?" Başımı eğip baktım. "Evet."

"Öğrenmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır."

"Tamam o zaman." Ayağa kalkıp sandalyesini yerine itti. "Buradan çıkalım mı?"

23. BÖLÜM

Karissa

"İstediğin her şeyi aldın mı?"

Çalışma odasının kapısında arkamda durmuş bu soruyu sorarken Naz'ın sesi sakindi. Ayaklarımın dibinde içine fotoğraflarla muhtemelen bana bir hafta yetecek kıyafeti tıkıştırdığım bir spor çantası vardı. Veterinerden dönmüş ve daha iyi durumda olan Killer içeri dışarı koşup duruyordu. Hiçbir yeri kırılmamıştı.

İstediğim her şey bu kadar mıydı?

Emin değildim.

Ama kesinlikle başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Sanırım," dedim yalan söylemek istemeyerek. "Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum."

"Acele etme," dedi Naz. "Sen ihtiyacın olan her şeyi aldığından ne zaman emin olursan o zaman yola çıkarız."

Ne zaman emin olursam. Eğer bunun için beklersek ikimiz de bu odada yaşlanıp ölürdük.

Asla daha fazla emin olmayacaktım, gerçekten... Onun dışında.

Ondan emindim.

Tüm bunlar son bulmadan önce beni canlı canlı haşlayabilirdi ama buradaydım, onunlaydım çünkü ait olduğum yerin burası olduğundan emindim.

Ağzına kadar dolu odaya göz atarak, "Bu kitaplardan hiçbirini almak istemediğine emin misin gerçekten?" diye sordum. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Her şey oradaydı, her zaman oldukları yerde, biz toplamak için geri dönmezsek belki de her zaman kalacakları yerde. "Yani... hiçbirini mi?"

Bıkkın bir tonla iç çekti. "Hayır."

Ona doğru döndüm. Onda da bir spor çanta vardı ama sadece kıyafet ve ayakkabı doluydu. "*Prens*'i bile mi?"

Bu sorum karşısında hafifçe gülümsedi. En sevdiği kitaptı. "Biraz ıslanmıştı, hatırladın mı?"

"Üff, hatırlatma," dedim. "Bu konuda kendimi hâlâ kötü hissediyorum. Doğum gününde yeni bir tane almaya niyetlendim ama muhtemelen aynı olmayacağını düşündüm."

Beni tasdik etmedi ama karşı da çıkmadı.

"Kendini kötü hissetme. Ayrıca artık ona ihtiyacım yok. Sana daha önce de söyledim, her şey burada." Parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. "Her şey burada. İyi ve kötü bütün anılarım. Hiçbirini unutmam. Onları hatırlamak için bu eşyalardan herhangi birini yanıma almama gerek yok. Önemli olan anılar."

Bu ironikti, gerçekten... çünkü ben bazı anılarımı unutmak istiyordum. Oysa Naz onları kucaklıyordu. Kim olduğunu anılarının belirlemesine izin vermiyordu. Melody'nin değişime ayak uydurma beceresine imreniyor olsam da asıl sahip olmak istediğim Naz'ın dirayetiydi. Hiçbir şey bu adama boyun eğdiremezdi.

"O zaman sanırım hazırım."

Naz güldü. "Sanır mısın?"

23. BÖLÜM

Karissa

"İstediğin her şeyi aldın mı?"

Çalışma odasının kapısında arkamda durmuş bu soruyu sorarken Naz'ın sesi sakindi. Ayaklarımm dibinde içine fotoğraflarla muhtemelen bana bir hafta yetecek kıyafeti tıkıştırdığım bir spor çantası vardı. Veterinerden dönmüş ve daha iyi durumda olan Killer içeri dışarı koşup duruyordu. Hiçbir yeri kırılmamıştı.

İstediğim her şey bu kadar mıydı?

Emin değildim.

Ama kesinlikle başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Sanırım," dedim yalan söylemek istemeyerek. "Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum."

"Acele etme," dedi Naz. "Sen ihtiyacın olan her şeyi aldığından ne zaman emin olursan o zaman yola çıkarız."

Ne zaman emin olursam. Eğer bunun için beklersek ikimiz de bu odada yaşlanıp ölürdük.

Asla daha fazla emin olmayacaktım, gerçekten... Onun dışında.

Ondan emindim.

Tüm bunlar son bulmadan önce beni canlı canlı haşlayabilirdi ama buradaydım, onunlaydım çünkü ait olduğum yerin burası olduğundan emindim.

Ağzına kadar dolu odaya göz atarak, "Bu kitaplardan hiçbirini almak istemediğine emin misin gerçekten?" diye sordum. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Her şey oradaydı, her zaman oldukları yerde, biz toplamak için geri dönmezsek belki de her zaman kalacakları yerde. "Yani... hiçbirini mi?"

Bıkkın bir tonla iç çekti. "Hayır."

Ona doğru döndüm. Onda da bir spor çanta vardı ama sadece kıyafet ve ayakkabı doluydu. "*Prens*'i bile mi?"

Bu sorum karşısında hafifçe gülümsedi. En sevdiği kitaptı. "Biraz ıslanmıştı, hatırladın mı?"

"Üff, hatırlatma," dedim. "Bu konuda kendimi hâlâ kötü hissediyorum. Doğum gününde yeni bir tane almaya niyetlendim ama muhtemelen aynı olmayacağını düşündüm."

Beni tasdik etmedi ama karşı da çıkmadı.

"Kendini kötü hissetme. Ayrıca artık ona ihtiyacım yok. Sana daha önce de söyledim, her şey burada." Parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. "Her şey burada. İyi ve kötü bütün anılarım. Hiçbirini unutmam. Onları hatırlamak için bu eşyalardan herhangi birini yanıma almama gerek yok. Önemli olan anılar."

Bu ironikti, gerçekten... çünkü ben bazı anılarımı unutmak istiyordum. Oysa Naz onları kucaklıyordu. Kim olduğunu anılarının belirlemesine izin vermiyordu. Melody'nin değişime ayak uydurma beceresine imreniyor olsam da asıl sahip olmak istediğim Naz'ın dirayetiydi. Hiçbir şey bu adama boyun eğdiremezdi.

"O zaman sanırım hazırım."

Naz güldü. "Sanır mısın?"

Kitaplığı arkamda bırakarak ona doğru döndüm ve gülümsedim. Bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin farkındaydım. "Evet, korkarım ki elimden gelenin en iyisi bu."

"Tamam o zaman." Elini cebine soktu. "Yola çıkmadan önce sana vermek istediğim bir şey var."

Bana yaklaşıp cebinden bir şey çıkararak havaya kaldırdı. Pencereden süzülen hafif ışıkta parıldayan metal bir şeydi bu.

Anında tanıdım.

Kolyem.

"Bunu geçen gün buldum. Yerde duruyordu, zinciri kopmuştu. Alıp tamir ettirdim. Geri isteyeceğini düşündüm."

Yaşlar gözlerimi yakarken dudaklarıma bir tebessüm oturdu. Eve geri döndüğümde onu aramış ama bulamamıştım. Sonsuza dek kaybettiğimi düşünmüştüm.

Yanıldığım için hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Hiçbir şey söylemeden saçlarımı kaldırıp arkamı döndüm. Naz kolyeyi boynuma takarken sert parmak uçları sıcak tenime değdi.

"Sende farklı bir şey var Karissa," diye fısıldadı. "Uzun süre aradığım bir şey."

Aman Tanrım. *Ağlama.* Beni zırıl zırıl ağlayan birine dönüştürmek üzereydi. Beni yiyip bitiren duygu dalgası çok yoğundu. "Bu doğru mu?"

"Doğru."

Naz eğilip ensemden öptükten sonra saçlarımı bıraktım. Tam dönüp ona bakacaktım ki kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

Onun temasıyla gevşedim ve elimi uzatıp parıltılı kolye ucuna dokundum. "Seni seviyorum Naz."

"Benim seni sevdiğim kadar değil."

"Üff, *tabi... tabi.*" Kolyeyi bıraktım. "İnsani olarak bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Benimle tartışmadı.

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Sessizlikten keyif alarak ve anın tadını çıkararak öylece durduk. *Sonsuza kadar* böyle hissedecek miydik? Sadece ben ve o.

Bir de bebek tabii.

Bizim küçük ailemiz.

Yepyeni bir sayfa. Yeni bir başlangıç.

Kollarının arasında dönüp ona bakarak, "Yola çıkmadan önce biraz yaramazlık yapmak ister misin? Anlarsın işte," dedim. "Harika bir veda da denebilir. Ne dersin?"

Başını eğip bana bakarken gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Kafanda ne var?"

"Benden nefret ediyormuşçasına beni becerebilirsin mesela."

Elini uzatıp başparmağını dudaklarımda gezdirerek çenemi hafifçe kaldırdı. "Bence bu oyun için beklemen gerek... en az birkaç ay daha."

Yanaklarımın kızardığını fark ederek gülümsedim. "Tüh!"

"Ama sana daha iyi bir şey sunabilirim."

"Neymiş o?"

"Seni ne kadar sevdiğimi gösterebilirim."

"Hmm, kulağa hoş geliyor."

Daha da eğilerek dudaklarıma nefeslerimiz karışacak kadar yaklaştı. "Hoşuna gideceğini tahmin etmiştim."

Beni öpmek yerine geri çekildi ve elimi tutup beni çalışma odasmdan çıkardı. Onu takip ederek üst kata çıktım, kalbim deli gibi çarpıyordu, beklentiden tenim âdeta uyuşmuştu.

Yatak odasına vardığımız anda hiç gerek olmamasına rağmen kapıyı kapattı. Killer dışarıda kaldı. Kimse odaya dalmayacaktı.

Tişörtümü yukarı doğru çekerken, "Çok güzel," dedi. Kollarımı havaya kaldırıp çıkarmasına yardımcı oldum. Tişörtü yere attıktan sonra ellerini arkama uzatarak sutyenimi çözüp ondan da kurtuldu.

Diz çöküp kotumun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi ve ardından elleri içeri kaydı. Ellerini külotumun içine sokup kalçamı avuçladı ve pantolonumla külotumu aynı anda indirip çıkardı.

Pantolonumdan da kurtulup çırılçıplak kaldığım anda Naz'ın dudakları tenimdeydi.

Siktir.

Neredeyse dizlerim boşalıyordu.

Beni tam karşısında hareketsiz bırakıp yalamaya, emmeye, diliyle mucizeler yaratmaya başladı. Başımı geriye doğru atıp onun işini kolaylaştırmak için bacaklarımı açtım ve titrek bir nefes verdim. Ellerim bir şekilde yolunu bulup başını tuttu ve Naz benimle ağzıyla sevişirken dalgalı saçlarına sımsıkı yapışmış bir halde bacaklarım titreyerek öylece durdum.

Tanrım, *zevkten çıldırıyordum.*

Zor dayanıyordum.

Sırtımdan aşağıya doğru akan duygu yoğunluğuyla zar zor baş ediyordum.

Elektrik çarpması, yıldırım düşmesi gibi bir duyguydu bu.

Neredeyse beni yerle bir edecekti.

Soluk soluğa inliyordum. Bu cennetti. Bu *işkenceydi.* Kendimi kaybetmenin eşiğine gelmiştim ki Naz beni tutup yatağa götürdü.

Bir saniye bile kaybetmeden yatağa attı; dudakları karnımdan aşağıya doğru kayıp yeniden kilit noktamı buldu. Mucizeler yaratıyordu, sadece onun yaratabileceği türden mucizeler. Bir dakikadan daha kısa bir süre içinde onun adını sayıklayarak kıvranmaya başlamıştım. "Tanrım, Naz... *Aman Tanrım...*"

Orgazm bütün bedenimi kasıp kavurdu. Sırtım yay gibi gerildi. Tüm vücudum titredi. Bir saniye kadar soluğum kesildi ardından nefes almaya çalıştım. Bu duygu yok olmaya başladığı anda Naz, yatağa çıktı; dudaklarını vücudumdan ayırmadan öperek ve okşayarak yukarı doğru ilerleyip dudaklarımı buldu.

Üzerindekileri çıkarmaya çalışarak deli gibi onu öpüyordum. Kısa bir süre buna dayandı. Sadece kısa bir süre. Gömleğinin düğmelerini açmama yetecek kadar bir süre. Bir anda tek eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üstüne, yatağa yapıştırdı. Biraz geri çekilerek gözlerimin içine baktı.

Hiçbir şey söylemedi.

Sadece baktı.

Yine beni inceliyordu.

Hemen hemen bir dakika sürdü bu. Acı veren saniyeleri içimden sayıyordum. Tuhaf bir süre olması gerekirdi ama öyle değildi. Erotikti. Bakışları içime işliyor, ruhumu beceriyordu.

Bir süre sonra bırakıp yatağa oturdu. Soyunmaya başladı, her şeyi çıkarıp çırılçıplak kaldı.

Yeniden üstüme çıktığında bacaklarımın arasmda yolunu bulup içime girdi. Âdeta büyülenmem karşısında durup bir süre orada oyalandığını hissettim.

Ondan sonra yavaş yavaş daha derine girip içimi yeni bir heyecan dalgasının kaplamasına neden oldu. Soluğum kesildi. *Aman Tanrım.*

"Bu sese bayılıyorum," diye fısıldadı; sesi boğuktu. "Dünyanın en güzel müziği."

Kollarımı ona doladım. "O zaman telefonunun zil sesi bunu yapalım."

Yüzü boynuma gömülü halde güldü. "Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü başkaları duyar. Bu ses sadece benim kulaklarıma ait."

Ondan sonra benimle sevişti; sadece Naz'ın sevişebileceği gibi... Yavaş, derin, sert, kaba arasmda gidip gelerek ve beni kendimden geçirerek. Nefes kesici, ten morartıcı, ruhumu hapseden bir sevişmeydi. Bu adam bana sahip oluyordu. Beni tüketiyordu. Her parçam onun her parçası için yaratılmıştı. Bu, onsuz yaşamayacağımı düşündüğüm türden bir aşktı. Saftı, gerçekti ve bizimdi.

Bizimdi.

Sonsuza kadar sürecekti.

Gözlerimin önünde hayatımız canlandı.

Yaşlıydık, saçlarımız beyazlamıştı ve mutluyduk. *Mutluyduk.*

Artık aramıza hiçbir şey giremezdi.

Bunu bana göstermişti ve bana sımsıkı sarıldığında, benimle seviştiğinde bunu hissetmiştim. Bittiğinde ter içinde kalmış-

tım ve perişan bir haldeydim. Yaşadığım orgazmlar yüzünden bedenim tükenmişti, kalbim âdeta patlayacak gibiydi. Ama tek kelime etmedim; konuşmaya korkuyordum, ona bir şeyler söylemeye korkuyordum. Çünkü eğer konuşursam lanet olası bir gökkuşağı kusabilirdim. İçimden Napoleon'un aşk romanındaki saçmalığa benzer bir şeyler fışkırtabilirdim.

Naz boşaldıktan sonra bir süre üstümde yattı ve sonra nihayet çekildi. Ayağa kalkıp giysilerimizi topladı, benimkileri yatağa doğru fırlattı.

Naz'ı giyinirken seyrederken, "Artık eminim," diyebildim.

Bana döndü. "Gerçekten mi?"

Ayağa kalktım ve kolyemi tutarak başımı salladım. "İstediğim her şeye sahibim."

SONSÖZ

Size bir hikâye anlatacağım; fazla uzun olmayan bir süre önce güçlü bir aslanı öldüren avcının hikâyesini. Avcı sonuçları hiç düşünmedi, bunun geleceği nasıl etkileyeceğini hiç düşünmedi.

Anlayacağınız avcı sadece tek bir şeyi umursadı... *kadını.*

Onun için kadınm güvenliği dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Sevdiği kişiyi kurtarmak için gerekirse tüm sürüyü katleder, soyun tükenmesine neden olurdu. Çünkü avcı dersini almış olsa da, sonunda silahını bırakmış olsa da hayatta kalmanın özünde başka bir şeyler vardı.

Kadını korumaya dair bir içgüdü.

Yazlık evin arkasındaki ikinci kat balkonunda durmuş koyu mavi okyanusa bakıyordum. Suyun rengi, gece göğünün rengine karışıyordu; yoğun dalgaların iyice belirginleştirdiği karanlık bir duvar gibiydi. Sahilin bu uzantısı sakindi, yolda gezinen tek tük yabancı olurdu. Sadece tatil için kullanılan komşu evlerin çoğu boş olduğundan tenhaydı.

Burası bize ait küçük bir dünya gibiydi.

Karissa çıplak ayakla sahildeydi, artık hamile değildi. Üzerinde kot bir şort vardı ve çiçekli bikinisinin üstü boynundan bağlanmıştı. Rüzgârda dalgalanan uzun, kahverengi saçlarıyla çok güzeldi. Terli vücuduna yapışmış kum taneleri, bronz tenini bozan çatlaklarla bile şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı.

Kahkahası buraya kadar geliyordu. Şen şakrak ve tasasız bir kahkahaydı bu. *Mutlu.* Eskiden hiç böyle gülmezdi. Önceden böyle gülmezdi. Sahilde bir tenis topu atıyor ve suya doğru koştuğunda en ufak bir korku belirtisi göstermeden Killer'm heyecanla onun peşinden koşmasını izliyordu.

Saçlarını yüzünden çekerken gülümseyerek balkona doğru bir bakış attı. Yazlık ev iki katlı, ferah ve havadardı. Arka duvarın tamamı camdan yapılmıştı. Salonda oturup okyanusu seyredebiliyor, yatakta uzanıp yıldızlı gökyüzüne bakabiliyorduk.

Karissa sahilden bana baktı, ben de ay ışığındaki görüntüsünün tadını çıkararak ona. Tam aşağıya inip ona katılacaktım ki evde arkamdan gelen bir ses buna fırsat vermedi.

Dönüp içeri girdim ebeveyn yatak odasından çıkıp holü geçtim ve dikkatlice evin tek olan diğer odasına girdim. İçerisi loştu, kapının yanındaki beyaz, ahşap beşiği aydınlatan küçük bir lamba yanıyordu sadece. Beşiğe yaklaştım ve durup içine baktım.

Ona baktım.

Uyanmıştı, parlak, iri mavi gözleri açıktı ve beni gördüğü anda bütün ilgisi bana yoğunlaştı. Karissa benim küçük bir kopyam olduğunu iddia etse de bence annesine çok benziyordu. Sakindi, hatta belki de doğal olamayacak kadar sakin; çok ender ağlıyordu.

Âdeta mutluluk saçıyordu.

Fabrizio Michele Vitale.

Bugün üç aylık olmuştu.

Mükemmeldi.

"Merhaba küçük adam," dedim ona doğru eğilerek. "Senin uyuyor olman gerekmiyor mu?"

Sesimi duyunca gülümsedi; ışıl ışıl dişsiz bir gülümseme... ve işaret parmağımı sımsıkı tuttu. Onu kaldırıp kollarımın arasına yatırdım ve uyuması için sallayarak evde dolanmaya başladım.

Ev çok sessizdi.

Hatta fazla sessiz.

Bir şarkı mırıldandığımı fark ettim.

Ne diyebilirdim ki? Bundan hoşlanıyordu.

Karissa'nın içeri girdiğini, yammıza yaklaştığını duydum. Mırıldanmayı kesip ona doğru döndüğümde mutfağa giriyordu ve artık çok geçti.

Beni duymuştu.

"*Just Walkin' in the Rain.*"

"Evet, annem..."

Bütün zeminde kum izleri bırakırken, "Biliyorum," dedi. "Baban söyledi."

Ha?

O sırada Killer koşarak içeri girip doğrudan mutfağa geldi ve tenis topunu Karissa'nın ayaklarının dibine bıraktı.

Sonra bana döndü.

Hırlamaya başladı.

İç çekerek dolaba uzandım ve bir ödül kurabiyesi alıp önüne attım. Sesini kesip yemeğe başladı.

Karissa bir kahkaha attı. "Seni iyi eğitmiş."

"Ben tam tersi olduğuna eminim."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırarak bana yaklaştı. "Hadi oradan Naz, hayvan epey uzun bir süredir seninle yaşıyor. Varlığına alışacak kadar uzun bir süre oldu ama her hırladığında ona kurabiye vereceğini biliyor."

Parmak uçlarına kalkıp beni öptü, sonra bebeği alıp emzirmeye gitti. Killer kurabiyesini yerken orada durup dediğini düşündüm. Kurabiye biter bitmez bana baktı.

Yeniden hırlamaya başladı.

Orospu çocuğu.

Yalan söyledim, çaldım, dolandırdım. Cana kıydım ve insanlara saldırdım. Baskıyla, tehditle, gerektiğinde güç kullanarak istediğimi elde ettim. Her zaman kazandım.

Ama bu lanet olası köpek zekâsıyla beni yenmeyi başardı.

İnanılmaz.

"Ne numara çevirdiğini anladım," diyerek yürümeye başladım. "Bundan soran kendi kurabiyeni kendin al."

Yatak odasma gittiğimde Karissa'yı bebeğe sarılmış yatarken buldum. Kapıda durup onları seyrettim; duygu yoğunluğundan göğsüm sıkıştı.

Karım ve oğlum.

Hayatım.

İkinci şansım.

Onlar uğruna dünyaya kafa tutardım.

Ve yemin ederim ki... *Kazanırdım.*